

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
БАРД
ПРЕДСТАВЯ:

**КРАЛЕТЕ
НА
ТРИЛЪРА**

МАТЮ РАЙЛИ

„ДЕЙСТВИЕТО СЕ РАЗВИВА
„СЪС СВРЪХЗВУКОВА СКОРОСТ...“

Дейли Телеграф

ЕКСПЛОЗИВНО

„ЕКШЪН-ТРИЛЪР, ПРИТЕЖАВАЩ МОЩТА НА ТОРНАДО!“

Уест Острейлийън

Матю Райли

Експлозивно

На Натали

Специална благодарност на Натали Фриър – най-искреният и най-всеотдаен човек, когото познавам. На Стивън Райли, мой брат, най-добър приятел и верен поддръжник, дори от хиляди километри разстояние. На мама, за нейните забележки по текста, на татко, за неговите предложения за заглавие, и на двамата, за тяхната обич и подкрепа. И накрая, благодаря на всички в издателство „Пан“ (най-вече на моите редактори Кеит Питърсън и Мадона Дъфи, първо, защото ме „откриха“, и второ, защото изтърпяха всичките ми шури идеи). На всички вас – никога не подценявайте силата на окуражаващото си въздействие.

ВЪВЕДЕНИЕ

Автор: Кендрик, Джонатан
Кембриджски лекции: Антарктида – живият континент
(лекция, изнесена в Тринити Колидж на 17 март 1995 г.)

Представете си, ако можете, континент, който за три месеца от годината става двойно по-голям. Континент, в състояние на постоянно движение, движение, което е незабележимо за човешкото око, но въпреки това е гибелно.

Представете си, че гледате отгоре тази покрита със сняг грамада. Ще различите признаците на движение: могъщите вълни на ледниците, които заобикалят планините и се спускат като водопади по склоновете.

Това е „величествената инерция“, за която говори Юджин Линдън¹. И ако ние, също като него, си представим, че гледаме на бързи обороти филм, заснеман в продължение на хиляди години, ще видим това движение.

Тридесет сантиметра на година не изглежда много, но през хилядолетията ледниците се превръщат в течащи реки от лед, които се носят напред с величествена, непреодолима мощ.

Непреодолима ли? Чувам ви да се подсмиввате. Тридесет сантиметра годишно? Че каква опасност има тук?

Огромна опасност за вашите данъци, уверявам ви. Известно ли ви е, че британското правителство е трябвало четири пъти да ремонтира полярната станция „Хели“? Виждате ли, подобно на много други антарктически научноизследователски станции, „Хели“ е построена в леда, а това тридесетсантиметрово ежегодно придвижване напуква стените ѝ и изкривява таваните ѝ. Стените ѝ са подложени на огромен натиск. Целият онзи лед, който неумолимо се движи в посока, обратна на полюса, се стреми към морето и няма да позволи на нещо толкова незначително като някаква си научноизследователска станция да му попречи!

Но когато става дума за сериозни движения на ледени маси, Великобритания се е отървала сравнително леко.

---

1. Съвременен американски журналист, занимаващ се с проблеми на екологията. – Б.пр.

През 1986 г. от ледения шелф на Филхнер в Морето на Уедъл се откъсна айсберг с големината на Люксембург. Тринадесет хиляди квадратни километра лед, отцепил се от материка... и отнесе със себе си изоставената аржентинска станция „Белграно I“ и съветската лятна станция „Дружная“. Изглежда, че през онова лято Съветите са имали намерение да използват „Дружная“. В продължение на три месеца те търсиха изчезналата си база сред три гигантски айсберга, образували се в резултат на първичното движение на леда! И я откриха. Накрая.

Съединените щати нямаха този късмет. През 60-те години и петте ѝ научно-изследователски станции „Литъл Америка“ отплаваха в морето.

Дами и господа, заключението, което трябва да си направим, е съвсем просто. Привидната пустош очевидно не е такава. В привидната безжизненост очевидно има живот.

Не оставяйте Антарктида да ви заблуди. Тя не е покрита с лед скала. Тя е жив, дишащ континент.

Автор: Голдридж, Уйлям „Уотъргейт“
(Ню Йорк, Уайли, 1980)

ГЛАВА 6: ПЕНТАГОНЪТ

... В литературата обаче цари странно мълчание за връзката между Ричард Никсън и неговите военни съветници, сред които изпъква полковникът от военновъздушните сили Ото Наймайър... (с. 80).

... Но след Уотъргейт никой не е абсолютно сигурен какво се е случило с Наймайър. Той бил свързката на Никсън със Съвета на началник-щабовете и притежавал нещо, с което могли да се похвалят малцина други: пълното доверие на президента.

Изненадващото обаче е, че след оставката на Никсън през 1974 г., в документите няма почти нищо за Ото Наймайър. Той останал в Съвета на началник-щабовете по времето на Форд и Картър до 1979 г., когато внезапно постът му се овакантил.

Администрацията на Картър не дава никакво обяснение за уволнението му. Наймайър не бил женен и някои предполагат, че е бил хомосексуалист. Живеел сам във военната академия в Арлингтън. Често пътувал, обикновено до „неизвестни местоназначения“, и колегите му не обърнали внимание на няколкодневното му отсъствие от Пентагона през декември 1979 г.

Проблемът е, че Ото Наймайър просто не се завърнал... (с. 86)

ПРОЛОГ

Земя на Уилкс, Антарктида

13 юни

Вече от три часа нямаха радиовръзка с двамата водолази.

Спускането бе протекло нормално, въпреки огромната дълбочина. Прайс и Дейвис бяха най-опитните водолази в станцията и през целия път надолу се бяха обаждали по интеркома.

След спирането по средата на разстоянието за изравняване на налягането, двамата бяха продължили до дълбочина хиляда метра, където напуснаха водолазната камбана и започнаха диагоналното си изкачване в тясната ледена пещера.

Температурата на водата бе стабилна – 1,9° С. Само допреди две години студът ограничаваше плуването в Антарктика до невероятно кратки и от научна гледна точка изключително незадоволителни десетминутни гмуркания. С новите, произведени за военноморския флот термоелектрически неопрени обаче, антарктическите водолази можеха да поддържат нормална телесна температура най-малко в продължение на три часа.

Докато се изкачваха по стръмния тунел, двамата описваха напукания, неравен лед и неговия плътен, почти небесносин цвят.

И после внезапно млъкнаха.

Бяха забелязали повърхността.

Водолазите наблюдаваха водната повърхност отдолу.

Беше тъмно, водата бе спокойна. Неестествено спокойна. Като огледало. Заплуваха нагоре.

Изведнъж чуха шум.

И спряха.

Отначало беше само натрапчиво свистене, което отекваше в бистрата ледена вода. Китова песен, помислиха си те. Косатки. Неотдавна около станцията се бе появило семейство косатки. Две от тях – млади мъжки – се бяха появили в басейна в основата на полярната станция „Уилкс“.

По-вероятно обаче беше да е син кит, който пееше, за да привлече партньорката си, отдалечена навярно на девет-десет километра от брега.

Това бе проблемът с китовите песни. Водата беше толкова добър проводник, че човек никога не можеше да каже дали китът е на един или на двадесет километра.

Успокоени, двамата водолази продължиха нагоре.

И тогава чуха второ свистене.

Внезапно се разнесоха още десетки подобни звуци, които обгърнаха водолазите. Бяха по-високи от първото.

И по-близки.

Двамата се заозъртаха наоколо, опитвайки се да установят източника на свистенето. Единият откопча харпуна си, вдигна ударника и изведнъж високите писъци се превърнаха в мъчителен вой и лай.

После се разнесе мощен плясък и водолазите погледнаха нагоре тъкмо навреме, за да видят, че по повърхността се вдигат хиляди вълни. Нещо голямо беше скочило във водата.

Голямата водолазна камбана най-после изплува.

Бенджамин К. Остин решително крачеше около водата и издаваше кратки заповеди. Широките му гърди опъваха черната материя на неопрена. Остин бе морски биолог от Станфорд. И ръководеше станцията „Уилкс“.

– Добре! Задръж я там! – извика той на младия техник, който управляваше лебедката на ниво В. – Дами и господа, няма време за губене. Влизайте вътре.

Шестте облечени във водолазни костюми фигури една след друга се хвърлиха в ледената вода. Няколко секунди по-късно изплуваха в голямата куполообразна водолазна камбана, потопена до половината в средата на басейна.

Остин стоеше до ръба на големия кръгъл басейн в основата на станцията „Уилкс“. Тя представляваше пететажна сграда, гигантски подземен цилиндър, буквално изсечен в ледения шелф до брега. Поредица от тесни външни коридори и стълби обгръщаха вътрешността на вертикалния цилиндър и образуваха кръгла шахта в средата на станцията. Също като много други преди тях, обитателите на „Уилкс“ отдавна бяха открили, че най-добрият начин да издържат на суровите полярни условия е да живеят под леда.

Докато си слагаше акваланга, Остин за стотен път мислено повтори сметката.

От прекъсването на радиовръзката с водолазите бяха изтекли три

часа. А преди това имаха един час изкачване в ледения тунел... и едно-часово спускане с камбаната...

В нея водолазите бяха дишали „свободен въздух“, смес от хелий и кислород, подавана отгоре, така че това време не се вземаше под внимание. Часовникът бе започнал да тиктака едва, когато бяха излезли в откритото море и бяха отворили кислородните си бутилки.

В такъв случай – четири часа.

Двамата водолази вече четири часа дишаха въздуха от живителните резервоари на гърба си.

Проблемът беше, че той можеше да им стигне само за три часа.

Последните думи, които бяха чули от водолазите преди радиосигналят им внезапно да прекъсне, бяха някакъв тревожен брътвеж за странни свистящи звуци.

От една страна, свистенето можеха да издават сини или друг вид безопасни китове. А прекъсването на радиовръзката спокойно можеше да е резултат от почти половинкилометровата преграда от лед и вода. Водолазите можеха незабавно да са потеглили обратно към водолазната камбана. Преждевременното ѝ изтегляне би означавало да ги оставят на дъното без достатъчно въздух.

От друга страна, ако Прайс и Дейвис наистина се бяха сблъскали с опасност – косатки, леопардови тюлени – Остин трябваше колкото може по-бързо да изтегли камбаната, за да прати други на помощ.

Накрая бе решил, че след изтеглянето и повторното спускане на камбаната, помощта така или иначе ще е закъсняла. Ако водолазите имаха шанс да оцелеят, щеше да е най-добре да остави камбаната долу.

Оттогава бяха минали три часа – и Остин не можеше да им даде повече. Затова бе изтеглил камбаната и в момента се подготвяше втора група...

– Хей.

Той се обърна.

До него се приближи Сара Хенслей, една от палеонтоложките в базата.

Остин харесваше Хенслей. Беше интелигентна и същевременно практична млада жена, която не се боеше да си изцапа ръцете. Нищо чудно, че бе и майка. Дванадесетгодишната ѝ дъщеря Кърсти беше на гости в станцията от една седмица.

– Какво има? – попита Остин.

– Външната антена се повреди – отвърна Хенслей. – Освен това изглежда приближава слънчево изригване.

- Мамка му...
- За всеки случай накарах Аби да провери всички военни честоти, но не възлагам големи надежди.
- Какво е положението навън?
- Доста сериозно. Трийсетметрови вълни се разбиват в скалите. Скоростта на вятъра е сто възела. Ако имаме ранени, без чужда помощ няма да успеем да ги измъкнем от тук.
- Остин се обърна и погледна към водолазната камбана.
- Ами Реншоу?
- Още е заключен в стаята си. – Хенслей нервно вдигна глава към ниво Б.
- Повече не можем да чакаме. Трябва да се спуснем.
- Бен... – започна тя.
- Дори не си го и помисляй, Сара. – Остин се запъти към ръба на басейна. – Трябваш ми тук. Дъщеря ти също има нужда от теб. Просто се опитай да пратиш сигнал. Ние ще се погрижим за другите.

– Дълбочина хиляда метра – изпраща от високоговорителите на стените гласът на Остин. Сара Хенслей седеше в тъмната радиозала на полярната станция.

- Прието, Моусън – наведе се към микрофона тя.
- Навън не се забелязва движение. Брегът е чист. Добре, госпожи и господа, спираме лебедката. Да напуснем камбаната.

Водолазната камбана спря на един километър под морското равнище.

- Остин включи интеркома.
- Контрол, сега е двацет и един часа и трийсет и две минути. Моля, потвърди.

Седмината водолази, които седяха в тясното пространство на произведената от института „Дъглас Моусън“ камбана, напрегнато се спогледаха.

- Прието, Моусън – разнесе се гласът на Сара Хенслей. – Потвърждавам, сега е двацет и един часа и трийсет и две минути.

– Контрол, отбележи, че започваме да използваме собствените си запаси от въздух в двацет и един часа и трийсет и две минути.

– Прието.

Водолазите се пресегнаха за тежките си дихателни маски, откачиха

ги от кукичките и ги включиха към кръглите отвори на гърдите си.

– Контрол, напускаме водолазната камбана.

Остин пристъпи напред и погледна черната вода, която се блискаше в ръба на камбаната. После скочи и потъна в мрака.

– Водолази, сега е двайсет и два часа и двайсет минути, изминали са четирийсет и осем минути. Докладвайте – каза по микрофона Хенслей.

В радиозалата зад нея седеше метеороложката Аби Синклер. През последните два часа Аби безуспешно се бе опитвала да улови външна честота чрез сателитния радиопулт.

Интеркомът изпраща.

– Контрол – отговори Остин, – все още се изкачваме в ледения тунел. Засега няма нищо.

– Прието – рече Хенслей. – Дръжте ни в течение.

Зад нея Аби отново натисна бутона.

– Викам всички честоти, тук станция четири-нула-девет, молим за незабавна помощ. Имаме две жертви, вероятно смъртни случаи и се нуждаем от незабавна помощ. Моля, отговорете. – Аби пусна бутона и измърмори под нос: – Които и да сте.

Леденият тунел започваше да се разширява.

Докато бавно напредваха нагоре, Остин и другите водолази забелязаха няколко странни дупки в стените от двете си страни.

Всяка дупка беше съвършено кръгла, с диаметър най-малко три метра. И бяха разположени под наклон, така че се спускаха в ледения тунел. Един от групата насочи лъча на фенера си към отворите, който разкри само непроницаем, мастиленочерен мрак.

Внезапно по интеркомите им се разнесе гласът на Остин:

– Добре, момчета, пригответе се. Струва ми се, че виждам повърхността.

В радиозалата Сара Хенслей се наведе напред.

– Повърхността изглежда спокойна. Няма следи от Прайс и Дейвис. Хенслей и Аби размениха погледи. Сара включи интеркома.

– Водолази, тук Контрол. Чувате ли онези странни звуци? Китовите песни?

– Засега нищо, Контрол. Почакай. Излизам на повърхността.

Шлемът на Остин се издигна над огледалната повърхност.

Докато ледената вода се оттичаше от визьора му, той постепенно огледа мястото, на което се намираше – в средата на голям басейн, разположен в единия край на гигантска подводна пещера.

Остин бавно плъзна очи по стените наоколо.

И зяпна от учудване.

– Контрол, направо няма да повярваш – рече Остин по интеркома.

– Какво има, Бен? – попита Хенслей.

– Намирам се в някаква пещера. Стените са от отвесен лед, навярно в резултат от някаква сеизмична активност. Изглежда, че пещерата продължава няколкостотин метра навътре в леда.

– Ясно.

– Тук долу... хм, тук долу има още нещо, Сара.

Хенслей погледна Аби и се намръщи.

– Какво по-точно, Бен?

– Сара... – Последва продължителна пауза. – Сара, струва ми се, че това е космически кораб.

Половината от корпуса потъваше в ледената стена зад него.

Остин го гледаше като хипнотизиран.

Абсолютно черен, с криле, широки тридесетина метра. Над задната му част се издигаха две високи, лъскави гръбни перки. Опираше се на три яки колесника и изглеждаше величествен – изключително аеродинамичното му тяло излъчваше почти осезаемо усещане за мощ...

Зад него се разнесе плисък и Остин се обърна.

Вида другите водолази, които също бяха зяпнали космическия кораб. Зад тях обаче се бяха образували концентрични вълни, от нещо, паднало във водата...

– Какво беше това? – попита Остин. – Хансън?

– Не знам, Бен, но нещо току-що прелетя покрай моя... Пред очите на Остин, Хансън рязко потъна под водата.

– Хансън!

И в следващия миг се разнесе вик. Хари Кокс.

Остин се извъртя тъкмо навреме, за да види лъскавия гръб на огромно животно, което пореше повърхността и с невероятна скорост се блъсна в гърдите на Кокс.

Бен отчаяно заплува към брега. Главата му изчезна под водата и внезапно чу хаос от звуци – високи, остри писъци и дрезгав, жесток лай.

Следващия път, когато изплува на повърхността, зърна заобикалящите басейна стени. В леда се виждаха големи дупки, досущ като онези в тунела.

И тогава от една от тях се появи нещо.

– Боже Господи – ахна Остин.

По интеркома се носеха смразяващи кръвта крясъци.

В радиозалата Хенслей смаяно гледаше премигващите по пулта лампички, а Аби притискаше длан към устата си. От високоговорителите кънтяха викове:

– Реймъндс!

– Изчезна!

– О, мамка му, не...

– Божичко, стените! Те излизат от шибаните стени!

И тогава се чу гласът на Остин:

– Излезте от водата! Веднага излезте от водата!

Нов крясък. После още един.

Сара Хенслей грабна микрофона.

– Бен! Бен! Обади се!

По интеркома изпращя гласът на Остин. Говореше бързо и задъхано.

– Сара, мамка му... не виждам никой друг. Не виждам... всички... всички изчезнаха... – Пауза. – О, божичко... Сара! Повикай помощ! Повикай, когото успееш да откри...

В този момент се разнесе трясък от разбито стъкло и гласът на Бенджамин Остин замлъкна.

Аби седеше пред радиостанцията и истерично крещеше в микрофона.

– За Бога, отговорете ми! Тук е станция четиристотин и девет, повтарям, тук е станция четири-нула-девет. Току-що понесохме тежки загуби в подводна пещера и молим за незабавна помощ! Чува ли ме някой? Моля ви, отговорете! Нашите водолази... о, Господи... нашите водолази казаха, че видели в оная пещера космически кораб и после изгубихме връзка с тях! Точно преди това нещо ги нападна под водата...

Полярна станция „Уилкс“ не получи отговор на сигнала за помощ.
Въпреки че го засякоха най-малко три различни радиостанции.

ПЪРВА АТАКА 16 юни, 06:30

Снегоходът на въздушна възглавница се носеше по ледената равнина.

Беше боядисан в бяло, нещо необичайно. Повечето антарктически снегоходи бяха ярко оранжеви, за да се виждат отдалеч. И летеше през безкрайната снежна пустош с изненадваща скорост. В Антарктида никой никога не бързаше.

Лейтенант Шейн Скофийлд се взираше през прозорците от фибростъкло. На стотина метра отдясно се виждаше втори снегоход, също бял.

Тридесет и две годишният Скофийлд бе прекалено млад, за да командва разузнавателен взвод. Ала притежаваше опит, който далеч надхвърляше възрастта му. Висок 178 см, той беше строен и мускулист, с красиво, обветрено лице и късо подстригана черна коса. В момента на главата си носеше камуфлажна каска. Изпод бронираните му нараменици излизаше висока яка, в гънките на която се криеше лека бронирана плочка. Защита от снайперисти.

Говореше се, че Шейн Скофийлд има тъмносини очи, но никой не можеше да потвърди слуха. Всъщност, никой на Парис Айлънд, легендарният тренировъчен лагер на морската пехота на Съединените щати, с по-нисък чин от генерал, не бе виждал очите му. Той винаги ги криеше зад огледални очила.

Неговата позивна допълваше загадката, тъй като всички знаеха, че лично бригаден генерал Норман У. Маклийн е дал на Скофийлд оперативното му име – име, което мнозина свързваха със скритите очи на младия лейтенант.

– Щурец–1, чуваш ли ме?

Скофийлд взе радиостанцията.

– Щурец–2, тук Щурец–1. Какво има?

– Господин лейтенант... – На мястото на гърления глас на старши сержант Бък Райли – с позивна „Книга“ – внезапно се разнесе прашене. През последното денонощие йоносферните условия над континентална Антарктида бързо се бяха влошили. Слънчевото изригване беше заглушило целия електромагнитен спектър, ограничавайки радиовръзката до ултрависоки честоти на малки разстояния. Отдалечените на стотина метра един от друг снегоходи трудно установяваха контакт помежду си.

Връзката с „Уилкс“, към която пътуваха, бе невъзможна.

Прашението утихна и Скофийлд отново чу гласа на Райли.

– Господин лейтенант, спомняте ли си онова движещо се излъчване, което засякохме преди около час?

– Да.

През последните шестдесет минути Щурец–2 беше уловил излъчвания от електронна техника на борда на движеща се кола, която се отдаляваше в противоположна посока към френската научно-изследователска станция „Дюмон Дюрвил“.

– Вече не ги засичам, господин лейтенант.

Скофийлд погледна надолу към радиостанцията.

– Сигурен ли си?

– Датчиците ни не показват нищо. Или са изключили уредите, или просто са изчезнали.

Лейтенантът свъси вежди, после погледна назад тесния пътнически отсек, където от двете страни седяха по двама морски пехотинци, всичките в снежнобели маскировъчни униформи. В скутовете си държаша сивкавобели каски. Гърдите им бяха покрити със същата на цвят броня. До тях бяха оставени и подобни автомати.

Десантният кораб „Шрийвпорт“ бе засякъл сигнала за помощ преди два дни в пристанището на Сидни. По случайност, една седмица по-рано, командването беше решило „Шрийвпорт“ да остане в Сидни за неотложен ремонт, докато останалите се бяха върнали в Пърл Харбър. Един час след получаването на пратения от Аби Синклер сигнал, корабът, вече ремонтиран и готов за път, отнасяше взвода морски пехотинци на юг към Морето на Рос.

В момента Скофийлд и неговият отряд приближаваха „Уилкс“ откъм „Макмърдо“, другата, по-голяма американска научно-изследователска станция, отдалечена на около хиляда и петстотин километра. „Макмърдо“ се намиреше на брега на Морето на Рос и целогодишно разполагаше с персонал от сто и четирима души. Въпреки позорното петно, свързано с катастрофалния ядрен опит на флота на САЩ през 1972 г., станцията си оставаше преддверие на Америка към южния полюс.

От друга страна, „Уилкс“ беше една от най-отдалечените станции в Антарктида. Най-малкият аванпост на страната – изолирана на около деветстотин и петдесет километра от най-близкото пристанище, – тя беше построена върху крайбрежния леден шелф близо до айсберговия нос на Далтън. Откъм континента „Уилкс“ граничеше със стотици километри ледени равнини, а откъм морето – със стометрови скали,

целогодишно шибани от гигантски, двадесетметрови вълни.

За достъп по въздух не можеше и дума да става. Зимата започваше, цареше тридесетградусов студ и вече от три седмици бушуваше страшна виелица. Очакваше се да продължи поне още четири. В такова време витлата и двигателите на хеликоптерите замръзваха във въздуха.

А ако бяха подходили откъм морето щяха без съмнение да се разбият в скалите. Във военноморския флот на САЩ имаха специална дума за такава операция: „самоубийство“.

Оставаше само достъпът по суша. Със снегоходи на въздушна възглавница. Дванадесетчленният разузнавателен взвод на морската пехота трябваше да стигне до „Уилкс“ от „Макмърдо“ в две военни коли със закрити витла.

Скофийлд пак се замисли за движещия се сигнал. „Макмърдо“, „Дюмон Дюрвил“ и „Уилкс“ образуваха на картата равнобедрен триъгълник. „Дюмон Дюрвил“ и „Уилкс“ бяха двата върха в основата.

Засеченото от Щурец-2 излъчване се придвижваше по брега към „Дюмон Дюрвил“ с постоянна скорост от около шестдесет и пет километра в час. Очевидно беше обикновен снегоход на въздушна възглавница. Може би французите бяха получили сигнала от „Уилкс“, бяха пратили помощ и сега се връщаха обратно...

Скофийлд отново включи радиостанцията си.

– Книга, кога за последен път засякохте сигнала?

Слушалката изпраща.

– Преди осем минути. Телеметричен контакт. Идентичен с предишното електронно излъчване. Движеше се в същата посока. Същият сигнал, господин лейтенант.

В такова време – вихрен вятър със скорост осемдесет възела, който носеше снега почти вертикално над земята – обикновените радары ставаха безполезни. По същия начин, по който слънчевото изригване в йоносферата заглушаваше радиовръзките, ниското налягане пък тотално объркваше радарите им.

Подготвени за такива случаи, върху покривите на двата снегохода бяха монтирани устройства, наречени телеметри. Те се въртяха бавно на сто и осемдесет градуса и излъчваха постоянен, мощен насочен лъч, известен като „игла“. За разлика от радара, чийто обсег винаги се ограничаваше от заобленостите на терена, иглите се разпространяваха плътно над земната повърхност най-малко на осемдесет километра отвъд хоризонта и регистрираха всеки „жив“ обект с химически, жизнени или електронни свойства, пресякъл пътя им. Или, както обичаше да казва

телеметричният оператор на взвода редник Хосе Крус с позивна „Санта Крус“, „ако нещо кипи, диша или пиука, телеметърът ще го закове“.

Скофийлд включи радиостанцията си.

– Книга, въпросът е къде е изчезнал сигналът. На какво разстояние?

– На около сто четирийсет и пет километра от тук, господин лейтенант – отвърна Райли.

Скофийлд впери поглед в безкрайното бяло поле, което се простираше до хоризонта.

– Добре – каза той накрая. – Провери го.

– Ясно – незабавно отговори Райли. Двамата бяха приятели от няколко години. Солиден и надежден, Райли имаше лице на боксьор – плосък нос, чупен прекалено много пъти, хлътнали очи и гъсти черни вежди. Всички във взвода го обичаха – когато трябваше – бе сериозен, когато си почиваха – беше забавен.

– Ние продължаваме към „Уилкс“ – каза Скофийлд. – Вие открийте какво се е случило със сигнала и после елате в станцията.

– Прието.

– Имате два часа. Не закъснявайте.

– Слушам.

– А, Книга, и още нещо – рече Скофийлд.

– Да?

– Дръж се добре с другите хлапета, чуваш ли?

– Слушам.

– Първи, край.

– Щурец–2, край.

Вторият снегоход се отклони надясно и скоро изчезна в снежната виелица.

Един час по-късно наближиха брега и Скофийлд за пръв път видя полярната станция „Уилкс“ през мощния си бинокъл.

На повърхността тя изобщи не приличаше на „полярна станция“, а по-скоро на група ниски, куполообразни постройки, полузаровени в снега.

В средата на комплекса се издигаше главната сграда, голям кръгъл купол върху квадратна основа с широчина тридесет и височина три метра.

Върху една от по-малките постройки се различаваха останки от радиоантена. Горната ѝ половина висеше надолу. Долната се държеше

само на два опънати кабела. Лед покриваше всичко. От главния купол сияеше мека бяла светлина.

Скофийлд нареди да спрат на около половин километър от станцията. Лявата врата се отвори и шестимата морски пехотинци незабавно скочиха върху плътно утъпкания сняг.

Докато тичаха към сградите, чуха мощния грохот на вълните, които се разбиваха в скалите от другата страна на станцията.

– Господа, знаете какво да правите – беше единственото, което каза лейтенантът.

Скрити от пелената на виелицата, морските пехотинци се разгърнаха и продължиха напред.

Бък Райли видя дупката в леда, преди да забележи разбития снегоход.

Цепнатината приличаше на белег от рана върху снежния пейзаж – дълбока пропаст с форма на полумесец, широка четиридесетина метра.

Колата на Райли спря на сто метра от нея. Шестимата пехотинци излязоха и предпазливо се приближиха до ръба.

Ефрейтор Робърт Симънс с позивна „Срамежливия“ беше техният катерач, затова първо него опасаха с ремъци. Дребен мъж, той бе гъвкав като котка и тежеше горе-долу толкова. Едва двадесет и две годишен, подобно на повечето хора на неговата възраст, Симънс обичаше да го хвалят. Бе засиял от радост, когато веднъж случайно чу лейтенанта да казва на друг взводен командир, че неговият катерач бил адски добър и можел да се изкачи по вътрешността на Капитолия без въже. Позивната му беше друга история, добронамерена шега на колегите му, свързана с неуспехите му сред жените.

Докато закачаха въжето за ремъците, Симънс легна по корем и запълзя към ръба на пролуката.

После надникна вътре.

– Мамка му...

Застанал на десет метра зад него, Бък Райли попита по интеркома:

– Какво има, Срамежлив?

– Те са тук, господин сержант – почти примирено каза Симънс. – Цивилна кола. Отстрани е написано нещо на френски. Отдолу има парчета тънък лед. Изглежда са се опитали да минат по снежен мост, който не ги е издържал.

Той се обърна да погледне Райли. Лицето му беше мрачно, гласът

му кънтеше кухо по късовълновата радиочестота.

– И са адски смачкани, господин сержант.

Снегоходът се намираше на дванадесет метра под повърхността. Заобленият му нос се бе огънал навътре от удара, всички прозорци бяха счупени или напукани. Тънък пласт сняг вече се бе заел със задачата да изтрие разбитата кола от историята.

Двама от пътниците бяха изхвърчали през предното стъкло и лежах до стената на пропастта със счупени шии. Телата им бяха заобиколенни от локви замръзнала кръв.

Симънс безмълвно гледаше страшната сцена.

В снегохода имаше още трупове. Виждаше сенките им вътре, виждаше кървавите петна по напуканите прозорци.

– Срамежлив? – извика го Райли по интеркома. – Никой ли не е останал жив?

– Така изглежда, господин сержант – отвърна Симънс.

– Превключи на инфрачервено сканиране. Имаме още двацет минути и не искаме по-късно да открием, че сме пропуснали някой оцелял.

Срамежливият спусна инфрачервения визьор над очите си.

Сега разбитият снегоход се виждаше в синьо на черен фон. Студът бързо беше взел своето – даже двигателят не се обагреше в жълто, цветът на обектите с минимална температура.

По-важното обаче бе, че вътре нямаше оранжеви или жълти петна. Всички тела в машината бяха ледено студени. Всички на борда бяха мъртви.

– Резултатът от инфрачервеното сканиране е отри... – започна Симънс.

Земята под него поддаде. Без предупреждение. Без зловецко пропукване на леда. Без постепенно хлътване.

Робърт Симънс полетя в бездната като камък.

Стана толкова бързо, че Бък Райли едва го видя. Докато се взираше в пропастта, Срамежливият просто изчезна.

Черното въже започна да се размотава с невероятна скорост.

– Дръжте! – извика Райли на двамата морски пехотинци.

Те здраво стиснаха въжето и изчакаха опъването.

Райли внимателно се дръпна от цепнатината, но в същото време остана достатъчно близо, за да може да гледа вътре.

Срамежливият увисна само на половин метър над отворената дясна врата на снегохода.

- Добре ли си? – попита Райли.
- Никога не съм се съмнявал във вас, господин старши сержант.
- Почакай малко. Веднага ще те изтеглим.
- Естествено.

Срамежливият глупаво се люлееше над катастрофиралия снегоход. От мястото си можеше да надникне през отворената дясна врата.

- О, Господи! – ахна той.

Скофийлд силно почука на голямата дървена врата, вградена в квадратната основа, която поддържаше главния купол на полярната станция. Намираше се в дъното на тясна рампа, спускаща се на два и половина метра в леда.

Легнал по корем върху перилата на основата, лейтенантът отново удари с юмрук по вратата.

На десетина метра от него, също залегнал в снега с широко разтворени крака, беше старши сержант Скот Каплан с позивна „Змия“. Автоматът му М–16Е бе насочен към вратата.

Чу се внезапно изскърцване и Скофийлд затаи дъх. На снежната рампа под него се появи фигура. Мъж, увит в няколко пласта дрехи. Невъоръжен.

Човекът изведнъж се напрегна, когато забеляза легналия пред него Каплан, който се целеше точно в челото му.

– Не мърдай – нареди Скофийлд. – Морска пехота на Съединените щати.

Мъжът остана неподвижен.

– Второ отделение. Вътре сме. Входът е обезопасен – прошепна в слушалката на лейтенанта женски глас.

– Ясно. Влизаме.

Скофийлд се спусна по рампата до мъжа и започна да го претърсва.

Змията запълзя към тях, без да сваля оръжието си.

– Американец ли сте? – попита Скофийлд непознатия. – Как се казвате?

– Non – отвърна мъжът. – Je suis Francais². – После премина на

---

2. Не. Французин съм (фр.). – Б.пр.

английски: – Казвам се Люк.

Академичните наблюдатели са склонни да разглеждат Антарктида като последната неутрална територия на земята. Твърди се, че там няма традиционни или свещени места, за които да се води борба, няма исторически граници, които да се оспорват. Тя е нещо като *terra communis*³, земя, която принадлежи на всички.

И наистина, според Антарктическият договор, от 1961 г. насам, континентът е разделен като огромна торта и всяка страна в договора има дял от него. Някои сектори се застъпват – например онези, които се управляват от Чили, Аржентина и Обединеното кралство. Други обхващат невъобразимо големи площи – Австралия управлява близо една четвърт от континента. Секторът, който покрива Морето на Амундсен и Земята на Бърд, пък не принадлежи на никого.

Създава се впечатлението за едно наистина интернационално управление. То обаче е невярно и твърде опростенческо.

Привържениците на „политически неутрална Антарктида“ не споменават за старата вражда между Аржентина и Великобритания, заради съответните им антарктически претенции, нито категоричния отказ на всички страни от Антарктическият договор да одобрят резолюцията на ООН от 1985 г., според която Антарктида принадлежи на цялата международна общност, нито загадъчното мълчание на страните от Договора, последвало един малко известен доклад на „Гринпийс“ от 1995 г., обвиняващ френското правителство в провеждането на тайни подземни ядрени опити край брега на Земя Виктория.

Нещо повече, привържениците на „политически неутрална Антарктида“ не признават, че земя, която няма ясно установени граници, не е в състояние да се справи с вражески нашествия.

Научно-изследователските станции често са отдалечени на хиляди километра една от друга. Понякога те откриват находки с огромна стойност – уран, плутоний, злато. Не е изключено някоя отчаяно търсеща полезни изкопаеми чужда държава да прати военни сили, за да присвои откритието преди останалата част от света дори да разбере за съществуването му.

Такъв инцидент обаче, доколкото е известно, никога не се е случвал в Антарктида.

„Винаги има първи път“ – помисли си Скофийлд, докато следваше

3. Обща земя (лат.). – Б.пр.

французина в полярната станция „Уилкс“.

Лейтенантът беше чул запис на сигнала за помощ на Аби Синклер. Ако учените от „Уилкс“ наистина бяха попаднали на извънземен космически кораб, скрит дълбоко в леда под станцията, в случая определено щяха да се намесят и чужди интереси. Друг въпрос бе дали ще имат смелостта да пратят ударна сила.

Във всеки случай, фактът, че на вратата на американската научно-изследователска станция го посрещна французин, го безпокоеше и докато крачеше в тъмния леден тунел, Скофийлд стискаше автоматичния си пистолет малко по-силно, отколкото трябваше.

Двамата най-после излязоха на ярко осветено открито пространство. Скофийлд стъпи на тънък метален външен коридор, който гледаше към широка цилиндрична шахта.

„Уилкс“ се разкриваше пред него като гигантска подземна сграда. Тесни черни коридори опасваха цилиндъра. В основата му се виждаше кръгъл басейн, в средата на който се поклащаше водолазната камбана на станцията.

– Оттук – каза Люк и го поведе надясно. – Всички са в трапезарията.

Когато влезе в стаята, Скофийлд се почувства като възрастен сред деца от предучилищна възраст: непознат, чиито ръст и поведение не се вписваха в обстановката.

Петимата оцелели седяха около масата. Мъжете бяха брадясали, жените – със занемарена външност. Всички изглеждаха изтощени. Те уморено го погледнаха.

В трапезарията имаше още двама мъже, който стояха зад масата. За разлика от американците, подобно на Люк, те бяха свежи и с чисти дрехи. Единият държеше поднос с вдигащи пара напитки. В мига, в който видя лейтенанта, замръзна на място.

„Френски учени от «Дюрвил» – помисли си Скофийлд. – Дошли са в отговор на сигнала за помощ.

Може би.“

Отначало никой не продума.

Всички просто го гледаха: каската и сребърните му огледални очила, бронята и бялата му маскировъчна униформа, провесения през рамо автомат МР–5 и автоматичния пистолет в ръката му.

Змията влезе в трапезарията и всички очи се насочиха към него. Беше облечен и въоръжен по същия начин. Близък.

– Всичко е наред – каза на другите Люк. – Те са от морската пехота. Дошли са, за да ви спасят.

– Божичко – въздъхна една от жените. После се разплака. – Слава Богу.

„Американски акцент“ – забеляза Скофийлд. Тя стана и се приближи до него. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

– Знаех си, че ще дойдете. Знаех си.

Жената се вкопчи в нараменниците му и зариде на гърдите му. Скофийлд не прояви емоция. Той само отдръпна пистолета си надалеч от нея, както го бяха учили.

– Всичко е наред, госпожо – каза лейтенантът, докато внимателно я водеше към най-близкия свободен стол.

– Вече сте в безопасност.

Щом я настани, Скофийлд се обърна към другите.

– Дами и господа, ние сме шестнайсети разузнавателен взвод от морската пехота на Съединените щати. Аз съм лейтенант Шейн Скофийлд, а това е сержант Скот Каплан. Тук сме в отговор на сигнала ви за помощ. Имам заповед да обезопася станцията и да се погрижа нищо да не ви заплашва.

Един от мъжете край масата облекчено въздъхна.

– За да не се заблуждавате – продължи Скофийлд, – ще ви кажа, че не носим тежко въоръжение и се придвижваме светкавично. Нашата задача бе бързо да дойдем тук и да се убедим, че сте добре. Ако се наложи, ще ви изтеглим, в противен случай имаме нареждане да изчакаме пристигането на специално екипирана спасителна група.

Той се обърна към Люк и другите двама мъже зад масата.

– Предполагам, че сте от „Дюрвил“, господа?

Мъжът с подноса мъчително преглътна. Очите му бяха разширени.

– Да – потвърди Люк. – Точно така. Чухме сигнала по радиостанцията и дойдохме колкото се можеше по-бързо. За да помогнем, разбира се.

Докато говореше, в слушалката на Скофийлд изпраща женски глас.

– Второ отделение, всичко е чисто.

– Трето отделение. Открихме трима... не, четирима в сондажното помещение. Качваме се.

Лейтенантът кимна на Люк.

– Как се казвате?

– Аз съм професор Люк Шампион. Това е професор Жан-Пиер Кювие, а господинът с подноса е доктор Анри Ре.

Скофийлд мислено сравни имената със списъка, който му бяха дали на „Шрийвпорт“ преди два дни. В него бяха посочени всички френски учени от „Дюрвил“. Шампион, Кювие и Ре бяха сред тях.

На вратата се почука и той се обърна.

На прага на трапезарията стоеше старши сержант Морган Лий с позивна „Монтана“. Дребен, набит, четиридесет и шест годишен мъж, сержантът бе най-възрастният във взвода. Имаше чип нос и обветрено лице със сурови черти. На десет метра зад него стоеше партньорът му, ефрейтор Оливър Тод с позивна „Холивуд“. Висок, чернокож и строен, Тод беше на двадесет и една.

А помежду им стоеше резултатът от претърсването на станцията.

Една жена.

Един мъж.

Едно момиченце.

И един тюлен.

– Пристигнаха преди около четири, часа – каза Сара Хенслей. Дватама със Скофийлд бяха на външния коридор на ниво А.

Както вече бе обяснила палеонтоложката, полярната станция „Уилкс“ представляваше огромен вертикален цилиндър, вкопан в ледения шелф. Петте му етажа стигаха чак до морското равнище.

На равни интервали по стените на цилиндъра бяха монтирани метални външни коридори, които го обгръщаха от всички страни. Всеки от тях беше свързан с горния посредством стръмна тясна стълба, така че цялата структура приличаше на нещо като противопожарен изход.

Тунелите, които образуваха нивата на станцията, водеха в ледените стени. Всяко ниво се състоеше от четири прави тунела, които се разклоняваха от централната шахта, а после се срещаха във външен тунел, който описваше широк кръг около нея. Четирите тунела сочеха приблизително четирите основни посоки на света и затова бяха наречени просто северен, южен, източен и западен.

Ниво А бе най-високото, а ниво Д беше металната платформа, заобикаляща големия воден басейн в основата на огромната подземна сграда. Над шахтата на средното ниво В минаваше подвижен мост.

– Колко са? – попита Скофийлд.

– Отначало бяха петима – отвърна Сара. – Четирима останаха тук с

нас, а петият откара другите обратно в „Дюрвил“ с тяхната кола.

– Познавате ли ги?

– Познавам Люк и Анри, който, струва ми се, се подмокри, когато ми видя. Чувала съм и за четвъртия, Жак Латисие.

След като Монтана бе довел Сара в трапезарията преди няколко минути, на Скофийлд не му трябваше много време, за да установи, че именно с нея може да поговори за събитията от предишната седмица в „Уилкс“.

Докато всички други бяха или обезсърчени, или уморени, тя изглежда беше запазила присъствие на духа. Монтана и Холивуд бяха съобщили, че са я открили да показва сондажното помещение на един от френските учени, Жак Латисие, висок мъж с гъста черна брада, който също присъстваше в списъка на Скофийлд.

Сара Хенслей замислено се взираше в централната шахта на станцията. Лейтенантът я погледна. Беше привлекателна, около трийсет и пет годишна жена, с тъмнокафяви очи, черна коса до раменете и високи скули. Скофийлд забеляза, че носи сребърен медальон на шията си.

В този момент в коридора се появи малко момиченце. Скофийлд предположи, че е около десетинагодишно. Имаше къса руса коса, малко носленце и носеше очила с дебели стъкла. Изглеждаше почти смешно в огромната си розова канадка с невероятно голяма, подплатена с вълна чачулка.

А зад момиченцето подскачаше тюленът.

– Това е дъщеря ми Кърсти – представи я Сара и постави ръка на рамото ѝ. – Кърсти, това е лейтенант Скофийлд.

– Здравсти – поздрави Шейн.

Кърсти Хенслей плъзна поглед по бронята, каската и оръжията му.

– Готини очила – каза тя накрая.

– Моля? А, да. – Скофийлд ги докосна. Знаеше, че в съчетание с бялата маскировъчна униформа и сиво-бялата броня, огледалните очила му придаваха особено леден вид. Това се харесваше на хлапетата.

– Да, предполагам, че са готини – рече Шейн без да ги сваля. – На колко си години?

– На дванайсет, почти на тринайсет.

– Наистина ли?

– Малко съм ниска за възрастта си – безизразно добави Кърсти.

– И аз – кимна Скофийлд. Погледна надолу към тюлена, който започна да души коляното му. – А твоят приятел как се казва?

– Приятелка – поправи го момичето. – Уенди.

Лейтенантът се пресегна надолу и остави тюлена да подуши дланта му. Не беше много голям, приблизително колкото едро куче. На врата си носеше червен нашийник.

– Какъв вид е? – попита Скофийлд и потупа животното по главата.

– *Arctocephalus gazella* – отвърна Кърсти. – Антарктически космат тюлен.

Унди започна да върти глава около ръката на Шейн и го принуди да я потупа зад ушите. Той се подчини. В следващия миг тюленът ненадейно се отпусна на земята и се претърколи по гръб.

– Искате да я почешеш по корема – усмихна се Кърсти. – Обожава да я чешат.

Унди лежеше по гръб на пода, широко разперила плавниците си. Скофийлд се наведе и я почеса.

– Току-що си спечелихте приятел за цял живот – каза Сара Хенслей, внимателно загледала в него.

– Чудесно – отвърна Шейн и се изправи.

– Не знаех, че морските пехотинци са толкова добродушни – внезапно рече Сара.

– Не всички сме безсърдечни.

– Не и когато тук има нещо, което искате.

Забележката го сепна и го накара да се вгледа в очите ѝ. Очевидно не бе глупава.

Скофийлд бавно кимна в знак, че приема критиката.

– Ако не възразявате, госпожо, можем да се върнем на въпроса, който обсъждахме преди малко: познавате двама от тях и сте чували за третия, така ли?

– А четвъртият, Кювие?

– Никога не съм го виждала.

– Колко души се върнаха в „Дюрвил“?

– Снегоходът им беше шестместен, затова взеха петима от нашите.

– И остави другите четирима тук.

– Да.

Скофийлд вдигна поглед към Хенслей.

– Трябва да поговорим за още някои неща. Например, какво сте открили в леда. И за... инцидента с Реншоу.

Сара го разбра. Такива въпроси не се обсъждаха в присъствието на дванадесетгодишни деца.

Тя кимна.

– Няма проблем.

Скофийлд погледна надолу към басейна, към монтираните на стените коридори, към тунелите, които потъваха в леда. Нещо не беше наред, но не знаеше точно какво.

После се сети и се обърна към Сара.

– Може би въпросът ми ще ви се стори глупав, но ако цялата станция е вградена в ледения шелф и всички стени са от лед, защо тогава не се топят? Температурата определено е над нулата. Стените не трябва ли постоянно да текат?

– Въпросът ви не е глупав – отвърна тя. – Всъщност е напълно разумен. Когато пристигнахме тук, установихме, че отделящата се от сондата топлина предизвиква известно топене на стените. Затова инсталирахме охлаждаща система на ниво В. Тя действа с термостат, който поддържа постоянна температура минус един градус. Смешното е, че тъй като температурата навън е почти трисет градуса под нулата, охлаждащата система всъщност затопля въздуха в станцията. Това ни харесва.

– Умно решение – отбеляза Скофийлд, докато се озърташе наоколо.

Погледът му се спря върху трапезарията. Люк Шампион и другите трима френски учени седяха на масата заедно с обитателите на „Уилкс“.

– Ще ни отведете ли у дома? – неочаквано попита иззад него Кърсти.

Скофийлд продължи да наблюдава французите. После се обърна към момичето.

– Не още – отвърна той. – Скоро ще дойдат други хора, които ще ви отведат у дома. Аз съм тук, за да се грижа за вас, докато те пристигнат.

Скофийлд и Хенслей бързо крачеха в широкия леден тунел. Монта на и Холивуд ги следваха на разстояние.

Намираха се на ниво Б в главния жилищен отсек. Тунелът описваше широка дъга. От двете му страни се редяха врати: спални, обща стая, лаборатории, кабинети. Лейтенантът не пропусна да забележи вратата с характерния знак с три пръстена на нея за биологична опасност. На правоъгълната табелка под него пишеше

„БИОТОКСИКОЛОГИЧНА ЛАБОРАТОРИЯ“.

– Когато бяхме в „Макмърдо“, споменаха нещо за това – рече Скофийлд. – Реншоу твърдял, че го извършил, защото онзи човек крадял резултатите от проучванията му. Или нещо подобно.

– Точно така – потвърди Хенслей и го погледна. – Направо

безумно!

Стигнаха до вратата в дъното на тунела. Тя бе закована с тежка греда.

– Джеймс Реншоу – замислено произнесе Шейн. – Не беше ли той човекът, открил космическия кораб?

– Да. Но далеч не е само това.

По време на престоя си в „Макмърдо“, Скофийлд бе получил кратка информация за полярната станция „Уилкс“. Самата тя не представляваше нищо особено. Обитаваше я обичайната група учени: морски биолози, изучаващи океанската фауна, палеонтолози, проучващи замръзналите в леда вкаменелости, геолози, търсещи минерални наслоения и геофизици като Джеймс Реншоу, сондиращи леда за хилядолетни следи от въглероден моноксид и други газове.

Онова, което правеше полярната станция „Уилкс“ особена, беше другото съобщение, излъчено до „Макмърдо“ два дни преди сигнала за помощ на Аби Синклер. Учените искаха в станцията да бъде пратен взвод военни полицаи.

Въпреки оскъдните подробности, очевидно един от обитателите на „Уилкс“ бе убил свой колега.

Скофийлд погледна закованата врата в дъното на ледения тунел и поклати глава. Нямаше време за това. Беше получил съвсем конкретна заповед:

Обезопаси станцията. Проучи космическия кораб. Потвърди съществуването му и после го охранявай до пристигането на подкрепление.

В затворената заседателна зала на борда на „Шрийвпорт“, заместник-министърът на отбраната му бе казал по телефона:

„И други страни със сигурност са засекли сигнала, лейтенант. Ако там долу наистина има извънземен кораб, съществува голяма вероятност някоя от тези страни да се опита да го присвои. Правителството на Съединените щати трябва да всяка цена да избегне подобна ситуация. Вашата цел е отбраната на космическия кораб и нищо друго. Повтарям. Вашата цел е отбраната на космическия кораб. Всички останали съображения са от второстепенно значение. Искаме този кораб“.

Нито веднъж не стана дума за безопасността на американските учени в станцията. Факт, който не убегна на Скофийлд. Явно не бе убегнал и на Сара Хенслей.

„Всички останали съображения са от второстепенно значение.“

Във всеки случай, помисли си Шейн, докато имаше вероятност някой от обитателите на „Уилкс“ да създаде проблеми, не можеше да си позволи да прати водолази, които да проучат космическия кораб.

– Добре – каза той, без да откъсва очи от вратата. – Опишете ми го с две думи.

– Реншоу е геофизик от Станфорд и пише докторска дисертация върху ледените ядра – отвърна Сара Хенслей. – Бърни Олсън е... беше негов научен ръководител. Проучванията на Реншоу върху ледените ядра бяха новаторски. Правеше по-дълбоки сондажи, отколкото който и да е друг досега, понякога почти на километър под повърхността.

Скофийлд не знаеше нищо за проучването на ледените ядра. Учените пробиваха кръгли дупки с диаметър тридесетина сантиметра в ледения шелф и изваждаха навън ледени цилиндри, известни като „ледени ядра“. В тях се съдържаха газове, съществували във въздуха преди хиляди години.

– Така или иначе – продължи Сара, – преди две седмици Реншоу улучи десятката. Сондата му трябва да е попаднала на пласт от изместен нагоре лед – праисторически лед, откъснат по време на земетресение в миналото и издигнал се към повърхността. Изведнъж се оказа, че анализира въздух най-малко на триста милиона години. Това бе сензационно откритие. Възможност за изучаване на абсолютно неизвестна атмосфера. Земната атмосфера отпреди епохата на динозаврите. – Тя сви рамене. – За учения нещо такова е като гърнето със злато за иманяра. Носи цяло богатство, дори само от лекции.

Само че след това се случи нещо още по-невероятно.

Преди няколко дни Реншоу леко пренастрои ъгъла на сондиране и на дълбочина около петстотин метра, наред лед на четиристотин милиона години, попадна на метал.

Сара замълча и го остави да осмисли думите ѝ. Скофийлд не каза нищо.

– Спуснахме водолазната камбана, направихме няколко теста със звуков резонанс и установихме, че на мястото на праисторическия метал има някаква пещера. Следващите проучвания показаха, че до нея води тунел, който започва на дълбочина хиляда метра. Тогава пратихме водолази и Остин видя космическия кораб. И изведнъж всички водолази изчезнаха.

– И какво общо има това със смъртта на Бърни Олсън? – попита Скофийлд.

– Олсън беше научен ръководител на Реншоу – поясни Хенслей. – Постоянно надзърташе над рамото му, докато Джеймс правеше тези удивителни открития. Реншоу започна да изпада в параноя. Твърдеше, че Бърни крадял резултатите от проучванията му, че използвал неговите открития, за да напише статия и да го изпревари.

Виждате ли, Бърни имаше връзки в списанията, познаваше някои редактори. Можеше да публикува статия за един месец. А на Реншоу, никому неизвестен докторант, почти със сигурност щеше да му отнеме повече време. И когато откри метал в пещерата и видя, че Бърни ще включи и това в статията си, Реншоу откачи.

– И го уби?

– Да. Миналата сряда. През нощта. Просто отиде в стаята на Бърни и започна да му крещи. Всички го чухме. Беше побеснял, но и преди се беше случвало същото, затова не му обърнахме внимание. Този път обаче Реншоу го уби.

– Как? – Скофийлд продължаваше да гледа закованата врата.

– Той... – Сара се поколеба. – Забил е инжекция в шията на Бърни.

– Какво е имало в инжекцията?

– Концентриран препарат за почистване на канали.

– Страхотно! – Скофийлд кимна към вратата. – Вътре ли е?

– След убийството се заключи в стаята си – отвърна тя. – Взе със себе си храна за една седмица и каза, че ако някой от нас се опита да влезе, ще го убие. Беше страшно. Беше направо откачил. Една нощ, нощта преди да пратим водолази в пещерата, всички се събрахме и заковахме вратата отвън. Накрая Бен Остин я занити.

– Реншоу жив ли е? – попита Скофийлд.

– Да. В момента е тихо, което означава, че сигурно спи. Но когато е буден, повярявайте ми, няма начин да не го разберете.

– Ясно. – Лейтенантът разгледа нитовете по краищата на вратата. – Вашият приятел е свършил добра работа... – Той се обърна. – Ако Реншоу е заключен вътре. И ако сте убедена, че от стаята няма друг изход.

– Това е единствената врата.

– А няма ли друг начин да се излезе оттам? Не може ли да се пробие дупка в стената или в тавана?

– Таваните и стените са облицовани със стомана. Освен това неговата стая е в дъното на коридора. От двете ѝ страни няма други помещения. – Сара Хенслей се усмихна накриво. – Мисля, че няма друг изход.

– В такъв случай ще го оставим вътре – каза Скофийлд и закрочи обратно по ледения тунел. – Сега имаме друга работа. На първо място, да открием какво се е случило с вашите водолази в оная пещера.

Слънцето над Вашингтон грееше ярко. Бялата сграда на Капитолия сияеше на фона на величественото синьо небе.

Заседанието в една от богато мебелираните, застлани с червен килим зали на Капитолия прекъсна за почивка. Папките се затвориха. Столовете се отместиха назад. Някои от делегатите свалиха очилата си и разтриха очи. Веднага щом обяха почивката, в залата нахлуха сътрудници с мобифони, документи и факсове.

– Какво целят? – попита сътрудника си постоянният представител на САЩ Джордж Холмс, докато наблюдаваше как и дванадесетте френски делегати напускат помещението. – Днес вече за четвърти път искат почивка.

Холмс учудено поклати глава, когато ръководителят на френската делегация, надут сноб на име Пиер Дюфресне, изчезна в коридора.

Дипломат от кариерата, Холмс беше петдесет и пет годишен, нисък и макар че не искаше да го признае, малко пълен.

Имаше кръгло като месечина лице, оплешивяваща сива коса и носеше дебели очила с рогови рамки, зад които кафявите му очи изглеждаха малко по-големи, отколкото бяха в действителност.

Холмс се изправи, поразтърпан се наоколо и се огледа в огромната заседателна зала. В средата ѝ се простираше голяма кръгла маса с шестнадесет удобни кожени стола.

Поводът: продължаване на договор за съюз.

Международните съюзи не са онези приятелски организации, за каквито ги представят по новините. Когато излизат от Белия дом и се ръкуват пред камерите на фона на националните си знамена, президентите и министър-председателите дават невярна представа за пазарлъците, нарушените обещания и заяжданията, протичащи в зали като тази. Усмивките и ръкостисканията са само лъскавата страна на изключително сложните преговори, водени от професионалните дипломати като Холмс.

Международните съюзи не се основават на приятелство. Те се основават на изгода. Ако носи изгода, приятелството е желателно. Ако не носи изгода, са достатъчни обикновени отношения между съответните държави. Международното приятелство – от гледна точка на

чуждестранната помощ, военните съюзи и търговските договори, – може да се окаже извънредно скъпо.

Тъкмо поради тази причина, в този слънчев летен ден, Джордж Холмс се намираше във Вашингтон. За да води преговори. Той притежаваше огромен опит в тънкостите на дипломатията.

И сега щеше да се нуждае от цялото си умение, защото това не бе обикновено продължаване на договор.

Това беше продължаване на договора за най-важния съюз на двадесети век.

Североатлантическият пакт.

НАТО.

– Фил, знаеш ли, че през последните четиридесет години единствената цел на френската външна политика е да унищожи хегемонията на Съединените щати над западния свят? – замислено попита Холмс, докато чакаше френската делегация да се върне в заседателната зала.

Неговият сътрудник, двадесет и пет годишен възпитаник на харвардския юридически факултет на име Филип Мънроу, се поколеба преди да отговори. Не бе сигурен дали въпросът не е реторичен. Холмс се размърда на стола си и погледна Мънроу през дебелия стъкла на очилата си.

– Хм, не, господине, не знаех – отвърна младежът.

Холмс кимна.

– Смятат ни за брутални необразовани варвари. За селяндури, които се наливат с бира и по някаква ирония на съдбата са сложили ръце върху най-мощните оръжия на света. И поради тази причина са станали световен лидер. Французите негодуват. По дяволите, те дори вече не са пълен член на НАТО, защото си мислят, че в противен случай ще увековечат влиянието на Съединените щати в Европа.

Дипломатът се подсмихна. Спомняше си 1966 г., когато Франция бе напуснала обединеното военно командване, защото не искаше френското ядрено оръжие да бъде поставено под шапката на НАТО, а оттук и под американски контрол. Навремето френският президент Шарл дьо Гол направо беше заявил, че НАТО е „американска организация“. Днес Франция пазеше мястото си в Североатлантическия съвет на НАТО, просто за да държи нещата под око.

– Познавам неколцина души, които са съгласни с тях – отвърна Мънроу. – Учени, икономисти. Хора, които твърдят, че целта на НАТО

е точно такава. Да увековечи нашето влияние в Европа.

Холмс отново се усмихна. Мънроу бе ценен сътрудник. Образован и пламенен либерал, той беше от хората, с които можеш да проведеш философски спор на чаша кафе. От онези, които се бореха за по-добър свят, макар да нямаха абсолютно никакъв опит в настоящия. Холмс нямаше нищо против. Всъщност, Мънроу му действаше ободряващо.

– Но какво смяташ ти, Фил? – попита той.

Младежът не отговори веднага.

– По отношение на отбраната, НАТО прави европейските страни икономически и технологично зависими от Съединените щати – каза Мънроу накрая. – Даже високо развитите държави като Франция и Англия знаят, че ако искат най-доброто оръжие, трябва да се обърнат към нас. И това им оставя две възможности – да почукат на вратата ни с шапка в ръка или да се присъединят към НАТО. Доколкото ми е известно, Съединените щати не са продали нито една ракетна система „Пейтрийт“ на страна извън Северноатлантическия пакт. Така че, да, смятам, че НАТО наистина ще увековечи влиянието ни в Европа.

– Отличен анализ, Фил. Но те уверявам, че проблемът е много по-сериозен. Всъщност толкова сериозен, че според Белия дом националната сигурност на Съединените щати зависи от това. Ние искаме да поддържаме влиянието си в Европа, Фил, икономически и особено технологично. Франция, от друга страна, иска да загубим това влияние. И през последните десет години водят активна политика в тази насока.

– Например? – попита Мънроу.

– Знаеш ли, че именно Франция беше основната сила, която стоеше зад създаването на Европейския съюз?

– Ами, не. Мислех, че...

– Знаеш ли, че именно Франция беше основната сила, която стоеше зад Европейската харта за отбраната?

– Не – призна Мънроу след малко.

– Знаеш ли, че именно Франция субсидира Европейската космическа агенция, така че ЕКА да може да предлага далеч по-ниски цени за извеждане на сателити в орбита, отколкото НАСА?

– Не, не знаех.

Холмс се завъртя на стола си и погледна Мънроу.

– Синко, през последните десет години Франция се опитва да обедини Европа както никога досега. Те го наричат регионална гордост. Ние го наричаме опит да кажат на европейските народи, че вече не се нуждаят от Америка.

– А дали Европа наистина се нуждае от Америка? – попита Мънроу. Многозначителен въпрос.

Холмс изкриви уста в усмивка.

– Докато оръжията им не достигнат равнището на нашите, да, нуждаят се от нас. Нашата военна техника е трън в очите на Франция. Не могат да се сравняват с нея. Ние сме твърде далеч пред тях. И това ги вбесява.

А докато сме пред тях, те знаят, че нямат друг избор, освен да ни следват. Но – Холмс повдигна показалец, – щом пипнат нещо ново, щом създадат нещо, което превъзхожда нашата техника, тогава, струва ми се, положението ще се промени.

Вече не е шейсет и шеста година. Нещата са различни. Светът е различен. Ако сега французите излязат от НАТО, мисля, че половината от останалите европейски държави в Организацията ще я последват.

В този момент вратата се отвори и френската делегация се върна в залата, водена от Пиер Дюфресне.

Докато френските делегати заемаха местата си, Холмс се наведе към Мънроу.

– Най-много обаче ме безпокои вероятността французите да са поблизо до това откритие, отколкото смятаме. Само ги погледни. Вече четири пъти прекъсват заседанието. Знаеш ли какво значи това?

– Какво?

– Че протакат преговорите. Бавят ги. Бавят ги нарочно, защото чакат някаква информация. И прекъсват заседанието, за да могат да разговарят, със своето разузнаване и да актуализират данните по плана си. А какъвто и да е той, от него може да зависи съществуването или пълното разпадане на НАТО.

Лъскава черна глава безшумно се появи на повърхността. Зловеща глава, с две тъмни, безжизнени очи от двете страни на тъпата лъщяща муцуна.

Няколко секунди по-късно до първата изплува и втора глава, и двете животни любопитно започнаха да наблюдават хората на ниво Д.

Двете косатки в басейна на полярната станция „Уилкс“ бяха доста малки екземпляри, въпреки че всяка от тях тежеше близо пет тона и бе дълга поне четири и половина метра.

След като лейтенант Скофийлд и двамата водолази се оказаха безинтересна гледка, китовете-убийци започнаха да кръжат около

полупотопената камбана в средата на басейна.

Движенията им бяха странни, почти координирани. Когато единият погледнеше в едната посока, другият гледаше в противоположната. Сякаш търсеха нещо, нещо конкретно...

– Търсят Уенди – каза Кърсти, вперила очи в тях от външния коридор на ниво В. Гласът ѝ прозвуча безизразно и студено – необичайно дрезгаво за дванадесетгодишно момиче.

Бяха изтекли почти два часа от пристигането на разузнавателния взвод в „Уилкс“ и Скофийлд бе на ниво Д – готвеше се да прати двама от хората си с водолазната камбана, за да открият какво се е случило с Остин и другите.

Когато косатките бяха изплували на повърхността, Кърсти наблюдаваше лейтенанта и водолазите. Зад пулта на лебедката до нея стояха други двама морски пехотинци.

Те ѝ харесваха. За разлика от по-възрастните, които само бяха изсумтели в отговор на поздрава ѝ, по-младите се държаха приятелски с нея. Едната беше жена.

Ефрейтор Елизабет Гант бе дребна, жилава и автоматът ѝ МР-5 като че ли се бе сраснал с дясната ѝ ръка. Под каската и сребърните-огледални очила се криеше интелигентна и привлекателна двадесет и шест годишна Нейната позивна, „Лисица“, бе комплимент от страна на колегите ѝ. Либи Гант погледна бавно обикалящите в басейна косатки.

– Уенди ли? – попита тя и наведе очи към малкия черен тюлен, който лежеше до нея. Уенди нервно отстъпи от ръба – явно се опитваше да избегне срещата си с двата кита, които плуваха на дванадесет метра под нея.

– Не я обичат много – отбеляза Кърсти.

– Защо?

– Малки са – поясни момичето. – Малки мъжки. Не обичат никого. Като че ли трябва да докажат нещо – че са по-големи и по-силни от другите животни. Типични момчета. Косатките из тези райони се хранят главно с малки ракоядни, но преди два дни тия тук видяха Уенди да плува в басейна и оттогава постоянно идват насам.

– Какви са тези ракоядни? – попита иззад пулта на лебедката Холивуд.

– Друг вид тюлени – отвърна Кърсти. – Големи и тлъсти. Косатките ги изяждат на три хапки.

– Ядат тюлени? – искрено се изненада Тод.

– Аха.

– Леле. – Едва завършил гимназия, Холивуд не можеше да твърди, че обича книгите и науката. Училището здравата го бе измъчило. Беше постъпил в морската пехота само две седмици след завършването си и смяташе, че това е най-умното решение в живота му.

Той погледна Кърсти, за да прецени ръста и възрастта ѝ.

– Откъде знаеш всички тия неща?

Тя срамежливо сви рамене.

– Много чета.

– О!

Застанала до него, Гант тихо се засмя.

– На какво се хилиш? – попита Холивуд.

– На теб – усмихнато отвърна Либи. – Просто си помислих, че и ти четеш много.

Тод вирна брадичка.

– Ами чета, да.

– Естествено.

– Наистина чета.

– Комиксите не се броят, Холивуд.

– Не чета само комикси.

– А, да, забравих безценния ти абонамент за „Хъстлър“.

Кърсти се подсмихна.

Той забеляза и се намръщи.

– Ха-ха. Да, ама поне знам, че няма да стана професор, тъй че не се опитвам да бъда нещо, което не съм. – Тод повдигна вежди. – Ами ти, Дороти, ти опитваш ли се да бъдеш нещо, което не си?

Либи леко спусна очилата си и небесносините ѝ очи тъжно го погледнаха.

– Разкарай се, Холивуд.

Кърсти се обърка. Когато по-рано я запознаха с Гант ѝ казаха, че истинското ѝ име е Либи, а позивната ѝ е „Лисица“. След няколко секунди момичето невинно попита:

– Защо Холивуд те нарече Дороти?

Младата жена не отговори. Продължи да гледа басейна и само поклати глава.

Кърсти се завъртя към Тод. Той сви рамене.

– Всеки знае, че Дороти⁴ е обичала най-много плашилото, повече от всички други. – Холивуд се усмихна, сякаш това обясняваше всичко и

---

4. Героиня от „Вълшебникът на Оз“ на Л. Ф. Баум. – Б.пр.

се върна към работата си. Кърсти нищо не разбра. А Гант просто стоеше облегната на перилата, вперила очи в косатките и не обръщаше внимание на колегата си. Двата кита все още търсеха Уенди. За миг единият като че ли забеляза Либи и спря. Наклони глава настрани и я погледна.

– Нима може да ме види от това разстояние? – обърна се Либи към Кърсти. – Мислех, че китовете не виждат добре извън водата.

– Заради размерите си, косатките имат по-големи очи от повечето други китове – отвърна момичето, – така че зрението им е по-добро. – Тя погледна Гант. – Знаеш ли нещо за тях?

– И аз чета много. – Либи хвърли поглед на Холивуд и отново насочи очи към косатките.

Те продължаваха бавно да обикалят в басейна. Изглеждаха търпеливи. Не бързаха, просто чакаха жертвата им да се появи. Скофийлд и двамата водолази също ги наблюдаваха.

– Как са влезли тук? – попита Гант. – Под ледения шелф ли?

Кърсти кимна.

– Да. Станцията е само на стотина метра от океана и шелфът не е много дълбок, може би около сто и петдесет метра. Косатките минават под него и изплуват в басейна.

Двата кита изглеждаха невероятно спокойни, невероятно хладнокръвни, като гладни крокодили, търсещи следващата си плячка.

Завършили огледа си, те бавно потънаха. След миг вече ги нямаше и за присъствието им напомняха само концентричните вълни. Очите им останаха отворени през целия път надолу.

– Виж, това беше неочаквано – каза Гант.

Тя погледна платформата до пустия басейн. Провесил няколко акваланга през рамо, Монтана излезе от южния тунел. Сара Хенслей им бе казала, че в тунела има малък товарен асансьор, с който могат да свалят екипировката си на ниво Д. Лий току-що го беше използвал.

В отсрещния край на платформата стоеше Скофийлд, навел глава и притиснал ръка към ухото си, сякаш слушаше нещо по интеркома си. После внезапно се запъти към най-близката стълба, като говореше по микрофона в каската си.

Лейтенантът спря и се обърна точно към Гант. Гласът му изпраця в ухото ѝ.

– Лисица. Холивуд. На ниво А. Незабавно.

Какво има? – попита Либи, докато бързаше към стълбата.

– Нещо току-що е задействало сигналната система навън – сериозно отвърна Скофийлд. – Там е Змията. Докладва, че се приближавала

френска кола.

Капкан се прицели в снегохода.

Надписът върху страничната му врата сияеше в ярко зелено през оптичния мерник за нощна стрелба: „ДЮМОН ДЮРВИЛ 2“.

Сержантът лежеше в снега в покрайнините на комплекса и следеше колата през мерника на снайперистката си пушка Барет М82А1А.

Змията беше четиридесет и пет годишен висок мъж, с тъмни, сериозни очи. Подобно на повечето други морски пехотинци във взвода на Скофийлд, той бе променил униформата си. На десния му нараменник беше изрисувана страховита кобра, широко раззинала челюсти. А отдолу пишеше: „Целуни я“.

Професионален войник, Капкан служеше в морската пехота от двадесет и седем години и през това време се бе издигнал до старши сержант.

След пристигането на взвода в полярна станция „Уилкс“, Змията беше останал навън, за да инсталира лазерната предупредителна система. Тя не се различаваше много от телеметричните устройства на снегоходите. Представляваше квадратни кутии, през които минаваше тънък, невидим лазерен лъч. Когато нещо пресечеше лъча, датчикът на предишницата на Капкан сигнализираше с червена светлина.

Преди няколко секунди нещо бе пресякло лъча.

От поста си на ниво А, Змията незабавно се свърза със Скофийлд, който му нареди да провери какво става. В крайна сметка, можеше да е отрядът на Бък Райли, който трябваше да се появи вече всеки момент.

Само че не беше Бък Райли.

– Къде е снегоходът, Змия? – разнесе се по интеркома гласът на Скофийлд.

– В югоизточния ъгъл. В момента минава през външния кръг от сгради. – Капкан не изпускаше от очи машината, която бавно напредваше между малките, затрупани със сняг постройки. – Къде сте вие? – попита той, докато се изправяше и тичаше обратно към големия купол.

– На главния вход – отвърна лейтенантът. – Точно зад вратата. Искам да заемеш позиция отзад.

– Вече го правя.

Вилицата ограничаваше видимостта, поради което колата се движеше съвсем бавно. Капкан я следваше от сто метра разстояние. Тя спря пред главния купол на станцията и започна да се спуска от въздушната

си възглавница, когато Змията залегна в снега на четиридесет метра от нея и се прицели.

Тъкмо долепи око до оптичния мерник, когато страничната врата се отвори и отвътре изскочиха четири фигури.

– Добър вечер – неохотно поздрави Скофийлд.

Четиримата френски учени просто стояха като вцепенени на входа на станцията. Бяха се разделили на две двойки и носеха два големи бели контейнера.

Лейтенантът небрежно държеше автомата си отстрани. Зад него бяха Холивуд и Монтана, вдигнали оръжията си на височината на раменете си и вперили очи в мерниците си. Дулата сочеха право към новите им гости.

– Заповядайте вътре – покани ги Скофийлд.

– Другите вече са в „Дюрвил“ – каза водачът на новата група, докато сядаше на масата в трапезарията при своите френски колеги. Също като останалите, току-що го бяха претърсили.

Имаше слабо лице с хлътнали очи и високи скули. Бе казал, че името му е Жан Петард. Скофийлд си го спомняше от списъка. Според кратките биографични данни, той беше геолог, проучващ запасите от природен газ в континенталния шелф. Имената на другите трима французи също фигурираха в списъка.

В трапезарията бяха и първите четирима френски учени – Шампион, Латисие, Кювие и Ре. Останалите обитатели на „Уилкс“ се бяха върнали по стаите си. Лейтенантът им бе наредил да останат там, докато проверят новопристигналите. Монтана и ефрейтор Оугъстин Лау с позивна „Самурай“, шестият и последен войник във взвода, пазеха до вратата.

– Искахме да се върнем колкото се може по-бързо – каза Жан Петард. – Донесохме прясна храна и електрически одеяла за пътуването ни до „Дюрвил“.

Скофийлд хвърли поглед към Либи Гант. Тя проучваше съдържанието на двата бели контейнера до отсрещната стена.

– Благодаря – рече лейтенантът и отново се обърна към Петард. – Благодаря за всичко, което направихте. Ние пристигнахме само няколко часа след вас и учените от „Уилкс“ ни разказаха как сте им помогнали. Благодарим ви за усилията.

– За нищо – отвърна французинът на отличен английски. – Човек трябва да се грижи за съседите си. – Той се усмихна накриво. – Следващият път може ние да имаме нужда от помощ.

– Наистина.

В този момент в слушалката на Скофийлд изпраща гласът на Каплан:

– Господин лейтенант, още някой пресича сигналната система.

Шейн се намръщи. Събитията започваха да се развиват прекалено бързо. Можеше да се справи с четирима френски учени. Но появата на още четирима говореше за прекалено голям интерес към полярната станция „Уилкс“. А ако дойдеха и други...

– Почакайте, господин лейтенант, този снегоход е от нашите. Това е Райли.

Скофийлд облекчено въздъхна и напусна стаята.

Либи Гант претърсваше съдържанието на двата големи контейнера, които бяха донесли френските учени. Тя премести настрана няколко одеяла, и на дъното видя пресен хляб и консервирано месо – говеждо, шунка...

Внезапно една от консервите привлече вниманието ѝ.

Беше малко по-голяма от другите и имаше приблизително триъгълна форма. Отначало Гант не можеше да определи какво ѝ се е сторило нередно. Просто нещо не изглеждаше както трябва...

После разбра.

Капакът бе отварян. Едва се забелязваше. Съвсем тънка черна линия по ръба му. Ако не се загледаше внимателно, човек нямаше да я види.

Тя се обърна, но лейтенантът вече го нямаше. Либи бързо вдигна очи към френските учени и видя, че Петард разменя поглед с Латисие.

Скофийлд посрещна Бък Райли на главния вход. Двамата застанаха в коридора на ниво А, на десетина метра от трапезарията.

– Как беше? – попита Скофийлд.

– Зле – отвърна Райли.

– Какво искаш да кажеш?

– Онзи сигнал, който изгубихме, беше от колата. Колата от „Дюрвил“. Разбила се е в една цепнатина.

Скофийлд рязко го погледна.

– Какво? – Той се озърна към французите в трапезарията. Само преди минути Жан Петард бе казал, че другият снегоход е пристигнал в „Дюрвил“. – Каква е причината? Тънък лед?

– Не. Отначало и ние помислихме така. Но после Срамежливият го разгледа по-внимателно.

– И?

– Вътре имаше пет трупа. Всички бяха застреляни в тила.

По интеркома избухна гласът на Гант:

– Господин лейтенант, тук е Лисица. Нещо не е наред. Една от консервите е била отваряна.

Скофийлд се завъртя и видя Либи Гант да излиза от стаята. Тя бързо закричи към него. Носеше в ръце някаква консерва и в движение отваряше капака ѝ.

Зад нея Петард се изправи на крака.

Погледите на двамата мъже се срещнаха.

Беше само за миг, ала повече не им трябваше.

Гант запречи гледката на Скофийлд. Най-после отвори кутията и извади отвътре нещо малко и черно, което приличаше на разпятие, само че по-късото рамо бе извито като дъга.

Когато го видя, очите на лейтенанта се разшириха и той отвори уста да извика, но вече беше късно.

Петард се хвърли към двата бели контейнера. В същия момент Латисие, когото не бяха претърсили, тъй като при пристигането си го бяха заварили в станцията, рязко разтвори канадката си. Отдолу се показва френски автомат FA-MAS с къса цев. Кювие светкавично извади ръце от джобовете си. В двете му длани проблеснаха същите оръжия като онова, което Гант държеше в ръка. Той стреля по нея и Скофийлд видя как главата ѝ отскача назад. Младата жена се свлече на пода.

Латисие натисна спусъка на автомата си и в станцията отекна оглушителен шум. Куршумите разцепиха въздуха като коса и прерязаха Оугъстин Лау на две.

Французинът продължи да стреля без прекъсване цели десет секунди.

Полярната станция „Уилкс“ се превърна в бойно поле.

ВТОРА АТАКА

16 юни, 09:30

– Тук Плашило! Тук Плашило! – извика по микрофона си Скофийлд, докато се вмъкваше в една от стаите. – Виждам осем противници! Повтарям, осем противници. Мисля, че са шестима военни и двама цивилни. Цивилните навярно крият оръжия, които да предадат на командосите. Не проявявайте снизходителност!

Наоколо се сипеха парчета лед, отчупвани от куршумите на Латисие.

Скофийлд беше познал арбалета.

Всяка елитна ударна част в света си има типично оръжие. За тюлените от военноморския флот на САЩ, експертите по близък бой, това е пушката-помпа „Ругер“. За британската Специална военновъздушна служба, прочутата СВС – азотните гранати. За разузнавателните групи на морската пехота на САЩ – магнитната кука Армалайт МН-12, която с помощта на мощен магнит се прилепваше към всякакви гладки метални повърхности.

Само една елитна бойна част обаче използваше арбалети.

Premier Regiment Parachutiste d'Infanterie de Marine, или френските командоси, Първи парашутен полк на морската пехота. Френският еквивалент на СВС и тюлените.

С други думи, това не бе редовна бойна част като морските пехотинци. Това бе нападателна сила, елитна секретна част, която съществуваше поради една единствена причина: да извършва светкавични удари и да избива всичко живо наоколо.

Ето защо, когато видя Гант да изважда малкия, побиращ се в длан арбалет от консервената кутия, Скофийлд разбра, че тези хора не са учениците от „Дюрвил“. А войници. Елитни войници.

Те бяха предвидили, че ще са му известни имената на всички от френската станция, затова ги бяха използвали. Освен това бяха довели със себе си и двама истински учени, Люк Шампион и Анри Ре, които обитателите на „Уилкс“ лично познаваха.

Последният щрих в картината навярно бе най-заблуждаващ: при пристигането на американските морски пехотинци в станцията, командосите бяха оставили Люк Шампион да ги води и по този начин бяха затвърдили илюзията, че са обикновени учени, подчиняващи се на своя

началник.

Фактът, че французите бяха отвели петима от учените на „Уилкс“ със снегохода си, под предлог, че искат да им помогнат и после са ги ексекутирали най-хладнокръвно наред ледената пустош, въбесяваше Скофийлд. За миг си представи сцената – американските учени, мъже и жени, плачещи, умоляващи, молещи за милост, докато френските войници се разхождат между тях и ги застрелват един по един. Още повече го ядосваше това, че поне двама френски учени са помогнали на командосите. Какво обещание ги беше накарало да участват в убийството на техни колеги?

Отговорът, за съжаление, бе очевиден.

Щяха да им дадат възможност първи да проучат космическия кораб.

По интеркома му се чуваха отчаяни гласове:

- ... отведен огън!
- ... улучиха Самурай! Улучиха Лисица!
- ... не мога да стрелям...

Той надзърна иззад касата на вратата и видя, че Гант лежи по гръб в коридора между трапезарията-и главния вход. Младата жена не помръдваше.

Погледът му се плъзна към Оугъстин Лау, проснат точно на прага на трапезарията. Очите му бяха широко отворени, лицето му бе цялото в кръв, бликнала от собствения му корем, когато куршумите на Латисие го бяха улучили почти от упор.

Бък Райли се показа от тунела, водещ към главния вход на станцията и отвърна на огъня с автоматата си. Мощният, произведен в Германия МР-5, заглуши глухото тракане на френските FA-MAS. Застаналият до него Холивуд последва примера му.

Скофийлд се обърна към Морган Лий, който стоеше притиснат до стената на западния тунел.

– Монтана, добре ли си?

Когато Латисие беше открил огън, Монтана и Лау се бяха оказали най-близо до него. Монтана се бе прикрил зад вратата, но Лау не беше успял.

И докато Самурай бе изпълнявал онова, което пехотинците наричаха „предсмъртен танц“, Лий беше изпълзъл назад по коридора към тунела.

От петнадесет метра разстояние, Скофийлд видя, че Монтана говори по микрофона си. Дрезгавият му глас се разнесе в слушалката на лейтенанта:

– Малко съм разтърсен, Плашило, но иначе съм добре.

– Ясно.

В леда над главата на Шейн отново се забиha куршуми. Той отскочи и се скри зад касата. После бързо надзърна навън. Ала този път чу странно свистене.

Десетсантиметровата стрела мина само на пет сантиметра от дясното му око.

Скофийлд вдигна поглед и видя Петард, застанал в трапезарията с насочен напред арбалет. В същия миг Люк Шампион натисна спусъка на автомата си.

Лейтенантът отново погледна Гант. Тя все още лежеше неподвижно в коридора между трапезарията и входа на тунела.

После внезапно ръката ѝ помръдна.

Трябва да бе някакъв рефлекс, докато постепенно се съвземаше.

– Тук Плашило – каза по интеркома Скофийлд. – Тук Плашило. Лисица е жива. Повтарям, Лисица е жива. Но е на открито. Имам нужда от прикритие, за да я извлека на безопасно разстояние. Потвърдете.

Почти едновременно му отговориха няколко гласа.

– Тук Срамежливия, прието.

– Тук Монтана, прието.

– Тук Книга, прието – каза Бък Райли. – Ето прикритието, Плашило. Действай!

– Добре, тръгвам! – извика Скофийлд и като изскочи иззад вратата, се затича по коридора.

Морските пехотинци напуснаха прикритията си и отговориха на огъня. Грохотът бе оглушителен. По стените на трапезарията изригнаха ледени гейзери. Едновременната атака принуди Латисие и Петард да прекратят стрелбата за миг и да залегнат.

Скофийлд застана на колене до Гант и погледна главата ѝ. Стрелата на Кювие се бе забиha в каската ѝ. От челото ѝ се стичаше тънка струйка кръв.

Когато се наведе по-близо, забеляза, че лъскавият, остър като бръснач връх е проникнал на повече от два сантиметра през каската и леко е одраскал кожата на челото ѝ.

– Хайде, да вървим – каза лейтенантът, макар да бе сигурен, че Гант не може да го чуе. Откосите на морските пехотинци продължаваха

да къртят около тях, докато Скофийлд влачеше Лисица назад по коридора към тунела, водещ към главния вход.

Внезапно през една от дупките в стената на трапезарията се появи френски командос с насочено напред оръжие.

Без да спира, Шейн вдигна пистолета си, прицели се и стреля два пъти един след друг. Ако FA-MAS тракаше глухо, а MP-5 издаваше мощен грохот, то автоматичният пистолет колт „Дезърт ийгъл“ гърмеше като топ. Когато и двата куршума го улучиха между очите, главата на французина избухна в червени пръски. Мъжът се свлече на пода.

– Изчезвай от там, Плашило! Бягай! – разнесе се в слушалката на Скофийлд гласът на Райли.

– Почти стигнах! – надвика еката лейтенантът.

Неочаквано по интеркома се обади друг глас. Спокоен, безстрастен. Той не бе придружен от стрелба.

– Морски пехотинци, тук е Змията. Все още съм навън. Докладвам, че виждам още шестима противници да слизат от втората френска кола. Повтарям, виждам още шестима въоръжени мъже, които се приближават към главния вход на станцията.

Скофийлд погледна назад към тунела. Там стояха Райли и Холивуд и стреляха към трапезарията. До тях беше сержант Мич Хийли с позивна „Плъх“.

Изведнъж, без никакво предупреждение, гърдите на Хийли избухнаха. Очевидно от изстрел отзад с мощно оръжие.

Плъхът се разтърси и от гръдния му кош бликна кръв. Ударната сила и последвалата нервна конвулсия го накараха рязко да се наведе напред и Скофийлд чу ужасяващо изхрущяване. Гръбнакът на младия войник се бе пречупил.

Райли и Холивуд светкавично напуснаха тунела. Като стреляха назад към невидимия враг, заотстъпваха към най-близката стълба, водеща към ниво Б.

За нещастие, тъй като току-що бяха пристигнали в станцията, шестимата морски пехотинци, които бяха отишли с Райли при разбития снегоход, сега се бяха събрали около главния вход. Което означаваше, че се бяха озовали в капана между две противникови части: едната в трапезарията, другата – на входа.

– Книга! – извика Скофийлд. – Слезте долу! Слезте долу! Заведи хората си на ниво Б!

– Вече слигаме, Плашило.

Лейтенантът и Гант се намираха в още по-тежко положение.

Оказали се между трапезарията и входния тунел, те нямаше къде да отстъпят. Пред тях се простираше само широкият един метър коридор, който от едната страна граничеше с вертикална ледена стена, а от другата – с двадесетметрова шахта.

Втората френска група щеше да влезе в станцията всеки момент и Скофийлд и Гант първи щяха да попаднат пред погледа на командосите.

Парче лед се откъсна от стената до главата на лейтенанта и той се завъртя. Петард отново се беше изправил на крака в трапезарията. Без да престава да натиска спусъка на автомата си, Скофийлд насочи напред колта и стреля шест пъти срещу французина.

После пак се обърна назад към входа.

Имаше най-много десет секунди.

– Мамка му – изруга той и погледна отпуснатата в ръцете му Гант.

Шейн се сети за басейна на най-долното ниво на станцията. Едва ли имаше повече от петнадесет-двадесет метра. Ако скочеха, може би щяха да оцелеят...

„Няма начин.“

Лейтенантът вдигна очи коридора, после към ледената стена зад него.

„Така ще е по-добре.“

– Плашило, бягай от там! – разнесе се гласът на Монтана, който стоеше в коридора от южната страна. Оттам се виждаше входният тунел на станцията. И гледката очевидно не бе обещаваща.

– Опитвам се, опитвам се – отвърна Скофийлд.

Той стреля още два пъти срещу Петард и прибра пистолета си.

Бързо се пресегна към рамото си и извади магнитната кука от кобура на гърба си. МН-12 приличаше на стар модел автомат. Разполагаше с две ръкохватки: една нормална със спусък и втора под цевта. Оръжието изстрелваше магнитната кука с невероятна скорост.

Просната в краката на Скофийлд, Гант изпъшка.

Лейтенантът насочи куката към стената и натисна спусъка. Тя проби леда и излезе от другата страна на трапезарията. „Челюстите“ ѝ се разтвориха.

– Плашило! Побързай!

Скофийлд се обърна и видя, че Гант мъчително се изправя.

– Хвани се за раменете ми – каза той.

– Какво...

– Няма значение. Просто се хвани за мен. – Шейн прехвърли ръцете ѝ през раменете си. При други обстоятелства позата им щеше да

прилича на прегръдка, като двама любовници, които се готвят да се целунат, ала не и сега. Той силно я притисна, завъртя се и опря гръб на перилата.

Погледна назад към входа и видя бързо движещи се сенки по ледените стени. Откъм входа отекнаха автоматични изстрели.

– Дръж се здраво – каза той на Гант.

После стисна с две ръце ръкохватката на магнитната кука зад гръба на Лисицата и двамата се прехвърлиха през парапета, пропадайки в празното пространство.

Едва бяха скочили, когато в коридора се изсипа град от куршуми. Над главите им избухнаха бяло-оранжеви фойерверки от рикошети.

Скофийлд и Гант падаха.

Кабелът на магнитната кука се развиваше над тях. Двамата прелетяха край ниво Б, където Райли и Холивуд рязко се завъртяха, сепнати от падащите тела.

После Скофийлд натисна черния бутон на предната дръжка и блокираният механизъм в цевта захапа кабела.

Лейтенантът и Гант рязко увиснаха точно под ниво Б и стоманеното въже светкавично започна да ги изтегля нагоре към външния коридор.

Скоро краката им изтрополиха върху металната повърхност.

Скофийлд веднага натисна два пъти спусъка на устройството. Челюстите на куката се свиха навътре с остро изщракване. Тя се изхлузи от дупката в стената на трапезарията и полетя в шахтата. След две секунди отново беше в ръцете му и двамата с Гант побързаха да се скрият в най-близкото помещение.

– Граната!

Райли и Холивуд се затичаха по северния тунел на ниво Б и се метнаха зад ъгъла.

В този момент леденият коридор зад тях се разтърси от мощна експлозия. Последва ударната вълна и след това...

Морските пехотинци едва избегнаха рояците малки, напомнящи на стрелички предмети, които профучаха край тях с невъобразима скорост и се забиха в отсрещната стена на тунела.

Осколъчна граната.

Това е конвенционална граната, пълна със стотици метални

парченца – остри и нарочно изкривени, за да могат да бъдат извадени колкото е възможно по-трудно от човешкото тяло. Когато се взриви, гранатата изстрелва във всички посоки вълни от тези смъртоносни шрапнели.

– Винаги съм го казвал – кисело рече Райли, докато зареждаше нов пълнител в автоматата си. – Винаги съм го казвал: не се доверявай на шибаните французи. В тях просто има нещо. Може да е заради гадните им малки очички. Тия задници би трябвало да са ни съюзници.

– Шибани французи – замислено се съгласи Холивуд, като се озърташе наоколо.

Той зяпна.

– Мамка му...

– Какво има? – Райли се обърна тъкмо навреме, за да види, че иззад ъгъла се претъркулва втора граната и спира само на метър и половина от тях.

Метър и половина.

На открито.

Нямаше къде да избягат. Не можеха да се скрият. Не можеха и да се втурнат по коридора и да се измъ...

Райли се хвърли напред. Към гранатата. Той се хлъзна по заскрежения под и я ритна обратно в северния тунел към централната шахта.

В същия момент Холивуд го хвана за нарамниците и го издърпа зад ъгъла.

Гранатата избухна.

Разнесе се нов оглушителен тътен.

От коридора полетя вълна метални шрапнели, профуча край морските пехотинци и се заби в отсрещната стена.

Холивуд се обърна към Райли.

– Това си е цяла катастрофа, мамицата му.

Сержантът вече бе на крака.

– Хайде, трябва да се измъкнем оттук.

Той погледна към другия край на северния тунел и видя Симънс да показва глава иззад ъгъла. С него бяха ефрейтор Джорджо Лейн с позивна „Крачун“ и сержант Джена Нюман с позивна „Майка“. Трябва да бяха заобиколили от западната страна на ниво Б.

– До всички – извика Райли. – Трябва да се разделим. Ако останем заедно и ни приклепят, ще ни направят на кайма. Срамежливия, Крачун и Майка ще се върнат на запад по външния тунел. Ние с Холивуд ще тръгнем на изток. Щом разберем как стоят нещата, ще измислим как да

се прегрупираме и да заковем копелетата. Съгласни ли сте?

Нямаше възражения. Срамежливият и другите бързо се изправиха на крака и се отдалечиха по посочения леден тунел.

Райли и Холивуд се затичаха на изток, следвайки дъгата на външния коридор.

– Добре, сега сме на ниво Б, нали? – попита сержантът. – Какво има на това ниво?

– Не зна... – Гласът на Холивуд изведнъж секна, когато излязоха иззад завоя и видяха гледката пред себе си.

Вледенени, двамата морски пехотинци се заковаха на място.

Скофийлд стреля с автоматичния си пистолет нагоре в централната шахта на полярната станция „Уилкс“.

Намираха се на ниво В, в помещение, което се отваряше към външния коридор. Лейтенантът стоеше на прага с колта в ръка и гледаше към ниво А.

Гант беше приклепнала зад него и се опитваше да се пребори със замайването си. Свали каската си, под която се показва късо подстригана сламеноруса коса.

Младата жена любопитно разгледа забитата стрела. Поклати глава и отново си сложи каската и огледалните очила, които почти скриваха струйката засъхнала кръв, спускаща се от челото до брадичката ѝ. После решително взе автомата си и се приближи до Скофийлд.

– Добре ли си? – през рамо попита той, докато се прицелваше в ниво А.

– Да. Пропуснах ли нещо?

– Видя ли онази част, когато френските скапаняци, дето се преструваха на учени, решиха да ни нападнат? – Лейтенантът отново натисна спусъка.

– Да, тогава още бях в съзнание.

– Ами когато научихме, че нашите нови приятели имат още шестима души на входа?

– Не.

– Е, засега това е положението. – Той гневно изстреля още един куршум.

Гант го погледна. Зад непрозрачните сребърни очила се криеше адски вбесен човек.

Всъщност, Скофийлд не мразеше френските войници. Естествено,

отначало се ядоса, че не е разбрал веднага какви са в действителност френските „учени“. Но пък те първи бяха пристигнали в „Уилкс“ и бяха довели със себе си двамата истински учени, особено хитър ход, достатъчен, за да заблуди лейтенанта и хората му.

Дразнеше го обаче фактът, че е изгубил инициативата в това сражение.

Французите ги бяха сварили неподготвени, бяха ги изненадали и сега диктуваха условията. Ето това не можеше да си прости.

Скофийлд отчаяно се опитваше да овладее гнева си. Не искаше да се поддава на емоцията, а да действа трезво и разумно.

Винаги, щом се ядосаше, си спомняше лондонския семинар, на който беше присъствал в края на 1996 г. Водеше го легендарният британски бригаден генерал Тревър Дж. Барнаби.

Снажен мъж, с пронизателни тъмни очи, бръсната глава и черна козя брадичка, Тревър Барнаби ръководеше СВС още от 1979 г. и се смяташе за най-големия военен тактик в света. Притежаваше изключителната способност да нанася светкавични удари с малки ударни части. Когато се изпълняваха от най-добрата елитна военна сила в света – СВС, операциите винаги бяха успешни. Той беше гордостта на британското военно командване и досега никога не се бе провалял.

През ноември 1996 г., в рамките на американско-британския договор за обмен на знания, Барнаби проведе двудневен семинар за секретните бойни операции пред най-обещаващите американски офицери. В замяна, Съединените щати щяха да инструктират британски артилерийски части за мобилните ракетни батареи „Пейтриът И“. Един от избраните за семинара военни беше лейтенант Шейн М. Скофийлд от морската пехота на САЩ.

Барнаби имаше енергичен лекторски стил, който допадна на Скофийлд – бърза поредица от въпроси и отговори, редуващи се в проста, логична последователност.

– При всяко сражение – бе казал генералът, – независимо дали е по време на световна война или изолиран двустранен конфликт, първият въпрос, който трябва да си зададете, е следният: каква е целта на противника? Какво иска той? Ако не знаете отговора на този въпрос, няма да можете да си зададете втория: как ще я постигне?

И ви уверявам, дами и господа, вторият въпрос е далеч по-важен за вас от първия. Защо? Защото от гледна точка на стратегията, не е важно какво иска той. Това е цел, нищо повече. Световно разпространение на комунизма. Стратегически аванпост на чужда територия. Кивота на

завета. На кой му пука? Фактът, че го знаете, сам по себе си, не значи нищо. От друга страна, въпросът как възнамерява да я постигне, означава всичко. Защото това е действие. А действието може да бъде спряно.

Щом си отговорите на втория въпрос, можете да продължите с третия: как ще му погречите?

Когато говореше за командването и ръководството, генералът постоянно наблягаше върху необходимостта от хладнокръвие и здрав разум. Разгневеният командир, действащ под влиянието на ярост или раздразнение, водел хората си към почти сигурна гибел.

– Като командири – беше казал Барнаби, – вие просто не можете да си позволите да сте разгневени.

Признавайки, че никой офицер не е застрахован от такива чувства, англичанинът бе предложил тристепенен тактически тест.

– Прилагайте го винаги, когато усетите, че се поддавате на гняв. Насочете ума си към неотложната работа.

Скоро ще забравите какво ви е вбесило и ще започнете да вършите онова, за което ви плащат.

И докато стоеше на прага на ниво В в студения, покрит с лед свят на полярната станция „Уилкс“, Шейн Скофийлд сякаш чу Тревър Барнаби да говори в главата му.

„Е, добре.

Каква е тяхната цел?

Те искат космическия кораб.

Как ще я постигнат?

Ще избият всички тук, ще присвоят кораба и ще го откарат във Франция, още преди някой да е разбрал за съществуването му.“

Дотук добре. *Но имаш някакъв проблем. Какъв?...*

Скофийлд се замисли. И изведнъж го осени.

Французите бяха пристигнали *бързо*.

Всъщност, толкова бързо, че бяха дошли в „Уилкс“ преди Съединените щати да успеят да пратят своя бойна част. Което означаваше, че по време на сигнала за помощ са се намидали близо до станцията.

„Френските войници са били в «Дюрвил», когато Аби Синклер е пратила сигнала.“

Но молбата за помощ не можеше да се предвиди. Ситуацията бе извънредна.

И тъкмо в това беше проблемът.

Картината започваше да се оформя. „Те са видели възможност и са решили да я използват...“

Французите бяха пратили командоси в „Дюмон Дюрвил“, навярно на някакво учение. Бойни действия в арктически условия или нещо подобно.

И тогава бяха засекали сигнала за помощ от „Уилкс“. И бяха разбрали, че една от елитните им бойни части е на по-малко от хиляда километра от извънземния космически кораб.

Евентуалната печалба беше очевидна: от непознатата техника през горивната система, до корпусната конструкция. А може би дори и оръжия.

Възможност, която се появява веднъж в живота, а оставаш завинаги в историята.

И ако французите наистина успееша, американското правителство нямаше как да надигне, вой в ООН и да заяви, че Франция е откраднала извънземен космически кораб, тъй като той изобщо не принадлежеше на САЩ.

Но френските командоси се бяха сблъскали с два проблема.

Първо: американските учени в „Уилкс“. Трябваше да ги елиминират. Не можеха да оставят свидетели.

Вторият проблем бе по-сериозен: Съединените щати със сигурност щяха да пратят разузнавателен взвод в полярната станция. Така че часовникът тиктакаше. Французите бяха осъзнали, че американските войници най-вероятно ще пристигнат в „Уилкс“ преди космическият кораб да е напуснал континента.

Което означаваше, че ще се стигне до битка.

Но френските командоси бяха тук по случайност. Не бяха разполагали нито с време, нито със средства да се подготвят за пълноценна атака. Преди да успее да избяга с кораба, малката им бойна част можеше да се сблъска с по-силен американски противник.

Нуждаеха се от план.

И затова се бяха престорили на учени, загрижени за своите съседи. Навярно с намерението да спечелят доверието на морските пехотинци и да ги избият в удобен момент. Блестяща стратегия за импровизирана и малобройна бойна част.

Което пък повдигаше друг въпрос: как щяха да измъкнат кораба от Антарктида?

Скофийлд реши, че отговорът може да почака. Първо трябваше да се справи със започналата битка. Затова отново се запита:

„Каква е тяхната цел?

Да елиминират нас и учените от «Уилкс».

Как ще я постигнат?

Не знам.

Как щях да я постигна аз?

Сигурно щях да се опитам да събера противниците на едно място. Това е много по-резултатно, отколкото да претърсвам цялата станция и да ги избивам един по един...“

– Граната! – извика Гант.

Скофийлд се върна в настоящето и видя малка черна граната, която прехвърли перилата на ниво А и се насочи към него. Шест подобни гранати полетяха към трите ледени тунела, които се разклоняваха на ниво Б.

– Бягай! – бързо каза на Либи той, отскочи назад и затръшна вратата.

Двамата се отдръпнаха в противоположния край на стаята тъкмо навреме, за да чуят удара на гранатата в дебелия дървен врата.

Трак-трак.

После се разнесе гръм. От вътрешната страна на вратата се показваха върховете на стотици назъбени метални шрапнели.

Скофийлд смаяно зяпна.

Гладката допреди миг повърхност беше осеяна с малки шипове и приличаше на зловещ средновековен уред за мъчения. Острите метални парченце почти бяха успели да я пробият.

Над главите им отекнаха още няколко подобни експлозии. Те вдигнаха очи.

„Ниво Б“ – помисли си лейтенантът.

„Сигурно щях да се опитам да събера противниците на едно място.“

– О, не – изпъшка Шейн.

– Какво има? – попита Гант.

Ала Скофийлд не отговори. Той бързо отвори вратата и погледна към централната шахта.

В заскрежената каса до главата му незабавно се заби куршум. Но това не му попречи да ги види.

На ниво А стояха петима френски командоси и обсипваха с огън цялата станция.

Прикриваха някого.

Прикриваха другите петима французи, които в момента се спускаха на ниво Б. След миг те се озоваха във външния коридор и се втурнаха към тунелите.

Лейтенантът внезапно осъзна, че повечето от неговите морски

пехотинци са на това ниво, отстъпили тук след нахлуването на втората френска група в „Уилкс“.

Но имаше и още нещо.

На ниво Б се намираха повечето жилищни помещения. И самият Скофийлд беше пратил американските учени в стаите им, докато той и хората му посрещнат новопристигналата френска кола.

Шейн ужасено погледна към ниво Б.

Французите бяха събрали всички им на едно място.

На ниво Б внезапно настъпи хаос.

Райли и Холивуд едва бяха излезли иззад завоя на ледения тунел, когато видяха уплашените лица на обитателите на полярната станция.

Сержантът веднага си спомни какво има на ниво Б.

Жилищните помещения.

Изведнъж зад него отекнаха автоматични изстрели.

В същия момент по интеркома се разнесе гласът на Скофийлд:

– До всички групи, тук Плашило. Виждам петима противници, които в момента се спускат в коридора на ниво Б. Повтарят, петима противници. Командоси, ако сте на ниво Б, внимавайте.

Райли се опита да си спомни плана на нивото.

Този етаж малко се различаваше от другите в станцията, на които имаше по четири прави тунела, разклоняващи се от централната шахта и стигащи до кръглия външен коридор. Но заради случайно открита в леда скала, на ниво Б липсваше южен тунел.

Това означаваше, че външният тунел не образува пълен кръг като на всеки друг етаж, а свършва в най-южната си точка. Бе виждал този задънен коридор: там се намиреше стаята, в която бяха заключили Джеймс Реншоу.

Райли и Холивуд обаче се бяха озовали във външния тунел, на завоя между източния и северния. С тях бяха учените от „Уилкс“, които очевидно бяха чули, че навън става нещо, но не бяха посмели да се отдалечат от стаите си. Сред тях сержантът видя малко момиченце.

„Божичко.“

– Мини отзад – той каза на Холивуд, като имаше предвид онази част от външния коридор, която водеше обратно към северния тунел.

Самият Райли заобиколи групата учени, за да заеме позиция към източния.

– Дами и господа! Моля, върнете се по стаите си!

– Какво става? – ядосано попита един от мъжете.

– Вашите приятели горе всъщност се оказаха врагове – отвърна сержантът. – В станцията ви има взвод френски парашутисти, които ще ви убият, само да ви зърнат.

А сега, моля, върнете се по стаите си!

– Книга! Граната! – отекна по коридора гласът на Холивуд.

Райли се обърна и видя, че Тод тичешком заобикаля завоя и се приближава към него. По пода на пет-шест метра зад него подскачаше оскользяна граната.

– Мамка му! – Бък светкавично се завъртя и потърси прикритие в източния тунел, само на десет метра от него.

И тогава видя още две гранати, които се изтърколиха оттам и спряха до стената на външния коридор.

Очите му се разшириха. Сега и двата края на коридора бяха „минирани“.

– Влизайте вътре! Бързо! – извика той на учените. – Веднага!

Трябваше им цяла секунда, за да схванат какво им говори Райли, но когато разбраха, незабавно се подчиниха.

Самият той се хвърли към най-близката врата и надникна навън, за да види какво прави Холивуд. Младият ефрейтор с всички сили тичаше към него.

И в следващия миг се подхлъзна. И падна.

Тод тронаво се просна по очи на заскрежения под.

Райли безпомощно гледаше, докато Холивуд се надигна и ужасено погледна назад към оскользяната враната.

Оставаха около две секунди.

Стомахът на сержанта се сви.

„Холивуд няма да успее.“

Точно пред Тод, на прага на единствената стая, до която евентуално можеше да се добере, двама учени отчаяно се мъчеха да се вмъкнат вътре. Единият буташе другия отзад, за да го накара да побърза.

Холивуд погледна към тях и разбра, че няма шанс да стигне до стаята. После се обърна към гранатата, спряла на по-малко от десет метра от него.

Последно завъртане и очите му срещнаха тези на Райли. Очи, изпълнени със страх. Очи на човек, който знае, че ще умре.

Защото нямаше къде да се скрие.

Трите гранати – една от северния и две от източния тунел – освободиха убийствената си ярост и Райли отскочи назад в мига, в който

хиляди лъскави метални парчета профучаха покрай него и в двете посоки.

Втора експлозия разтърси дебелия дървен врат и в нея се заби нова вълна от остри парченца.

Скофийлд и Гант бяха в дъното на стаята на ниво В, скрити зад преобърнатата алуминиева маса.

– Морски пехотинци, обадете се – извика ги лейтенантът.

По интеркома се разнесоха гласове, придружени от екот на автоматична стрелба.

– Тук Срамежливия! С мен са Крачун и Майка! Намираме се в северо-западната част на ниво В! Обстрелват ни!

В слушалката на Скофийлд внезапно избухна пращане.

– ... Книга... ивуд е улучен. Намирам се в... част... – Гласът му замлъкна и връзката прекъсна.

– Тук Монтана. С мен е Санта Крус. Все още сме на ниво А, но са ни приклешили.

– Господин лейтенант, тук Змия. Навън съм, в момента се приближавам към главния вход.

Нито дума от Холивуд. Мич Хийли и Самурай Лау вече бяха мъртви. Скофийлд пресметна наум. Ако и тримата бяха убити, оставаха само деветима морски пехотинци.

Той се замисли за французите. Отначало бяха дванадесет, плюс двамата учени. Змия беше казал, че е убил един навън, самият Скофийлд бе улучил втори на горния етаж. Това означаваше, че френските командоси са десет – включително двамата цивилни, където и да бяха те.

Мислите му се върнаха към действителността. Шейн погледна към голямата дървена врата, покрита с безброй сребърни шипчета.

Той се обърна към Гант.

– Не можем да останем тук.

– И аз така си мислех – спокойно отвърна тя.

Объркан от отговора ѝ, Скофийлд я погледна. Либи мълчаливо посочи през рамо.

Лейтенантът за пръв път се озърна наоколо.

Приличаше на котелно помещение. По тавана минаваха черни тръби. Два големи бели цилиндъра, монтирани хоризонтално един върху друг, заемаха цялата дясна стена. Бяха дълги около три и половина метра и високи един и осемдесет.

И в средата на всеки цилиндър имаше червена шестоъгълна

лепенка с нарисуван пламък и черни букви:

ОПАСНОСТ
СИЛНО ЗАПАЛИМ ГАЗ L-5

Цилиндриите изглежда бяха свързани с компютъра на масата в задния ъгъл на стаята. Той бе включен, но в момента на екрана се виждаше скрийнсейвър: пищна блондинка в невероятно оскъден бански, предизвикателно излегната на тропически плаж.

Скофийлд бързо се приближи до компютъра. Сексапилното момиче му се нацупи.

– Може би по-късно – каза той и натисна един от клавишите. Скрийнсейвърът мигновено изчезна.

На негово място се появи цветна диаграма на петте етажа на станцията. Пет кръга изпълниха екрана – три отляво и два отдясно – в средата на всеки от които беше представена централната шахта, заобиколена от по-голям външен кръг, свързан с нея чрез четири прави тунела.

Извън външния коридор, а също между него и шахтата, бяха разположени помещения. Според легендата, различните им цветовете означаваша различните им температури, вариращи от $-5,4^{\circ}\text{C}$ до $-1,2^{\circ}\text{C}$.

– Това е климатичната система – каза Гант, застанала до вратата. – „L-5“ означава, че използва хлоро-флуоро-въглероден газ. Трябва да е доста стара.

– Не се изненадвам – подметна Скофийлд. Той се приближи до Либ и натисна бравата.

После откряна вратата...

... тъкмо навреме, за да види черен предмет с големината на бейзболна топка, който летеше право към него.

След него оставаше следа от бял дим, която водеше към ниво А и разкриваше източника му: Петард, вдигнал своя FA-MAS с монтирана 40-милиметрова гранатохвъргачка.

Скофийлд отскочи настрани в мига, в който гранатата мина през тесния отвор, леко се издигна нагоре и се блъсна в задната стена на помещението.

– Навън! Бързо!

Гант вече тичаше към вратата, като в движение стреляше с автомата си.

Лейтенантът се втурна след нея и в следващия миг зад него се разнесе взрив. Под силата на ударната вълна, тежката, обсипана с шипове

врата, изхвърча от пантите си и се завъртя на сто и осемдесет градуса, преди да се блъсне в ледената стена на външния коридор, точно до Скофийлд. От стаята изригна огромно огнено кълбо.

– Плашило! Хайде! – извика Либи.

Той скочи на крака, прицели се към мястото, на което беше видял Петард и стреля.

Двамата се затичаха по коридора, Скофийлд насочил автомата си наляво, Гант – надясно. От дулата им излизаха дълги езици бял пламък. Французите продължаваха да ги обсипват с куршуми.

Шейн видя малка ниша в стената на десетина метра пред тях.

– Лисицо! Насам!

– Ясно!

Те се метнаха в нишата, точно когато в стаята с климатичната инсталация прозвуча нова, още по-силна експлозия.

Скофийлд незабавно разбра, че това не бе граната. Беше се взривило нещо голямо...

Беше избухнал един от цилиндричните резервоари.

Стените на помещението се пропукаха. Парче черна тръба изхвърча като тапа, пресече с невероятна скорост тридесетте метра в средата на станцията и се заби в леда над отсрещния коридор.

Лейтенантът се притисна към стената на нишата и се огледа наоколо.

Тук бе контролният пулт на огромната лебедка, която изтегляше и спускаше водолазната камбана.

Пред него се виждаше неестествено голям стоманен стол. Скофийлд незабавно позна катапултиращата седалка от изстребител F-14. Черните следи отдолу и вдлъбнатината в металната облегалка за главата показваха, че някога столът е бил използван по предназначение. Някой в „Уилкс“ го беше монтирал върху въртяща се стойка, която бе завинтил за пода, превръщайки сто и осемдесет килограма военни отпадъци в тежка мебел.

Внезапно от северозападния ъгъл на ниво А ги обсипа нов град от куршуми. Гант скочи, върху катапултиращата седалка и се сви на кълбо зад облегалката.

Канонадата продължи цели десет секунди и надупчи задната страна на стола. Либи още повече наведе глава и скри очи от рикоширащите куршуми. В този момент обаче някакво движение привлече вниманието ѝ.

Наляво. Наляво и надолу.

В басейна в основата на станцията. Под повърхността. Лъскава черно-бяла фигура, неимоверно голяма, която бавно и зловещо кръжеше във водата. Вероятно плуваше по-дълбоко, отколкото изглеждаше, защото високата гръбна перка не стърчеше навън.

Към тъмния силует се присъедини втори, после трети и четвърти. Първата косатка бе дълга най-малко дванадесет метра. Другите бяха по-дребни.

„Женски“ – помисли си Гант. Беше чела, че на всеки мъжкар обикновено се падат по осем-девет женски.

Водата се развълнува и това накара неясните им черно-бели очертания да изглеждат още по-зловещи. Мъжкият се преобърна във водата и Либи зърна както белия му корем, така и широко разминатата му паст, и двата реда страховити зъби. И изведнъж картината стана пълна.

Гант позна двете малки, които плуваха след гигантския мъжкар. Същите две косатки, които бе видяла преди да започне битката с французите, същите две косатки, които бяха търсили Уенди.

Сега се бяха върнали... и бяха довели със себе си останалите от семейството си.

Цялото семейство китове-убийци закръжи в басейна на полярната станция и докато се свиваше зад облегалката на катапултиращата седалка, Гант усети, че по гърба я полазват тръпки.

Холивуд нямаше никакъв шанс.

Шрапнелите от трите осколъчни гранати го бяха връхлетели с ужасяваща мощ.

Пред безпомощния поглед на Книга, младият му партньор, застанал на колене на пода, скри лицето си с длани и падна под тежестта на градушката от метални парченца.

Ученият, който се опитваше да натика колегата си в недалечната стая, също не бе достатъчно бърз. Тялото му се бе превърнало в кървава каша. И докато бронята на морския пехотинец успя да предпази гърдите и раменете му, ученият нямаше този късмет. Той падна на пода неузнаваем.

За миг, за един съвсем кратък миг, Бък Райли не можеше да направи нищо друго, освен да гледа обезобразеното тяло на падналия си приятел.

Срамежливият тичаше по кръглия външен тунел от отсрещната

страна на ниво Б.

С него бяха ефрейтор Лейн и сержант Нюман, които отчаяно стреляха назад срещу трите преследващи ги сенки.

Лейн беше тридесет и една годишен, с матова кожа и квадратна брадичка, италианец и по поведение, и по физика. От своя страна, Дженна Нюман бе втората от двете жени във взвода на Скофийлд и не можеше да е по-различна от Гант.

Докато Либи беше на двадесет и шест, дребна и с къса, права руса коса, Майка бе тридесет и четири годишна, висока сто осемдесет и седем сантиметра, с бръсната глава и тежеше близо деветдесет килограма.

– Плашило – каза по микрофона си Нюман. – Тук Майка. Обстрелват ни на ниво Б. Повтарям. Обстрелват ни на ниво Б. Преследват ни противникови войници и навсякъде подскочат осколъчни гранати. Наближаваме западния тунел и ще се насочим към централната шахта. Ако ти или някой друг наоколо вижда шахтата, няма да е зле да ми каже какво е положението там.

По интеркомите на каските им се разнесе гласът на Скофийлд:

– Тук Плашило. Виждам централната шахта. В момента в коридора няма противници. Преди малко забелязахме петима на вашия етаж, но сега всички са в тунелите.

На ниво А има още петима противникови войници и поне един от тях е въоръжен с четирийсетмилиметрова гранатохвъргачка. Когато излезете в коридора, ще ви прикрием отдолу. Монтана, Санта Крус? Там ли сте?

– Тук сме – отвърна сержант Лий.

– Още ли сте на ниво А?

– Да.

– Още ли сте приклучени?

– Работим по въпроса.

– Продължавайте. Привличайте огъня им. След десетина секунди трима наши излизат на открито на ниво Б.

– Няма проблем, Плашило.

– Благодаря, Плашило – каза Майка. – В момента влизаме в западния тунел. Приближаваме се към централната шахта.

В нишата на ниво В, Скофийлд отново включи микрофона си.

– Книга! Книга! Обади се!

Отговор не последва.

– Господи, Книга. Къде си?

В женската баня на ниво Б, Сара Хенслей рязко се завъртя при звука на отварящата се врата.

За миг ужасена си помисли, че влизат френски войници. Ала трясъкът идваше от съседното помещение.

„Французите са в мъжката баня!“

Със Сара бяха Кърсти, Аби Синклер и един геолог на име Уорън Конлън. Когато Бък Райли им нареди да се върнат по стайте си, четиримата се бяха вмъкнали тук. Конлън едва бе успял да затвори вратата, преди осколъчните гранати да избухнат в тунела.

Женската баня се намираше между външния тунел и централната шахта, в североизточната част на ниво Б. Тя имаше три врати: едната водеше към северния тунел, втората към външния коридор и третата към мъжката баня.

Откъм съседното помещение се разнесоха нови тътнежи.

Френските войници отваряха с ритници вратите на кабинките.

Сара затегли Кърсти към вратата, която водеше към северния тунел.

– Хайде, миличка, да бягаме.

Тя хвърли поглед през рамо.

Зад шестте душ-кабини се виждаше горната част на вратата, водеща към мъжката баня.

Все още беше затворена.

Французите щяха да се появят всеки момент.

Сара стисна бравата и се поколеба. Нямаше представа какво ги очаква навън.

– Сара! Какво правиш? Хайде! – отчаяно изсъска Уорън Конлън. Висок и слаб, той бе срамежлив, нервен човек. Сега беше направо ужасен.

– Добре, добре – отвърна тя и натисна бравата.

Разнесе се силен трясък и вратата на мъжката баня внезапно се отвори.

– Бягай! – извика геологът.

Стиснала Кърсти за ръка, Сара се втурна по северния тунел.

Едва бе направила няколко крачки, когато се закова на място...

... и се озова пред човек, насочил автомат право към челото ѝ.

Мъжът наклони глава настрана.

– Господи! – Той сведе оръжието си. – Спокойно, спокойно – каза Бък Райли и се приближи до Сара и Кърсти. – Изкарайте ми акъла.

Аби Синклер и Уорън Конлън затръшнаха вратата след себе си.

– Вътре ли са? – кимна към женската баня сержантът.

– Да – потвърди Сара.

– Другите добре ли са? – глупаво попита геологът.

– Вече едва ли бързат да напуснат стайте си – отвърна Райли, докато оглеждаше тунела зад себе си. Откъм външния коридор ехтеше автоматична стрелба. Сара забеляза тънката струйка кръв, която се стичаше от раната на дясното му ухо. Самият Райли очевидно не я бе забелязал. От слушалката му стърчеше сребристо парче метал.

– Имаме малък проблем – съобщи им той. – Изгубих връзка с отряда. Няколко рикоширали шрапнела улучиха радиостанцията ми. Не чувам колегите си и те не могат да ме чуват.

Райли се обърна и погледна края на тунела, който водеше към външните коридори.

– Елате с мен – рече сержантът, провря се покрай Сара и ги поведе към централната шахта на полярната станция.

– Книга! – прошепна по микрофона си Скофийлд, без да откъсва очи от западния тунел на ниво Б. – Книга! Къде си? По дяволите.

– Не се ли обажда? – попита Гант.

– Засега не. – Двамата все още бяха в нишата на ниво В, в източната част на станцията, и напрегнато чакаха Срамежливия, Майка и Крачун да излязат от западния тунел.

Пръв се появи Симънс. Бързо, но предпазливо, вперил поглед през мерника, той описваше дъга със своя МР-5 в търсене на следи от противниците.

Щом го зърна, Скофийлд веднага откри огън към ниво А, за да принуди вражеските войници да се прикрият. Пет секунди по-късно го последва и Гант.

Лейтенантът се отдръпна зад стената на нишата и презареди. Междувременно Либи изстреля три къси откоса.

В този момент се случи нещо странно.

Жълтият огнен език, който бълваше дулото на автомата й, ненадейно облиза въздуха на цели два метра пред нея. Бе само за миг, ала изглеждаше невероятно. Малкият, компактен МР-5 на Гант се превърна в

огнепръскачка.

Скофийлд зяпна. „Това какво беше, по дяволите?“ После разбра и се обърна, за да погледне назад към...

– Пълнителят ми е празен! – внезапно извика Либи. Шейн незабавно откри огън по ниво А.

Крачун и Майка се появиха в коридора след Срамежливия. Двамата стреляха назад към тунела, от който бяха излезли.

Пълнителят на Лейн се изпразни. Той го извади и го пусна на пода, после извади нов. Едва успя да го зареди, когато някакъв невидим противник в западния тунел го улучи в шията.

Ефрейторът размаха ръце и изгуби равновесие за миг, преди отново да насочи автомата си към врага и да изстреля оглушителен откос, който можеше да събуди и мъртвите. Тридесетте патрона свършиха за 2,2 секунди. Майка го издърпа настрани в коридора.

Раненият Лейн се опита да презареди, но новият пълнител се изплъзна между окървавените му пръсти, полетя през парапета в централната шахта и цопна в басейна. Морският пехотинец хвърли автомата и извади .45-калибровия си колт. Оттук нататък щеше да се бие с единични изстрели.

Скофийлд и Гант продължиха да обсипват с огън най-горния етаж. Либи беше видяла как пълнителят на Крачун потъва във водата. Една от косатките бе изплувала нагоре, за да провери какво е паднало в царството ѝ.

Патроните на Майка свършиха и тя светкавично презареди.

Лейтенантът тревожно наблюдаваше тримата морски пехотинци, които се насочваха към северния тунел на ниво Б.

Почти бяха стигнали, когато от тунела внезапно изскочи Бък Райли, следван по петите от четирима цивилни.

Точно пред Срамежливия, Майка и Крачун!

Скофийлд зяпна.

– Божичко! – ахна той.

Това беше катастрофа. Сега четирима от хората му се намираха на открито и с тях бяха още четирима невинни цивилни! Французите щяха да се появят всеки момент.

– Книга! Книга! – извика по микрофона си Шейн. – Бягай от там! Бягай от коридо...

И тогава се случи.

Петима френски командоси едновременно се появиха във външния коридор на ниво Б – трима от западния тунел, двама – от източния.

И без никакво колебание откриха огън.
Събитията се развиваха със светкавична скорост.

Петимата французи на ниво Б току-що бяха изпълнили блестяща маневра по приклевчане. Бяха принудили Срамежливия, Майка и Крачун да излязат в коридора и сега щяха да ги застрелят от ляво, и от дясно.

Появата на Бък Райли и четиримата цивилни беше допълнителна награда за тях. Очевидно не я очакваха – и петимата френски войници бяха насочили автоматите си срещу Симънс, Нюман и Лейн.

Така или иначе, те нямаха абсолютно никакъв шанс да стрелят срещу Райли и цивилните.

Първи откриха огън тримата от западния тунел. От дулата на оръжията им блъвна бял пламък.

Крачун, Майка и Срамежливият бяха улучени едновременно. Майка в крака, Срамежливия в рамото. Главния удар понесе Крачун – два куршума в главата и четири в гърдите. Цялото му тяло се превърна на решето. Беше мъртъв още преди да падне на земята.

Ала това бе всичко, което видя Скофийлд.

Защото последва нещо удивително.

В мига, в който френските командоси от западната страна на станцията стреляха, от мястото им в двете посоки изригнаха огромни огнени езици.

Приличаха на две еднакви комети. Две двуметрови къмба, които обиколиха централната шахта, оставяйки след себе си стена от високи пламъци. Целият коридор на ниво Б изчезна зад огнена завеса.

В продължение на цяла секунда лейтенантът не можеше да направи нищо друго, освен безпомощно да се оглежда. Случи се невероятно бързо. Сякаш някой беше залял коридора с бензин и го бе подпалил.

После Скофийлд рязко се обърна към...

... помещението с климатичната инсталация.

И в този миг всичко му се изясни.

Цилиндричните резервоари несъмнено бяха сериозно повредени от взрива на осколъчната граната там малко по-рано. Хлоро-флуоро-въглеродът беше започнал да изтича.

Силно запалим газ.

Ето какво се бе случило, когато Скофийлд бе видял от автомата на Гант да излиза двуметров огнен език. Това беше предупреждение. Но

тогава хлоро-флуоро-въглеродът още не бе изпълнил станцията.

Ала сега... сега газът беше навсякъде в „Уилкс“. И когато французите бяха открили огън срещу морските пехотинци на ниво Б, бе избухнал целия етаж.

Очите на Скофийлд се разшириха.

„Газът продължава да изтича от цилиндрите. Скоро ще изпълни цялата станция...“

Тази мисъл го ужаси.

Полярната станция „Уилкс“ се беше превърнала в бомба.

Нужна ѝ бе само една искра – или един изстрел – и тя мигновено щеше да избухне.

Нитовете на ниво Б започнаха да излизат от гнездата си.

Целият външен коридор гореше. Войници и цивилни с мъчителни викове се гърчеха на пода.

Приличаше на сцена от самия ад.

Тримата френски командоси от западната страна, онези, които бяха стреляли срещу Майка, Срамежливия и Крачун, първи бяха обгърнати в пламъци. Газът във въздуха около тях се беше възпламенил от изстрелите им.

Сега двама от тях лежах на земята и крещяха. Третият отчаяно се блъскаше в ледената стена и се опитваше да угаси униформата си.

Майка и Срамежливият също горяха. До тях бе мъртвият Лейн. Неподвижното му тяло беше проснато в коридора и оранжевите пламъци бавно го поглъщаха.

Край изхода на северния тунел Бък Райли се мъчеше да угаси панталона на Аби Синклер, като я търкаляше по металния под. Сара Хенслей гасеше пламъците по гърба на розовата канадка на Кърсти. Уорън Конлън просто пищеше. Гореше косата му.

В този момент се разнесе смразяващ звук. Скърцане на огъваща се стомана.

Райли вдигна поглед от Аби.

– О, не – изпъшка той.

Скофийлд също се сепна от звука.

Поредица от триъгълни стоманени подпори придържаха външния коридор на ниво Б към ледената стена. Сега те бавно, почти незабележимо бяха започнали да се плъзгат навън. Дългите им нитове се бяха

нагрели, топяха леда и се измъкваха от стената.

Нитовете затракаха по коридора на ниво В.

Един.

После два. Три.

Пет. Десет.

Навсякъде заваляха нитове. Внезапно в полярната станция се разнесе нов звук.

Типичното остро скърцане на огъващ се метал.

– Мамка му – възкликна Скофийлд. – Ще падне.

Коридорът на ниво Б се откъсна и отнесе със себе си всички, които бяха там.

Отделни участъци от коридора обаче останаха закрепени за ледените стени. Огъването им спря също толкова рязко, колкото беше започнало и те увиснаха, наклонени под четиридесет и пет градуса.

Единадесет цивилни и войници полетяха в централната шахта.

Падаха цели петнадесет метра.

Докато не стигнаха до долу.

Във водата.

В басейна.

Сара Хенслей потъна.

Край лицето ѝ се стрелнаха мехурчета и светът внезапно утихна.

Студ. Обгърна я абсолютен, безмилостен студ.

И изведнъж чу звуци.

Звуци, които нарушиха призрачната подводна тишина – поредица от приглушени плясъци наблизко. Другите бяха паднали в басейна след нея.

Завесата от мехурчета пред очите ѝ постепенно започна да се разпръсква и Сара различи няколко необикновено големи фигури, които кръжаха наоколо ѝ.

Големи черни фигури.

Те се носеха в ледената вода, ужасяващи с размерите си. В този момент пред лицето ѝ се появи огромна уста, пълна с остри като бръсначи зъби.

Изпълни я вцепеняващ страх.

Косатки.

Изведнъж Сара изплува на повърхността. И си пое дъх. Студът вече

нямаше значение. Високите черни тръбни перки една след друга започнаха да се издигат над развълнуваната вода.

Още преди да успее да види точно в коя част на басейна се намира, нещо изскочи от водата до нея.

Не беше кит.

Аби.

Сара облекчено въздъхна. Секунда по-късно изплува и Уорън Конлън.

Тя се обърна. И петимата френски войници бяха в басейна. Заедно с трима морски пехотинци. Единият от тях, забеляза Сара, безжизнено лежеше по корем.

В централната шахта на станцията отекуна писък.

Остър и пронизителен.

Писък на малко момиченце.

Сара Хенслей рязко погледна нагоре. Хванала се с една ръка за силно наклонения коридор, високо над нея висеше Кърсти. Морският пехотинец, който бе с тях по време на падането, лежеше по очи на металната платформа и отчаяно протягаше ръка към детето.

В този момент Сара усети огромната маса на една от косатките да измества водата между нея и Конлън. Китът леко закачи единия ѝ крак.

Над басейна се разнесе вик.

Идваше от отсрещната страна и тя се завъртя тъкмо навреме, за да види един от французите – с опърлено от огненото кълбо лице, покрито с мехури – който с всички сили плуваше към брега.

Това бе единственото движение в целия басейн. Никой друг не смееше да помръдне.

След секунди до отчаяния плувец се появи висока черна гръбна перка. Тя намали скорост, после зловещо потъна под повърхността.

Резултатът беше колкото внезапен, толкова и ужасяващ.

Със страшно изхрущяване, командосът рязко отскочи назад във водата. Той отвори уста да извика, ала не успя. Очите му се разшириха. Трябва да бе видял косатката, захапала долната половина на тялото му.

Китът го дръпна повторно, този път още по-силно. Главата му рязко се люшна назад и той изчезна под повърхността. Завинаги.

– Господи... – ахна Сара Хенслей.

Тази част от коридора, в която се намираше Бък Райли, не се беше откъснала от ледената стена. Тя висеше под остър ъгъл над централната

шахта.

Тримата учени – сержантът не знаеше имената им – бяха реагирали прекалено бавно. Ненадейното пропадане на коридора ги бе изненадало. Те не бяха успели да се хванат и бяха полетели в шахтата.

Рефлексите на Райли бяха по-бързи. Тези на момиченцето също. Когато подът под него започна да се накланя, то се плъзна към ръба и по някакво чудо се задържа за парапета.

Отслабен от експлозията обаче, парапетът внезапно поддаде и се изви навън.

Момиченцето висеше над шахтата и пишеше – на петнадесет метра над пълния с китове-убийци басейн.

– Не гледай надолу! – извика Райли, докато протягаше ръка към Кърсти. Вече беше видял косатките, една от които току-що бе погълнала френския командос. Не искаше и момиченцето да ги забележи.

– Не ме оставяй да падна! – изплака детето.

– Няма – обеща сержантът, като се мъчеше да го хване за китката. По останките от коридора наоколо горяха малки изолирани огньове.

Пръстите му бяха на тридесетина сантиметра от Кърсти, когато видя как уплашените ѝ очи се свеждат надолу.

– Как се казваш? – опита се да я разсее той.

– Пари ми на ръката – простена момиченцето. Райли плъзна поглед по парапета. Огнени езици облизваха огънатия метал само на пет метра вляво.

– Знам, че пари, миличка. Знам. Само не се пускай. Как каза, че ти е името?

– Кърсти.

– Здравсти, Кърсти. Аз съм Бък, но можеш да ме наричаш Книга, така ми викат всички.

– Защо?

Сержантът отново погледна пламъците. Лошо.

Огромната топлина от експлозията беше превърнала черната боя на парапета в напукани сухи люспи. Ако огънят стигнеше до тях, щеше да ги подпали.

Райли продължи да се протяга към ръката на Кърсти. Още петнадесетина сантиметра. Още мъничко.

– Винаги ли задаваш толкова много въпроси? – пресилено се засмя той. – Ако... – той си пое дъх – наистина искаш да знаеш... – отново си пое дъх, – викат ми така, защото веднъж... – пак си пое дъх – един от приятелите ми видя, че чета книга.

– Аха... – Момичето пак понечи да погледне надолу.
– Кърсти, чуй ме! Искам да гледаш само към мен, става ли? Само към мен.
– Добре – отвърна тя. И погледна надолу.
Райли изруга.

Срамежливият бе на по-малко от три метра, когато косатката завлече френския командос под повърхността.

Сега над целия басейн цареше тишина.

Симънс отчаяно се оглеждаше наоколо. Водата бе студена и раната в рамото го болеше, ала той не й обръщаше внимание.

Майката беше до него. Лицето ѝ беше напрегнато. Трупът на Крачун се носеше по очи край нея. От главата му течеше кръв и бавно обгаряше бистрата синя вода.

Останалите четирима французи все още се намираха в басейна. Те сякаш не забелязваха Срамежливия и Майка, напълно забравили битката, поне за момента.

Накрая Симънс видя учените – две жени и един мъж.

Общо бяха десет души и нито един от тях не помръдваше.

Нито един не смееше.

Всички бяха присъствали на ужасната смърт на командоса.

Изводът: ако не се движиш, може и да не те изядат.

Срамежливият затаи дъх, когато три гигантски сенки бавно се плъзнаха във водата под него.

Той чу остро изщракване и се обърна. Майка държеше автомата си над Повърхността.

Господи, помисли си Симънс. Ако на света имаше човек, на когото му стискаше да убие косатка с автомат, това трябваше да е Майка.

Отново настъпи тишина.

„Не се движи...“

И внезапно се разнесе невероятен грохот, когато един от китовете изскочи на повърхността точно до Нюман.

Животното издигна половината от огромното си тяло над водата, превъртя се настрана и се блъсна в безжизненото тяло на Лейн. Последва вледеняващо хрущане, докато косатката налапваше и дъвчеше трупа, шумно трошейки костите му. Главата ѝ потъна и на нейно място се появи опашката ѝ, която изчезна само след миг. На повърхността остана единствено кипяща бяла пяна.

Срамежливият остана на мястото си със зяпнала уста. После бавно осъзна.

„Крачун не се движеше.“

И деветимата оцелели в басейна едновременно стигнаха до един и същ извод.

Косатките не обръщаха внимание на това дали се движиш или не...

Всички отчаяно заплуваха към брега, докато китовете убийци се издигаха към повърхността под тях, за да продължат страшния си пир.

Вкопчил се в останките от външния коридор на ниво Б, Бък Райли отново изруга.

Когато Кърсти видя басейна и зловещите черно-бели фигури, брадичката ѝ се разтрепери. После, когато първата косатка изскочи от водата и захапа трупа на Лейн, тя затаи дъх.

– Господи Боже мой – изхълца момиченцето.

Райли се раздвижи. Бързо прехвърли горната половина на тялото си над ръба на увисналия коридор и протегна надолу свободната си дясна ръка.

Сега дланите им бяха само на пет сантиметра една от друга.

Още малко и щеше да я хване.

После изведнъж чу тихо съскане някъде отляво.

Сержантът рязко завъртя глава.

– Не...

Огънят беше запалил боята на парапета. Реакцията настъпи мигновено. По металните тръби плъзна малък оранжев пламък, който поглъщаше изсъхналите люспи по пътя си и оставяше огнена следа след себе си.

Очите на Райли се разшириха.

Пламъкът се носеше право към ръката на Кърсти!

Момиченцето продължаваше да гледа надолу към китовете-убийци в басейна. То вдигна глава към сержанта и видя абсолютния ужас, изписал се на лицето му.

Увиснал с главата надолу, Райли се пресегна колкото можеше повече в отчаян опит да хване дланта на детето.

Оранжевият пламък пълзеше по парапета и огнената му следа осветяваше черната тръба.

Пръстите на Райли бяха само на два сантиметра от тези на Кърсти.

Той отново се протегна и усети, че докосва ръката ѝ.

Още един сантиметър. Още само един сантиметър...

– Книга! Не ме оставяй да падна!

В този момент пламъкът закри полезрението на Райли и той гневно извика.

– Не!

Огънят облиза парапета пред него точно под дланта на Кърсти.

Ужасен, сержантът само безпомощно гледаше. Момиченцето изпищя от болка и реагира по единствения възможен начин – пусна се.

Кърсти падаше.

Бък Райли се хвърли напред, протегнал едната си ръка нагоре, а другата – надолу. Той хвана подплатената с вълна качулка на розовата канадка на детето и с другата си ръка се вкопчи в горящия параван.

Падането им рязко спря и Райли се завъртя на сто и осемдесет градуса. Раменната му кост едва не изскочи от ставата. Сега се държеше за същата тръба, която само преди секунди бе накарала Кърсти да се пусне.

Странно – въпреки изгарящата топлина, проникнала през кожата на ръкавицата му, той успя облекчено да се усмихне.

– Хванах те, миличка – въздъхна сержантът. – Хванах те.

Кърсти просто висеше, неловко отпуснала ръце отстрани.

– Добре – каза си Райли, – а сега как ще излезем от това поло...

Внезапно се разнесе изпукване и Кърсти рязко се наклони надолу. В първия миг Книга не разбра какво се е случило.

После видя.

Качулката беше закрепена за яката на канадката с шест копчета тик-так.

И едно от тях се бе откопчало. На Райли му се зави свят.

– Не е честно. Не е честно, мамицата му – изпъшка той.

Пук!

Още едно копче.

Кърсти пропадна два сантиметра надолу.

Бък беше обезкуражен. Не знаеше какво да направи. А и нищо не можеше да направи. Вече висеше от най-ниската възможна точка на паравана и нямаше начин да се спусне повече.

Пук! Пук!

Откопчаха се още две копчета и детето ужасено изпищя.

Розовата качулка започна да се опъва. За яката я държаха само две

копчета.

Райли си помисли дали да не залюлее Кърсти към коридора на ниво В, на около четири-пет метра разстояние. Ала бързо се отказа от тази идея. Всяко движение почти със сигурност щеше да откъсне качулката окончателно.

– По дяволите! – извика той. – Няма ли кой да ми помогне?

– Дръж се! – отблизо му отвърна някой. – Идвам! Райли завъртя глава и видя Скофийлд в малка ниша на отсрещната стена на ниво В. До него стоеше Лисицата. Лейтенантът изглежда й нареждаше да слезе по най-близката стълба и да отиде при басейна, докато той се погрижи за сержанта и момичето. Пук!

Откопча се и предпоследното копче и Райли отново погледна към Кърсти. Той се намръщи и здраво стисна качулката. Детето беше уплашено до смърт. Очите му бяха зачервени и пълни със сълзи. То се вгледа в лицето му и изхлипа:

– Не искам да умра. Боже Господи, не искам да умра. Оставаше едно единствено копче.

Качулката се опъваше под тежестта на Кърсти.

Нямаше да издържи...

Бък Райли предусещаше какво ще се случи.

– Съжалявам – промълви той.

Последното копче изпука и пред безпомощния поглед на сержанта Кърсти започна да пада сякаш в кошмарно забавен кадър. Разширените ѝ очи сезираха нагоре в неговите, лицето ѝ изразяваше пълен ужас. Тялото ѝ постепенно се смаляваше и накрая потъна в ледения басейн на петнадесет метра под Райли.

Басейнът в основата на полярната станция се бе превърнал в кланица. Шейн Скофийлд стъписано гледаше надолу от нишата на ниво В.

Кръвта бе направила ледената вода толкова мътна, че близо половината от басейна представляваше тъмночервена мъгла. Дори огромните косатки изчезваха, когато навлизаха в нея.

От едната страна стояха французите. Те бяха дали най-тежки жертви. Вече бяха изгубили двама души.

От другата страна стояха Срамежливият и Майка, и тримата учени от „Уилкс“, паднали от коридора на ниво Б. И петимата отчаяно плуваха към брега.

И точно в този момент Скофийлд видя мъничката, облечена в

розова канадка фигура на Кърсти да лети към водата. Момичето падна по гръб и потъна под повърхността. Острият му писък рязко утихна.

Лейтенантът се обърна към Бък Райли, който висеше от парапета на ниво Б.

За миг очите им се срещнаха. Книга изглеждаше смазан, обезсърчен, изчерпан. Лицето му беше като отворена книга. Не можеше да стои нищо повече. Беше направил всичко, за да спаси Кърсти.

За разлика от Скофийлд.

Шейн сви устни и обмисли положението.

Момичето бе от другата страна на водолазната камбана. Всички останали плуваха към брега и се опитваха да се измъкнат навън. Никой не беше забелязал падането на Кърсти.

Докато гледаше надолу към басейна, Скофийлд чу Монтана да вика по интеркома на Змията и Санта Крус. Тримата водеха ръкопашен бой с френските войници на ниво А.

– ... Накарайте ги да заобиколят на юг...

– ... И ние не можем да стреляме...

Лейтенантът се озърна наоколо за нещо, което да може да използва.

Все още стоеше в нишата. Сам. Бе пратил Гант на ниво Д, докато самият той бе възнамерявал да помогне на Бък Райли. Но момиченцето бе паднало, още преди Скофийлд да има възможност да отиде при тях. И сега беше долу в басейна.

Погледът му попадна върху контролния пулт зад него. Под лоста надписът гласеше:

„ВОДОЛАЗНА КАМБАНА – ЛЕБЕДКА“.

Не, не това.

Ала после забеляза голям правоъгълен бутон, на който бе написана една единствена дума:

„МОСТ“

Скофийлд се озадачи за миг и внезапно си спомни. Подвижният мост. Това трябваше да е бутонът за подвижния мост, за който му бе споменала Хенслей. Мостът, който пресичаше шахтата на ниво В.

Той натисна копчето без изобщо да се замисля и незабавно чу силно тракане под краката си.

Внезапно забръмча двигател, вграден в стената до него, и над огромното празно пространство в средата на станцията започна да се

разтваря тясна, дълга платформа. От отсрещната страна на шахтата започна да се разгръща друга.

Скофийлд не чака нито секунда повече. Затича се по широкия около половин метър мост, който бързо се разгъваше пред краката му. Липсваше парапет. Точно преди да стигне до средата, лейтенантът дълбоко си пое дъх, ускори крачка и скочи от платформата.

Райли удивено гледаше как Скофийлд полита във въздуха над водозлазната камбана и се насочва надолу към ледения басейн.

Падаше бързо. Но междувременно направи нещо. Вдигна дясната си ръка и извади някакъв предмет от кобура на гърба си.

И се връза във водата с широко разтворени крака, за да не потъне надълбоко.

Когато водата до нея избухна, Кърсти инстинктивно отскочи назад.

Отначало си помисли, че на повърхността е изплувала друга косатка, за да я нагълта, но когато пелената от пръски слегна и можеше отново да вижда, зърна до себе си един от морските пехотинци.

Познаваше го. Онзи симпатичният, техният командир. Онзи, който носеше готините огледални очила. Тя се опита да си спомни името му. Сейнфийлд или нещо подобно.

– Добре ли си? – попита я той.

Кърсти вцепенено кимна.

Сребърните му очила стояха накриво на носа му. Морският пехотинец бързо ги повдигна и за миг Кърсти зърна очите му. Тя ахна.

Изведнъж една от косатките мина покрай тях и привлече вниманието й.

Високата черна гръбна перка разцепи водата точно пред лицата им и бавно, много бавно потъна и изчезна под повърхността.

Кърсти затаи дъх.

Скофийлд се втренчи надолу в дълбините. Кръвта от жертвите на китовете-убийци все още не бе стигнала до тази част на басейна.

Кърсти проследи погледа му...

... тъкмо навреме, за да види широко разминатата паст до краката си!

Детето изпищя. Скофийлд запази хладнокръвие. Той светкавично насочи магнитната си кука надолу и с ужасяващо спокойствие зачака косатката да се приближи...

После стреля.

Магнитната глава се понесе във водата и улучи тъпата муцуна на кита. Огромното създание спря. Лейтенантът се съмняваше, че силата на изстрела е била достатъчна, за да зашемети седемтонния кит. По дяволите, животното навярно бе просто смаяно, че нещо е посмяло да му се съпротивлява.

Той бързо натисна два пъти спусъка и кабелът незабавно започна да се пренавива.

Скофийлд се обърна към Кърсти.

– Още ли си цяла? Всички пръсти на ръцете и краката ти на място ли са?

Тя просто го зяпна, отново видя очите му и кимна.

– Хайде тогава – каза морският пехотинец и я затегли след себе си.

Сара Хенслей стигна до брега и колкото можеше по-бързо се изкатери навън. После се обърна и видя как Конлън и Аби плуват към нея.

– Побързайте! – извика Сара. – Побързайте!

Аби бе първа. Палеонтоложката я хвана за ръка и я издърпа на сухо.

На Конлън му оставаха още два метра. – Давай, Уорън!

Геологът правеше всичко възможно. Един метър.

Той отчаяно погледна към Сара, която застана на колене край басейна.

Конлън се блъсна в металния ръб като олимпийски състезател по плуване, пресегна се и хвана протегнатата ръка на Хенслей. Сара тъкмо започваше да го изтегля, когато водата зад него внезапно се разтвори. Косатката раззина уста и налага тялото на Конлън до гърдите.

Мощните челюсти се затвориха и очите му изхвъркнаха от орбитите. Сара се опита да го задържи, ала косатката беше много по-силна. Тя потъна във водата и отнесе със себе си учения. Ноктите му се забиха в дланта на Хенслей, ала пръстите му се изхлузиха от нейните и Уорън изчезна в дълбините пред ужасения ѝ поглед. Майка и Срамежливият плуваха към брега само на няколко метра от там.

Нюман се обърна назад и стреля под повърхността с автомата си. Едно от първите неща, на които учат новобранците на Парис Айлънд, тренировъчния лагер на морската пехота на САЩ, е, че водата оказва съпротивление на изстреляния куршум. Всъщност, той изгубва почти цялата си скорост, след като измине по-малко от два метра. Просто

спира и потъва на дъното.

В момента обаче тези физични закони изглежда ни най-малко не смущаваха Майката. Тя просто изчака косатките да се приближат и натисна спусъка. Куршумите пробиха кожата им, но очевидно не нанесоха сериозни щети.

Срамежливият стигна до брега и се канеше да изскочи навън, когато се обърна и видя Нюман.

Тя гледаше наляво и продължаваше да стреля. В следващия миг ръката ѝ престана да се разтърсва и тя се обърка.

Патроните ѝ бяха свършили.

И тогава Симънс зърна зловеща тъмна сянка, която се издигаше нагоре към повърхността и безшумно се приближаваше към Майката.

– Майко! Отдясно!

Тя го чу, мигновено се завъртя и видя косатката. После сви крака към гърдите си и животното мина на сантиметри от нея.

Но точно когато Срамежливият си помисли, че опасността вече е преминала, китът-убиец рязко промени посоката си, изплува на повърхността и ухапа дясната ръка на Нюман.

Тя извика от болка, пусна автомата и успя да измъкне ръката си.

Цялата ѝ предлакътница плувна в кръв.

Но ръката ѝ все още бе на мястото си.

Останала без оръжие, Майката с всички сили се насочи към брега.

– Давай, Майко! По-бързо, скъпа! – окуражаваше я Симънс.

Той коленичи до водата.

Черни сенки кръстосваха басейна зад Нюман. Навсякъде. Много. Ужасяващо много.

„Няма да успее“ – помисли си Срамежливият.

Сякаш в отговор на мислите му, точно зад бясно движещите се крака на Майка, се появи огромна тъмна фигура.

Тя се приближи и раззина розовата си паст.

Когато видя зъбите ѝ, Симънс изстина.

Широко отворената уста погълна краката на Нюман.

И после челюстите бавно се заключиха около тях.

Срамежливият не повярва на очите си, когато видя как чудовището завлича Майката под повърхността. Водата около нея заклокочи и почервеня, но Нюман продължаваше да се бори.

Внезапно изплува, следвана от косатката. По време на подводната

схватка, Майката някак си бе успяла да освободи единия си крак и сега се опитваше да ритне муцуната на огромния кит.

– Ще те убия, шибана гадина такава! – извика тя. Но гигантът здраво я държеше за другия крак. Изведнъж Майката се стрелна към брега и вдигна пред себе си бели вълни. Китът я тласкаше напред.

И след миг я блъсна в ръба на басейна. Тя успя да се хване за металната решетка.

– Ще те убия, копеле гадно! – изскърца със зъби Нюман.

Срамежливият се хвърли напред и хвана ръката ѝ, докато Майката с мрачно изражение се съпротивляваше на теглещата я назад косатка.

После жената извади автоматичния си колт от кобура и го насочи към главата на чудовището.

– Мамка му... – възкликна Симънс.

– Гладен ли си? – извика на кита Майката. – Тогава изяж това!

От дулото на пистолета изригна жълта светлина и газът във въздуха се възпламени. Ударната вълна запрати двамата със Срамежливият на цели пет метра назад и те се строполиха на металния под.

Косатката нямаше такъв късмет. Когато куршумът проникна в мозъка ѝ, тя рязко се издигна нагоре и безжизнено се стовари обратно във водата сред бързо разширяващото се петно от собствената ѝ кръв. Между зъбите ѝ стърчеше последната ѝ плячка – част от левия крак на Майка. От коляното надолу.

Скофийлд и Кърсти все още бяха в средата на басейна между водознамата камбана и брега.

Притиснали гръб един в друг, те се оглеждаха наоколо. Водата бе зловещо тиха. Спокойна и неподвижна.

– Господине – прошепна Кърсти. Брадичката ѝ трепереше от страх и студ.

– Да? – без да се обръща, попита Скофийлд.

– Страх ме е.

– Страх ли те е? – Лейтенантът не можеше да скрие собствения си ужас. – Мислех, че днешните деца не се боят от нищо. Не ви ли показват такива неща в „Морски свят“...

В този момент една от косатките изскочи над повърхността точно пред Скофийлд. Издигна се във въздуха и започна да пада право към него и Кърсти!

– Под водата! – извика Шейн, когато зърна двата реда остри бели

зъби.

Светът внезапно утихна и белият корем на кита с невероятна скорост се хлъзна над двама им, като силно се отърка в каската на Скофийлд.

Те изплуваха на повърхността и си поеха дъх.

Лейтенантът погледна наляво: на брега бяха Срамежливият и Майка. После надясно: Сара и Аби бързо се отдалечаваха от басейна.

И накрая назад: тъкмо навреме, за да види, че едно от чудовищата завлича друг французин под водата.

Останалите двама френски командоси вече бяха близо до ръба.

Скофийлд вдигна очи нагоре и видя подвижния мост.

В този момент от нишата на ниво В отекна оглушителен взрив и над цялата централна шахта на станцията се протегна огнен език.

Лейтенантът веднага разбра какво се е случило – лишени от оръжията си, френските войници на ниво А хвърляха гранати в шахтата. Находчива идея. Експлодирала в тази леснозапалима атмосфера, граната причиняваше два пъти повече щети от обикновено. Първата им цел, забеляза Скофийлд, беше нишата, в която доскоро се бяха крили двамата с Гант.

Изведнъж от огненото кълбо изскочи нещо.

Нещо голямо, тежко и квадратно, което се въртеше във въздуха. Падаше стремително. Сто и осемдесет килограмовата катапултираща седалка, монтирана пред пулта на ниво В, със страшен трясък се удари в пода до басейна и огъна металната повърхност.

Въпреки хаоса наоколо, Шейн Скофийлд не откъсваше очи от подвижния мост, намиращ се три етажа над него. Той прецени разстоянието.

„Девет метра. Може би десет.“

Без да губи време, лейтенантът вдигна магнитната си кука, натисна с палец бутона, обозначен с буквата „М“, който включи червена лампичка върху магнитната глава, прицели се и стреля.

Главата се стрелна във въздуха. Този път обаче челюстите ѝ не се разтвориха. Защото беше включен магнитът ѝ.

Тя достигна долната страна на подвижния мост и се залепи за стоманата.

Скофийлд бързо пресметна наум. – Мамка му – изруга накрая той.

После подаде устройството на Кърсти.

– Само три думи, миличка: не го изпускай! Момичето го хвана с две ръце и озадачено погледна морския пехотинец.

Скофийлд се усмихна успокояващо.

– Просто го дръж.

И натисна малък черен бутон върху ръкохватката.

Кърсти рязко изхвърча от водата, теглена нагоре от навиващия се кабел.

Беше лека и мощното устройство бързо я издигаше към моста. Скофийлд знаеше, че ако се беше хванал и той, скоростта щеше да е значително по-ниска...

Една от косатките се стрелна след Кърсти.

Шейн зяпна, когато гигантският кит изви цялото си тяло над повърхността с величествен вертикален скок.

Теглено от магнитната кука, момиченцето продължаваше бързо да се издига. То погледна надолу и видя чудовището да се появява от водата като самия дявол, излизаш от ада.

После внезапно Кърсти спря.

Китът се носеше нагоре.

Детето изненадано изпищя и вдигна очи. Беше стигнало до долната страна на моста. Нямахше къде по-нагоре да отиде. Достигнала връхната точка на скока си, косатката разтвори пасть...

Кърсти с всички сили стисна ръкохватката на магнитната кука и бързо сви крака към гърдите си в мига, в който зъбите на кита изщракаха само на тридесетина сантиметра под нея.

Гигантската черно-бяла фигура започна да се отдалечава и смаява, докато накрая цопна обратно в басейна. Животното трябваше да е дълго десетина метра и беше издигнало цялото си тяло над водата...

Ненадейно пред лицето на Кърсти се появи ръка и тя едва не пусна магнитната кука.

– Спокойно – каза някой. – Аз съм. Момичето погледна нагоре и видя добродушните очи на морския пехотинец, когото познаваше като Книга.

Кърсти хвана ръката му и той я издърпа върху подвижния мост.

Тя дишаше тежко, почти плачеше. Бък Райли удивено я зяпна. След миг Кърсти бръкна в джоба си и извади пластмасова помпичка за астмата си.

Когато най-послед дишането ѝ се нормализира, тя поклати глава.

– В „Морски свят“ определено няма такива атракции.

Скофийлд все още бе в басейна. Две от косатките зловещо кръжаха

около него. Той забеляза, че са по-малки от другите. Навярно бяха млади мъжкар.

Лейтенантът вдигна глава нагоре и извика:

– Книга! Трябва ми магнитната кука!

Райли незабавно легна по корем, наведе се над ръба на тясната метална платформа и се пресегна да изключи магнита.

– Бързо, Книга! – изкъртя в централната шахта гласът на Скофийлд.

– Опитвам се! Опитвам се!

– Опитай се по-бързо!

Райли протегна ръка към бутона с буквата „М“ върху ръкохватката, който включваше и изключваше магнита.

В този момент обаче се случи нещо странно.

За миг сержантът можеше да се закълне, че чува Кърсти да говори на някого на моста над него.

Помогни на плувеца, Уенди. Помогни на плувеца.

Райли запремигна на парцали. Вероятно си въобразяваше.

Скофийлд вече си мислеше, че с него е свършено. Двете косатки все повече се приближаваха и не му позволяваха да избяга.

Изведнъж едната от тях промени курса си и се обърна. Шейн мъчително преглътна.

Чудовището бавно описа широка дъга, докато муцуната му се насочи право към Скофийлд. Тялото му беше само на тридесетина сантиметра под повърхността и високата му гръбна перка пореше водата в басейна. Движеше се с такава скорост, че пред черно-бялата му глава се надигаше могъща вълна.

Той се огледа наоколо. Този път нямаше къде да се скрие, нямаше оръжие, което да го спаси.

Отчаян, лейтенантът извади колта си и го вдигна над повърхността.

Косатката продължаваше да се носи към него.

После, във водата пред лицето му, между него и кита-убиец, падна нещо черно.

Имаше толкова аеродинамична форма, че потъна почти без да види пръски и светкавично заплува надолу.

Двата кита го видяха и мигновено изгубиха интерес към Скофийлд. Дори онзи, който само допреди секунди се готвеше да го нападне, рязко промени посоката си и се спусна след новата си плячка.

Шейн се смя. Какво беше това? Приличаше на... на някакъв вид тюлен.

И в този момент, точно пред него, падна магнитна кука. Той я хвана, преди да потъне и погледна нагоре. Бък Райли лежеше по корем на моста, протегнал ръка надолу.

Скофийлд сведе очи към куката и отново го изпълни надежда.

На повърхността изскочи малка черна глава с остра муцуна и лейтенантът изненадано отскочи назад.

Уенди. Малкият космат тюлен на Кърсти.

Мократа червена каишка лъщеше, меките черни очи на животното се вираха в неговите. Ако бе възможно, Скофийлд щеше да се закълне, че тюленът му се усмихва – забавлявайки се да бяга от не толкова гъвкавите китове-убийци.

И тогава разбра. Уенди беше черното тяло, което падна в басейна между него и косатката.

Изведнъж тюленът завъртя глава наляво.

Бе усетил нещо.

Той сякаш весело кимна на Скофийлд, потъна под водата и се отдалечи.

Плуваше бързо. Носеше се точно под повърхността като малко черно торпедо. Зави наляво, после надясно и накрая внезапно се понесе вертикално надолу и изчезна. Преследваха го три черни гръбни перки, които незабавно потънаха след него.

Шейн използва възможността и заплува към най-близкия бряг. Беше на по-малко от метър от ръба, когато го разлюля висока вълна и гигантското тяло на един от китове с бясна скорост прелетя край него. Скофийлд се приготви за нова битка, но чудовището не му обърна внимание и продължи след неуловимата Уенди.

Лейтенантът си пое дъх, заплува напред и стигна до металната платформа. Когато изскочи навън, видя смачканата катапултираща седалка. Обърна се и се огледа наоколо.

Сара и Аби бяха далеч от водата и бързаха към тунелите на ниво Д. Близо до тях бяха Срамежливият и Майка. Симънс бе коленичил до нея и очевидно се грижеше за раната на крака ѝ.

От другата страна на басейна се намираха двамата оцелели френски командоси, които тъкмо се изправяха на крака. Единият го забеляза и плъзна ръка към арбалета си.

В този момент вниманието на Скофийлд бе привлечено от рязко движение и той се завъртя. Във водата се носеше позната черна сянка.

Уенди.

Три по-големи черно-бели фигури пореха вълните след нея. Китовете-убийци.

Тюленът плуваше с невероятна скорост точно под повърхността. От време на време плавниците му мощно се размахваха и после отново прилепваха към тялото му. Приличаше на куршум, който ту се появяваше, ту изчезваше в мътночервената вода.

Насочваше се към брега, където стояха двамата френски войници, без да намалява скоростта ни най-малко.

На метър от металния ръб, Уенди грациозно изскочи от водата, плавно се приземи по корем на платформата и продължи да се плъзга цели три метра напред, прелетявайки покрай смаяните французи.

Но не спря. Тюленът се изправи на предните си плавници и с всички сили се заклатушка надалеч от басейна.

За миг Скофийлд се зачуди защо го прави, след като косатките вече не го заплашваха.

И после откри причината.

Като демон, издигнал се от гълбините, един от китовете-убийци изхвърча от водата и масивното му тяло с грохот се просна върху дебелия метална решетка. Тласкан от невероятната си инерция, той продължи да се хлъзга напред, плавно се претърколи настрани, разтвори челюсти, на лапа единия от французите и рязко стисна зъби.

Гигантското чудовище най-после спря. Френският войник надаваше смразяващи кръвта крясъци. От устата му се стичаше кръв. Косатката трмаво се затътри назад, стигна до ръба на басейна и потъна обратно във водата, като отнесе жертвата си със себе си.

Уенди бе знаела. Никой не е в безопасност, докато не се отдалече-ше на достатъчно разстояние от басейна.

Шестимата оцелели едновременно го осъзнаха.

Скофийлд видя, че Гант отива при Срамежливият. Двамата припряно хванаха Майката подмишниците и я понесоха. Лейтенантът за миг зърна краката ѝ. Долната половина на единия липсваше.

В този момент зад гърба му се разнесе силен трясък и подът под него се разтърси. Шейн светкавично се обърна и видя ухилената муцуна на една от косатките да се носи право към него с бясна скорост.

А той все още бе на колене.

Метна се настрани и видя смачканата катапултираща седалка на малко повече от метър зад него. Ако успееше да се добере до нея и я прескочеше, щеше да е в безопасност. Той заплъзга на четири крака.

Китът се приближаваше.

Шейн не беше достатъчно бърз. Нямахте да успее навреме да се прехвърли от другата ѝ страна.

Внезапно го заля вода. Вълната, вдигана от косатката.

Чудовището бе точно зад него!

Адреналинът кипеше във вените му. Знаеше, че няма да успее, затова се завъртя и се блъсна с гръб в нея.

Сега гледаше към басейна, „седнал“ на прекатурения смачкан стол. Китът-убиец бързо изпълни цялото му полезрение.

Беше на по-малко от метър. И се приближаваше.

Нямахте шанс да се спре.

Шейн Скофийлд затвори очи, докато чудовището наляпваше главата му.

Разнесе се ненадейно разтракване. Скофийлд никога през живота си не беше чувал толкова силен звук.

Очакваше да усети болка, остра и пронизителна. Ала странно, не почувства нищо.

Озадачен, той отвори очи...

И видя два реда остри като бръснач зъби. А между тях – дебел розов език.

Трябваше му секунда, за да свърже отделните части в едно.

Главата му бе в устата на косатката!

Ала кой знае защо, поради някаква необяснима, невероятна причина, все още бе жив.

После погледна нагоре и видя очуканата стоманена облегалка за глава на катапултиращата седалка да предпазва черепа му от три страни.

Страшните зъби на морското създание я бяха захапали, но стоманата бе по-яка от тях. Върховете на зъбите се намираха само на милиметри от ушите му.

Не виждаше нищо друго. Цялата горна част на тялото му, от гърдите до главата, беше защитена от устата на кита-убиец.

Изведнъж седалката под него се разтърси.

Стоманата силно заскърца по металния под и Скофийлд полетна назад.

Плъзгането спря и той се олюля напред. Знаеше какво става.

Китът го влачеше към басейна.

Седалката отново се разклати и се приближи с още един метър до

водата.

Шейн си представи действията ѝ. Навярно се тътреше заднешком и извиваше гигантското си тяло по платформата, теглейки сто и осемдесет килограмовия стол със себе си.

Катапултиращата седалка за пореден път се разтърси и лейтенантът усети вълна топъл въздух, която обля лицето му.

Идваше от вътрешността на кита.

Не можеше да повярва. Косатката се задъхваше под бремето на не-обичайно тежката плячка в челюстите ѝ! Отново го лъхна топлина и Скофийлд мъчително се размърда на стола.

Краката му стърчаха от основата на седалката, отстрани на разтворената паст на чудовището. Навярно можеше да се измъкне навън, преди китът да е стигнал до водата.

Той бавно и предпазливо се плъзна надолу. Не искаше косатката да разгадае намеренията му.

Столът рязко се наклони и ужасяващо заскърца по металния под. Шейн светкавично се хвана за страничните облегалки, за да не се претърколи върху дебелия език на животното.

И продължи да се измъква. Кръстът му вече беше навън и очите му се изравниха с острите зъби на кита. В този момент се сблъска с неочакван проблем.

Сега седеше толкова ниско, че вече не можеше да се държи за страничните облегалки. Трябваше да се хване за нещо друго, за да се изтласка навън. Скофийлд отчаяно се огледа.

Нищо.

Абсолютно нищо.

После погледът му попадна върху зъбите на чудовището.

„Не мога да повярвам, че ще го сторя“ – каза си той, докато протягаше ръце и се хвашаше за два от огромните бели зъби.

Седалката отново се разклати и лейтенантът усети, че леко се повдига нагоре. В съзнанието му отекна само една мисъл.

„Стигнала е до ръба на платформата.

И се накланя към басейна.

Мамка му!“

Той силно стисна зъбите и рязко се отблъсна от седалката. Успя да се изхлузи от устата на кита и тежко падна върху решетката тъкмо навреме, за да види как опашката на животното потъва във водата. Тялото на гигантския хищник се изправи нагоре и главата му се вдигна.

После бавно потъна в дълбините, отнасяйки плячката със себе си.

След секунди Скофийлд беше на крака и тичаше към Срамежливият, Гант и Майка.

– Монтана, тук Плашило, докладвай – извика той по микрофона си.

– Все още съм на ниво А, Плашило. С мен са Змията и Санта Крус.

– Колко французи има там?

– Петима военни и двама цивилни – отвърна Монтана. – Но двама от военните току-що се спуснаха на долното ниво. Какво? Уф, мамка му...

Връзката прекъсна. Скофийлд чу шум от борба.

– Монтана...

Внезапно на платформата пред него изскочи френски командос.

Последният от петимата френски войници, които бяха паднали в басейна, единственият оцелял. Приличаше на самата смърт – от дрехите му се стичаше вода, лицето му беше изкривено в гневна гримаса. Яростно изглежда лейтенанта и вдигна арбалета си.

Без да губи време, Скофийлд измъкна ножа си от канията на коляното и го хвърли. Острието разсече въздуха и се заби в гърдите на французина. Командосът се строполи на земята. Цялата схватка не отне повече от две секунди. Шейн дори не спря да тича. Прескочи безжизненото тяло, извади ножа си, взе арбалета на убития си противник и продължи напред.

– Монтана – отново каза лейтенантът по интеркома, – добре ли си?

– Приемам, Плашило. Добре съм. Коригирам предишната си информация: вече са четирима военни и двама цивилни. Очистих още един жабар.

– Аз също – отвърна Скофийлд.

Той настигна Гант и Срамежливият при входа на южния тунел. Двамата носеха Майката.

Шейн веднага забеляза крака на Нюман. От лявото й коляно стърчеше окървавена, назъбена кост.

– Оставете я на безопасно място, спрете кръвта и й дайте метадон – нареди лейтенантът.

– Ясно – каза Гант и го погледна. После незабавно извърна очи.

Скофийлд беше изгубил огледалните си очила във водата по време на битката с китовете-убийци и Либи за пръв път зърна очите му.

През тях минаваха два ужасни вертикални белега – от веждата до скулата.

Гант потръпна и съжали, че ги е видяла. Надяваше се Скофийлд да не е забелязал.

– Как се чувстваш, Майко? – попита Шейн.

– Една хубава целувка от готин мъж като теб веднага ще ме оправи – през зъби изсумтя Нюман. Въпреки болката, тя също видя очите на Скофийлд.

– Може би по-късно – рече той и посочи към вратата в тунела пред тях. – Натам.

Четиримата влязоха вътре. От дрехите им капеше вода. Озоваха се в някакъв склад. Срамежливият незабавно се зае с крака на Майката.

– Морски пехотинци, обадете се – извика по интеркома лейтенантът.

В слушалката му се разнесоха гласове.

Монтана, Змията и Санта Крус. На ниво А.

Срамежливият и Гант, на ниво Д. Те също се представиха по интеркома, въпреки че стояха до Скофийлд, за да ги чуят другите и да разберат, че са живи. Дори Майката каза името си.

Нямаше вест от Книгата, Холивуд, Крачун, Самурая и Плъха.

– Добре, слушайте – рече Шейн. – Според моите изчисления, ония копелета вече са само четирима, плюс двамата цивилни. Тази история стигна прекалено далеч. Време е да я приключим. Имаме числено превъзходство – седем срещу четири. Трябва да го използваме. Искам да претърсим цялата станция от горе до долу. Искам да приклепим тия задници в ъгъла, за да ги довършим без да изгубим повече хора. Добре, ето плана. Искам...

Над него се разнесе внезапен тъп звук и той светкавично погледна нагоре.

Последва пълна тишина.

На тавана, на равни разстояния една от друга, бяха монтирани флуоресцентни лампи. И в този момент всички угаснаха.

Светът сияеше в яркозелено.

Скрил обезобразените си очи под очила за нощно виждане, Шейн Скофийлд се изкачваше по стълбата към ниво Г. Движеше се бавно, предпазливо. Веднъж Книгата беше казал, че през очилата за нощно виждане разстоянията изглеждали измамни – различаваш нещо и се пресягаш да го хванеш, само за да откриеш, че всъщност е много по-близо, отколкото си очаквал.

Цялата станция тънеше в мрак.

И тишина.

Студена, зловеща тишина.

След изтичането на запалимия газ от климатичната инсталация, стрелбата беше престанала. В тъмнината се чуваха само случайните движения и странния шепот на войник, говорещ по микрофона в каската си.

Скофийлд се взираше през очилата си за нощно виждане.

Битката бе навлязла в нова фаза.

Някой от френските командоси трябваше да е открил електрическото табло и да е изключил осветлението. Отчаян, но ефективен ход.

Мракът отдавна беше съюзник на числено по-слабите. Дори появата на очилата за нощно виждане и оптичните мерници за нощна стрелба не бяха променили мнението на средния военен тактик за преимуществата на тъмнината. Това е простата максима на битката – сухопътна, морска или въздушна. Никой не обича да се сражава на тъмно.

– Морски пехотинци, бъдете нащрек. Внимавайте за зашеметяващи гранати – предупреди ги по интеркома Скофийлд. Една от най-големите опасности на битката с очила за нощно виждане, бе използването на гранати, които излъчват внезапен ослепителен блясък, временно дезориентиращ противника. Тъй като очилата усилват всеки светлинен източник, ако някой види зашеметяваща граната в момента на взрива, слепотата му няма да е временна.

Лейтенантът погледна нагоре в централната шахта. През огромния стъклен купол на станцията не проникваше никаква светлина. Беше юни – началото на антарктическата зима. Здравчът навън щеше да продължи още три месеца.

Мрак. Пълен мрак.

Той усети тежестта на Гант на стълбата зад себе си. Двамата се качваха нагоре.

Веднага след угасването на лампите, Скофийлд нареди на хората си да „превключат на зелено“. И им изложи плана си.

Нямаше смисъл да играят отбранителни маневри на тъмно. Трябваше да атакуват. Битката щеше да спечели онзи, който използваше мрака в своя полза и най-добрият начин да го направят бе да нападнат. Планът на Скофийлд беше прост.

Да принудят французите да продължат да бягат.

Командосите бяха по-малко на брой. От дванадесетте бяха оцелели само четирима. Монтана беше казал, че двама от тях са напуснали ниво

А. Сега и те бяха разделени на две групи от по двама.

Ала най-важното бе, че бягат.

Хората на Скофийлд, от друга страна се бяха разделили по много по-ефикасен начин.

Лейтенантът имаше трима морски пехотинци на ниво А – Монтана, Змията и Санта Крус. Останалите трима – Гант, Срамежливият и самият той – бяха на ниво Д.

Ако отрядът от най-горния етаж успееше да подгони французите надолу, скоро те щяха да се натъкнат на морските пехотинци от долните нива. И тогава американците, които числено ги превъзхождаха и ги атакуваха от две страни, щяха да ги довършат.

Ала Скофийлд не искаше да изпреварва събитията, защото това нямаше да е обикновена битка.

Заради силно запалимия газ в атмосферата на станцията нито една от двете страни не можеше да използва огнестрелно оръжие.

Схватката щеше да е ръкопашна.

И водена в почти пълен мрак.

С други думи щяха да използват ножове в тъмнината.

Но докато внимателно обмисляше положението, лейтенантът откри проблем в плана си. Французите имаха арбалети.

Вече беше разгледал оръжието, което бе взел от убития командос на ниво Д. Скофийлд си спомняше курса от школата в Куонтико. Стандартният обхват на точност на малките арбалети не беше голям, приблизително същия като на обикновен пистолет – пет-шест метра.

Пет-шест метра.

По дяволите, изруга той. Ножовете щяха да са безполезни, ако французите разполагаха с пет-шест метрова зона на сигурност. Без адекватно противодействащо оръжие, морските пехотинци нямаха шанс. Проблемът бе в това, че те наистина не разполагаха с такова оръжие.

И тогава го осени.

А може би все пак имаха...

Протегнал магнитната си кука напред на височината на рамото си, Скофийлд стъпи на ниво Г, готов да натисне спусъка. В другата си ръка държеше арбалета на убития френски войник.

Тъй като силата им не беше в точността, Армалайт МН-12 имаха друго предимство – можеха да изстрелват магнитните си глави на значително разстояние, някой път и на тридесет метра. Бяха предназначени

за бой в градски условия и антитерористични операции – въже с кука за катерене по стени на сгради. Можеха да стрелят на голяма височина с помощта на модерна хидравлична система, осигуряваща мощен вертикален тласък. Лейтенантът смяташе, че от разстояние пет-шест метра има известна вероятност да улучи противника.

И наистина, както сам се беше убедил в басейна, под вода МН-12 можеше да зашемети седемтонна косатка. Изстреляна от подобно разстояние срещу осемдесеткилограмов човек на сухо, магнитната глава навярно щеше да строши черепа му.

Въоръжени по този начин, морските пехотинци бяха сигурни, че ще се справят с арбалетите на френските командоси.

Затова продължиха по плана.

Монтана, Змията и Санта Крус щяха да се спуснат от ниво А, за да принудят французите да тръгнат надолу, докато Скофийлд, Гант и Срамежливиият щяха да се изкачат нагоре до ниво Д. Целта беше да се срещнат по средата. Останалото щеше да се реши от само себе си.

Лейтенантът и Лисицата бяха тръгнали незабавно.

Симънс трябваше да се присъедини към тях веднага щом спреше кръвта от крака на Майката и я включеше на интравенозна система метадон.

Тримата морски пехотинци на ниво А започнаха атаката си.

Движеха се бързо, като прилагаха класическата тричленна схема за претърсване, известна като „жабешко скачане“. Единият минаваше пред партньорите си и стреляше с магнитната кука. Докато кабелът му се навиваше, вторият го изпреварваше и на свой ред стреляше по врага. Когато третият пристъпеше напред и натиснеше спусъка, първият отново бе готов да продължи цикъла.

Дватама френски войници на ниво А реагираха според очакванията – отстъпиха пред неумолимо напредващата вълна на мощните изстрели с МН-12. Бързо се насочиха към стълбите и се спуснаха надолу в шахтата.

Докато слушаше докладите на Монтана за придвижването на французите обаче, Скофийлд забеляза нещо странно в маневрите им.

Бяха прекалено бързи.

Четиримата френски командоси бяха пропуснали разрушения коридор на ниво Б и бяха продължили направо към ниво В.

Действаха опитно, като се прикриваха двама по двама на

разстояние от десетина метра.

По-рано Монтана беше съобщил, че и четиримата носят очила за нощно виждане. Бяха дошли подготвени.

Скофийлд очакваше противниковите войници да изгубят известно време в тунелите, опитвайки се да заемат отбранителна позиция. Ала французите изглежда имаха други намерения. Те останаха в тунелите на ниво В само толкова, колкото морските пехотинци да ги последват. И ненадейно отново се появиха във външния коридор, и се насочиха към стълбата, водеща надолу към ниво Г.

В този момент лейтенантът си спомни думите на Тревър Барнаби за стратегията:

„Добрата стратегия е като фокус. Накарай врага да гледа към едната ти ръка, докато вършиш нещо с другата.“

– Насочват се към югозападната стълба – разнесе се в слушалката му гласът на Монтана. – Там ли сте, Плашило?

Скофийлд се движеше по външния коридор на ниво Г. Светът изглеждаше зелен пред очите му.

– Тук сме.

Двамата с Гант приближиха югозападния ъгъл на ниво Г и видяха стълбата за горния етаж.

– Срамежлив, къде сте? – попита по микрофона си Шейн.

– Горе, господин лейтенант, вече свършваме – отвърна Симънс от склада на ниво Д.

– Развърщаме се на запад, сержант – съобщи Хосе „Санта“ Крус.

По интеркома се разнесе гласът на Монтана:

– Не им позволявай да спрат, Санта Крус. Накарай ги да се спуснат надолу към Плашило.

Скофийлд и Гант стигнаха до стълбата на ниво Г. Прилекнаха и насочиха оръжията си напред. Чуха бързи стъпки по металната платформа над тях и характерното изщракване и изсвистяване от изстрел с арбалет.

– До стълбата са – докладва Санта Крус. Още стъпки.

Вече всеки момент...

Вече всяка секунда...

Всяка секунда...

После внезапно: трак-трак...

По дяволите, какво ставаше?...

– Морски пехотинци! Затворете очи! Зашеметяваща граната! – извика Санта Крус.

Скофийлд светкавично стисна клепачи. В същия миг чу гранатата да се търкаля по коридора над тях.

Избухна и подобно на фотографска светкавица, за миг цялата полярна станция се освети в бяло.

Шейн се канеше да отвори очи, когато отдясно внезапно се разнесе нов звук. Сякаш някой адски бързо затваряше цип.

Той рязко се завъртя и вдигна клепачи. Там обаче нямаше никой – шахтата бе пуста.

– Мамка му! – изруга Крус. – Господин лейтенант! Единият токущо прескочи парапета!

Това обясняваше свистенето, което беше чул Скофийлд. Някой се спускаше по въже в централната шахта.

За миг лейтенантът се вцепени.

Този ход нямаше нищо общо с отбранителното маневриране.

Този ход бе част от координирана, внимателно обмислена атака.

Французите не бягаха.

Те изпълняваха свой собствен план.

„Накарай врага да гледа към едната ти ръка, докато вършиш нещо с другата...“

Като шахматист, на когото са обявили шах само миг преди да изиграе решителния си ход, Скофийлд отчаяно се замисли.

Какво се канеха да направят?

Какъв беше планът им?

Ала нямаше време да си отговори, защото едва бе чул думите на Санта Крус и в ледената стена около него започнаха да се забиват стрелички. Шейн се наведе, обърна се и видя, че Гант се хвърля на пода. Преди да осъзнае какво става, по стълбата пред него се спусна командос и Скофийлд се озова лице в лице с французина, когото познаваше като Жак Латисие.

Срамежливият беше приклеknал до Майката в склада на ниво Д.

Нюман имаше тънки вени. Очилата за нощно виждане още повече затрудняваха Симънс да вкара иглата в ръката ѝ. Успя едва на петия опит.

Той се изправи и се канеше да излезе от помещението, когато чу тихи стъпки да ситнят по тунела навън.

Срамежливият замръзна на място.

Ослуша се.

Стъпките постепенно заглъхнаха.

Пристъпи напред, хвана бравата и безшумно я натисна. Вратата се откряна и Симънс надникна през процепа.

Наляво бе басейнът. Спокойни вълнички се плискаха в металния ръб на платформата.

Надясно видя прав тунел, който тънеше в мрак. Тесният, дълъг най-малко четиридесет метра южен коридор на ниво Д, който водеше към сондажното помещение.

Тъй като това беше най-долният етаж на полярната станция, тук се намираще стаята, от която учените спускаха сонди в леда, за да вадят ледени ядра. За да се увеличи дълбочината на сондиране, помещението бе вкопано колкото се можеше по-надалеч в ледения шелф – на юг от станцията, където ледът бе най-дълбок.

След като изчака няколко секунди, Срамежливият вдигна своя МН-12 и излезе в тунела.

Скофийлд натисна спусъка на куката срещу Латисие.

Французинът светкавично се наведе и магнитната глава полетя към стълбата зад него. Тя се уви около една от металните скоби и здраво се прилепи за нея.

Лейтенантът хвърли оръжието и вдигна арбалета си в същия момент, в който Латисие насочи своя напред.

Двамата мъже стреляха едновременно.

Стреличките изсвистяха и се разминаха във въздуха.

Тази на командоса попадна в бронирания нараменник на Скофийлд. Тази на лейтенанта се заби в предлакътницата на французина, който беше вдигнал ръка, за да предпази лицето си. Той изрева от болка и отчаяно започна да презарежда арбалета със здравата си ръка.

Скофийлд бързо погледна към собственото си оръжие.

Френските арбалети имаха отстрани пет кръгли гумени отвора, в които лежаха резервните стрелички. И петте бяха празни.

Шейн не се поколеба.

Той бързо направи няколко крачки напред и се хвърли срещу Латисие. Блъсна командоса и двамата се проснаха на металната платформа зад стълбата.

Гант все още лежеше по очи на около пет метра от там, когато видя командира си да се бори с французина. Скочи на крака и тъкмо да се притече на помощ на Скофийлд, когато чу друг френски войник да се

спуска по стълбата пред нея, който впери поглед в очите ѝ през черните си очила за нощно виждане.

Срамежливият предпазливо напредваше по дългия тесен тунел.

В дъното имаше врата. Вратата на сондажното помещение. В момента бе открехната.

Докато се приближаваше, той внимателно се ослуша. Чуваха се приглушени звуци. Онзи, който преди малко бе минал покрай склада, сега несъмнено се намираще вътре.

Мъжът прошепна нещо в микрофона си:

– Le piège est tendu.

Симънс замръзна.

Френски командос.

Срамежливият се притисна до стената и бавно надникна в сондажното.

Все едно гледаше през обектива на видеокамера. Първо видя касата, която се плъзна вдясно по зеления му екран. После пред очите му се разкри стаята.

И тогава видя войника. Той също носеше очила и стоеше точно пред него, насочил към лицето му арбалет.

Въпреки че очилата за нощно виждане скриваха почти цялото му лице, Гант го позна. Кювие.

Жан-Пиер Кювие. Същият, който я бе улучил в главата в самото начало на битката. Върхът на стреличката все още се подаваше от вътрешната страна на каската ѝ. Копелето като че ли се усмихна, когато разбра срещу кого се е изправил.

Забулен в зелената мъгла, той вдигна арбалета си и стреля.

Гант се намираще на около шест метра от него и видя стреличката да лети към нея. Бързо отстъпи настрана, размаха ръце, за да запази равновесие и в следващия миг усети как стрелата се блъсна в магнитната ѝ кука и я избви от дланта ѝ.

Още преди да се осъзнае, Кювие ѝ се нахвърли с изваден боен нож. Върхът му се стрелна към гърлото ѝ...

Разнесе се остър металически звън и дългото острие на французина спря във въздуха.

Гант го бе парирала със собствения си нож.

Двамата войници отскочиха назад и предпазливо започнаха да се обикалят.

Кювие внезапно нападна и Либи отби удара. Но неговите ръце бяха по-дълги. Той замахна и успя да свали очилата от главата ѝ.

За миг Гант не виждаше нищо.

Само мрак.

Пълен мрак.

И в този мрак, без очилата си, тя беше спяла.

Лисицата усети, че платформата вибрира под краката ѝ. Кювие отново атакуваше.

Тя инстинктивно се наведе, без да знае дали реагира правилно.

Инстинктът ѝ не я подведе.

Острието на французина изсъска в тъмнината над главата ѝ.

Либи направи салто във въздуха, отдалечавайки се от Кювие. Натишна бутона отстрани на каската си и пред очите ѝ незабавно се спусна инфрачервения визьор.

Не бяха очилата за нощно виждане, но вършеше почти същата работа.

Гант видя външния коридор като електронно изображение – черни фигури на черен фон.

Платформата и стълбата имаха сини очертания – студени, безжизнени обекти. Зад тях се търкаляха две многоцветни фигури – Скофийлд и Латисие, все още вкопчени в отчаяна борба.

Тя се обърна и зърна пред себе си бързо приближаващо се червено-зелено-жълто петно с човешка форма.

Кювие.

Или поне графичното изображение на топлината, излъчвана от тялото му.

Французинът замахна с ножа си. Гант парира удара и го ритна в слънчевия сплит. Той падна, но в последния момент успя да я хване за дясната китка и я повлече със себе си.

Двамата едновременно се строполиха на пода.

Либи се просна отгоре му, претърколи се настрани и гърбът ѝ се блъсна в ледената стена. Протегна ръка, за да се опре на платформата и напипа нещо на земята до себе си.

Магнитната ку...

Пъстрото петно отново се появи в ползрението ѝ.

Кювие се беше хвърлил към нея и насочваше острието си към гърлото ѝ. Гант пусна ножа, за да може да хване дясната китка на французина с две ръце.

Острият връх спря на сантиметри от шията ѝ.

Ала той бе прекалено силен.

Ножът се спускаше надолу.

Лицето на Кювие беше точно пред очите ѝ и Либи виждаше през инфрачервения си визьор зловещите очертания на черепа и зъбите му, заобиколени от пулсиращи цветове. Сякаш я атакуваше безмозъчен скелет.

И бе близо, толкова близо, че очилата му се допираха в каската ѝ.

Очилата.

Без изобщо да се замисли, Гант пусна китката му и с един удар смъкна очилата за нощно виждане от главата му.

Командосът извика. Тя ги хвърли през парапета на платформата.

Сега беше ослепял и Кювие.

Ала продължаваше да се бие.

Французинът отчаяно се опита да забие острието на ножа си в гърлото ѝ, но Либи ненадейно премести тежестта си и се изплъзна изпод него така, че сега каската ѝ се изравни с очите му.

– Нали не си забравил, че тъкмо ти ми я даде – каза тя, вперила поглед в сините очертания на стреличката, която стърчеше от челото на каската ѝ. – Е, можеш да си я получиш обратно.

С тези думи Гант рязко тласна глава напред.

Стрелата потъна в дясното око на Кювие и командосът нададе ужасяващ, нечовешки крясък. В лицето на Либи блисна струя топла кръв.

Тя отгласна с крака тялото му от себе си и видя през инфрачервения си визьор жълто-червеното компютърно изображение на кръвта, която бликаше като фонтан от дясната му очна орбита.

Притиснал окото си с длан, французинът полетя назад.

Гант го бе ранила, ала той все още не беше мъртъв. Кювие бясно размаха ножа си, опитвайки се да я разсече, въпреки пълната си слепота.

Тя грабна магнитната кука от пода и я насочи към окървавената му глава. Командосът отчаяно се мятеше насам-натам, но сега Либи разполагаше с достатъчно време.

Лисицата внимателно се прицели в челото на виещото пъстроцветно петно с човешки силует.

И стреля.

Магнитната глава го улучи в лицето и в мига, преди Кювие да се строполи на платформата, Гант видя черепа му да се разцепва на две.

Докато Лисицата се биеше с Кювие, Скофийлд и Латисие се

търкаляха по металния под.

В същото време лейтенантът чуваше звуци отвсякъде. По интеркома му кънтяха гласове:

– ... заобикалят от другата страна!

– ... насочват се към втората стълба! По коридора над него ехтяха стъпки. Някъде наблизко изсвистя стреличка.

Шейн чу остро изщракване. Латисие бе успял да зареди арбалета си. Лейтенантът светкавично заби лакът в лицето на едрия французин и счупи носа му. Кръвта опръска ръката на Скофийлд и обля очилата за нощно виждане на командоса.

Латисие изпъшка от болка и отблъсна противника си към ръба на коридора. Двамата мъже най-после се разделиха и французинът – все още проснат на пода и полузаслепен от кръвта по очилата си, – яростно насочи арбалета си към главата на Скофийлд.

Притиснат към парапета, Шейн светкавично прецени положението.

Той хвана протегнатата към него ръка на Латисие и рязко се претметна през перилата на платформата.

Командосът изобщо не го очакваше.

Вкопчил се в арбалета на французина, Скофийлд увисна във въздуха, залюля се и скочи на долния коридор, изтръгвайки оръжието от Латисие. Той се приземи на крака като котка, незабавно вдигна арбалета и натисна спусъка.

Френският войник лежеше по очи с протегната отвъд ръба ръка. Стрелата мина през един от отворите на стоманената решетка, проби очилата му и се заби точно средата на челото му.

Срамежливият впери очи в целещия се в него французин.

Командосът реши, че врага му е в кърпа вързан. Ал забравяше нещо. А именно, че очилата за нощно виждане рязко ограничават периферното зрение. Затова не видя магнитната кука, която Симънс държеше на височината на хълбока си.

Морският пехотинец стреля. Магнитната глава изсвистя и се блъсна в гърдите на французина от разстояние по-малко от метър. Разнесе се отвратително хрущене и гърдният кош на командоса хлътна навътре към сърцето. Беше мъртъв още преди да се строполи на пода.

Срамежливият дълбоко си пое дъх, облекчено въздъхна и се огледа наоколо.

Когато видя какво е правил френския войник, устата му зяпна. И си

спомни думите му.

„Le piege est tendu.“

И се усмихна.

– В южния тунел – разнесе се по интеркома на Скофийлд гласът на Монтана.

Лейтенантът бе на ниво Д. Обърна се към южния тунел и видя в него да потъва черна фигура. Това беше последният френски командос, освен онзи, който се бе спуснал в шахтата.

– Тръгвам след него – каза Шейн и се затича.

– Господин лейтенант, тук Срамежливият – внезапно се обади Симънс. – Южният тунел ли казахте?

– Да.

– Оставете го да дойде при мен – решително заяви ефрейторът. – Но го последвайте.

Скофийлд се намръщи.

– Какво искаш да кажеш, Срамежлив?

– Просто го последвайте, господин лейтенант – вече шепнешком повтори Симънс. – Той ви примамва след себе си.

Шейн се замисли за миг.

– Знаеш ли нещо, което на мен не ми е известно, редник? – попита той накрая.

– Определено, господин лейтенант.

Монтана, Змията и Лисицата се присъединиха към него на входа на южния тунел. Всички бяха чули разговора по интеркома.

Скофийлд ги погледна и отново включи микрофона си.

– Добре, Срамежлив, ти командваш парада.

И четиримата предпазливо напредваха по дългия тунел на ниво Д. В дъното му видяха врата. Силуетът на последния френски войник се скри зад нея.

Срамежливият имаше право. Командосът се движеше бавно. Сякаш искаше да го видят как влиза в сондажното помещение.

Морските пехотинци продължиха напред. Намираха се на десетина метра от вратата, когато внезапно от тъмнината се пресегна ръка и стисна Скофийлд за рамото. Той светкавично се завъртя и видя Симънс да се появява от вградения в стената шкаф. Вътре, зад него, като че ли имаше друго тяло. Срамежливият допря показалец до устните си и ги поведе

към стаята.

– Това е капан – прошепна той.

И рязко отвори вратата. Пантите ѝ високо изскърцаха.

Последният френски войник стоеше в дъното на помещението.

Беше Жан Петард. Той окаяно ги гледаше. Бе в задънена улица и го знаеше. Беше попаднал в клопка.

– Предавам се – мрачно рече командосът. Скофийлд просто го наблюдаваше. После се обърна към Срамежливият и останалите, сякаш очакваше съвет.

И пристъпи напред. Петард се усмихна.

В този момент Симънс протегна ръка пред гърдите на командира си и го спря, без да откъсва очи от французина.

Петард се намръщи.

– Le piège est tendu – каза му Срамежливият. Другият изненадано вдигна глава.

– Капанът е готов – повтори на английски ефрейторът.

И тогава Петард изведнъж погледна пода пред себе си и усмивката му угасна. На лицето му се изписа ужас. Симънс знаеше какво е видял.

Пет френски думи: „BRAQUEZ CE COTE SUR L'ENNEMI“.

Срамежливият направи крачка напред.

– Не! – извика Петард.

Ала бе късно. Морският пехотинец пресече опънатата на прага жица и двете конкавни мини в сондажното помещение избухнаха с цялата си ужасна мощ.

ТРЕТА АТАКА

16 юни, 11:30

Магистралата се виеше в пустинята.

Тънка, непрекъсната черна ивица, нарушаваща златистокафявия пейзаж на Ню Мексико. В небето не се виждаше нито едно облаче.

По магистралата в пустинята се носеше самотен автомобил.

Пит Камерън се потеше в жегата. Климатикът на неговата тойота от 1977 г. отдавна се беше отказал да се бори за живот и колата се бе превърнала в подвижна пещ. Вътре навярно беше с десет градуса по-горещо, отколкото навън.

Камерън от три години бе журналист в „Уошингтън Поуст“. Преди това си беше изградил име с репортажи за уважаваното списание „Мадър Джоунз“. Изданието имаше една единствена цел: да разкрива правителствените секретни операции и прикриващите ги дезинформации. И до голяма степен успяваше. Пит обичаше работата си. През последната си година в „Мадър Джоунз“, спечели награда със статията си за пет изгубени ядрени бойни глави от катастрофирал бомбардировач В-2 „Стелт“. Самолетът бе потънал в Атлантическия океан край брега на Бразилия и в публикуваното от правителството на САЩ изявление се твърдеше, че са били открити и петте ядрени заряда. Камерън проучи историята – и се усъмни в методите на търсене.

Истината скоро излезе наяве. Спасителната операция не беше проведена, че да се намерят бойните глави. Единствената ѝ задача бе да изличи всички данни за бомбардировача. Самите бомби изобщо не бяха открити.

Тази статия и последвалата награда привлякоха вниманието на „Уошингтън Поуст“. Предложиха на Камерън да работи за тях и той с готовност прие.

Беше тридесетгодишен и много висок – метър деветдесет и пет. Имаше рошава, светлокестенява коса и носеше очила с телени рамки. Колата му изглеждаше така, сякаш вътре е паднала бомба – по пода се търкаляха празни кутии от кока-кола и смачкани опаковки от чизбургери, бележници и химикалки. В пепелника си бе намерило място тесте самозалепващи се листчета. Вече използваните покриваха цялото табло.

Камерън пътуваше през пустинята.

Клетъчният му телефон иззвъня. Обаждаше се жена му Алисън.

Пит и Алисън Камерън бяха известни във вашингтонските журналистически среди. Двамата работеха в екип. Когато преди три години Пит пристигна от „Мадър Джоунз“, за партньорка му назначиха млада репортерка на име Алисън Грийнбърг. Между тях веднага припламна искра. След една седмица двамата вече бяха в леглото. След дванадесет месеца бяха женени. Все още нямаха деца, но работеха по въпроса.

– Стигна ли вече? – попита по телефона Алисън. Беше на двадесет и девет години и имаше дълга до раменете кестенява коса, големи небесносини очи и лъчезарна усмивка, която караше лицето ѝ да сияе. Не беше красива в обичайния смисъл на думата, ала с тази усмивка можеше да спре уличното движение. В момента работеше в столичния офис на вестника.

– Почти – отвърна Пит.

Пътуваше към астрономическата обсерватория, която се намираше сред пустинята на Ню Мексико. По-рано същия ден някакъв техник от института „ТИЗР“ се бе обадил в „Поуст“ и беше заявил, че е засякъл излъчване от стара разузнавателна сателитна мрежа. Камерън отиваше да провери информацията.

Това не бе нищо ново. Институтът за „Търсене на извънземен разум“ постоянно попадеше на разни неща.

Приемникът им беше много мощен и изключително чувствителен. Често се случваше някой техник да „кръстоса лъч“ с разузнавателен спътник и да чуе няколко откъслечни думи от секретно военно предаване.

Репортерите от „Уошингтън Поуст“ презрително наричаха тези информации „свидетелства на ТИЗР“. Проверките им обикновено завършваха без резултат, но на теория някой ден някое от тези несвързани излъчвания можеше да даде материал за сензационен репортаж. От онези, които завършваха с „Пулицър“.

– Е, обади ми се, когато свършиш – каза Алисън. После прибави с престолено чувствен глас: – Имам нещо за свидетелствата на ТИЗР.

Камерън се усмихна.

– Много предизвикателно. Правиш ли доставки по домовете?

– В големия град човек никога не си знае късмета.

– В някои щати това може да се изтълкува като сексуален тормоз.

– Скъпи, женитбата ми за теб си е истински сексуален тормоз.

Пит се засмя.

– Ще ти се обадя, когато свърша – отвърна той и затвори.

Час по-късно тойотата на Камерън спря на прашния паркинг на института „ТИЗР“. Наоколо бяха паркирани още три автомобила.

Наблизо се виждаше правоъгълна двуетажна сграда, разположена в сянката на деветдесетметров радиотелескоп. Пит преброи още двадесет и седем сателитни чинии, които се издигаха в пустинята на равни интервали една от друга.

Вътре го посрещна дребен мъж в бяла лабораторна престилка, който се представи като Емет Съмървил и заяви, че именно той бил засякъл сигнала.

Ученият го поведе надолу по стълбището и го покани в просторно подземно помещение. Камерън го последва през лабиринт от електронна радиотехника. Два огромни суперкомпютъра „Крей“ ХМР заемаха цялата стена на огромната зала.

– Чух го към два и половина сутринта – започна техникът. – Беше на английски и разбрах, че не може да са извънземни.

– Логично предположение – сериозно отвърна Пит.

– Но акцентът определено беше американски и веднага позвъних в Пентагона. – Съмървил се обърна и погледна Камерън. – Имаме секретния им номер.

Каза го с някаква глупашка гордост: правителството ни смята за толкова важни, че ни дава номера на червения телефон. Репортерът си помисли, че Съмървил навярно е позвънил в службата за връзки с обществеността на Пентагона, чийто номер можеше да се открие във всеки телефонен указател. Самият Камерън го беше запомнил в клетъчния си телефон.

– Така или иначе – продължи техникът, – когато ми отговориха, че предаването нямало нищо общо с тях, реших да се обадя във вестника.

– Оценяваме това – рече Пит.

Двамата стигнаха до ъглов пулт. Над клавиатурата бяха монтирани два монитора. До тях имаше записващо устройство.

– Искате ли да го чуете? – попита Съмървил и протегна ръка към бутон с надпис „PLAY“.

– Естествено.

Отначало нямаше нищо, но после се разнесе пращане. Пит въпросително погледна техника.

– Сега ще започне – рече дребният.

Внезапно се чуха гласове.

- ... приемам, едно, три, четири, шест, две, пет...
- ... връзката прекъсната поради йоносферни смущения...
- ... преден взвод...
- ... Плашило.
- ... шейсет и шест цяло и пет...
- ... слънчево изригване, смущаващо радио...
- ... сто и петнайсет градуса, двавет минути и дванайсет секунди

източна...

- ... как... – смущения, – ... стигнем дотам, за да...
- ... втори взвод на път...

Пит Камерън бавно затвори очи. Поредната задънен улица. Просто някакви неразбираеми военни дрънканици.

Предаването свърши и той вдигна клепахи. Съмървил напрегнато го наблюдаваше. Явно искаше от откритието му да излезе нещо. Навярно копнееше да види името си в „Уошингтън Поуст“ – при това не на страницата с некролозите. Камерън го съжали. Въздъхна.

– Бихте ли го пуснали пак? – помоли репортерът и неохотно извади бележника си.

Техникът с готовност го стори.

Записът започна отново и Камерън надлежно си взе записки.

Каква ирония, помисли си Скофийлд, че Петард, последният френски командос, трябваше да попадне в собствения си капан. И да загине от оръжие, което Франция бе получила от Съединените щати по силата на членството си в НАТО.

Мината M18A1 представлява вдлъбнат порцеланов контейнер, пълен със стотици сачмени лагери, поставени в шестстотин грама пластичен експлозив C-4. Всъщност представлява насочена осколъчна граната. Ако седи отстрани, човек ще остане невредим. Ако попадне пред нея, ще бъде разкъсан на парчета.

Най-известната особеност на M18A1 обаче е залепеният на контейнера етикет: „С ТАЗИ СТРАНА КЪМ ВРАГА“.

Или на френски: „BRAQUEZ CE COTE SUR L'ENNEMI“.

Двете мини в сондажното помещение бяха основния момент от последния план на французите да се оправят с морските пехотинци. След като всичко свърши, Скофийлд свърза отделните части в едно:

Командосите бяха пратили някой в сондажното. Той бе поставил мините с лице към вратата и ги беше свързал с жицата.

После другарите му се бяха престорили, че отстъпват натам и нарочно бяха позволили на американците да ги последват.

Разбира се, тъй като знаеха, че сондажното помещение няма друг изход, морските пехотинци трябваше да си помислят, че в отчаяния си опит да избягат, французите са попаднали в капан. И че ще се предадат.

Ала на влизане в помещението щяха да задействат мините. И щяха да бъдат разкъсани на парчета.

Дързък план. План, който можеше да промени хода на битката.

И да превърне пълното отстъпление в решителна контраатака.

Но Петард и другите не бяха взели предвид, че някой от американските войници може да открие капана им, докато го залагат.

Скофийлд се гордееше със Срамежливия. Гордееше се с начина, по който младият ефрейтор се бе справил с положението.

Вместо да издаде на французите, че знае плана им и да продължи с непредсказуемата ръкопашна схватка, Симънс хладнокръвно ги бе оставил да вярват, че инициативата е в техни ръце.

Ала бе променил нещо.

Беше завъртял мините в другата посока.

Ето какво бе видял Петард, когато Срамежливият се беше обърнал към него. Бе прочел вледеняващите думи.

„С ТАЗИ СТРАНА КЪМ ВРАГА.“

Битката най-после беше свършила.

Един час по-късно бяха открити всички трупове, френски и американски или поне онези, които можеха да се открият.

Косатките бяха изяли четирима французи и един американец. Осем командоси и двама морски пехотинци – Холивуд и Плъх – бяха намерени на различни места в полярната станция – всичките мъртви.

Американците също имаха двама ранени. Майката, която бе изгубила долната част на левия си крак, и за всеобща изненада, Оугъстин Лау, първият морски пехотинец, улучен от французите.

Нюман беше в по-добро състояние от Самурай. Тъй като раната ѝ бе локализирана, тя все още беше в съзнание. Всъщност, дори можеше да движи всичките си останали крайници. Кръвотечението бе спряно, а метадонът се бе погрижил за болката. Въпреки това решиха Майката да остане в склада на ниво Д под постоянно наблюдение. Ако я преместеха, можеше да изпадне в шок.

Самурай, от друга страна, беше в кома. Стомахът му бе разкъсан от изстрелите на Латисие в самото начало на битката.

Бойните групи като тази на Скофийлд нямаха лекар, а само санитар, който обикновено е ефрейтор. Такъв бе Джорджо Лейн, който също беше мъртъв.

Лейтенантът бързо крачеше по външния коридор на ниво А. Носеше нов чифт огледални очила. Беше му ги дала Майката, заявявайки, че в нейното състояние вече няма нужда от тях.

Скофийлд надникна в трапезарията.

– Какво мислиш, Срамежлив? – попита той. Симънс трескаво се грижеше за безжизненото тяло на Самурай, който лежеше по гръб на масата в средата на стаята. На студения под се беше образувала червена локва.

Срамежливият раздражено поклати глава.

– Не мога да компенсирам загубата на кръв – отвърна той. – Вътрешните разкъсвания са прекалено големи.

Ефрейторът избърса челото си и над веждите му остана кървава следа. Впери поглед в командира си.

– Това не е в моята област, господин лейтенант. Самурай има нужда от човек, който си разбира от работата. От истински лекар.

Скофийлд сведе очи към неподвижното тяло на Лау.

– Просто направи каквото можеш – рече той накрая и напусна стаята.

– Добре, слушайте ме – каза Скофийлд. – Нямаме много време, за това ще бъда кратък.

Шестимата здрави морски пехотинци се бяха събрали край басейна на ниво Д. Стояха в кръг, в средата на който бе лейтенантът.

Гласът му отекваше в шахтата на пустата станция.

– Положението очевидно е много по-сериозно, отколкото очаквахме. Мисля, че щом французите рискуваха да ни нападнат, ще го направят и други. Които и да са те, вече са имали време да се подготвят за истинска атака. Не се съмнявайте, че ако решат да го сторят, ще са по-тежко въоръжени от френските копелета, които току-що унищожихме. Някакви мнения?

– Съгласен съм – отвърна Книга.

– И аз – присъедини се Змията. Бък Райли и Скот Каплан бяха най-старшите войници в отряда. Фактът, че и двамата бяха съгласни,

означаваше, че Скофийлд правилно е преценил ситуацията.

– Добре тогава. Монтана, искам да излезеш навън и да обърнеш двете ни коли така, че телеметрите им да покрият целия район около станцията. Предупредителната система вече е безполезна. Искам да науча веднага, щом някой се приближи на осемдесет километра от тук.

– Слушам! – отвърна Монтана.

– И докато си горе, опитай да се свържеш по радиостанцията с „Макмърдо“. Питай кога ще дойде подкреплението. Вече трябваше да са пристигнали.

– Слушам – повтори Лий и бързо се отдалечи.

– Санта Крус – обърна се Скофийлд към редника.

– Слушам!

– Провери за унищожители. Искам да претърсиш станцията от горе до долу. Няма начин да знаем какви изненади са ни приготвили френските ни приятели.

– Слушам! – Санта Крус се запъти към най-близката стълба.

– Змия...

– Господин лейтенант.

– Лебедката, която спуска водолазната камбана. Контролният ѝ пулт е в нишата на ниво В. Една от гранатите го повреди. Трябва да се поправи. Ще се справиш ли?

– Тъй вярно! – Каптан също напусна кръга. На платформата останаха само Райли и Гант.

– Книга, Лисица, искам да подготвите водолазната ни екипировка. За трима души, с въздух за четири часа.

– Въздушна смес? – попита Райли.

– Наситен хелий-кислород. Деветдесет и осем към две. Райли и Гант замълчаха за миг. Въздушна смес от 98% хелий и 2% кислород се използваше съвсем рядко. Незначителното количество кислород говореше за спускане във водна среда с изключително високо налягане.

Скофийлд подаде на Гант шепа сини капсули. Това бяха противозатонни таблетки N-67D, създадени специално за военноморския флот. Военните водолази галено ги наричаха „хапчетата“.

Като забавяха разтварянето на азота в кръвта по време на спускането на големи дълбочини, хапчетата предотвратяваха кесонната болест. Тъй като неутрализираха действието на азота в кръвоносната система, водолазите от флота и морската пехота можеха да се гмуркат, колкото бързо искат, без да се страхуват от азотна наркоза и да изплуват, без да се налага да правят почивки по време на изкачването.

– На каква дълбочина възнамерявате да се спуснем, господин лейтенант? – попита Гант и вдигна очи от сините таблетки в дланта си.

Скофийлд сериозно я погледна.

– Искам да открия какво има в оная пещера.

Дълбоко замислен, лейтенантът енергично крачеше по кръглия външен тунел на ниво Б.

Събитията се развиваха прекалено бързо.

Френската атака го беше навела на някои мисли. Щом Франция бе решила да открадне онова, което лежеше под полярната станция, същото най-вероятно бяха готови да сторят и други страни.

И ако някой възнамеряваше да нападне „Уилкс“, той щеше да го стори съвсем скоро – преди да пристигнат многочислени американски сили.

Следващите няколко часа щяха да са от изключителна важност.

Скофийлд се опитваше да не мисли за това. Имаше достатъчно друга работа, която трябваше да свърши.

След битката с французите, оцелелите учени в „Уилкс“, петима – трима мъже и две жени – се бяха върнали по стайте си на ниво Б. Лейтенантът се надяваше сред тях да има лекар, който да помогне на Самурай.

Дрехите му все още бяха мокри, но това не го тревожеше. Подобно на другите морски пехотинци във взвода, под униформата си той носеше термичен неопрен, обичаен за разузнавателните части, действащи в арктически условия.

В този момент от дясната му страна се отвори врата и в коридора изригна облак пара. От него се появи гладко черно тяло.

Уенди.

От тюлена се стичаше вода. Той погледна Скофийлд с типичната си за вида му усмивка.

След него излезе Кърсти. Банята. Тя видя лейтенанта и се усмихна.

– Здравсти – каза момичето. Носеше сухи дрехи и влажната му коса бе разрошена. Шейн предположи, че Кърсти току-що е взела най-горещия душ през живота си.

– Здравей – отвърна той.

– Уенди обожава банята – кимна към тюлена Кърсти. – Обича да се плъзга под струята.

Скофийлд сподави смеха си и погледна малкото черно животно.

Уенди бе спасила живота му. В меките ѝ кафяви очи блестеше разум.

Той се обърна към момичето.

– Как си?

– Вече съм по-добре.

Шейн кимна. Премеждието в басейна очевидно не беше оставило сериозни следи. Децата бързо преживяваха такива неща. След падане сред свирепи китове-убийци, един възрастен човек щеше да се нуждае от по-продължителна терапия.

Трябваше да отдаде дължимото на Бък Райли. Сержантът я бе изтеглил на подвижния мост, след като Кърсти се беше измъкнала от водата с помощта на магнитната кука на Скофийлд и бе останала с него до края на битката.

– Чудесно – каза той. – Знаеш ли, ти си издръжлив хлапе. Трябва да постъпиш в морската пехота.

Момичето просия. Лейтенантът кимна към тунела.

– Натам ли си?

– Да – потвърди Кърсти и закрачи до него. Уенди зашляпа с плавници след тях. – Къде отиваш? – попит детето.

– Търся майка ти.

– О – неочаквано тихо рече Кърсти. Скофийлд хвърли поглед към нея. Тя беше забила очи в пода. Шейн се зачуди какво означава това.

Последва неловко мълчание и той реши да промени темата на разговора.

– Е, хм, на колко години каза, че си? На дванайсет?

– Аха.

– Това прави, хм, седми клас, нали?

– Ммм.

– Седми клас – повтори Скофийлд. Вече съвсем не знаеше какво да каже. – Предполагам, че в такъв случай трябва да помислиш за бъдещата си професия.

Въпросът като че ли ненадейно я оживи.

– Да – сериозно отвърна Кърсти, като че ли напоследък мислите за бъдещата ѝ професия ужасно я обременяваха.

– Каква искаш да станеш, когато завършиш училище?

– Преподавателка. Като баща ми.

– Какво преподава баща ти?

– Преподаваше геология в един голям колеж в Бостън – каза Кърсти. – Харвард – важно прибави тя.

– А ти какво искаш да преподаваш? – попита Скофийлд.

– Математика.

– Математика ли?

– Много ме бива по математика – едновременно засрамено и гордо сви рамене момичето. – Татко ми помагаше с домашните. Казваше, че съм много по-добра от повечето други деца на моята възраст и понякога ме учеше на неща за по-големите. Интересни неща, които се учат в горните класове. А понякога ми показваше работи, дето изобщо не се преподават в училище.

– Страхотно – рече Скофийлд, искрено заинтригуван. – Какви точно?

– А, нали знаеш. Числови редове, диференциали, интеграли...

– Диференциали, интеграли... Числови редове... – удивено повтори лейтенантът.

– Нали разбираш, като числата на Фибоначи⁵. Такива неща.

Той смаяно поклати глава. Поразително. Наистина поразително. Кърсти Хенслей, дванадесетгодишна и малко ниска за възрастта си, очевидно бе изключително умна млада госпожица.

Скофийлд отново я погледна. Момичето сякаш вървеше на пръсти с малко пружинираща походка. Съвсем обикновено хлапе наглед.

– Татко много се занимаваше с мен – продължи Кърсти. – Играехме бейзбол, ходехме на екскурзии, веднъж дори ми позволи да се гмурна с акваланг, въпреки че не бях изкарала курса.

– Говориш така, като че ли баща ти вече не се занимава с теб – отбеляза Шейн.

Последва кратко мълчание.

– Не – тихо отвърна тя.

– Какво се случи? – внимателно попита лейтенантът. И зачака да чуе разказ за кавги и развод. Напоследък често се случваше.

– Миналата година татко загина при автомобилна катастрофа – безизразно каза Кърсти.

Скофийлд се закова на място. Момиченцето не откъсваше очи от пода.

– Съжалявам – рече той. Кърсти кимна.

– Няма нищо – отвърна и продължи напред. Стигнаха до врата в стената на външния тунел и Шейн спря пред нея.

– Е, аз съм дотук.

– И аз – каза детето. Той я отвори, пусна Кърсти и Уенди да влязат

---

5. Леонардо Фабоначи – италиански математик от XIII в. – Б.пр.

и ги последва.

Озоваха се в някаква обща стая. Грозни оранжеви кушетки, стереоуредба, телевизор, видео. Скофийлд предположи, че тук не хващат телевизионни програми и просто гледат видео.

Сара Хенслей и Аби Синклер седяха на един от диваните. Те също се бяха преоблекли. С тях бяха още трима учени от „Уилкс“, трима мъже на име Луелин, Харис и Робинсън. След като бяха присъствали на смъртта на Холивуд и на един от техните колеги, бяха прекарвали остатъка от битката по стаите си. Сега изглеждаха уморени и уплашени.

Кърсти седна до Сара Хенслей, без да каже нито дума на майка си. Скофийлд си спомни първия път, когато ги беше видял заедно – преди французите да пристигнат в станцията. Кърсти и тогава не бе говорила много. Но не беше обърнал внимание на напрежението помежду им. Лейтенантът изостави тези мисли и се приближи до Сара.

– Сред вас има ли лекар? – попита той. Палеонтоложката поклати глава.

– Не. Не. Кен Уишарт беше единственият лекар на станцията. Но той... – Жената млъкна.

– Да?

Сара въздъхна.

– Но той беше в снегохода, който трябваше да откара хората ни в „Дюрвил“.

Скофийлд затвори очи.

По интеркома му изпраща глас:

– Плашило, тук Монтана.

– Какво има?

– Разположих телеметриите около станцията, както заповядахте. Ще дойдете ли да ги проверите?

– Да, веднага идвам. Къде си?

– В югозападния ъгъл.

– Чакай ме. Успя ли да се свържеш с „Макмърдо“?

– Не още. На всички честоти има страхотни смущения. Не мога да пробия.

– Продължавай да опитваш – нареди лейтенантът. – Плашило, край.

Скофийлд се обърна и тъкмо се канеше да напусне общата стая, когато някой леко го потупа по рамото. Беше Сара Хенслей. Тя се усмихваше.

– Току-що си спомних. В крайна сметка в станцията все пак има лекар.

След края на битката, морските пехотинци бяха открили двамата френски учени Люк Шампион и Анри Ре, скрили се в един от шкафове-те в трапезарията на ниво А.

Те не оказаха никаква съпротива, когато американците безцеремонно ги измъкнаха навън. Изписаният на лицата им ужас разкриваше всичко. Бяха подкрепили победената страна. Хората, които бяха излъгали, сега ги държаха в плен. Щяха да платят висока цена за коварството си.

Отведоха ги на ниво Д и ги заключиха с белезници за един от железните стълбове. Морските пехотинци имаха работа и Скофийлд не искаше да губи нито един от тях, за да пази френските учени.

Лейтенантът излезе във външния коридор на ниво Б. Готвеше се да включи микрофона в каската си, когато зад него се появи Сара Хенслей.

– Трябва да ви помоля за нещо – рече тя. – Нещо, за което не можех да говоря в общата стая.

Скофийлд вдигна ръка и каза по интеркома:

– Срамежлив, тук Плашило. Как е Самурай?

– Засега успях да спра кръвта, господин лейтенант, но все още е в тежко състояние – разнесе се в слушалката му гласът на Симънс.

– Стабилен ли е?

– Доколкото е възможно.

– Добре, слушай. Искам да слезеш на ниво Д и да доведеш единия от французите, Шампион, Люк Шампион. – Скофийлд погледна Сара. – Току-що ми съобщиха, че нашият добър приятел мосю Шампион е лекар.

– Слушам – енергично отвърна Срамежливият. Очевидно се зарадва, че за Лау ще се погрижи някой по-квалифициран от него. После обаче се поколеба. – Хм, господин лейтенант...

– Какво?

– Може ли да му се доверим?

– Не! – категорично заяви Шейн и започна да се изкачва по стълбата към ниво А. Даде знак на Хенслей да го последва. След няколко секунди видя Симънс да излиза от трапезарията и да тича към срещуположната стълба. Отиваше на ниво Д за Шампион.

Скофийлд и Сара се насочиха към главния вход на станцията. Дока-то вървяха по външния коридор, лейтенантът погледна надолу и се замисли за хората си.

Монтана беше навън. Райли и Гант бяха на ниво Д и подготвиха водолазната екипировка. Змията поправяше контролния пулт на лебедката в нишата на ниво В. Санта Крус претърсваше станцията за унищожители.

Господи, помисли си Скофийлд, морските му пехотинци бяха пръснати навсякъде.

Интеркомът му изпраща. Бе Санта Крус.

– Какво има, редник? – попита Шейн.

– Господин лейтенант, претърсих станцията и не открих нищо.

– Сигурен ли си? – намръщи се Скофийлд.

– Абсолютно, господин лейтенант. Предполагам, че не са очаквали събитията да се развият толкова бързо и не са имали възможност да ги поставят.

Шейн се замисли.

Крус навярно имаше право. Планът на французите несъмнено беше провален, след като Бък Райли разкри, какво се бе случило с разбития френски снегоход. Командосите бяха възнамерявали да спечелят доверието на американците и после да ги избият. Тъй като не бяха успели, нищо чудно, че нямаше унищожители.

– Но все пак попаднах на нещо, господин лейтенант – продължи Санта Крус.

– Какво?

– Намерих радиостанция.

– Радиостанция ли? – сухо попита Скофийлд. Това не можеше да се нарече поразително откритие.

– Господин лейтенант, радиостанцията не е обикновена. Прилича на преносим нискочестотен предавател.

Това вече бе друго. Нискочестотният предавател рядко се използваше. Той покрива невероятно широкия диапазон между 3 и 30 килохерца. Сигналът е толкова „тежък“, че се разпространява ниско над земята и следва особеностите на терена.

Доскоро излъчването на толкова ниски честоти беше изисквало изключително мощни предаватели, които разбира се, бяха големи и неудобни. С развитието на техниката обаче, напоследък бяха създадени тежки, ала въпреки това преносими нискочестотни предаватели. Те приличаха на средно голяма раница и горе-долу толкова тежаха.

Фактът, че французите бяха донесли такова устройство в „Уилкс“, обезпокои Скофийлд. Радиосигналите на този предавател можеха да се използват с една единствена цел...

„Не, това е смешно – помисли си лейтенантът. – Не може да са го направили.“

– Къде откри радиостанцията, Крус?

– В сондажното помещение.

– Там ли си в момента?

– Тъй вярно.

– Донеси я при басейна – нареди Скофийлд. – Ще дойда веднага, след като се срещна с Монтана навън.

– Слушам.

Шейн изключи интеркома си. Дватама със Сара стигнаха до входния коридор.

– Какво е „унищожител“? – попита палеонтоложката.

– Моля? А, да. – Скофийлд едва сега си спомни, че тя не е военен специалист. Шейн дълбоко си пое дъх. – „Унищожителите“ са взривни устройства, поставени на бойното поле от секретна бойна част в случай, че операцията се провали. Най-често унищожителят се задейства с най-обикновен часовников механизъм.

– Хей, чакайте малко – прекъсна го Хенслей. – По-бавно.

Скофийлд въздъхна.

– Малките ударни части като ония французи се сражават на места, на които не би трябвало да са. Ако се докаже, че френски войници са се опитали да избият всички в американска научно-изследователска станция, най-вероятно ще избухне международен скандал, нали така?

– Да...

– Е, няма гаранция, че тези ударни части ще постигнат целта си, нали? Искам да кажа, че може да се сблъскат с яки момчета като нас, които да им светят маслото.

Скофийлд свали една от канадките, които висяха на закачалката на стената и я облече.

– Така или иначе – продължи лейтенантът, – почти всички елитни бойни части – френският парашутен полк, СВС, американските тюлени – имат резервни планове в случай, че операциите им се провалят. Поставят „унищожители“, които да изличат всички следи от съществуването на частта. Все едно никога не са били там.

– Значи става дума за специални експлозиви – каза Сара.

– Става дума за специални експлозиви – потвърди Скофийлд. – Обикновено унищожителите са или взривни вещества на основата на хлор, или развиващи висока температура течни детонатори. Предназначени са да изпаряват труповете и да ликвидират униформите и

табелките със служебни номера.

Всъщност, унищожителите са сравнително ново явление. Никой не беше чувал за тях допреди две години, когато заловиха немска саботажна група в подземна ракетна площадка в Монтана. Бяха приклепени в ъгъла, затова взривиха три гранати с течен хлор. След експлозията не остана нищо. Нито войници, нито ракетна площадка. Според нас, немците са искали да обезвредят балистични ядрени ракети, чието съществуване сме отричали.

– Немска саботажна група?! В Монтана? – смаяно повтори Сара. – Поправете ме, ако греша, но Германия не е ли наш съюзник?

– Нима Франция също не ни е съюзник? – повдигна вежди Шейн. – Случва се. По-често, отколкото си мислите. Нападения от така наречените „приятелски“ страни. В Пентагона дори ги наричат „операции Касий“, по името на предателя от „Юлий Цезар“.

– Невероятно!

– Погледнете го от друг ъгъл. Америка беше една от двете суперсили. Когато имаше две суперсили, имаше равновесие. Каквото и да направеше едната, другата отговаряше адекватно. Но сега Съветите са история и Америка е единствената суперсила в света. Разполагаме с повече оръжие и свободни капитали от всяка друга държава. Всяка друга страна би се разорила, ако се опита да върви в крак с нашите военни разходи. Както се случи със Съветския съюз. Много държави, някои от които наричаме „приятелски“, смятат, че Америка е прекалено голяма и прекалено могъща; държави, които биха се радвали на провала ни. И някои от тях, Франция, Германия и в по-малка степен Великобритания, не се боят да ни „помагат“ в това отношение.

– Нямах представа – каза Сара.

– Е, за това не пишат във вестниците – отвърна Скофийлд. – Но е една от главните причини, поради които пратиха моя взвод в станцията. Да я защитава от „съюзниците“ ни.

Той плътно се загърна в канадката си и стисна бравата на външната врата.

– Споменахте, че искате да ме помолите нещо. Може ли да разговаряме в движение?

Хм, да, предполагам. – Хенслей бързо взе една от канадките на закачалката.

– Тогава да вървим – каза лейтенантът.

Либи Гант проверяваше калибрацията⁶ на един от дълбокомерите.

С Райли бяха на ниво Д, далеч от басейна. От четиридесет и пет минути не бяха виждали косатка, но не искаха да рискуват.

На етажa нямаше никой друг. Двамата работеха в мълчание. От време на време Бък отиваше в склада в южния тунел да види как е Майка.

Гант остави дълбокомера, който държеше и взе друг.

– Какво се е случило с очите му? – тихо попита тя, без да прекъсва работата си.

Райли я изгледа. След като не ѝ отговори веднага, Либи вдигна глава.

Известно време той като че ли я преценяваше. После рязко извърна поглед.

– Почти никой не знае какво се е случило – каза сержантът накрая. – По дяволите, до днес никой не ги беше виждал.

Последва кратко мълчание.

– Затова ли позивната му е „Плашило“? – рече Гант. – Заради очите му?

Райли кимна.

– Даде му я Норман Маклийн.

– Генералът ли?

– Генералът. Когато видя очите на Скофийлд, Маклийн каза, че приличал на плашилото, дето някога пазело царевичната му нива в Канзас. Явно е било от ония плашила, които имат по две цепки за очи, нали се сещаш, като знака „плюс“.

– Знаеш ли как се е случило? – попита Гант.

Отначало Райли не отговори. Накрая кимна. Ала продължи да мълчи.

– Как?

Той дълбоко си пое дъх. Остави хелиевия компресор, който държеше в ръка и я погледна.

– Шейн Скофийлд не винаги е командвал сухопътен разузнавателен отряд – започна Бък. – Преди беше пилот, базиран на „Уосп“.

„Уосп“ е флагманският кораб⁷ на морската пехота на САЩ, един от седемте с хеликоптерни площадки – боен център на всяка важна операция на корпуса. Повечето странични наблюдатели го взимат за

---

6. Скала с деления върху измервателен уред. – Б.ред.

7. Голям кораб, с или без летателни площадки, в който се намира командирът на една ескадра. – Б.ред.

самолетоносач.

Много хора не знаят, че морската пехота поддържа значителни въздушни сили. Макар че основната им цел е да транспортират войници, те също участват в сухопътни атаки. Корпусът разполага с хеликоптери АН-1W „Кобра“, лесно разпознаваеми по аеродинамичната им форма и произведени във Великобритания (но модифицирани в Америка) реактивни изстребители AV-8B „Хариър“ II, единствените бойни самолети в света, способни да излитат и кацат вертикално.

– Скофийлд беше пилот на „Хариър“. Един от най-добрите – продължи Райли. – През деветдесет и пета го пратиха в Босна и по време на най-тежките боеве патрулираше в неутралната зона.

Гант не откъсваше очи от сержанта. Докато разказваше, погледът му се рееше в пространството.

– Един ден, в края на деветдесет и пета, го свалила подвижна сръбска ракетна група, която според разузнаването не съществувала. Струва ми се, по-късно установиха, че става въпрос за двама души с джип и шест стингъра американско производство на задната седалка.

Така или иначе, Скофийлд успял да катапултира само секунда, преди стингърите да взривят резервоарите му с гориво. И се озовал напред сръбска територия.

Райли погледна Гант.

– Нашият лейтенант оцелял в продължение на деветнайсет дни, докато в горите го търсели над сто сръбски войници. Когато го намерили, не бил ял от десет дни.

Отвели го в изоставена ферма и го завързали на един стол. После го били с дъска със забити пирони и го разпитвали. Защо е летял над този район? Самолетът му шпионски ли е бил? Искали да научат какво знае за позициите им, защото смятали, че осигурява въздушна подкрепа на американските сухопътни сили на сръбска територия.

– Американските сухопътни сили на сръбска територия ли? – попита Гант.

Райли кимна.

– Там имаше два взвода тюлени. Нанасяха секретни удари срещу сръбските командни постове. Нощни удари. Успешни удари. Бяха всяли хаос сред сърбите. Страх и хаос. Появяваха се и изчезваха преди някой да разбере, че съществуват. Прерязваха гърлата на жертвите си и потъваха в нощта. Бяха страшно добри и сред местните плъзнаха приказки, че ги измъчвали призраци заради злото, което причинявали на собствения си народ.

– Скофийлд знаел ли е за тях? За тюлените на сръбска територия?
Книгата не отговори веднага.

– Да – след кратка пауза каза той. – Официално, Скофийлд патрулираше в неутралната зона. Неофициално, съобщаваше координатите на сръбските командни постове. Но не издал нищо.

Райли дълбоко си пое дъх. Либи напрегнато го наблюдаваше.

– Накрая сърбите стигнали до заключението, че Скофийлд все пак е предавал разузнавателна информация на тюлените. И тъй като бил видял неща, които не трябвало да види, решили да го ослепят.

– Какво?! – възкликна Гант.

– Един от тях взел бръснач и бавно прокара острието вертикално по очите му. И в същото време цитирал Библията. Ако ръката ти прегреша, отрежи я. Ако очите ти прегрешат, извади ги.

На Либи й примая. Бяха ослепили Скофийлд.

– А после?

– Заключили го в някакъв шкаф и го оставили да умре от загубата на кръв.

– И как се е спасил?

– Джак Уолш изпрати разузнавателен взвод да го измъкне.

Това име сепна Гант. Всеки морски пехотинец знаеше за капитан Джон Т. Уолш, капитанът на „Уосп“, най-уважаваният офицер в корпуса.

Някои смятаха, че отдавна е трябвало да го повишат в комендант, най-високият чин в морската пехота на САЩ, но Уолш презираше политиката. Комендантът редовно трябваше да информира депутатите в Конгреса, а на всички бе известно, че Джак Уолш не е създаден за такава работа. Освен това капитанът беше казал, че предпочита да командва „Уосп“ и да е сред войниците. Морските пехотинци го обожаваха.

– Когато на осми юни деветдесет и пета измъкнаха Скот О’Трейди⁸ от Босна – продължи Райли, – „Таим“ публикува снимката му на корицата си. Прие го президентът. Медиите вдигнаха страхотен шум.

Когато пет месеца по-късно измъкнаха Шейн Скофийлд от Босна, никой не чу името му. На палубата на „Уосп“ не го очакваха телевизионни камери. Не го посрещнаха репортери. И знаеш ли защо?

– Защо?

– Когато кацна на „Уосп“, Шейн Скофийлд изглеждаше ужасно.

---

8. Американски пилот на F-16, свален над Босна и шест дни по-късно спасен от сили на НАТО. – Б.пр.

Спасителната операция беше кръвопролитна. Разрази се яростна битка. Сърбите не искаха да се откажат от американския си пилот. Когато разузнавателният взвод се върна на „Уосп“, на борда на хеликоптера имаше четирима тежко ранени морски пехотинци. Но Шейн Скофийлд беше спасен.

Санитарите, лекарите и поддържащите екипи незабавно Изнесоха всички ранени. Навсякъде имаше кръв. Откараха Скофийлд на носилка. От двете му очи течеше кръв. Операцията беше проведена толкова бързо, че никой не бе имал възможност да го превърже.

Райли замълча.

– Какво се случи после? – попита Гант.

– От Белия дом и Пентагона се разхвърчаха говна. Според тях Джек Уолш не бивало да изпраща помощ, защото Скофийлд изобщо не трябвало да е в сръбската зона. Белият дом се страхуваше от „политическите щети“ в резултат на операция за спасяване на свален американски пилот. Уолш им каза къде да си го заврат и те му отговориха, че можели да го уволнят, ако желаели.

– Ами Плашилото? Какво стана с него?

– Беше ослепен. Откараха го в университетската болница „Джон Хопкинс“ в Мериленд. Там били най-добрите очни хирурзи в страната, поне така ме увериха.

– И?

– И възстановиха зрението му. Не ме питай как, щото не знам. Явно разрезите от бръснача са били сравнително плитки и не са засегнали ретината му. По-сериозно били увредени ирисите и зениците. Чисто физически дефекти, казваха лекарите. Дефекти, които можели да се отстранят. – Райли поклати глава. – Не знам какво са направили, някаква супермодерна лазерна операция, обаче успяха, възстановиха зрението му.

Разбира се, останаха белезите по кожата му, но иначе Скофийлд пак можеше да вижда. Сто процента. – Сержантът замълча за миг. – Имаше само един проблем.

– Какъв?

– Командването отказа да го върне на самолета – отвърна Райли. – Това е нормална процедура във всички въоръжени сили: щом веднъж си получил каквато и да е очна травма, не можеш да пилотираш военен самолет. По дяволите, това се отнася дори, ако носиш очила за четене.

– И какво направи Скофийлд?

Бък се усмихна.

– Реши да се прехвърли в сухопътните части. Вече беше офицер,

за това запази чина си. Но трябваше да започне всичко отначало.

И се върна в школата в Куонтико. Изкара всички възможни курсове. По тактически оръжия. По стратегическо планиране. Абсолютно всички. Явно е казал, че иска да е като онези морски пехотинци, които са го спасили в Босна. Че иска да е способен на онова, което те са направили за него.

Райли сви рамене.

– Както можеш да си представиш, не мина много време и го забелязаха. Беше прекалено умен, за да не го забележат. След няколко месеца му предложиха разузнавателна част. И той я прие. Оттогава минаха почти две години.

До този момент Гант не знаеше тези неща. Бяха я назначили във взвода на Скофийлд едва преди година и никога не се бе запитвала как Скофийлд е станал взводен командир. Такива въпроси бяха офицерска работа, а тя не беше офицер. Сержантският състав знаеше само онова, което му се казваше.

– Оттогава съм в неговия отряд – гордо заяви Райли.

Либи го разбираше. Той уважаваше Скофийлд, вярваше в него. Шейн бе негов командир и Бък Райли беше готов да го последва в самия ад.

Гант също щеше да го последва. Харесваше го и го уважаваше като командир. Той бе суров, но справедлив и не цепеше басмата на никого. И никога не се беше отнасял с нея различно от мъжете във взвода.

– Ти го харесваш, нали? – тихо попита Райли.

– Вярвам му – отвърна Либи.

Последва кратко мълчание.

Гант въздъхна.

– Аз съм на двайсет и шест. Книга. Знаеше ли?

– Не.

– На двайсет и шест. Господи – замислено рече тя и се обърна към Бък. – И отгоре на всичкото съм разведена.

– Не знаех.

– Омъжих се на зрялата възраст деветнайсет години, да. За най-милния човек, когото можеш да си представиш. Току-що беше пристигнал от Ню Йорк и преподаваше английски в местната гимназия. Внимателен, тих човек. Забременях на двайсет години.

Райли мълчаливо я слушаше.

– И един ден, когато бях във втория месец, се прибрах вкъщи порано от очакваното и го заварих да чука седемнайсетгодишна мажоретка

на пода в дневната.

Бък вътрешно потръпна.

– Три седмици по-късно пометнах – продължи Либи. – Нямам представа каква беше причината – стрес, страх, кой знае. След този случай намразих мъжете. Истински. И тогава постъпих в корпуса. Омразата те прави добър войник, нали знаеш. Кара те да улучваш врага право в челото. След онова, което ми причини съпругът ми, не вярвах на никой мъж. И после срещнах него.

Погледът ѝ блуждаеше в пространството. Очите ѝ започваха да се пълнят със сълзи.

– Когато ме приеха във взвода, изборната комисия организира онзи тържествен обяд в Пърл Харбър. Беше страхотно, онова хавайско барбекю на плажа. Той беше там. Носеше отвратителна синя хавайка и разбира се, огледални очила.

Спомням си, че по някое време всички други си приказваха, но той стоеше сам. Наблюдавах го. Беше потънал във вътрешния си свят. Изглеждаше ужасно самотен. Забеляза, че го гледам и се заговорихме за нещо глупаво, какво чудесно място е Пърл Харбър и кои са любимите ни места за отдых.

Но сърцето ми вече беше негово. Не знам за какво мислеше по време на онзи обяд, но се беше замислил адски дълбоко. Предполагам, че е било за жена, жена, която не е могъл да има.

Книга, ако някой мъж мисли за мен така, както той тогава за нея... – Гант поклати глава. – Просто щях да... О, не знам. Никога не съм виждала подобно нещо.

Райли мълчеше и просто я наблюдаваше.

Либи усети погледа му, премигна два пъти и влагата в очите ѝ изчезна.

– Извинявай – рече тя. – Точно сега не бива да се размеквам, нали? Хората пак ще започнат да ми викат „Дороти“.

– Трябва да му кажеш какво изпитваш към него – тихо отвърна Бък.

– Да бе, как не. Ще ме изритат от взвода, преди да успея да изрека „Ето защо жените не са подходящи за бойни части“. Книга, предпочитам да съм близо до него и да не мога да го докосна, вместо да съм далеч и пак да не мога да го докосна.

Райли впери поглед в нея, сякаш я преценяваше. После топло се усмихна.

– Ти си готина... Дороти, знаеш го.

Гант се засмя.

– Благодаря.

Тя наведе глава и мрачно я поклати. След миг рязко погледна Бък.

– Имам още един въпрос.

– Питай.

– Откъде знаеш тези неща за Скофийлд? За Босна, изоставената ферма и очите му?

Райли тъжно се усмихна.

– Бях във взвода, който го спаси.

– Палеонтологията е игра на чакане – каза Сара Хенслей, докато крачеше в снега към края на комплекса. – Но с новата техника човек просто настройва компютъра и отива да си върши другата работа. После се връща да провери дали машината е открила нещо.

Новата техника, бе обяснила тя, представляваше дълговълнов звуков сигнал, който палеонтолозите от „Уилкс“ излъчваха в леда, за да търсят вкаменелости. По този начин избягваха неволното им повреждане.

– И какво правите, докато чакате звуковият сигнал да попадне на следващата находка? – попита Скофийлд.

– Аз не съм само палеонтоложка – престорено се обиди Сара. – Преди да се заема с палеонтология, бях морска биоложка. И преди да се случи всичко това, работех с Бен Остин в биологичната лаборатория на ниво Б. Той експериментираше с нова противоотрова срещу *Enhydrina schistosa*.

Шейн кимна.

– Морска змия.

Сара изненадано го погледна.

– Браво, лейтенант.

– Е, и аз не съм само кашик с пушка – усмихна се Скофийлд.

Двамата се приближиха до Монтана, който стоеше на възглавницата на един от снегоходите на морските пехотинци.

Беше тъмно – онзи зловец вечен сумрак на полярната зима – и през брулещия сняг Скофийлд едва различаваше огромната пустош пред неподвижния снегоход. Хоризонтът сияеше в тъмнооранжево.

Монтираният на покрива на машината телеметър приличаше на картеница с дълга цев и на всеки тридесет секунди описваше пълни сто и осемдесет градусови дъги.

– Насочих ги както наредихте – каза Монтана и слезе от възглавницата, за да застане пред лейтенанта. – Другата кола е в югоизточния

ЪГЪЛ.

Скофийлд кимна.

– Добре.

Разположени по този начин, телеметрите покриваха цялата околност на полярната станция „Уилкс“. Ако някой се приближеше на по-малко от осемдесет километра, Скофийлд и хората му щяха да разберат.

– Взе ли портативния екран? – попита Шейн.

– Ето го. – Лий му подаде монитора, на който бяха изписани резултатите от телеметричното сканиране.

Приличаше на миниатюрен телевизор с дръжка от лявата страна. Две тънки зелени линии бавно се движеха насам-натам като автомобилни чистачки. Веднага щом нещо пресечеше лъчите, на екрана щеше да се появи премигваща червена точка и в малък прозорец отдолу щяха да се изпишат особеностите на обекта.

– Добре – каза Скофийлд. – Мисля, че сме готови да открием какво има в оная пещера.

Връщането в главната сграда отне около пет минути. Скофийлд, Сара и Монтана бързо крачеха в снега, докато лейтенантът им обясняваше плана си за пещерата.

На първо място, искаше да потвърди съществуването на самия космически кораб. Засега нямаше доказателства, че там долу изобщо има нещо. Разполагаха единствено със съобщението на учения от „Уилкс“, който вече навярно беше мъртъв. Кой знаеше какво е видял? Оставаше загадка и кой го е нападнал.

Ала имаше и трета причина, причина, която не разкри пред Сара и Монтана.

Ако още някой атакуваше станцията, особено през следващите няколко часа, през които морските пехотинци щяха да са най-уязвими и ако противникът успееше да победи останките от взвода му, втората група щеше да изиграе ролята на последна отбранителна сила.

Защото, ако до пещерата можеше да се стигне само по подведен леден тунел, врагът трябваше да мине през него. Секретните ударни части мразеха подходането към целта под вода, при това основателно: човек никога не знаеше какво го очаква на повърхността. Ако предварително заемеше позиция в пещерата, групата му щеше да е в състояние да унищожи противниковите сили един по един, докато изплуваха навън.

Тримата стигнаха до главния вход, спуснаха се по рампата и

влязоха вътре.

Скофийлд веднага се запъти към трапезарията на ниво А. Срамежливият вече трябваше да се е върнал с Шампион и лейтенантът искаше да види дали френският лекар може да направи нещо за Самурай.

Когато застана на прага, той завари Симънс и французина да стоят до масата.

Двамата мъже рязко вдигнаха поглед. Очите им бяха разширени. Приличаха на крадци, заловени на местопрестъплението.

Последва кратко мълчание.

– Господин лейтенант – наруши накрая тишината Срамежливият. – Самурай е мъртъв.

Скофийлд се намръщи. Знаеше, че състоянието на Лау е критично и че може да умре, ала в думите на ефрейтора имаше нещо...

Симънс пристъпи напред.

– Господин лейтенант, когато дойдохме, той вече беше мъртъв. И докторът казва, че не е умрял от раните си. Според него... според него Самурай е бил удушен.

Пит Камерън седеше в колата си на паркинга на обсерваторията. Палещото пустинно слънце безмилостно прежурияше. Репортерът извади клетъчния си телефон и набра номера на Алисън.

– Как мина? – попита тя.

– Скучно – отвърна Пит, като преглеждаше бележките си.

– Нещо, за което да се заловим?

– Нищо. Засекли са няколко думи от разузнавателен сателит, но ми звучат абсолютно несвързано.

– Този път записали ги?

Камерън вдигна поглед.

– Да, скъпа. Но не съм сигурен, че от това ще излезе нещо.

– Е, все пак ми разкажи.

– Добре. – Той отново погледна бележника си.

„ПРИЕМАМ, 134625
ВРЪЗКАТА ПРЕКЪСНАТА > ЙОНОСФЕРНИ
СМУЩЕНИЯ.
ПРЕДЕН ВЗВОД ПЛАШИЛО.
–66.5.
СЛЪНЧЕВО ИЗРИГВАНЕ, СМУЩ. РАДИО 115° 20' 12"
ИЗТОЧНА

КАК ДА СТИГНЕМ ДОТАМ, ЗА ДА – ВТОРИ ВЗВОД НА ПЪТ.“

- Това ли е? – накрая попита Алисън. – Всичко?
- Да.
- Лошо.
- И аз така си помислих.
- Остави го на мен. Сега къде отиваш?

Камерън отлепи от таблото малка бяла визитка, почти изцяло закритата от самозалепващи се листчета.

АНДРЮ УИЛКОКС

Оръжеен майстор

Ню Мексико, Лейк Артър, „Нюбери“ 14

– След като и без това съм в Ню Мексико, реших да се отбия при загадъчния господин Уилкокс – отвърна той.

- Човекът от пощенската кутия ли?
- Да, човекът от пощенската кутия.

Преди две седмици някой бе пуснал визитката си в пощенската кутия на Камерън. Само визитката си. Нищо друго. Без придружавашо писмо. Отначало Пит едва не я изхвърли в коша, но после му се обади по телефона.

Мъжки глас. Дрезгав. Попита го дали е получил визитката.

Репортерът отговори утвърдително.

Мъжът каза, че имал нещо, което можело да го заинтригува. Камерън му предложи да дойде във Вашингтон, за да поговорят.

Не. За това не можело да става и дума. Камерън трябвало да отиде при него. Човекът се държеше адски драматично и параноично. Спомена, че бил ветеран от флота или нещо подобно.

– Сигурен ли си, че не е някой от твоите почитатели? – попита Алисън.

Репутацията на Пит Камерън от дните му като разследващ журналист в „Мадър Джоунз“ продължаваше да го преследва. Често му се обаждаха хора, които твърдяха, че разполагали с доказателства за нов Уотъргейт или за корумпирани политици. Обикновено искаха пари в замяна.

Ала този Уилкокс не беше поискал пари. Изобщо не бе споменал за заплащане. И след като Камерън се намираще наблизо...

– Възможно е – призна Пит. – Но и без това съм тук, така че нищо не ми пречи да проверя.

– Добре. Само после да не кажеш, че не съм те предупредила.
Пит Камерън изключи и затвори вратата на тойотата.

Алисън Камерън остави слушалката и в продължение на няколко секунди не помръдна.

Във Вашингтон беше предобед и в офиса на „Поуст“ кипеше оживена дейност. В просторното помещение имаше стотици бюра, оградени с високи до гърдите стени. Звъняха телефони, тракаха клавиатури, хора се разхождаха назад-напред.

Алисън носеше кремав панталон, бяла риза и хлабаво вързана черна вратовръзка. Дългата ѝ до раменете кестенява коса беше събрана на опашка.

Тя внимателно прочете всяка дума от почти неразбираемия текст. Плашила, йоносферни смущения, първи и втори взвод.

Три реда обаче привлякоха вниманието ѝ.

–66.5.

СЛЪНЧЕВО ИЗРИГВАНЕ, СМУЩАВАЩО РАДИО.

115° 20' 12" ИЗТОЧНА.

Алисън намръщено ги препрочете. И внезапно ѝ хрумна нещо.

Тя се пресегна към съседното бюро и свали от лавицата над него голям том с кафява корица, на която пишеше: „Атлас на света“. Прелисти го и бързо откри каквото търсеше.

– Боже! – възкликна тя. Репортерът, който седеше наблизо, вдигна глава и я погледна.

Алисън не го забеляза и продължи да се вира в страницата пред нея.

Показалецът ѝ сочеше точката на картата, обозначена с 66,5° южна ширина и 115° 20' 12" източна дължина.

Тя свъси вежди.

Брегът на Антарктида.

Морските пехотинци мълчаливо се събраха край басейна на ниво Д. Монтана, Гант и Санта Крус наравиха аквалангите. И тримата носеха черни термоелектрически неопрени.

Скофийлд и Змията ги наблюдаваха. Срамежливият стоеше зад тях. Бък Райли се отдалечи към склада, за да нагледа Майката.

В краката на лейтенанта лежеше голяма черна раница – нискочестотният предавател, който бе открил Санта Крус.

Вестта за смъртта на Самурай беше потресла целия взвод.

Люк Шампион бе казал на Скофийлд, че е открил следи от млечна киселина в трахеята на Лау. Според него това било сигурно доказателство, че ефрейторът не е умрял от раните си.

Наличието на млечна киселина в трахеята, поясни френският лекар, било признак за внезапен недостиг на кислород, който белите дробове се опитали да компенсират с изгаряне на захар – процес, известен като млечна ацидоза.

Самурай беше умрял от недостиг на кислород.

Някой го бе убил.

Докато Скофийлд и Сара бяха навън при Монтана, докато Срамежливият бе отишъл на ниво Д да доведе Люк Шампион, някой беше влязъл в трапезарията на ниво А и бе душил Самурай.

Някой сред тях беше убиец.

Ала лейтенантът не го бе казал на останалите от взвода. Те знаеха само, че Лау е умрял. Нямаха представа как. Беше по-добре убиецът да не подозира, че Скофийлд знае за него. Симънс и Шампион се бяха заклели да мълчат.

Докато наблюдаваше приготвянията на водолазите, Шейн обмисляше случилото се.

Убиецът явно бе очаквал да отдадат смъртта на Самурай на раните му. Логично предположение. Лейтенантът не се съмняваше, че ако в станцията не бе имало лекар, никой нямаше да забележи млечната киселина. Но в станцията имаше лекар. Люк Шампион. И той беше забелязал киселината.

Дали в „Уилкс“ все още имаше френски войници? Дали морските пехотинци не бяха пропуснали някой? Може би самотен командос, решил да избие американците един по един и започнал от най-слабия сред тях – Самурай.

Той веднага отхвърли тази възможност. Станцията, околността и дори френският снегоход бяха щателно претърсени. Никъде нямаше вражески войници.

Това пораждаше сериозен проблем.

Защото означаваше, че убиецът е сред собствените му хора.

Не можеха да са френските учени – Шампион и Ре. След края на

битката бяха заключени с белезници за стълба на ниво Д.

Тогава е някой от американските учени? Докато Скофийлд, Монтана и Хенслей бяха навън, всички цивилни от „Уилкс“ бяха в общата стая на ниво Б. Но защо? Защо, за Бога, да убиват ранен войник? Морските пехотинци бяха тук, за да им помогнат.

Оставаше само една възможност.

Някой от морските пехотинци бе убил Самурай.

Дори самата мисъл за това го вледеняваше. И още повече – че бе в състояние да го допусне. Ала го допускаше, защото освен обитателите на „Уилкс“, само морски пехотинец бе имал възможност да го извърши.

По време на убийството Сара и Монтана бяха заедно с него навън, така че поне тях можеше да изключи.

Що се отнасяше до другите... Всички те бяха работили сами на различни места из станцията. Можеше да го е направил всеки от тях, без да го забележат.

Скофийлд започна да ги изрежда един по един.

Змията. Той бе поправял повредения пулт на лебедката в нишата на ниво В. Сам.

Санта Крус. Беше претърсвал станцията за френски унищожители. Също сам. В резултат сега в краката на лейтенанта лежеше нискочестотният предавател.

Срамежливият. Младият ефрейтор бе основния заподозрян. Скофийлд го знаеше, знаеше го и самият Симънс. Тъкмо той беше казал на Шейн, че Самурай е в достатъчно стабилно състояние и ще издържи, докато слезе на ниво Д да доведе Шампион. Тъкмо той бе останал с Лау до края на битката. Лау спокойно можеше да е бил вече мъртъв повече от час, убит от Симънс.

Но *защо*? На този въпрос лейтенантът просто не можеше да си отговори. Срамежливият беше млад, едва на двадесет и две. Все още не бе обръгнал и циничен. На хлапака искрено му харесваше да е морски пехотинец. Скофийлд смяташе, че достатъчно го познава. Ала можеше и да се е лъгал.

Мисълта за Срамежливият като убиец обаче събуди в паметта му мъчителен спомен, от който се бе опитвал да избяга.

Андрю Трент.

Старши лейтенант Андрю К. Трент от морската пехота на САЩ.

Перу. Март 1997 г.

Двамата заедно бяха завършили офицерската школа. Бяха добри приятели и едновременно ги бяха произвели в чин. Блестящият стратег

Трент бе назначен за командир на морски разузнавателен отряд в Атлантическия океан. Скофийлд, който не притежаваше неговия тактически гений, бе пратен в Пасифика.

През март 1997 г., едва месец след като пое командването на частта си, Шейн получи заповед да замине за планините на Перу. Очевидно бяха открили нещо, невероятно ценно в древен храм на инките, издигнат високо в Андите и перуанският президент се беше обърнал с молба за помощ към правителството на Съединените щати. Тези райони гъмжат от опасни иманярски банди, които избиват цели университетски екипи, за да откраднат безценните им находки.

Когато пристигнаха на мястото, хората на Скофийлд бяха посрещнати от американска пехотна рота. Войниците бяха отцепили район с диаметър три километра в тропичната гора. На планинския връх се издигаха руините на пирамидален храм на инките.

Вътре вече имало един морски разузнавателен взвод, информира Скофийлд капитанът на пехотинците.

Взводът на Анди Трент.

Явно бяха дошли първи, тъй като по време на тревогата бяха на учение в бразилската джунгла.

Капитанът нямаше представа какво става в храма. Знаеше само, че всички други части трябвало да отцепят района и в никакъв случай да не влизат вътре.

Хората на Скофийлд се подчиниха.

И тогава се появи нова бойна част.

Тя обаче беше пропусната. Взвод тюлени, каза някой. Сапъорен взвод. Те щели да обезвредят мините, поставени от онези, които били вътре с морските пехотинци на Трент. Очевидно в храма се водело тежко сражение. Трент имал надмощие, с радост научи Скофийлд.

Тюлените влязоха. Времето започна мъчително да се влачи.

И внезапно в слушалката на Шейн се разнесе глас:

– Тук лейтенант Андрю Трент, командир на четвърти разузнавателен взвод от морската пехота на Съединените щати. Повтарям, тук Андрю Трент, четвърти разузнавателен взвод от морската пехота на Съединените щати. Ако навън има морски пехотинци, моля, отговорете.

Скофийлд отговори.

Трент изглежда не го чуваше. Можеше да предава, но не и да приема.

– Ако извън храма има морски пехотинци – продължи той, – незабавно го атакувайте! Повтарям, незабавно го атакувайте! Имам

предатели във взвода ви! Внедрили са хора в проклетия ми взвод! Морските пехотинци, които влязоха преди малко, казаха, че идвали на помощ, че били специална част, пратена от Вашингтон. После извадиха оръжия и застреляха в главата един от ефрейторите ми! А сега се опитват да убият и мен! Мамка му! Помагат им неколцина от собствените ми войници, за Бога! Внедрили са предатели във взвода ми! Атакуват ме собствените ми...

Сигналът прекъсна.

Скофийлд бързо се огледа наоколо. Очевидно никой друг не бе чул краткото предаване. Трент трябва да излъчваше на офицерската честота.

Лейтенантът веднага нареди на взвода си да се мобилизира, но когато се приготвиха и поеха към храма, пехотинците им препречиха пътя. Ротата се състоеше от петдесет души. Скофийлд имаше само – дванадесет.

– Лейтенант Скофийлд, имам ясна заповед – твърдо заяви капитанът. – Никой да не влиза вътре. Никой. Наредено ми е да застрелям всеки, който се опита. Ако се опитате да влезете в сградата, лейтенант, ще бъда принуден да открия огън срещу вас. – Гласът му звучеше студено. – Не се съмнявайте, че ще го направя. Изобщо няма да се поколебая да очистя дванайсет шибани морски пехотинци.

Скофийлд яростно го изгледа.

Капитанът бе висок, четиридесетинагодишен мъж, ветеран фронт-вак с огромен гръден кош и късо подстригана сива коса. Имаше ледени, безжизнени очи и обветрено, презрително усмихнато лице. Спомняше си името на гадното копеле, никога нямаше да го забрави: Арлин Ф. Брукс, армия на САЩ.

Скофийлд и хората му трябваше да останат навън, докато виковете на Андрю Трент отчаяно кънтяха по интеркома на Шейн.

Колкото повече викаше, толкова повече се разгневяваше Скофийлд.

Тюлените продължавали да избиват хората му, каза Трент. Към тях се присъединили неколцина от собствените му морски пехотинци и стреляли от упор срещу колегите си. Трент не разбираше какво става.

Накрая остана сам.

И не излезе от храма.

Около година по-късно, след като отправи официално допитване, Скофийлд получи отговор, че взводът на Трент не е открил никого в храма. Няколко сражение. Изобщо нямало „тайнствено откритие“. След като установили, че храмът е празен, Трент и хората му претърсили мрачните, влажни руини. Неколцина морски пехотинци, сред които

взводният командир, паднали в скална пропаст с отвесни стени, дълбока най-малко тридесет метра. Всичките загинали. Впоследствие труповете им били открити.

Освен този на Трент.

Това страшно разгневи Скофийлд. Официално в храма не се бе случило нищо. Нищо, освен трагична злополука, отнела живота на дванадесет морски пехотинци.

Шейн знаеше, че единствено той е чул гласа на Трент по радиостанцията, знаеше, че никой няма да му повярва, ако оспори официалната версия. Ако кажеше нещо, навярно само щеше да си докара безшумен военен съд и още по-безшумено дисциплинарно уволнение.

И Скофийлд не спомена за случая на никого.

Но сега, в студената подземна полярна станция, споменът отново се надигна в съзнанието му.

„Имам предадели във взвода си! Внедрили са хора в проклетия ми взвод!“

Думите на Трент отекваха в главата му, докато мислеше дали Срамежливият е убил Самурай.

Дали не бяха внедрили хора и в неговия взвод?

И кои бяха тези тайнствени „те“? Правителството на САЩ? Американската армия?

Такова нещо можеше да се случи в някогашния Съветски съюз. Специални правителствени агенти, внедрени в елитни бойни части. Ала Скофийлд знаеше, че Съединените щати и СССР всъщност не са били чак толкова различни. САЩ винаги бяха обвинявали Съветите в промиването на мозъци и в същото време „Звездното знаме“⁹ всяка сутрин звучеше в училищата из цяла Америка.

От мисълта, че във взвода му има предатели, го полазиха тръпки.

Той продължи мислената си проверка.

По дяволите, даже *Райли и Гант*, които бяха подготвяли водолазната екипировка на ниво Д, се бяха разделяли, докато сержантът беше ходил при Майка.

Скофийлд не можеше да повярва, че Бък Райли е предател. Прекалено отдавна го познаваше.

А Гант? Смяташе, че познава Либи Гант. Лично я бе избрал за взвода си. Дали някой го беше предвидил? Някой, който е искал Гант да постъпи във взвода му? Не...

---

9. Национален химн на САЩ. – Б.пр.

Последният морски пехотинец в станцията бе *Майката*. Но беше абсурдна самата мисъл, че може да е убила Самурай.

Виеше му се свят. Със сигурност знаеше само, че Оугъстин Лау е мъртъв и че някой от тях го е убил. И че всички са имали възможност да го извършат.

Монтана, Гант и Санта Крус бяха готови да се спуснат.

И тримата носеха безшумни акваланги, произведени специално за флота и известни в морската пехота като акваланги „Стелт“.

Водата е добър проводник на звука, а помпите на обикновените акваланги са много шумни. Дори най-слабият подводен микрофон може да засече водолаз по високото съскане.

Ето защо военноморският флот на САЩ беше дал милиони долари за разработването на безшумен акваланг, който да не може да се засече с обикновена аудиосистема. Оттук и сравнението със самолетите „Стелт“.

Тримата морски пехотинци поставиха маските си и се приготвиха да скочат във водата. Басейнът беше пуст, освен водолазната камбана, която се поклащаше в средата. Косатките бяха изчезнали преди четиридесетина минути и оттогава не се бяха появявали. Докато Скофийлд гледаше към водата обаче, някой го потупа по рамото. Той се обърна.

Пред него стоеше Сара Хенслей. Беше облечена в синьо-черен термоелектрически неопрен. Лейтенантът се изненада. И за пръв път забеляза страхотното тяло на палеонтоложката.

Скофийлд повдигна вежди.

– Ето за какво исках да ви помоля – каза тя. – Когато бяхме навън. Но нямах възможност. Искам да се спусна с тях.

– Виждам – отвърна Шейн.

– Станцията изгуби девет души в оная пещера. Трябва да науча какво е станало.

Лейтенантът погледна към тримата водолази от лявата му страна и се намръщи.

– Мога да им помогна – бързо добави Сара. – Имам предвид за пещерата.

– Как?

– Според Бен Остин, един от водолазите, които се спуснаха първи, ставало дума за подводна пещера. Имала отвесни ледени стени и била много голяма. – Палеонтоложката впери очи в Скофийлд. –

Предполагам, че щом стените са отвесни, има голяма вероятност пещерата да е образувана в резултат на сеизмична активност – земетресение или изригване на подводен вулкан. Отвесните стени говорят за рязко издигане на скалните маси, а не за бавно, постепенно движение.

– Убеден съм, че никакви резки издигания на скалните маси не заплашват хората ми, доктор Хенслей.

– Добре тогава. Мога да ви кажа какво има там долу – рече Сара.

Това вече привлече вниманието на Скофийлд. Той се обърна към тримата водолази, застанали до ръба на басейна.

– Монтана, Гант, Крус. Бихте ли изчакали малко? – Лейтенантът отново погледна Сара Хенслей. Беше сериозен. – Е, доктор Хенслей, какво има долу?

– Добре – отвърна тя, докато събираше мислите си. – Първа хипотеза. Извънземен кораб от друга планета. Това не е моята област. Всъщност, не е в ничия област. Но ако корабът е извънземен, бих дала дясната си ръка, за да го видя.

– Майка вече даде левия си крак. Нещо друго?

– Втора хипотеза – продължи Сара. – Корабът не е извънземен.

– Не е извънземен ли? – повдигна вежди Скофийлд.

– Точно така. Не е извънземен. Тази теория вече е в моята област. Чиста палеонтология. Всъщност, тя не е нова, но досега никой не е открил убедителни доказателства.

– Какви доказателства?

Сара дълбоко си пое дъх.

– Според теорията, някога, много отдавна, на земята имало цивилизован живот.

Тя замълча, но не за драматичен ефект, а за да изчака реакцията на Скофийлд.

Отначало лейтенантът не отговори. После я погледна.

– Продължавайте.

– Говоря за много отдавна – продължи Хенслей, набрала инерция. – Говоря за времето преди динозаврите... за преди четиристотин милиона години. Като се замислим... като се замислим за човешката еволюция, наистина е възможно.

Съвременният човешки живот на земята датира от по-малко от три милиона години, нали така? От историческа гледна точка, това не е много време. Ако приемем земната история за двацет и четири часа, човешкото присъствие възлиза на около девет секунди. А самият *Homo sapiens* се е появил преди по-малко от сто двадесет и пет хиляди години.

Което се равнява на около секунда.

Скофийлд внимателно я наблюдаваше. Сара Хенслей бе възбудена и говореше бързо. Беше в стихията си.

– Според палеонтолозите, за еволюцията на бозайниците, а оттук и за еволюцията на човешкия живот, са допринесли много фактори. Съответното разстояние до слънцето, съответната температура, съответната атмосфера, съответното съдържание на кислород в атмосферата и разбира се, изчезването на динозаврите. Всички знаем теорията на двамата Алварес¹⁰, според която в земята се блъснал астероид и унищожил всички динозаври. Бозайниците се появили от мрака и заели мястото си на господари на света. Има свидетелства, че през последните седемстотин милиона години на планетата са паднали поне още четири такива астероида.

– Астероиди? – повтори Скофийлд.

– Да. Сър Едмънд Хали¹¹ предполага, че цялото Каспийско море се е образувало вследствие падането на астероид преди стотици милиони години. Александър Бикъртън, прочутият новозеландски физик, преподавал на Ръдърфорд¹², допуска, че леглото на целия южен Атлантически океан между Южна Африка и Южна Америка някога е представлявало огромен кратер, образуван от удар на гигантски астероид преди повече от триста милиона години.

Ако приемем, както постъпваме в случая с динозаврите, че с всеки от тези катаклизми е загивал по един вид, можем само да се запитаме какви други видове са били унищожени. През последните години неколцина учени, най-известният от които е Джоузеф Соренсън от Станфорд, развиха хипотезата, че някой от тези видове може да е бил човешки.

Скофийлд погледна другите морски пехотинци на платформата. Увлечени от разказа на Сара, всички внимателно я слушаха.

– На всеки двайсет и две хиляди години – продължи тя, – вертикалната ос на земята се накланя средно с половин градус. Соренсън смята, че преди около четиристотин милиона години, земята е била наклонена под приблизително същия ъгъл както днес. Освен това, тогава тя не е била по-отдалечена от слънцето, така че е имало аналогични средни температури. Ледените ядра като онези, които изследваме в „Уилкс“, показват, че въздухът е представлявал смес от кислород, азот и водород

---

10. Уолгър Алварес (1911–1988), американски физик, нобелист (1968) и неговият син, геологът Уолгър Алварес (р. 1940). – Б.пр.

11. Едмън Хали (1656–1742) – американки астроном. – Б.пр.

12. Ърнест Ръдърфорд (1871–1977) – английски физик, роден в Нова Зеландия. – Б.пр.

в съотношения, много близки до съвременните. Разбирате ли? Съчетанието от фактори е същото като сегашното.

Скофийлд чувстваше, че постепенно започва да вярва на думите ѝ.

– Пещерата е на петстотин метра под морското равнище, с други думи, на седемстотин и петдесет метра под средното равнище на Антарктида. Ледът долу е на четиристотин милиона години. Ако се е издигнал от още по-дълбоко при земетресение или нещо подобно, може да е много, много по-стар.

Според мен, онова, което са открили Остин и другите, е замръзнало много отдавна. Адски отдавна. Може да е извънземно, но може и да е човешко, от цивилизация, съществувала на планетата преди милиони години. И в двата случая, лейтенант, това ще е най-голямото палеонтологическо откритие в историята и аз искам да го видя.

Тя замълча и дълбоко си пое дъх.

Скофийлд не каза нищо.

– Лейтенант – тихо рече Сара, – това е животът ми. Целият ми живот. Чакам това откритие от...

Шейн любопитно я погледна и Хенслей спря, усетила, че иска да я попита нещо.

– Ами дъщеря ви?

Палеонтоложката наклони глава. Не бе очаквала този въпрос.

– Ще я оставите сама, така ли? – продължи Скофийлд. Тук е в безопасност – спокойно отвърна Сара и се усмихна. – С вас е в добри ръце.

До този момент Шейн не беше виждал усмивката ѝ. Лицето ѝ грейна и озари цялото помещение.

– Освен това ще мога да разпозная нашите водолази – прибави Хенслей, – които...

Лейтенантът вдигна ръка.

– Добре, убедихте ме. Вървете. Но с наш акваланг. Не знам какво се е случило с вашите хора, обаче имам отвратителното предчувствие, че онова нещо долу е чуло шума от дишането им и не искам същото да се повтори с нас.

– Благодаря ви, лейтенант – сериозно отвърна Сара. – Благодаря. – После свали от шията си лъскавия сребърен медальон и му го подаде. – По-добре да не се спускам с това. Бихте ли ми го пазили, докато се върна?

Скофийлд го взе и го прибра в джоба си.

– Естествено.

В този момент от басейна внезапно се разнесе шум. Шейн се

завъртя тъкмо навреме, за да види огромна тъмна сянка, заобиколена от облаци бяла пяна.

Отначало си помисли, че някоя от косатките се връща за още храна. Ала гигантското черно тяло не плуваше, просто се носеше нагоре.

И в следващия миг се издигна на повърхността. От него бавно се стичаше кръв. Всички на ниво Д пристъпиха напред.

Наистина беше косатка.

Но мъртва. Една от по-големите, навярно дори мъжкарят. Трябва да бе дълга поне десет метра. И тежка седем тона.

Скофийлд реши, че това е китът, който по време на битката Майката беше застреляла в главата. Ала грешеше.

Косатката нямаше рана в главата.

И се бе издигнала на повърхността.

Тялото на убития от Нюман кит отдавна трябваше да се е напълнило с вода и да е потънало на дъното. Това животно очевидно беше убито съвсем скоро.

Трупът бавно се обърна по гръб. Скофийлд и другите морски пехотинци смаяно зяпнаха.

По дължина на белия му корем минаваха две дълги кървави рани.

Бяха успоредни, започваха от средата на тялото и стигаха до гърлото. През тях висяха червата на кита – грозни, жълтеникави, дебели колкото човешка ръка.

В басейна имаше нещо.

Нещо, което бе убило косатка.

Скофийлд дълбоко си пое дъх и се обърна към Сара.

– Няма ли да се откажете? – попита той.

В продължение на няколко секунди палеонтоложката не откъсна очи от мъртвия кит. После бавно погледна лейтенанта.

– Не – отвърна тя. – В никакъв случай.

Скофийлд нервно крачеше около басейна.

Кабелът на лебедката потъваше във водата. Във водолазната камбана бяха тримата морски пехотинци и Сара Хенслей. Спускането продължаваше вече час.

Лейтенантът спря на пустата платформа. Преди двадесет минути беше пратил Книгата, Змията и Срамежливият отново да се опитат да се свържат с „Макмърдо“ – трябваше да знае кога в „Уилкс“ ще пристигнат подкрепленията.

В станцията цареше тишина, нарушавана единствено в ритмичното механично тракане на лебедката, което му действаше почти успокоително.

Скофийлд извади от джоба си сребърния медальон на Сара. Металът блестеше под бялата флуоресцентна светлина. На гърба му имаше гравирани надпис...

После внезапно се разнесе звук и Шейн рязко се обърна. Бе траял само миг, ала той определено го чу.

Глас. Мъжки глас. Но говореше на...

... френски.

Погледът му незабавно се насочи към нискочестотния предавател, който лежеше на няколко метра от него.

От радиостанцията прозвуча остро пищене. И отново гласът:

– La hyene, c'est moi, le requin. La hyene, c'est moi, le requin. Presentez votre rapport. Je renouvele. Presentez votre rapport.

„Срамежливият – помисли си Скофийлд. – Мамка му. Трябва ми Срамежливия.“ Но ефрейторът беше навън с другите.

– Срамежлив – извика той по интеркома.

– Слушам – незабавно отвърна Симънс във виещия навън вятър.

– Чуй това – нареди Скофийлд и се наведе към нискочестотния предавател, така че микрофонът на каската му да е близо до високоговорителя.

– La hyene – продължи французинът. – Vous avez trois heures pour presenter votre rapport. Je renouvele. Vous avez trois heures pour presenter votre rapport. Si vous ne le presentes pas lorsque l'heure nous serons contraint de lancer l'engine d'efface. Je renouvele. Si vous ne le presentes pas lorsque l'heure nous serons contraint de lancer l'engine d'efface. C'est moi, le requin. Finis.

Сигналят прекъсна и настъпи тишина. Когато се увери, че предаването е свършило, лейтенантът попита:

– Успя ли да чуеш всичко, Срамежлив?

– Почти всичко.

– Какво казаха?

– „Хиена. Имате три часа да докладвате. Ако дотогава не се обадите, ще бъдем принудени да изстреляме «l'engine d'efface», унищожителя.“

– Унищожителя – безизразно повтори Скофийлд. – Три часа. Сигурен ли си, Срамежлив?

Докато говореше, лейтенантът включи хронометъра на часовника

си, стар касио. Секундите започнаха да тиктакат.

– Съвсем сигурен. Повториха го два пъти – отвърна Симънс.

– Добре, ефрейтор. Ясно. Сега само трябва да открием къде са тези французи...

– Хм, извинете ме, господин лейтенант – отново се обади Срамежливият.

– Какво има?

– Мисля, че знам къде може да са.

– Къде?

– В самия край на предаването, говорещият каза „C'est moi, le requin“. Но изпуснах началото. Със същото ли започнаха?

Скофийлд не знаеше френски. Всичко му беше прозвучало еднакво. Опита се мислено да повтори съобщението.

– Възможно е – отвърна лейтенантът накрая. – Не, чакай, да. Струва ми се, че го казаха. Защо?

– На френски „le requin“ значи „акула“. „C'est moi, le requin“ значи „Тук Акула“. Нали разбирате, позивна. Френската част в „Уилкс“ е била с позивна „Хиена“, а другата, която току-що чухме – „Акула“. Нали се сещате какво си мисля, господин лейтенант...

– По дяволите – изсумтя Скофийлд.

– Точно така. Те са някъде по море. Някъде край брега. Басирам се на един милион кинта, че „Акула“ е боен кораб край брега на Антарктида.

– По дяволите – пак изруга Шейн.

Бе логично съобщението да е предадено от някой кораб. И не само заради позивната. Както знаеше Скофийлд, поради изключително големия си обхват, нискочестотните емисии масово се използват от кораби и подводници. Ето защо френските командоси бяха донесли със себе си такъв предавател. За да поддържат връзка с бойния си кораб.

Перспективата френска фрегата или ескадрен миноносец да патрулира в океана на сто и петдесет километра от брега беше лоша. Много лоша. Особено, ако насочваше някакво оръжие срещу полярната станция. Най-вероятно батарея ракети с ядрени бойни глави – унищожителя.

Изобщо не му бе хрумвало, че французите може да не донесат унищожителя със себе си.

„Мамка му – помисли си Скофийлд. – Мамка му! Мамка му! Мамка му!“

Само две неща бяха в състояние да предотвратят изстрелването на

ракетите. Първо, доклад от дванадесетте мъртви командоси по някое време през следващите три часа. Невъзможно.

Което означаваше, че остава само втората възможност.

Трябваше да се свърже с американските сили в „Макмърдо“. И то не само, за да разбере кога ще пристигне подкреплението, но и за да съобщи на морските пехотинци в другата станция за френския боен кораб, който плаваше някъде в океана, насочил ядрените си ракети срещу „Уилкс“.

Той отново включи микрофона си.

– Книга, успяхте ли да се свържете с „Макмърдо“?

– Все още не.

– Продължавайте да опитвате – нареди лейтенантът.

– Непрекъснато. Докато не влезете в контакт. Господа, залогът в тая игра току-що се вдигна. Ако скоро не се свържем с „Макмърдо“, ще бъдем превърнати на пара.

– Плашило, тук Лисица – разнесе се гласът на Гант.

– Повтарям. Плашило, тук Лисица. Хей, Плашило? Къде си?

Вперил поглед в потъващия във водата кабел, Скофийлд стоеше на платформата до басейна и мислеше за ядрените ракети. От предаването на френския кораб „Акула“ бяха изтекли десет минути. Книгата, Срамежливият и Змията все още не бяха установили връзка с „Макмърдо“.

Той включи микрофона.

– Чувам те, Лисица. Как сте там долу?

– Наближаваме дълбочина хиляда метра. Готвим се да спрем лебедката.

Последва кратка пауза.

– Спираме лебедката... сега.

В този момент кабелът рязко се опъна.

– Плашило, по моя часовник сега е четиринайсет и десет – продължи Гант. – Потвърди.

– Потвърждавам, часът е четиринайсет и десет, Лисица – отвърна Скофийлд. Свръвяването на часовниците в началото на спускането е стандартна дълбоководолазна процедура. Лейтенантът не знаеше, че преди два и половина дни по същия начин са постъпили и учените от „Уилкс“.

– Приемам, часът е четиринайсет и десет. Готвим се да напуснем камбаната.

Лисицата продължи да информира Скофийлд за напредването на групата.

Четиримата водолази – Гант, Монтана, Санта Крус и Сара Хенслей – излязоха от камбаната. Няколко минути по-късно Либи докладва, че са открили входа на подводния леден тунел и започват да се изкачват.

Потънал в размисъл, Шейн разсеяно крачеше назад-напред край басейна.

Мислеше за водолазите от „Уилкс“, които бяха изчезнали в пещерата, за самата пещера и тайнственото откритие, за французите и опита им да заграбят находката, за ядрени ракети и бойни кораби, за вероятността един от хората му да е убил Самурай и за усмивката на Сара Хенслей. Идваше му прекалено много.

Интеркомът изпраща.

– Господин лейтенант, тук Книга.

– Свързахте ли се?

– Не.

През последните петнадесет минути Книгата, Змията и Срамежливият се опитваха да установят контакт с полярната станция „Макмърдо“ по преносимата въздушна радиостанция.

– Смущения ли има? – попита Скофийлд.

– Страшно много – тъжно отвърна Симънс.

Лейтенантът се замисли за миг.

– Върнете се вътре – нареди той накрая. – Потърси учените, струва ми се, че са в общата стая на ниво Б. Попитай ги дали някой от тях е запознат с радиосистемата на станцията.

– Слушам.

Книгата се изключи и интеркомът на Скофийлд отново замлъкна. Той се загледа във водата и се върна към мислите си.

За смъртта на Самурай. В момента вярваше само на двама души, Монтана и Сара Хенслей, тъй като по време на убийството бяха с него. Всички останали бяха под подозрение.

Ето защо беше решил Книгата, Змията и Срамежливият да останат заедно. Ако убиецът бе някой от тях, щеше да е постоянно под наблюдение...

В този момент му хрумна нова идея и той включи микрофона си.

– Книга, навън ли сте още?

– Тъй вярно.

– Докато сте на ниво Б, искам да зададете на учените още един въпрос. Дали някой от тях разбира от метеорология.

Радиозалата на „Уилкс“ се намираше в югоизточния ъгъл на ниво А, точно срещу трапезарията. Там бяха късовълновите радиопредаватели и сателитното телекомуникационно оборудване на станцията. Четирите пулта, всеки един с микрофон, компютърен монитор и клавиатура, бяха разположени по два от всяка страна.

Когато Скофийлд влезе в стаята, Аби Синклер седеше на един от тях.

Първото му впечатление бе, че тя е понесла тежко събитията в „Уилкс“. Красива, около тридесет и пет годишна жена, Аби Синклер имаше дълга къдрава кестенява коса и големи кафяви очи. По бузите ѝ се спускаха вертикални следи от размит черен туш, които му напомниха за собствените му белези, сега отново скрити зад огледалните очила.

До Аби стояха тримата морски пехотинци – Райли, Симънс и Каплан. Другите учени ги нямаше.

Скофийлд се обърна към Книга.

– Никой ли не разбира от метеорология?

– Напротив – отвърна ефрейторът. – Имате късмет. Лейтенант Шейн Скофийлд, представям ви госпожица Аби Синклер. Госпожица Синклер е едновременно и радист на станцията, и метеоролог.

– Същност не съм професионална радистка – поправи го тя. – Такъв беше Карл Прайс, но той... изчезна в пещерата. Аз просто му помагах с радиотехниката, затова заех неговото място.

Скофийлд ѝ се усмихна насърчително.

– Чудесно, госпожице Синклер. Мога ли да ви наричам Аби?

Тя кимна.

– Добре, Аби, имам два проблема и се надявам, че ще можеш да ми помогнеш. Трябва час по-скоро да вляза във връзка с началниците си в „Макмърдо“, за да им обясня какво се случи тук и да поискам подкрепление, ако вече не са пратили. Опитвахме да установим контакт с портативната ни радиостанция, но не успяхме. И така – работи ли вашата радиосистема?

Аби направи опит да се усмихне.

– Работеше. Искам да кажа, преди цялата тази история. Но после започна слънчевото изригване и прекъсна радиопредаванията ни. А накрая бурята счупи външната антена и няхаме възможност да я

поправим.

– Ясно – рече Скофийлд. – Можем да решим този проблем.

Нещо друго обаче го безпокоеше. Преди да пристигне в „Уилкс“, му бяха споменали за слънчевото изригване, но не знаеше точно какво представлява то. Знаеше само, че смущава електромагнитния спектър и блокира всички радиовръзки.

– Разкажете ми за слънчевите изригвания – помоли той Аби.

– Няма много за разказване – отвърна метеороложката. – Всъщност, не знаем почти нищо. Това са кратки, високотемпературни експлозии на слънчевата повърхност, които повечето хора наричат „слънчеви петна“. Изригванията се придружават от ултравиолетова радиация. Също като обикновените слънчеви лъчи, тя се насочва към земята и предизвиква електромагнитен, хаос. Сателитите стават безполезни, защото радиосигналите от земята не могат да преминат през йоносферата. И обратно. Радиовръзките са невъзможни.

Аби внезапно се озърна наоколо. Погледът ѝ попадна върху един от мониторите.

– Всъщност, тук имаме метеорологична техника. Ако почакате малко, мога да ви покажа за какво става дума.

– Естествено – рече Скофийлд и тя включи съседния компютър. Качи сателитна карта на югоизточна Антарктида, покрита с пъстри петна. Барометрична метеокарта. Като онези по вечерните новини.

– Това е снимка на източна Антарктида отпреди... – тя прочете датата в ъгъла на екрана, – ... два дни. Сигурно е една от последните, които сме получили преди слънчевото изригване да ни откъсне от света.

Синклер кликна с мишката. Появи се друг образ.

– А, почакайте, ето още една.

Огромно жълто-бяло петно на атмосферни смущения покриваше лявата страна на картата – почти половината от антарктическото крайбрежие.

– Ето го вашето слънчево изригване, лейтенант – обърна се тя към Скофийлд. – След като е била направена снимката, трябва да се е придвижило на изток, покривайки и нашата станция.

Шейн внимателно разгледа петното. В него имаше отделни червени и оранжеви зони, дори черни.

– Тъй като се явяват на една част от слънчевата повърхност – продължи Аби, – изригванията обикновено засягат само определени райони. Една станция може да е в пълно радиозатъмнение, докато радиостанцията на друга, на триста километра от нея, да работи съвсем

нормално.

Скофийлд погледна към екрана.

– Колко време продължават?

Метеороложката сви рамене.

– Ден. Понякога два. Колкото време е нужно на радиацията, за да измине разстоянието от слънцето до земята. Зависи от размера на слънчевото петно.

– Колко време ще продължи това изригване?

Аби се обърна към компютъра и замислено прехапа устни.

– Не знам. Голямо е. Предполагам, около пет дни.

Последва кратко мълчание, докато присъстващите смелят думите й.

– Пет дни – ахна Симънс иззад лейтенанта.

Скофийлд се намръщи.

– Казвате, че изригванията смущават йоносферата, така ли?

– Да.

– А йоносферата е...

– Слои от земната атмосфера на височина от осемдесет до четиристотин километра. Нарича се „йоносфера“, защото въздухът е пълен с йонизирани молекули.

– Ясно. Значи радиацията се насочва към земята и смущава йоносферата, която се превръща в преграда за радиосигналите.

– Точно така.

Скофийлд пак погледна черните петна на екрана. Голяма черна дупка в средата на жълто-бялото петно привлече вниманието му.

– Еднакво плътна ли е? – попита той.

– Кое дали е еднакво плътно? – озадачи се Аби.

– Тази преграда. Има ли места, през които радиосигналите да могат да преминат? Като тия черни дупки тук.

– Да, възможно е, но трябва да са точно над станцията.

– Има ли начин да определите кога някоя от тези дупки ще се намира точно над нас? Например тази.

Лейтенантът посочи към най-голямата.

Аби внимателно разгледа снимката.

– Навярно ще мога – отвърна тя накрая. – Ако кача няколко от предишните снимки на изригването, би трябвало да успее да изчисли скоростта и посоката му.

– Направете каквото можете – рече Скофийлд, – и ми съобщете, ако откриете нещо. Искам да знам кога някоя от дупките ще мине над станцията, за да сме готови да се свържем с „Макмърдо“.

- Ще трябва да поправите външната антена... – напомни му Аби.
- Незабавно – отвърна той. – Ние ще се заемем с нея.

Алисън Камерън също седеше пред екрана на компютър във вашингтонския офис на „Поуст“.

Намираще се в малка компютърна лаборатория. В ъгъла имаше апарат за четене на микрофилми. Две от стените бяха покрити с кантонерки.

Най-после откри каквото търсеше. Националната библиотечна база данни.

Според слуховете, ФБР следи всички компютърни библиотечни мрежи в страната, за да открива серийни убийци. Убиецът оставя на местопрестъплението цитат от някой поет и Бюрото проверява всички библиотеки, за да види кой е заемал неговата книга. Подобно на повечето слухове, това донякъде е вярно. Наистина съществува система (периодично актуализиран CD-ROM), която свързва всички библиотечни компютри в Съединените щати и насочва читателя къде може да открие дадена книга. Системата не записва имената на читателите. Търсенето става по няколко начина: по автор, заглавие или по необичайни ключови думи в текста. Една от тези мрежи беше Националната библиотечна база данни.

Алисън натисна бутона „ТЪРСЕНЕ ПО КЛЮЧОВА ДУМА“. После написа: „АНТАРКТИДА“.

Компютърът забръмча и след десетина секунди на екрана се появи резултатът:

„1,856,157 ЗАГЛАВИЯ. ИСКАТЕ ЛИ ДА ВИДИТЕ СПИСЪК?“

Страхотно. Думата „Антарктида“ се срещаше в един милион осемстотин и петдесет хиляди заглавия. Няваше смисъл.

Алисън се замисли. Трябваше да ограничи обсега на търсене до нещо по-конкретно. Хрумна ѝ една идея. Макар че бе малко вероятно да успее, все пак си струваше да опита. Написа:

„ШИРИНА – 66.5°. ДЪЛЖИНА 115° 20' 12“

Компютърът забръмча. Този път търсенето не отне толкова много време.

„6 ЗАГЛАВИЯ. ИСКАТЕ ЛИ ДА ВИДИТЕ СПИСЪК?“

– Можеш да се обзаложих – измърмори репортерката и натисна „ДА“. Появи се списък на заглавията и местонахождението им.

НАЦИОНАЛНА БИБЛИОТЕЧНА БАЗА ДАННИ
ТЪРСЕНЕ ПО КЛЮЧОВА ДУМА

ШИРИНА – 66,5°

ДЪЛЖИНА 115° 20' 12"

БРОЙ НА ОТКРИТИТЕ ЗАГЛАВИЯ: 6

ЗАГЛАВИЕ	АВТОР	МЕСТОНАХОЖДЕНИЕ	ГОДИНА
ДОКТ. ДИСЕРТАЦИЯ	ЛУЕЛИН, Д. К.	СТАНФОРД, КЪНЕКТ.	1998
ДОКТ. ДИСЕРТАЦИЯ	ОСТИН, Б. К.	СТАНФОРД, КЪНЕКТ.	1997
ДОКТ. ДИСЕРТАЦИЯ	ХЕНСЛЕЙ, С. Т.	КАЛИФ. УНИВЕРСИТЕТ	1997
НАУЧНА СТАТИЯ	ХЕНСЛЕЙ, Б. М.	ХАРВАРД, МАСАЧ.	1996
ЛЕДЕНИЯТ ПОХОД – РАЗМИСЛИ ЗА ЕДНА ГОДИНА В АНТАРКТИДА	ХЕНСЛЕЙ, Б. М.	ХАРВАРД, МАСАЧ. И ВГБ	1995
ПРЕДВАРИТЕЛНО ПРОУЧВАНЕ	УЕЙЦКИН, К. М.	БИБЛКОНГ	1978

Алисън прочете списъка.

Във всяко едно от тези съчинения в една или друга връзка се споменаваше ширина 66,5° и дължина 115° 20' 12".

Това бяха главно научни изследвания. Нито един от авторите не говореше нищо на Алисън: Луелин, Остин и двамата Хенслей, С. и Б.

Изглеждаше, че последният Хенслей, Б. М., е написал книга за Антарктида. Репортерката провери графата за местонахождението ѝ. Беше публикувана в Харвардския университет, но можеше да се намери във ВГБ – „всички големи библиотеки“.

За разлика от дисертациите, които се отпечатваха в един брой, книгата на този Хенслей бе широко разпространена. Алисън реши да я потърси.

После обаче вниманието ѝ бе привлечено от друго заглавие.

Последното.

ПРЕДВАРИТЕЛНО ПРОУЧВАНЕ	УЕЙЦКИН, К. М.	БИБЛКОНГ	1978
-------------------------	----------------	----------	------

Алисън се намръщи и погледна списъка на съкращенията отстрани на екрана.

– Аха – рече тя.

„БИБЛКОНГ“ означаваше „Библиотека на Конгреса“. Сградата ѝ се намираще срещу Капитолия, недалеч от офиса на „Поуст“.

Репортерката отново прочете последното заглавие. Чудеше се какво представлява „предварително проучване“. Провери годината на издаване – 1978.

Е, за каквото и да се отнасяше, проучването беше над двадесетгодишно, така че си струваше да го потърси.

Алисън се усмихна и натисна бутона за принтиране.

– Добре! Изправете я! – извика Райли.

Срамежливият и Змията задърпаха въжетата на повредената радиополна на „Уилкс“. Десетметровият черен стълб бавно се изправи във въздуха. Мигащата зелена лампа на върха му освети лицата на морските пехотинци.

– Колко време ще отнеме според теб? – надвика вятъра Скофийлд.

– Изправянето е лесно – отвърна Райли. – По-трудно ще е да свържем кабелите. Включихме електричеството, но остава да запоим още петнайсетина проводника.

– Приблизително?

– Трийсет минути.

– Действайте.

Шейн Скофийлд се спусна по рампата към главния вход и влезе в станцията.

Аби го чакаше във външния коридор на ниво А. Докато лейтенантът беше навън, тя бе преглеждала климатичните карти в радиозалата.

– Успяхте ли? – попита той.

– Зависи какво разбирате под „успех“ – отвърна метеороложката. – Кога искате да се свържете?

– Скоро.

– В такъв случай се боя, че ви нося лоша новина. Според моите изчисления, пробивът ще мине над станцията след шейсет и пет минути.

– Шейсет и пет минути – повтори Скофийлд. – Колко време ще продължи?

Аби сви рамене.

– Десет минути. Може би петнайсет. Достатъчно, за да установите радиоконтакт.

Той замислено прехапа устни. Беше се надявал да се свърже много по-скоро. Трябваше да съобщи в „Макмърдо“ за френския боен кораб край антарктическия бряг, насочил ядрени ракети срещу „Уилкс“.

– Ще има ли и други дупки? – попита Скофийлд.

Аби се усмихна.

– Предположих, че ще ми зададете този въпрос, затова проверих. След първата ще има още две, но доста по-късно. Сега е четиринайсет четирийсет и шест. Първият прозорец ще е най-рано в петнайсет петдесет и една, след шейсет и пет минути. Другите два ще са съответно в деветнайсет и трийсет и два и два часа.

Скофийлд въздъхна. Положението ставаше все по-лошо.

– Отлично се справихте, Аби – каза той. – Браво. Благодаря ви. Ако не възразявате, бих искал да останете в радиозалата, докато хората ми поправят външната антена. Просто в случай, че някой успее да се свърже със станцията.

Синклер кимна.

– Разбира се.

– Добре. – Скофийлд чувстваше, че метеороложката има нужда да се занимава с нещо. Събитията от последните няколко часа я бяха потресли, но стига умът ѝ да беше ангажиран, изглежда се справяше добре.

Той ѝ се усмихна и се запъти към стълбата.

Когато влезе в склада на ниво Д, Майката седеше на пода, опряла гръб на ледената стена. Очите ѝ бяха затворени. Приличаше на заспала.

– Здравсти – без да вдига клепачи, каза тя.

Скофийлд се усмихна и приклепна до нея.

– Как се чувстваш?

– Метадонът си върши работата – отвърна Нюман, все още без да го поглежда.

Лейтенантът разгледа левия ѝ крак. Райли бе бинтовал чуканчето добре. Превръзките обаче бяха подгизнали от кръв.

– Предполагам, че вече няма да играя футбол – рече Майката.

Клепачите ѝ най-после се вдигнаха.

– Оная шибана риба ми откъсна крака – гневно каза тя.

– Забелязах. Но можеше и да е по-лошо.

– Като че не знам – изсумтя Нюман.

Скофийлд се засмя.

Майката го погледна.

– Плашило, някога казвала ли съм ти, че си адски готин мъж?

– Мисля, че ти се струва така от метадона.

– Знам аз какво е готин мъж. – Тя се отпусна назад на стената и бавно затвори очи.

– Не знам много неща, Майко – тихо отвърна Шейн, – но със сигурност знам, че не съм особено приятна гледка.

Той се замисли за двата ужасни белега на очите му. Когато ги видеха, хората инстинктивно потръпваха. Затова почти винаги носеше слънчеви очила.

Трябва да се беше извърнал от Майка за миг, защото когато отново я погледна, тя внимателно го наблюдаваше. Очите ѝ бяха пронизателни и будни, а не изцъклени или унесени. Те пронизваха огледалните стъкла на очилата му.

– Всяка жена, която те отблъсне заради очите ти, Плашило, просто не те заслужава.

Скофийлд не отговори.

Майката промени темата.

– Е, след като свършихме с любезностите – повдигна вежди тя, – какво те води насам? Надявам се, че не идваш само да видиш как съм?

– Не.

– Е?

– Самурай е мъртъв.

– Какво? – сериозно попита Майката. – Казаха ми, че състоянието му било стабилно.

– Бил е убит.

– От французите ли?

– Не, по-късно. Много по-късно. Когато не беше останал нито един френски войник.

– Да не е бил някой от техните учени?

– Бяха заключени с белезници.

– Тогава някой от нашите учени?

– Ако е така, не ми стига умът защо.

Последва кратко мълчание.

– Ами оня, дето беше заключен в стаята си, когато пристигнахме? – попита Майката накрая. – Нали се сещаш, как му беше името? Реншоу.

Скофийлд рязко вдигна глава.

Съвсем бе забравил за Джеймс Реншоу, ученият, който според Сара Хенслей беше убил свой колега, само няколко дни преди пристигането на морските пехотинци в „Уилкс“. Обитателите на станцията го бяха заключили в стаята му на ниво Б. След смъртта на Самурай, Скофийлд изобщо не бе проверявал дали все още е там. Ако беше избягал, може би той...

– Мамка му, съвсем ми изскочи от ума – каза лейтенантът и включи микрофона си. – Книга, Срамежлив, Змия, навън ли сте?

– Приемам, Плашило – отвърна Каплан.

– Змия, искам някой от вас веднага да слезе на ниво Б и да провери дали оня тип, дето беше заключен в стаята си, още е там.

– Слушам – отвърна сержантът.

Скофийлд изключи интеркома.

Майката се усмихна и широко разпери ръце.

– Кажу си честно, какво щеше да правиш без Майка си. Плашило?

– Направо съм изгубен.

– Като че не знаеш – рече Нюман. – Като че не знаеш. – Тя внимателно го погледна. Очите му бяха забити в пода. – Какво има?

Скофийлд бавно поклати глава.

– Трябваше да се досетя, че те са войници, Майко. Трябваше да го предвидя.

– За какво говориш?

– Трябваше да ги заключа, още щом ги видях...

– Не можеше.

– Изгубихме трима души.

– Нали победихме, миличък?

– Извадихме късмет – сериозно отвърна той. – При това страхотен късмет. Те бяха приклезили петима от хората ми в коридора и се канеха да ги убият, когато паднаха в басейна. Господи, виж само какво се случи в сондажното? Бяха планирали всичко до края. Ако Срамежливи-ят не беше надушил Петард, щяха да ни прецакат, Майко. През цялото време са ни водили. Ние изобщо няхахме план.

– Чуй ме, Плашило – твърдо каза Нюман. – Искаш ли да знаеш нещо?

– Какво?

– Преди около шест месеца ми предложиха място в един от атлантическите разузнавателни отряди.

Скофийлд рязко повдигна глава. Не знаеше.

– Още пазя писмото въщи, ако искаш да го прочетеш – продължи

Майката. – Подписано е от самия комендант. И знаеш ли какво направих, Плашило?

– Какво?

– Написах на коменданта на морската пехота на Съединените щати следното: много ви благодаря, обаче искам да остана в сегашната си част под командването на старши лейтенант Шейн М. Скофийлд. Не мога да се надявам на по-добър взвод и на по-добър командир.

Скофийлд остана поразен. Звучеше му направо невероятно. Да отхвърлиш предложението да постъпиш в атлантически разузнавателен отряд бе едно, но любезно да отклониш личната покана на коменданта на морската пехота на САЩ беше съвсем друго.

Майката го погледна право в очите.

– Ти си страхотен офицер, Плашило, страхотен. Умен си, смел си и си добър човек, което не се среща често.

Затова останах при теб. Ти имаш сърце, Плашило. Грижиш се за хората си. И ще ти кажа нещо – това те издига над всеки друг командир, когото познавам. Готова съм с риск за живота си да се оставя на твоята преценка, защото знам, че какъвто и да е планът, ти мислиш за всеки един от хората си.

Много командира търсят само слава, само повишение. Не им пука, че ще убият тъпата стара Майка. Но теб те е грижа и това ми харесва. Мамка му, я се виж. Самобичуваш се, защото едва не ни скъсаха задниците. Интелигентен си, Плашило. И си добър командир. Изобщо не се съмнявай в това. Изобщо. Просто трябва да си уверен в себе си. Това е.

Думите ѝ го смаяха. Скофийлд кимна.

– Ще опитам.

– Добре – вече по-бодро каза тя. – Искаш ли да ме питаш нещо друго, докато си тук?

– Нищо. Това е всичко. Най-добре да проверя оня Реншоу. – Лейтенантът се изправи и zakрачи към вратата. Когато стигна, рязко се обърна.

– Майко, чувала ли си нещо за хора, които се внедряват в бойни части?

– Какво искаш да кажеш?

Скофийлд се поколеба.

– Когато открих, че Самурай е бил убит, си спомних нещо, което преди две години се случи с мой приятел. Навремето той спомена, че във взвода му били внедрени хора.

Майката внимателно го наблюдаваше. Тя облиза устни и дълго

мълча. Накрая тихо отвърна:

– Не ми се ще да говоря за това. Но да, чувала съм.

– Какво по-точно? – Скофийлд отново се приближи до нея.

– Само слухове. Слухове, които стават все по-настойчиви. Като офицер, ти сигурно не чуваш такива неща, обаче ти казвам, че сержантите си падат по клюките като дърти бабички.

– Какви слухове?

– Сержантите говорят за внедрени агенти. Това е любимата им тема. Тема за край лагерния огън, целяща да уплаши новациите и да ги накара да си вярват помежду си. Нали разбираш, ако не можем да си вярваме един на друг, тогава на кого да вярваме... Такива неща.

– И?

– Носят се всевъзможни предположения за това откъде са тия агенти. Някои смятат, че са от ЦРУ. Агенти под прикритие във въоръжените сили, пратени с една единствена цел: да се внедрят в елитни бойни части, за да ни държат под око, да са сигурни, че не вършим нещо, дето не би трябвало да вършим.

Други казват, че били от Пентагона или едновременно от ЦРУ и Пентагона. Чух един тип на име Хюго Бодингтън да твърди, че Националната разузнавателна служба и Съветът на началник-щабове имали съвместна комисия, която се наричала Група за разузнавателно координиране и внедрявала свои хора в американските бойни отряди.

Според Бодингтън, ГРК представлявала някаква свръхсекретна комисия, която се грижела само съответни хора на съответни места да знаят определени неща. Ето защо трябвало да имат агенти в части като нашите. Ако сме на операция и попаднем на нещо, дето не ни е работа, като извънземен кораб например, ония от ГРК трябва да ни очистят, за да са сигурни, че няма да се раздрънкаме.

Скофийлд поклати глава. Звучеше му като приказка за призраци. Двойни агенти във войската.

Ала продължаваше да се съмнява. В главата му отново закънтя гласът на Андрю Трент, който викаше от храма в Перу: „Внедрили са хора във взвода ми!“. А Андрю Трент не беше приказка за призраци.

– Благодаря, Майка – каза той и отново се насочи към вратата. – Трябва да вървя.

– А, да. Имаш да командваш взвод. Да организираш хора. Да поемаш отговорности. Колкото и да ми плащат, за нищо на света не бих станала офицер.

– Ще ми се да ми го беше казала преди десет години.

– Е, да, ама сега нямаше да ти е забавно. Внимавай, Плашило, чуваш ли ме? А, между другото, страхотни очила.

Той спря за момент на прага. Трябваше му секунда, за да си спомни, че носи нейните очила. Скофийлд се усмихна.

– Благодаря, Майко.

– Хей, недей да ми благодариш – каза Нюман. – По дяволите, без огледалните си очила, Плашилото е като Зоро без маската си и Супермен без пелерината си. Просто не върви.

– Повикай ме, ако се нуждаеш от нещо – рече Скофийлд.

Майката му се ухили накриво.

– О, наистина се нуждаеш от нещо, готин.

Той поклати глава.

– Никога не се отказваш, а?

– Знаеш ли – рече Нюман, – струва ми се, че не усещаш, когато някой те харесва, миличък.

Лейтенантът повдигна вежди.

– Да не би някой да ме е харесал?

– О, да, Плашило. О, да.

Той усмихнато поклати глава.

– Чао, Майко.

– Чао, Плашило.

Скофийлд излезе от стаята и Нюман отново се облегна на стената.

Тя затвори очи и прошепна:

– Дали някой те е харесал? О, Плашило, Плашило. Само да можеше да видиш как те гледа тя.

Цялата станция пустееше. Над огромната шахта цареше тишина. Скофийлд погледна към басейна, в който изчезваше кабелът на водолазната камбана.

– Плашило, тук Лисица – разнесе се в слушалката му гласът на Гант. – Още ли си горе?

– Тук съм, а вие къде сте?

– Време от началото на спускането: петдесет и пет минути. Продължаваме да се изкачваме по ледения тунел.

– Някакви проблеми?

– Още нищо – хей, чакай малко, какво е това?

– Какво става, Лисицо? – уплашено попита лейтенантът.

– Не. Нищо – отвърна Гант. – Всичко е наред. Плашило, ако онова

момиченце е там с теб, може да му кажеш, че приятелката ѝ е тук долу.

– Коя приятелка?

– Она тялен, Уенди. Току-що ни настигна в тунела.

Скофийлд си представи Гант и другите в подводния леден тунел, нарамили дихателните си системи. Уенди не се нуждаеше от такива неща.

– Още колко ви остава? – попита той.

– Трудно е да се каже. Придвижваме се много бавно, просто за да сме предпазливи. Струва ми се, че имаме още около пет минути.

– Дръжте ме в течение. И Лисицо, внимавайте!

– Ясно, Плашило. Лисица, край.

Сигналът прекъсна. Скофийлд погледна все още червената вода, чиято повърхност в момента бе спокойна като огледало. Той пристъпи напред.

Нещо изхрущя под крака му.

Лейтенантът замръзна и бавно погледна надолу.

На металната платформа бяха пръснати парчета бяло, заскрежено стъкло.

Той се намръщи.

По интеркома му се разнесе глас, който го стресна:

– Плашило, тук Змия. Намирам се на ниво Б. Току-що проверих стаята на Реншоу. Почуках и не получих отговор, затова разбих вратата. Вътре няма никого, господин лейтенант. Реншоу е изчезнал. Повтарям, Реншоу е изчезнал.

Скофийлд почувства как изтръпва.

И тогава чу тихо изщракване, последвано от свистене. В следващия миг усети парване и разбра, че нещо се е забило в гърлото му.

Коленете му се подкосиха. Внезапно се почувства ужасно слаб.

Скофийлд докосна гърлото си, после погледна ръката си.

По пръстите му имаше кръв.

Постепенно го обгърна мрак и той се свлече на колене. Светът потъмня и докато бузата му се притискаше към леденостудената стоманена платформа, Шейн Скофийлд си помисли, че са го простреляли.

После мисълта угасна и светът стана абсолютно черен.

Сърцето на Шейн Скофийлд...

... спря.

ТРЕТА АТАКА 16 юни, 15:10

Либи Гант плуваше нагоре по стръмния подводен тунел.

Тук бе тихо, помисли си тя, спокойно. Целият свят изглеждаше светлосин.

Не чуваше нищо друго, освен ритмичното съскане на безшумния ѝ акваланг. Нямаше други звуци – нито китови песни, нито каквото и да било.

Гант погледна настрани през водолазна си маска, която покриваше цялото ѝ лице. Ледените стени на тунела сияеха. Другите водолази – Монтана, Санта Крус и палеонтоложката, Сара Хенслей – плуваха до нея.

Тунелът рязко започна да се разширява и тя видя няколко кръгли дупки в стените от двете си страни.

Бяха по-големи, отколкото очакваше – най-малко три метра в диаметър. И имаха съвършено кръгла форма. Преброи осем дупки и се зачуди какво ги е направило.

После внезапно забрави за дупките. Вниманието ѝ привлече нещо друго.

Повърхността.

Гант включи интеркома си.

– Плашило, тук Лисица – каза тя. – Плашило, тук Лисица. Плашило, там ли си?

Но отговор не последва.

– Плашило, тук Лисица. Обади се.

Пак нищо.

Странно, помисли си Либи. Защо Скофийлд не отговаряше? Бяха разговаряли само преди минути.

В слушалката ѝ изпраща глас.

Не беше лейтенантът.

– Лисица, тук Срамежливият. – По интеркома свистеше вятър. Си-мънс трябваше да е извън „Уелкс“. – Приемам. Какво става?

– В момента приближаваме повърхността. Къде е Плашилото? – бързо попита Гант.

– Някъде из станцията. При Майката, струва ми се. Сигурно си е свалил каската.

– Може би няма да е зле да го намериш и да му кажеш какво става тук. Скоро ще изплуваме в пещерата.

– Ясно, Лисицо.

Либи изключи интеркома си и продължи нагоре.

Отдолу повърхността изглеждаше странно.

Неподвижна. Приличаше на криво огледало, което ужасно пречупваше образа.

Тя се насочи към него. Другите бавно я последваха.

И едновременно изплуваха в пещерата.

За миг светът около Гант се промени и тя се озова в средата на огромен басейн, разположен в единия край на гигантска пещера. До нея бяха Монтана, Санта Крус и Сара Хенслей.

Таванът се издигаше поне на тридесет метра. Стените бяха абсолютно вертикални.

И тогава го видя.

– Проклет да съм... – промълви Санта Крус.

В продължение на цяла минута Гант не можеше да направи нищо друго, освен да зяпа с отворена уста. После бавно заплува към брега. Когато най-после стъпи на твърда земя, бе като хипнотизирана.

Приличаше на нещо, като излязло от филм. Самият му вид я караше да затаи дъх.

Някакъв кораб.

Черен кораб – абсолютно черен от носа до опашката, голям приблизително колкото реактивен изстребител. Опашката му беше заледена в стената. Сякаш бавно пълзелият през хилядолетията лед я бе погълнал.

Високо издигнат на трите си могъщи хидравлични колесника, черният космически кораб рязко се открояваше на фона на бялата пещера.

Изглеждаше фантастичен.

И зловещ.

На Гант ѝ приличаше на огромна богомолка.

Най-поражаващата му особеност обаче беше носът.

Корабът имаше гърбав нос, който рязко сочеше надолу като на Конкорд. Пилотската кабина – с правоъгълен покрив от тъмно стъкло – се намираще точно над него.

„Огромна хищна богомолка – помисли си Либи. – Най-бързата,

най-голямата, най-хищната богомолка, която някой някога е виждал.“

Другите също бяха излезли от водата, стояха до Гант в покритата със скреж пещера и зяпаха величествения кораб.

Тя погледна лицата им.

Санта Крус бе с отворена уста.

Очите на Монтана бяха разширени.

Реакцията на Сара Хенслей обаче ѝ се стори необичайна. Тя беше присвила очи и наблюдаваше кораба странно. По гърба на Гант ползаха тръпки. В очите на палеонтоложката гореше нещо опасно, нещо като амбиция.

Либи се отърси от тази мисъл. Магията на космическия кораб вече бе развалена и тя разгледа гигантската пещера.

Бяха ѝ нужни цели десет секунди, за да ги забележи.

И мигновено се вцепени.

– О, Господи... – промълви Гант. – О, Господи...

Бяха девет.

Група.

Човешки, макар че отначало беше трудно да се определи.

Лежаха на отсрещната страна на басейна – някои по гръб, други по корем, проснати върху големите скали край водата. Навсякъде имаше кръв. Локвички на земята, пръски по стените, по самите трупове.

Истинска кланица.

Крайници изтръгнати от ставите, глави отделени от раменете. От гърдите на някои бяха откъснати парчета плът. По земята се белееха кости.

Гант мъчително преглътна и отчаяно се опита да не повърне.

„Водолазите от станцията“ – помисли си тя.

Санта Крус се приближи до нея и ужасено загледа обезобразените трупове.

– Какво се е случило тук, по дяволите? – попита той.

Скофийлд сънуваше.

Отначало нямаше нищо. Нищо, освен мрак. Сякаш се носеше в космоса.

После ненадейно – щрак! – силна бяла светлина го разтърси като електрически ток и той усети изгаряща болка, каквато не бе изпитвал никога досега.

След това болката изчезна също толкова внезапно и Скофийлд се

озова на някакъв под. Замръзнал и сам, сънуващ, но буден.

Беше тъмно. Нямаше стени.

Усети по бузата си нещо влажно.

Куче. Голямо куче. Не знаеше каква порода. Знаеше само, че е голямо. Много голямо.

Кучето подуши лицето му. Студеният му влажен нос докосна кожата му. Мустаците му погъделичкаха носа му.

Изглеждаше добродушно.

После изляя. Невероятно силно.

Скофийлд подскочи. Кучето бясно лаеше срещу някакъв невидим враг. Гневно, разярено, оголило зъби.

Той продължаваше да лежи на студения под, неспособен да помръдне. Постепенно стените започнаха да придобиват форма и скоро разбра, че е на металната платформа на ниво Д.

Голямото куче все още стоеше до него, лаеше и се зъбеше. Изглежда го защитаваше.

Но от кого? Дали виждаше нещо, което той не забелязваше?

Изведнъж кучето се обърна и изчезна. Скофийлд остана сам върху ледената стомана.

Сънуващ но буден, неспособен да помръдне. Внезапно се почувства уязвим.

Нещо се приближаваше.

Идваше откъм краката му. Не го виждаше, ала чуваше бавните му стъпки.

После спря до него и Шейн видя над главата му да се появява злобно ухилено лице.

Жак Латисие.

Лицето му бе обляно в кръв и изкривено в отвратителна усмивка. От челото му висяха парчета плът. Очите му горяха от омраза. Френският командос вдигна лъскавия си нож пред очите му.

И силно замахна... – Хей – тихо каза някой.

Скофийлд се събуди и рязко отвори клепачи.

Лежеше по гръб. На някакво легло. Стаята беше осветена от силни флуоресцентни лампи. Стените бяха ослепително бели. Ледени.

До него стоеше мъж.

Дребен мъж, около метър и шестдесет. Непознат. Имаше сини очи, които бяха прекалено големи за малката му глава. Под тях висяха тъмни торбички. Рошавата му кестенява коса сякаш не бе ресана от месеци. Двата му огромни предни зъба бяха ужасно криви. Носеше риза от

немачкаема материя и сини изкуствени панталони. Беше неестествено леко облечен при почти нулевата температура в полярната станция.

И държеше нещо.

Скалпел с дълго острие.

Скофийлд зяпна.

По скалпела имаше кръв.

– Хей – със спокоен носов глас каза мъжът. – Най-после се събудихте.

Лейтенантът примижа от светлината и се опита да се надигне. Не успя. Нещо му пречеше. И тогава ги видя.

Ръцете му бяха вързани за леглото с два кожени ремъка. Други два пристягаха глезените му. Когато се помъчи да повдигне глава, за да се огледа наоколо, установи, че тя също е здраво прикована към леглото.

– Почакайте мъничко – с дразнещия си носов глас рече дребният. – Ще отнеме само... секунда.

Окървавеният скалпел изчезна от полезрението на Скофийлд, а заедно с него и мъжът.

– Спрете! – извика Шейн.

Непознатият мигновено се появи пред очите му и въпросително повдигна вежди.

– Да?

– Къде... къде съм? – Говоренето му причиняваше болка. Гърлото му беше пресъхнало.

Мъжът се усмихна, показвайки кривите си предни зъби.

– Успокойте се, лейтенант. Все още сте в „Уилкс“.

Скофийлд преглътна.

– Кой сте вие?

– Хм, лейтенант Скофийлд – отвърна непознатият, – аз съм Джеймс Реншоу.

– Добре дошъл от гроба, лейтенант – каза Реншоу, докато развързваше ремъка на главата му. Току-що беше извадил последните три парченца от куршум от шията на Скофийлд. – Знаете ли, имате късмет, че носите тази бронирана плочка под яката си. Тя не е успяла да спре куршума, но значително е намалила скоростта му.

Реншоу вдигна кръглата плочка. Шейн съвсем бе забравил за нея. Възприемаше я просто като част от униформата си. Носеха ги главно офицерите от морската пехота като предпазна мярка срещу

снайперисти. Нисшият състав нямаше такива, тъй като вражеските снайперисти рядко избираха за мишени ефрейтори и сержанти.

Най-последно повдигна глава и погледна плочката.

Приличаше на бяла свещеническа якичка и обгръщаше шията, като в същото време оставаше скрита под яката. В единия ѝ край имаше наръбена дупка.

Дупката от куршума.

– Ако не я носехте, със сигурност вече щяхте да сте мъртъв – каза Реншоу. – Куршумът щеше да мине точно през сънната артерия. Никой нямаше да е в състояние да ви спаси. Докато е пробивал бронираната плочка обаче, куршумът се е пръснал и в гърлото ви са заседнали само няколко парченца. Те обаче пак са били достатъчни, за да ви убият и всъщност, наистина смятам, че сте умрели, поне за кратко.

Скофийлд беше престанал да го слуша. Той разглеждаше стаята. Приличаше на обикновено жилищно помещение. Имаше легло, бюро, компютър и – странно – два черно-бели телевизионни монитора, монтирани над два видеокасетофона.

Той се обърна към Реншоу.

– А?

– Няколко парченца от куршума са проникнали в гърлото ви, лейтенант. Почти съм сигурен... всъщност, напълно съм сигурен, че пулсът ви е спрял поне за трийсет секунди. Били сте в клинична смърт.

– Какво искате да кажете? – попита Скофийлд. Той инстинктивно се опита да вдигне ръка, за да докосне гърлото си. Но не успя. Ръцете и краката му все още бяха завързани за леглото.

– О, не се безпокойте – отвърна Реншоу. – Извадих парченцата и почистих раната. Останаха само още няколко от плочката, но те не са проблем. Тъкмо се мъчех да ги измъкна, когато се събудихте. – Той показа окървавения скалпел на сребрилата табла до леглото. До него лежаха няколко метални отломки. – А, и не се притеснявайте дали съм квалифициран – усмихна се дребният.

– Две години следвах медицина, преди да се откажа и да се заема с геофизика.

– Ще ме развържете ли? – безизразно попита Скофийлд.

– А, да. Добре. Слушайте. Ужасно съжалявам за това – рече Реншоу и изведнъж стана нервен. – Отначало просто трябваше да задържа главата ви неподвижна, докато извадя парченцата от куршума. Знаете ли, ужасно се въртите насън? Сигурно не знаете. Така или иначе, реших, че докато ви кажа всичко, което имам да ви казвам, ще е по-добре да

останете завързан.

Лейтенантът просто го гледаше. Колебаеше се как да приеме този човек. В крайна сметка, само преди седмица, той бе убил свой колега. Ако не друго, Скофийлд бе сигурен в едно. Не искаше да остане завързан.

– Какво имате да ми казвате? – попита той и докато говореше, оглеждаше стаята. Вратата на отсрещната стена беше затворена. Всички други стени бяха от лед.

– Лейтенант, аз не съм убиец. Не съм убил Бърни Олсън.

Скофийлд не отговори.

Опита се да си спомни разказа на Сара Хенслей за смъртта на Бърнард Олсън.

Палеонтоложката бе казала, че вечерта преди убийството чули Реншоу да се кара с него. След това забил в шията му инжекция, пълна с препарат за почистване на канали.

– Вярвате ли ми? – тихо попита дребният и подозрително го изгледа.

Шейн продължаваше да мълчи.

– Трябва да ми повярвате, лейтенант. Само си представям какво са ви казали и знам, че изглежда ужасно, но поне ме изслушайте. Не аз съм го направил, кълна се, не съм аз. Просто не съм способен да извърша такова нещо.

Реншоу дълбоко си пое дъх.

– Лейтенант, тази станция не е такава, каквато изглежда на пръв поглед. Тук се случваха разни неща, странни неща, много преди да пристигнете вие. Не бива да вярвате на никого в станцията, лейтенант.

– Но искате да повярвам на вас – отвърна Скофийлд.

– Да. Да, искам да ми повярвате – замислено рече Реншоу. – А това поражда проблем, нали? В края на краищата, на вас са ви казали, че преди четири дни съм убил човек с инжекция, пълна с концентриран течен препарат за отпушване на канали. Нали? Хммм. – Той пристъпи към лейтенанта. – Но аз ще ви докажа, че не е вярно, лейтенант Скофийлд. Категорично. Ето защо... ще направя това.

Реншоу стоеше до леглото и решително гледаше Скофийлд.

Шейн се напрегна. Беше напълно безпомощен. Нямахше представа какво се канеше да направи дребният...

Коженият ремък на лявата му китка внезапно падна на пода. Секунда по-късно го последва и другият.

Ръцете му отново бяха свободни. Реншоу го бе развързал.

Скофийлд седна на леглото и ученият разкопча ремъците на глезените му.

Лейтенантът дълго гледа към него.

– Благодаря ви – каза той накрая.

– Не ми благодарете. Повярвайте ми. И ми обещавайте нещо. Обещавайте ми, когато всичко свърши, да проверите езика и очите на Бърни Олсън. Това ще обясни всичко. Вие сте единствената ми надежда, лейтенант. Вие сте единственият, който може да докаже, че съм невинен.

Скофийлд докосна гърлото си. Болеше го. Погледна се в огледалото. Реншоу беше зашил раната със стегнати, равномерни шевове.

Ученият му подаде правоъгълна лепенка.

– Ето. Залепете я върху шева. Ще държи раната затворена.

Шейн се подчини. После сведе очи към тялото си. Реншоу бе свалил почти всички части на бронята му и сега бе останал само по камуфлажната си униформа. Пистолетът, ножът, автоматът и магнитната му кука лежах на масата в другия край на стаята.

Погледът му отново попадна върху затворената врата и нещо в паметта му се събуди. Бяха му казали, че вратата на Реншоу е занитена за касата. Ала си спомни още нещо, нещо, което бе научил само секунди преди да го прострелят. Някой беше разбил вратата му...

– Как се озовах тук? – внезапно попита той.

– А, спокойно. Просто ви довлякох до товарния асансьор и с него се качихме до това ниво – отвърна ученият.

– Не, искам да кажа, нали бяхте заключен в стаята си? Как успяхте да се измъкнете?

Реншоу лукаво се усмихна.

– Можете да ми викате Хари Худини.

Той отиде в другата част на стаята при двата телевизионни монитора.

– Не се безпокойте, лейтенант. След малко ще ви покажа как се измъкнах. Но първо искам да видите нещо.

– Какво?

Дребният отново се усмихна. Също толкова лукаво, както и преди.

– Любопитен ли сте да видите човека, който ви простреля? – попита той.

Скофийлд го зяпна.

После бавно смъкна крака от леглото. Раната му пареше и имаше

чудовищно главоболие. Внимателно прекоси стаята и застана до Реншоу.

– Не ви ли е студено? – хвърли поглед към доста леко облечения учен.

Реншоу разгърна ризата си. Отдолу се показва синя материя.

– Неопрен – гордо заяви той. – Колкото и да е ниска температурата тук, изобщо няма да забележа.

Дребният геофизик включи единия монитор и на екрана изгря черно-бяла картина.

Образът беше зърнест, но след няколко секунди Скофийлд се ориентира.

Виждаше се басейнът в основата на полярната станция.

Камерата снимаше отвисоко – обективът бе насочен право надолу.

– Монтирана е от долната страна на моста над шахтата на ниво В – поясни Реншоу. – Учените, които работят в станцията, се въртят на сме-ни от по шест месеца. Преди мен в моята стая живееше побъркан стар морски биолог от Нова Зеландия. Голям чешит. Беше влюбен в косатките, не можеше да им се насити. Господи, наблюдаваше ги с часове, даде им имена и така нататък. По дяволите, как се казваше... Кармайн еди-кой си.

Та Кармайн монтира камера от долната страна на моста, за да гледа басейна от стаята си. Когато ги зърнеше на монитора, се втурваше долу на ниво Д. Понякога старото копеле влизаше във водолазната камбана, за да ги наблюдава отблизо.

Реншоу погледна Скофийлд и се засмя.

– Предполагам, че сте последният човек на света, на когото би трябвало да говорим за наблюдение на косатки отблизо.

Спомнил си ужасяващата битка с китове-убийци, лейтенантът се обърна.

– Значи сте видели всичко, така ли?

– Дали съм го видял? Майтапите ли се? По дяволите, записах всичко на касета. Искам да кажа, божичко, забелязахте ли начина, по който ловуват ония гигантски копелета? Забелязахте ли сложността на ловната им техника? Например как винаги минават покрай жертвата си преди да я изядат?

– Трябва да съм пропуснал този момент – безизразно отвърна Скофийлд.

– Казвам ви, така е. Всеки път. Абсолютно всеки път. Така китът заявява претенциите си. Заявява на всички други китове, че това е

негова плячка. Хей, ако искате, мога да ви покажа...

– Споменахте, че ще ми покажете нещо друго – прекъсна го Шейн.
– Човека, който ме е прострелял.

– А, да, вярно. Вярно. Извинявайте. – Дребният геофизик взе една от оставените наблизко касети и я пхна във втория видеокасетофон. Странен човек. Нервен и очевидно изключително интелигентен. И много словоохотлив. Думите се изливаха като порой от устата му. Скофийлд се затрудняваше да определи точната му възраст. Някъде между двадесет и девет и четиридесет години.

– Да! – внезапно възкликна Реншоу.

– Какво?

– Йегър. Кармайн Йегър. Така се казваше.

– Пуснете видеото, ако обичате – ядосано рече Скофийлд.

– А, да, вярно. – Реншоу побърза да натисне „PLAY“.

На втория монитор се появи образ, почти същият като на първия.

Имаше една единствена разлика.

Някой стоеше на платформата.

Скофийлд напрегнато присви очи.

Човекът на екрана беше мъж, морски пехотинец. Сам.

Лейтенантът не можеше да види кой е, защото камерата се намираще точно над него. Виждаше само каската и нараменниците му.

Изведнъж мъжът вдигна глава, бавно плъзна поглед по шахтата и Скофийлд зърна лицето му.

И зяпна.

Собственото му лице.

Той се обърна към Реншоу.

– Кога записахте това...

– Продължавайте да гледате.

Шейн отново вперил очи в екрана.

Видя се да стои до басейна и да говори по микрофона си. Нямахше звук, само виждаше устните си да се движат. Замълча и закрачи по платформата.

После спря.

Бе настъпил нещо.

Наведе се и разгледа няколко парченца строшено стъкло. Сякаш се озърна наоколо и в следващия миг главата му рязко се наклони настрана. Слушаше. Слушаше някой да говори по интеркома.

Изправи се и тъкмо се канеше да се обърне, когато цялото му тяло внезапно се разтърси. От гърлото му бликна струйка кръв. Олюля се

леко, вдигна ръка към шията си и погледна дланта си. Пръстите му бяха окървавени.

После коленете му се подгънаха и той се свлече на платформата.

Скофийлд се взираше в собствения си образ на екрана.

Току-що беше видял как го прострелват... Лейтенантът се обърна към Реншоу.

Ученият само кимна към монитора.

– Има още – тихо каза той. – Още много.

Скофийлд отново погледна към екрана.

Тялото му лежеше неподвижно на платформата.

Дълго не се случи нищо.

И ненадейно някой влезе в кадър.

Шейн усети как адреналинът нахлува във вените му. След миг щеше да види човека, който го беше прострелял.

Първото нещо, което забеляза, бе каската.

Морски пехотинец.

Мъж. Личеше по походката му. Ала лицето му не се виждаше.

Морският пехотинец бавно се приближи до безжизненото тяло на Скофийлд. Не бързаше. Извади автоматичния си пистолет и го зареди.

Шейн напрегнато гледаше.

Мъжът се наведе над него и притисна два пръста към окървавеното му гърло.

– Проверява пулса ви – прошепна Реншоу.

Морският пехотинец изчака няколко секунди.

Лейтенантът не откъсваше поглед от екрана.

Мъжът се изправи, свали ударника на пистолета си и го прибра обратно в кобура.

– Лейтенант – рече Реншоу и се обърна към него. – Убеден съм, че сърцето ви просто е било спряло.

Шейн не го слушаше.

– А сега вижте какво прави – отбеляза ученият. – Това е фаталната му грешка...

Морският пехотинец забута с крак тялото на Скофийлд.

Буташе го към басейна. Накрая трупът падна във водата.

– Той не го знае – прошепна Реншоу, – но току-що ви съживи.

– Как?

– Водата. Толкова е ледена, че е изиграла ролята на дефибрилатор – нали знаете, ония електрошокови устройства, които дават по телевизията. Шокът от падането във водата е бил достатъчен, за да накара сърцето

ви да забие отново. Уверявам ви, това е страхотен шок за тяло, което не е подготвено за такова нещо.

Морският пехотинец на екрана остана известно време на ръба на басейна, загледан в кръглите вълнички, предизвикани от потъналото тяло на Скофийлд. След тридесетина секунди се обърна и се озърна наоколо.

И в този момент лейтенантът видя нещо, което го накара да се вледени.

„О, не...“ – помисли си той.

Мъжът се завъртя на пети и бързо излезе от кадър.

Скофийлд се обърна към Реншоу със зяпнала уста.

– Още не е свършило – каза ученият. – Гледайте!

На екрана се виждаше само пустото ниво Д. Нищо друго.

Абсолютно нищо.

Във водата нямаше никакво движение.

Изтече цяла минута.

И тогава се случи.

– Какво, по дяволите... – ахна Шейн.

В този момент водата в басейна сякаш се раздели и сред кипящата бяла пяна изплува безжизненото тяло на Скофийлд.

Ала онова, което се появи след него, окончателно поразил лейтенанта.

Нещо невероятно огромно, почти колкото косатка.

Но не беше косатка.

То повдигна неподвижното тяло и внимателно го избута на платформата. После се измъкна навън. Металната решетка се разтърси под тежестта му.

Някакъв вид тюлен.

Гигантски тюлен.

Имаше могъщо тлъсто тяло, безброй пластове мазнина и се придвижваше с помощта на двата си големи предни плавника. Трябва да тежеше най-малко осем тона.

Най-странното в него обаче бяха зъбите му. Този огромен тюлен имаше два дълги, извити навътре бивни, които излизаха от долната му челюст и се издигаха пред носа му.

– Какво е това, по дяволите? – промълви Скофийлд.

– Нямам представа – отвърна Реншоу. – Носът, очите, формата на главата... Прилича на слонски тюлен. Никога не съм виждал толкова голям. Нито с такива бивни. Слонските тюлени наистина имат дълги

долни кучешки зъби, но чак пък толкова.

Тюленът наведе глава над тялото на Скофийлд. Като че ли го душеше. Накрая мустаците му докоснаха носа на лейтенанта. Той изобщо не реагира.

После животното раззина уста.

Точно пред лицето на Шейн!

Челюстите му се разтвориха и разкриха невероятно дългите зъби. Тюленът се наведе напред и понечи да налага главата на жертвата си...

Скофийлд не откъсваше разширените си очи от екрана.

Чудовището се готвеше да му отхапе главата.

Щеше да го изяде!

Гигантското създание ненадейно се завъртя. Отначало Шейн се изненада от бързината му. Платформата под него завибрира.

Беше видяло нещо.

Тюленът започна да лае.

Не се чуваше звук, но Скофийлд го виждаше. Животното оголи зъби, затътри се напред и отново зае агресивна поза. Мускулите на широките му предни плавници изпъкнаха.

После изведнъж се обърна и се насочи обратно към басейна. Вълните от падането му във водата заляха платформата и неподвижното тяло на Шейн.

– Почакайте – каза Реншоу. – Следва моето тържествено появяване.

В този момент в кадър влезе друг мъж. Той не носеше каска и лицето му ясно се виждаше. Реншоу.

Ученият се наведе напред, хвана тялото на Скофийлд подмишниците и бързо започна да го влачи...

Реншоу спря видеото.

– Това е всичко – заяви той.

Лейтенантът мълчеше. Случилото се го бе поразило.

Първо, морският пехотинец, който го беше прострелял, бе проверил пулса му – за да се убеди, че е мъртъв – и го беше блъснал в басейна, за да скрие всички следи.

А после – слонският тюлен.

Гигантското животно, което внимателно го бе избутало на платформата и след това беше изчезнало в тъмната вода.

– Сега разбирате ли какво исках да кажа с това, че сте били в клинична смърт? – попита Реншоу. – Онзи тип на екрана беше абсолютно сигурен, че сте мъртъв.

– Иначе щеше да ме доубие с куршум в главата – отвърна

Скофийлд.

Той поклати глава. Изглежда, че смъртта го бе спасила от смърт.

– Мамка му... – въздъхна лейтенантът.

Известно време погледът му блуждаеше в пространството. Накрая бързо запрemiга и се върна в действителността.

– Бихте ли го пуснали отново? – помоли той учения. Току-що си беше спомнил нещо за морския пехотинец, нещо, което видът на слонския тюлен временно бе изличил от паметта му.

Реншоу пренави касетата.

Скофийлд се видя да излиза на ниво Д.

– Превъртете записа на бързи обороти – каза той.

Геофизикът натисна бутона. Лейтенантът на екрана комично бързо закрачи назад-напред, после се строполи на земята.

Появи се морският пехотинец. Провери пулса му. Изправи се и започна да го бута към водата с крак.

– Добре, сега го пуснете нормално.

Морският пехотинец за последен път ритна тялото на Скофийлд и го блъсна в басейна.

– Пригответе се за пауза – рече Шейн, без да откъсва очи от сцената.

Мъжът стоеше на ръба и гледаше към водата. После се обърна и се озърна наоколо.

– Сега! – каза лейтенантът.

Реншоу бързо натисна „PAUSE“ и образът замръзна.

Виждаше се горната част на каската на морския пехотинец и раменете му.

– Не разбирам – учуди се ученият. – Лицето му пак не се вижда.

– Не гледам лицето му – отвърна Скофийлд.

И наистина.

Взираше се в раменете му. В десния му нараменник.

Образът бе зърнист, ала нараменникът ясно се виждаше.

Върху него беше нарисувано нещо.

По гърба на Шейн полазиха тръпки.

Рисунката изобразяваше кобра с широко раззината уста.

В тъмния склад на ниво Д, Майката отпусна глава назад на ледената стена и затвори очи.

От половин час при нея не беше идвал никой и тя очакваше скоро

да се появи Бък Райли. Кракът започваше да я боли и копнееше за нова доза метадон.

Дълбоко си пое дъх и се опита да не обръща внимание на болката.

След миг обаче изпита странното усещане, че в помещението има някой...

Тя бавно повдигна клепачи.

Някой стоеше на прага.

Мъж. Морски пехотинец.

Неподвижен като статуя. Силуетът му се очертаваше на тъмния фон. Лицето му бе скрито в сенките.

– Книга? – попита Нюман и се приповдигна. Тя присви очи и се опита да го разпознае.

И се сепна.

Не беше Райли.

Бък бе по-нисък, по-набит.

Този морски пехотинец беше висок и слаб.

Мъжът не отговори. Просто стоеше и я гледаше. Майката най-после го позна.

– Змия – каза тя. – Какво има? Онемя ли? Да не си глътна езика?

Каплан не помръдваше от вратата и продължаваше да я наблюдава.

Когато заговори, Нюман не видя устните му да се движат. Гласът му беше дрезгав и тих.

– Дойдох да се погрижа за теб, Майко.

– Добре. – Тя седна и се приготви за поредната доза метадон. – Нямам нищо против да получа малко от оная ободряваща течност.

Змия мълчеше.

Нюман се намръщи.

– Е? Какво чакаш, официална покана ли?

– Не – студено отвърна Каплан.

Той пристъпи напред и очите на Майката се разшириха от ужас, когато светлината от коридора се отрази в острието на ножа му.

Нюман се притисна към ледената стена.

– Мамка му, какво правиш, Змия?

– Съжалявам, Майко – каза той. – Ти си добър войник. Но видя прекалено много.

– Какво значи това, по дяволите?

Каплан бавно се приближи.

Майка не откъсваше очи от блестящия нож в ръката му.

– Националната сигурност – рече Змията.

– Националната сигурност ли? – подигравателно попита тя. – Какъв си всъщност, Змия?

Той злобно се усмихна.

– Хайде, Майко, чувала си слуховете. Ти за какъв ме мислиш?

– За шибан маниак, ето за какъв. – Погледът ѝ попадна върху каската ѝ, която лежеше на пода между нея и Каплан. Микрофонът стърчеше във въздуха.

Нюман бавно плъзна лявата си ръка към колана си.

– Правя каквото е нужно – каза Змията.

– Нужно за кого? – попита Майката и натисна бутона, който включваше интеркома ѝ.

Скофийлд отново си бе сложил бронята.

Прибра пистолета в кобура си и пъкна ножа в канията на глезена си. Накрая прехвърли автоматата през рамо и върна магнитната кука на мястото ѝ на гърба си. Когато си сложи каската, в слушалката му се разнесоха гласове.

– ... интерес на страната.

– Змия, остави тия шибани... Внезапно пращане прекъсна сигнала.

Но вече беше чул достатъчно.

Майката.

Змията бе при Майката.

– Господи – ахна Скофийлд и се обърна към Реншоу.

– Добре, Хари Худини, имате точно пет секунди да ми покажете как се излиза от тази стая.

Ученият незабавно се втурна към вратата.

– Защо? Какво става?

Лейтенантът го последва.

– Готвят се да убият един от хората ми.

Змията вдигна крак от останките на каската на Нюман.

Малкият микрофон бе непоправимо смачкан.

– Хайде, Майко – рече Каплан. – Очаквах повече от теб. Или просто си забравила, че и аз имам интерком?

Тя намръщено го изглежда.

– Ти ли уби Самурай?

– Да.

– Маmicата ти!

Змията вече беше съвсем близо до нея. Майката се притисна към стената.

– Време е да умреш, Майко.

– Що за извратено двулично копеле си ти? – изсумтя тя.

Каплан се усмихна.

– Аз съм от ГРК.

Скофийлд напрегнато чакаше. Реншоу се приближи до дебелия дървен врата.

До този момент лейтенантът не бе забелязал, че е направена от десетина вертикални дървени летви.

– Хоризонталните плоскости са отвън – каза ученият. – Което значи, че никой извън стаята не може да види, че съм разрязал вертикалните летви.

Очите на Скофийлд се разшириха.

По ширината на тежката врата, на около метър една от друга, минаваха две тънки хоризонтални линии.

Шейн се удиви на изобретателността на Реншоу.

– Срязал си с обикновен кухненски нож с назъбено острие – поясни геофизикът. Пресегна се надясно, взе ножа и го пхна в тясната пролука между две от вертикалните летви. После го използва като лост и я извади.

Отвори се правоъгълна дупка, през която Скофийлд зърна кръглия външен тунел на ниво Б.

Реншоу хвана с ръце втората летва и бързо я издърпа. После третата.

Скорото отваря стана достатъчно голям, за да се провери човек.

– Отдръпнете се – каза Скофийлд.

Ученият отстъпи назад и Шейн се хвърли с главата напред. Прегърколи се от другата страна, стана и светкавично се затича по тунела.

– Чакайте! – извика Реншоу. – Къде отивате?

– На ниво Д! – отекна отговорът на Скофийлд.

Реншоу остана сам в стаята си, загледан в правоъгълния отвор на вратата.

Надникна навън.

– Никога не съм се мятал така – рече дребният учен.

Скофийлд тичаше.

Стените на кръглия външен тунел се носеха край него. Задъхваше се. Сърцето му бясно туптеше. Той зави наляво и се насочи към централната шахта.

В ума му имаше само една мисъл.

За рисунката на нараменника на мъжа, който се бе опитал да го убие.

Змията.

Не можеше да го проумее. Каплан беше получавал безброй военни отличия. Един от най-старите морски пехотинци в корпуса. Защо убиваше собствените си другари?

После си помисли за Майката.

Змията бе на ниво Д при Майката.

Имаше логика. Каплан вече беше убил Самурай, най-слабия от взвода. Майката – с един крак и силно упоена от метадона – също щеше да е лесна плячка.

Скофийлд изскочи във външния коридор, затича се към стълбата и се спусна на ниво В. После продължи още два етажа надолу.

Сега бе на ниво Д. Втурна се край басейна и се насочи към южния тунел.

Накрая зърна отворената врата на склада.

Лейтенантът внимателно се приближи. Извади магнитната си кука – все още не можеше да използва пистолета си заради запалимия газ във въздуха – и я насочи напред.

Дълбоко си пое дъх и влезе вътре.

Устата му зяпна.

– Мамка му – ахна Скофийлд.

Двамата лежаха на пода.

Майката и Змията.

Нюман бе опряла гръб на стената и със здравия си крак притискаше гърлото на Каплан, приковавайки го към здрава дървена лавица, на която бяха подредени кислородни бутилки. С две ръце държеше автоматичния си колт. Дулото му сочеше лицето на Змията.

Газът във въздуха очевидно не я тревожеше.

От две дълбоки рани над лявото ѝ око шуртеше кръв, която се стичаше по веждата и по лявата ѝ буза. Тя не я забелязваше – просто се

взираше в очите на мъжа, който се беше опитал да я убие.

От време на време Змията се опитваше да окаже съпротива, ала Майката имаше здрава опора и силно притискаше адамовата му ябълка с голямото си стъпало.

Помещението изглеждаше така, сякаш е паднала бомба.

Навсякъде се търкаляха парчета от разбити дървени лавици и прекатурени кислородни бутилки. На пода лежеше ножът на Каплан. Острието му бе окървавено.

Нюман бавно завъртя глава и погледна Скофийлд, който все още смаяно стоеше на прага.

Гърдите ѝ тежко се надигаха и спускаха.

– Е, Плашило – каза тя, – докога ще висиш там?

Пит Камерън спря тойотата си на улица „Нюбери“ № 14, Лейк Артър, Ню Мексико, пред приятна бяла къща с безукорно поддържана градинка – съвършено окосена трева, алпинеум, дори езерце. Приличаше на дом на пенсионер или поне човек, който има достатъчно свободно време за такива неща.

Репортерът отново погледна визитката.

– Добре, Андрю Уилкокс, да видим какво ще ми кажеш.

Камерън се качи на верандата и почука на вратата.

Половин минута по-късно на прага се появи около тридесет и пет годишен мъж. Изглеждаше младолик и в отлична форма. Брадичката му бе гладко избръсната. Любезно се усмихна.

– Добро утро. Какво обичате? – попита той с провлачен южняшки акцент.

– Здравейте – отвърна Пит. – Търся господин Андрю Уилкокс – и протегна визитката. – Казвам се Питър Камерън. Репортер съм в „Уошингтън Поуст“. Господин Уилкокс ми прати картичката си.

Усмивката на лицето на младия мъж мигновено угасна.

Погледът му се плъзна по Камерън, сякаш го преценяваше. После огледа улицата – попита дали някой не наблюдава къщата.

– Заповядайте, господин Камерън – каза той. – Надявах се да дойде, но не ви очаквах толкова скоро. Моля, заповядайте.

Пит влезе вътре.

И едва тогава осъзна, че южняшкият акцент на мъжа внезапно е изчезнал.

– Господин Камерън, истинското ми име не е Андрю Уилкокс – започна младият мъж, който седна срещу него. Южняшкото провлачване беше заменено от ясният, отчетлив глас на образован човек. От Източно-то крайбрежие.

Пит Камерън извади бележника и химикалката си.

– Ще ми кажете ли истинското си име? – внимателно попита той.

Мъжът се замисли за миг и Камерън използва това време, за да го разгледа. Бе висок и красив, с руса коса, квадратна брадичка и широки рамене. Ала нещо в него го смущаваше.

Очите му, разбра Пит.

Очите му бяха зачервени. Под тях висяха тежки тъмни торбички. Приличаше на човек, който не е спал дни наред.

Накрая мъжът отвори уста.

– Истинското ми име – каза той, – е Андрю Трент. Преди бях старши лейтенант от морската пехота и командвах разузнавателен взвод, базиран в Атлантическия океан. Но ако прегледате официалния архив, ще откриете, че през март деветдесет и седма съм загинал при нещастен случай в Перу.

Трент говореше с нисък, равен глас, – който излъчваше горчивина.

– Значи сте мъртъв – рече Пит Камерън. – Страхотно. Добре, първи въпрос: защо се свързахте с мен?

– Чел съм статиите ви – отвърна Трент. – Харесват ми. В „Мадър Джоунз“. И в „Поуст“. Пряк сте. Освен това не публикувате нещо веднага, първо го проверявате и хората ви вярват. Искам хората да повярват на онова, което ще ви кажа.

– Ако изобщо си струва да го публикувам – отбеляза Камерън. – Добре, защо според правителството на Съединените щати официално сте мъртъв?

Трент тъжно се усмихна.

– Ако изобщо си струва да го публикувате – повтори той. – Господин Камерън, ами ако ви кажа, че правителството на Съединените щати нареди да избият целия ми взвод?

Пит мълчеше.

– Ами ако ви кажа, че нашето правителство, вашето и моето, внедри хора във взвода ми с единствената цел да убият мен и войниците ми в случай, че по време на операция открием нещо с огромна техническа стойност?

Ами ако ви кажа, че през март деветдесет и седма в Перу се случи тъкмо това? Какво ще си помислите, господин Камерън? Ако ви разкажа всичко това, ще си струва ли да го публикувате?

Трент разказа на Камерън историята си, за случилото се в руините на древния храм на инките високо в планините на Перу.

Екип университетски учени, които работели в храма, очевидно открили поредица от релефи, изсечени в каменните стени. Великолепно оцветени, представящи сцени от историята на инките.

Един от тях особено привлякъл вниманието им.

Нещо подобно на прочутата рисунка, изобразяваща срещата на техния император Атахуалпа с испанските конквистадори.

От лявата страна бил представен императорът в церемониални одежди, заобиколен от свитата си. В протегнатите си ръце държал златна чаша. Дар.

От дясната страна стояли четирима странни на вид мъже. За разлика от тъмнокожите инки, те били бели. И слаби, неестествено слаби и високи. Имали големи черни очи, изпъкнали обли чела и остри тесни брадички. И... нямали усти.

Водачът им също протягал ръце, в които държал сребриста кутия.

Сцената изобразявала размяна на дарове.

– Колко време им отнело да я открият? – сухо попита Камерън.

– Не много – отвърна Трент.

Учените намерили сребристата кутия върху малък каменен пиедестал, недалеч от самия барелеф, в ниша, владена в стената на храма.

И нищо друго. Била голяма колкото кутия за обувки и имала цвят на хром.

– Археолозите не можели да повярват на късмета си – каза Трент. – Веднага позвънили в университета си в Щатите и съобщили за находката си. Казали, че вероятно са открили дар от извънземна цивилизация. – Трент поклати глава. – Тъли копелета. Обадили се по телефон. Обикновен телефон. По дяволите, всеки можел да ги чуе. И моят взвод беше пратен там, за да ги защитава.

Младият мъж се наведе напред.

– Проблемът бе, че всъщност взводът не беше мой.

Трент разказа за случилото се след влизането им в храма и появата на тюлените.

– Господин Камерън, хората, внедрени във взвода ми, бяха пратени

от правителствена комисия, наречена Група за разузнавателно координиране. Тя се състои от представители на Съвета на началник-щабовете и Националната разузнавателна служба. Казано-просто, основната ѝ цел е да гарантира техническото превъзходство на Америка над останалите държави в света.

Те избиха взвода ми, господин Камерън. Целия ми взвод. А после се опитаха да убият и мен. Търсиха ме в храма в продължение на дванайсет дни. Опитаха се да ме убият американски войници. А аз се бях вмъкнал в тясна цепнатина в една от стените и останах там през цялото време, докато се отказаха и си тръгнаха.

– А какво стана с университетските учени? – попита Пит.

Трент поклати глава.

– Тюлените ги отведоха. Повече никой не чу нищо за тях.

Камерън замълча.

– Накрая – продължи бившият морски пехотинец, – излязох от храма и се върнах в Щатите. Отне ми доста време, но успях. Първо отидох в дома на родителите си. Но когато стигнах там, видях, че на отсрещната страна на улицата има бус с двама души. Наблюдаваха къщата. Бяха пратили свои хора и ме чакаха да се върна.

Изражението на Трент стана ледено.

– Тогава реших да открия кой стои зад всичко това. Не ми трябваше много време да попадна на следа и тя ме отведе при ГРК.

Камерън усети, че е зяпнал Трент и бързо мига невярващо.

– Добре – рече той. – Казвате, че тази ГРК е съвместна комисия. И се състои от представители на Съвета на началник-щабовете и Националната разузнавателна служба.

– Точно така.

– Ясно. – Пит знаеше за Съвета на началник-щабовете, но имаше съвсем повърхностна информация за Националната разузнавателна служба. Тя се занимаваше със създаването, изстрелването и контролирането на всички американски шпионски сателити. Секретността ѝ бе пословична – една от малкото институции, ползващи „черен бюджет“ – бюджет, който поради деликатността на операциите, не подлежеше на обсъждане в сенатските финансови комисии. По време на Студената война, правителството на САЩ упорито беше отказвало да признае съществуването на НРС. Това се бе случило едва през 1991 г., когато доказателствата бяха станали прекалено много.

– ГРК обединява две от най-могъщите институции в страната – каза Трент, – върховното командване на всички видове въоръжени сили и

най-секретната разузнавателна организация.

– И нейната задача е... как се изразихте вие? Да гарантира техническото превъзходство на Америка?

– Нейната задача – отвърна Трент – е да се грижи всяко голямо техническо откритие, било то компактдиска, някакъв компютърен чип или технологията „Стелт“, да принадлежи на Съединените американски щати. – Младият мъж дълбоко си пое дъх. – Господин Камерън, струва ми се, че не ви обяснявам добре същността на нещата. Нека се изразя по друг начин. Задачата на ГРК е да събира разузнавателна информация или както го нарича правителството, „разузнавателно координиране“.

Нейната задача е да се грижи абсолютно никой, освен нас, да не знае за дадена ценна технология. И ГРК не се колебае да убива, за да постигне целта си. Нейната задача, причината за нейното съществуване, е да се грижи, дадена информация да не попадне в чужди ръце. Защото крайната цел е една: Америка да продължи да води с огромна преднина всички останали държави в света.

– Аха – каза Камерън. – И вие твърдите, че тя постига целта си, като внедрява хора в елитни бойни части, така ли?

– Това е само част от цялостната стратегия на ГРК, господин Камерън. Една от най-лесните части. Помислете – рече Трент, – Съветът на началник-щабовете участва в ГРК. И се грижи избрани от тях хора – свръхлюлни хора, обикновено по-възрастни сержанти, професионални войници – да бъдат назначавани в съответни военни поделения. И под „съответни поделения“ имам предвид силите за бързо реагиране, ударните части, които първи пристигат на бойното поле. Разузнавателните взводове на морската пехота, тюлените от военноморския флот.

Ако например в бразилската джунгла падне метеорит, ние пращаме морската пехота. Тя отцепва района и взема метеорита. После, ако в него се открие нещо ценно, ГРК очиства морските пехотинци, които са го намерили.

– Очиства ли ги?

– Помислете – горчиво каза Трент. – Не могат да си позволят цял куп отлично обучени войници да знаят най-строго пазените национални тайни, които могат да изстрелят Съединените щати на двайсет години пред останалите страни. Нали?

По дяволите, няма нужда от сложен план, за да получиш такава информация от някой нисш войник. Купувах му няколко бири, осигурявах му хубаво момиче и вашият среден сфрейтор от морската пехота ще разкаже на госпожица Големи цици всичко, което знае за светещия

зелен метеорит от бразилската джунгла.

Не забравяйте за ценността на тези тайни, господин Камерън. Загубата на няколко войника не е нищо в сравнение със стойността на двадесетгодишна преднина пред останалата част от света.

– Добре тогава – прекъсна го Пит, – често ли се случват такива неща? Искам да кажа избиването на цял взвод.

Трент поклати глава.

Не, рядко. Известни са ми само четири случая за последните петнайсет години.

– Аха – скептично наклони глава Камерън. – Господин Трент, разбирам какво ми намекувате, но такова нещо изисква цяла мрежа от хора, поставени на съответните места. Висши военни не само в Съвета на началник-щабове, но и в администрацията...

– Чували ли сте за Чък Козловски, господин Камерън?

– Името ми звучи познато...

– Чарлз Р. Козловски е главен сержант на морската пехота. Знаете ли какво значи главен сержант на морската пехота, господин Камерън?

– Какво?

– Най-висшата сержантска длъжност в корпуса. Чък Козловски е морски пехотинец от трийсет и три години. Получил е повече ордени, отколкото можете да си представите.

Трент замълча за миг.

– И освен това е от ГРК.

Камерън продължително го изгледа, после си записа името: Чък Козловски.

– Той е ангел пазител на всеки внедрен войник в корпуса – продължи Трент. – Казаха ми, че след моя инцидент дори дошъл в Перу и лично придружил оцелелите морски пехотинци – предателите, разбира се – у дома. И ги назначил на нови места. Даже препоръчал един от тях за медал.

– Господи...

– Ето ви я вашата мрежа, господин Камерън. Мрежа, която е обхванала сержантския състав на морската пехота чак догоре – до такава степен, че дори определя къде да бъдат назначавани хората й. Но това не е всичко. Както вече казах, внедряването на хора в елитни бойни части е само част от цялостната програма на ГРК. Групата има свои агенти и другаде.

– Къде?

– Ами например в бизнес средите.

– Искате да кажете в частните компании ли?

Трент кимна.

– Искате да кажете, че правителството на Съединените щати е внедрило хора в частни фирми, за да ги шпионира, така ли?

– Майкрософт, Ай Би Ем, Боинг, Локхийд – безизразно заизрежда Трент. – Както, разбира се, и всички други големи корпорации, сключили договори с флота, армията и военновъздушните сили, особено ако имат договори и с други страни.

– Мамка му!

– И на други места.

– Например...

– Например в университетите. Университетите са в самото начало на списъка от организации, в които ГРК внедрява свои агенти. Клонирането на овца – ГРК знаеше за това още през деветдесет и трета. Клонирането на хора – ГРК научи миналата година. – Трент сви рамене. – Логично е. Университетите са местата, където стават големите открития. Ако искате да сте в течение, трябва да имате хора там.

В продължение на цяла минута Камерън не каза нищо.

Бе ужасяваща самата идея за тайна разузнавателна организация, обхванала цялата страна. Октопод, чиито пипала се протягаха от малка заседателна зала в Пентагона към всички ъгълчета на Щатите и проникваха във всички големи компании и университети. Струваше си да разрови нещата.

Андрю Трент прекъсна мислите му.

– Господин Камерън – сериозно каза той, – ГРК е опасна организация. Много опасна! Тя вярва в едно единствено нещо: Съединените американски щати. ГРК не подбира средствата си, стига да печели Америка. Готови са да убиват, за да постигнат целта си. Няма да се поколебаят да убият нито вас, нито мен. Господин Камерън, патриотизмът е добродетелта на порочните. С организация, която е готова да внедрява хора в собствените си въоръжени сили и да убива собствените си сънародници, за да запази тайните на страната, не бива да се отнасяте с лека ръка.

Камерън кимна.

– Господин Трент, имате ли нещо, каквото и да е, имена, които бих могъл да...

Трент се пресегна и взе лист хартия от масата до него.

– Това са резултатите от търсенето ми досега. Имена, постове и

длъжност. – Той подаде листа на репортера.

Пит бързо го прочете:

ПРЕДАВАНЕ № 767–9808–09001

Сер. № КОС–4622

**ТЕМА: АЗБУЧЕН СПИСЪК НА ЛИЦАТА,
УПЪЛНОМОЩЕНИ ДА ПОЛУЧАВАТ СЕКРЕТНИ
ПРЕДАВАНИЯ**

ИМЕ	МЕСТОРАБОТА	СПЕЦИАЛНОСТ/ ЧИН
АДАМС, УОЛТЪР К.	ЛАБОРАТОРИЯ „ЛАВЪРМОР“	ЯДРЕНА ФИЗИКА
БАРНС, ШОН М.	ВМФ НА САЩ – ТЮЛЕНИ	ВИЦЕАДМИРАЛ
БЕЙЛИ, КИЙТ Х.	БЪРКЛИ	САМОЛЕТЕН ИНЖЕНЕР
БРУКС, АРЛИН Ф.	СУХОПЪТНИ ВОЙСКИ НА САЩ	КАПИТАН
ГРЕЙНДЖЪР, РЕЙМЪНД К.	СУХОПЪТНИ ВОЙСКИ НА САЩ	СТ. СЕРЖАНТ
ДЖАНИ, ЕНРИКО Р.	ЛОКХИЙД	САМОЛЕТЕН ИНЖЕНЕР
ДЖОНСЪН, НОРМА И. Ю.	УНИВЕРСИТЕТ НА АРИЗОНА	БИОТОКСИНИ
ДИЛЕЙНИ, МАРК М.	АЙ БИ ЕМ	ХАРДУЕР
ДОУД, РОДЖЪР Ф.	МОРСКА ПЕХОТА НА САЩ	ЕФРЕЙТОР
ДОУСЪН, РИЧАРД К.	МАЙКРОСОФТ	СОФТУЕР
ДЪГЛАС, КЕНЕТ А.	КРЕЙ	ХАРДУЕР
ЕДУАРДС, СТИВЪН Р.	БОИНГ	САМОЛЕТЕН ИНЖЕНЕР
ЙЕЙТС, ДЖОН Ф.	ВВС НА САЩ	КАПИТАН ЛЕЙТЕНАНТ
КАПЛАН, СКОТ М.	МОРСКА ПЕХОТА НА САЩ	СТ. СЕРЖАНТ

КАРВЪР, ЕЛИЗАБЕТ Р.	КОЛУМБИЯ	КОМПЮТЪРНИ НАУКИ
КАШИНСКИ. ТЕРЕЗА И.	„3 М“	ФОСФАТИ
КЕМПЪР, ПОУЛИН Д.	ДЖОНС ХОПКИНС	ДЕРМАТОЛОГИЯ
КОЗЛОВСКИ. ЧАРЛЗ Р.	МОРСКА ПЕХОТА НА САЩ	ГЛ. СЕРЖАНТ
КРИСТИ, МАРГАРЕТ В.	ХАРВАРД	ПРОМИШЛЕН ХИМИК
ЛАМ, МАРК А.	„АРМАЛЕЙТ“	БАЛИСТИКА
ЛИЙ, МОРГАН Т.	МОРСКА ПЕХОТА НА САЩ	СТ. СЕРЖАНТ
ЛОУСЪН. ДЖЕЙН Р.	„Ю ТЕКС“	ИНСЕКТИЦИДИ
МАКДОНАЛД, САЙМЪН К.	ЛАБОРАТОРИЯ „ЛАВЪРМОР“	ЯДРЕНА ФИЗИКА
МЕЙКИН, ДЕНИС И.	УНИВЕРСИТЕТ НА КОЛОРАДО	ХИМИЧНИ АГЕНТИ
НОРТЪН, ПОЛ Д.	ПРИНСЪН	АМИНОКИСЕЛИНИ
ПАРКС. САРА Т.	КАЛИФ. УНИВЕРСИТЕТ	ПАЛЕОНТОЛОГИЯ
РАЙКАРТ, ДЖОН Р.	МОРСКА ПЕХОТА НА САЩ	СТ. СЕРЖАНТ
РИГС, УЕЙЛЪН Д.	ВМФ НА САЩ – ТЮЛЕНИ	ВИЦЕАДМИРАЛ
ТЪРНЪР, ДЖЕНИФЪР С.	КАЛИФ. УНИВЕРСИТЕТ	ГЕНЕТИКА
УЙЛЯМС, ВИКТОРИЯ Д.	ВАШИНГТ. УНИВЕРСИТЕТ	ГЕОФИЗИКА
УЕЙТС. ДЖОН Ф.	ВВС НА САЩ	ВИЦЕАДМИРАЛ
ФОКНЪР, ДЕЙВИД Г.	ДЖЕЙ ПИ ЕЛ	САМОЛЕТЕН ИНЖЕНЕР
ФРОСТ, КАРЪН С.	КАЛИФ. УНИВЕРСИТЕТ	ГЕНЕТИКА
ХАРИС, ТЕРЪНС К.	ЙЕЙЛ	ЯДРЕНА ФИЗИКА

Камерън вдигна поглед към Трент.

– Откъде го взехте?

Бившият морски пехотинец се усмихна. За пръв път от един час.

– Спомняте ли си ония двамата, за които ви казах, че наблюдаваха къщата на родителите ми?

– Да...

– Е, проследих единия до дома му. Спрях го на прага и му зададох няколко въпроса. Оказа ми пълно съдействие след като... го мотивирах.

– И какво стана с него? – предпазливо попита Камерън.

Гласът на Трент прозвуча твърдо, студено, без абсолютно никаква емоция:

– Умря.

Змията беше заключен с белезници за стълба на ниво Д, заедно с Анри Ре и Люк Шампион. Бяха му отнели оръжието и бронята.

Скофийлд, Райли и Срамежливият стояха пред него и го гледаха. Лейтенантът бе наредил да настанят Майката на стол и да я изнесат на платформата.

Единственият цивилен, който присъстваше, беше Джеймс Реншоу.

Атмосферата бе напрегната. Всички мълчаха.

Скофийлд си погледна часовника.

15:42.

Аби Синклер беше казала, че дупката в слънчевото петно ще мине над „Уилкс“ в 15:51.

Девет минути.

Трябваше да побърза. Гант и другите все още бяха в пещерата и му се искаше да се свърже с тях, за да научи какво точно има долу, преди да установи контакт с „Макмърдо“.

Скофийлд натисна един от бутоните на часовника си и на дисплея се появи хронометър.

1:52:58.

1:52:59.

1:53:00.

По дяволите, помисли си той.

Нямаше никакво време. След като им се обадеше в 15:51, хората в „Макмърдо“ щяха да разполагат с по-малко от час, за да измислят начин да открият и унищожат френския боен кораб край брега, готов да изстреля ракетите си срещу „Уилкс“.

– Добре – каза Скофийлд. – Книга. Срамежлив. Първо вие.

Райли и Симънс докладваха.

Те бяха поправяли антената на станцията до една от външните сгради.

– После се обадохте вие и пратихте някой от нас да провери господин Реншоу – рече Книгата. – Змията прие обаждането, затова той изпълни заповедта. Върна се след петнайсетина минути и каза, че всичко било наред, господин Реншоу все още бил в стаята си и било фалшива тревога.

Лейтенантът кимна – по това време го бяха простреляли.

– Малко по-късно исках да отида да видя Майката – продължи Райли, – но Змията ме спря и заяви, че той щял да се погрижи за нея. Естествено, не заподозрях нищо.

Скофийлд отново кимна – тогава Каплан се беше-опитал да убие Нюман.

Пристъпи напред и застана точно пред Змията.

– Бихте ли обяснили поведението си, сержант?

Той мълчеше.

– Бихте ли ни осветлили по въпроса, какво става тук, сержант? – повтори Шейн.

Каплан дори не мигна. Просто го гледаше презрително.

Скофийлд го мразеше. Мразеше го до мозъка на костите си.

Този човек бе стрелял срещу него и после беше проверил дали е мъртъв.

В крайна сметка, заскреженото стъкло на платформата, което бе настъпил само секунди преди да изпадне в безсъзнание обясняваше всичко: защо Змията е можел да използва снайперистката си пушка, въпреки запалимия газ във въздуха и откъде е стрелял.

Отговорът беше прост.

Каплан изобщо не се бе намирал в станцията. А навън. Беше пробил малка кръгла дупка в белия, заскрежен стъклен купол над централната шахта и се бе прицелил в Скофийлд от там. Парченцата стъкло бяха паднали чак на най-долния етаж.

– Той каза, че е от ГРК – тихо рече Майката.

Райли и Симънс рязко се обърнаха към нея.

– Е, сержант? – попита Скофийлд.

Змията продължаваше да мълчи.

– Не е много приказлив, а? – изсумтя лейтенантът.

– Когато се канеше да ме накълца, устата му не спираше да мели – каза Майката. – Предлагам да му отрежем ташаците и да го накараме да гледа как храним с тях шибаните косатки.

– Добра идея – отвърна Скофийлд.

Змията презрително го изгледа.

Шейн беше бесен. Искаше му се да блъсне Каплан в стената и да изтрие това нахално изражение от шибаното му лице...

„Като командири, вие просто не можете да си позволите да сте разгневени“ – отново отекнаха в главата му думите на Тревър Барнаби.

Той се запита дали генералът някога е имал предатели В частта си. Чудеше се как би постъпил прочутият командир на СВС при тези обстоятелства.

– Твоето мнение, Книга? – попита Скофийлд.

Бък Райли тъжно погледна Змията и поклати глава.

– Не мислех, че си предател, Змия – рече той. После се обърна към лейтенанта. – Не е ваша работа да го убивате – Поне не тук и не сега. Отведете го у дома. Пратете го в затвора.

Докато Райли говореше, Скофийлд наблюдаваше Каплан. Змията предизвикателно отвърна на погледа му.

Последва дълго мълчание.

Накрая Шейн го наруши.

– Разкажи ми за Групата за разузнавателно координиране, Змия.

– Хубава рана – вперил очи в шева на шията му, рече Каплан тихо и бавно. – Трябваше да си мъртъв.

– Това не ми влизаше в плановете. Разкажи ми за ГРК.

Змията ледено се усмихна. После се засмя.

– Ти си мъртвец – промълви той. И се обърна към другите. – Вие също.

– Какво искаш да кажеш? – попита Скофийлд.

– Нали искаше да ти разкажа за ГРК? Е, току-що го направих.

– ГРК ще ни убие, така ли?

– ГРК за нищо на света няма да ви остави живи – отвърна Каплан. – Не е възможно. Не и след онова, което видяхте тук. Когато пипне оня космически кораб, правителството на Съединените щати няма да позволи неколцина войници като вас да знаят тайната. Ще избие всички ви. Можете да ми вярвате.

Думите му увиснаха във въздуха. Всички мълчаха.

Наградата им за това, че толкова бързо пристигнаха в полярната станция „Уилкс“ и с риск за живота си я защитиха от французите щеше да е смъртна присъда.

– Чудесно – каза Скофийлд. – Направо чудесно. Басирам се, че адски се гордееш със себе си.

– Верността ми към родината е по-голяма от верността ми към теб,
Плашило – предизвикателно отвърна Змията.

Лейтенантът стисна зъби и направи крачка напред. Райли го задържа.

– Не сега – тихо каза Книгата. – Не тук.

Скофийлд отстъпи.

– Лейтенант! – извика някъде от високо женски глас.

Той погледна нагоре.

Аби Синклер се бе навела над парапета от ниво А.

– Лейтенант! Време е!

Скофийлд влезе в радиозалата на ниво А. Райли и Джеймс Реншоу го последваха. Срамежливият беше останал при басейна да пази Каплан.

Аби вече седеше на радиопулта. Когато видя Реншоу, метеороложката затаи Дъх.

– Здравей, Аби – поздрави дребният учен.

– Здравей, Джеймс – предпазливо отвърна тя и се обърна към Скофийлд. – Дупката бе трябвало да мине над нас всеки момент. – Синклер натисна един от бутоните на пулта. От двата монтирани на стената високоговорители се пратнесе прашене.

– Това е звукът на слънчевото изригване – поясни Аби. – Но ако почакате... няколко... секунди...

Внезапно смущенията утихнаха и настъпи тишина.

– Ето! – извика тя. – Ето дупката, лейтенант.

Шейн седна на пулта и взе микрофона.

Натисна копчето и тъкмо се канеше да заговори, когато от високоговорителите се чу високо съскане.

Скофийлд остави микрофона. Погледна Аби.

– Какво направих? Да не съм повредил нещо?

Метеороложката се намръщи и натисна няколко ключа.

– Не. Нищо не сте повредили.

– Пак ли е слънчевото изригване? Възможно ли е да сте сгрешили с изчисленията си?

– Не – твърдо отвърна тя.

И продължи да работи с пулта.

Но нищо не се променяше.

Системата не реагираше. Високото съскане продължаваше.

– Нещо не е наред, това не са смущения от слънчевото изригване –

каза Синклер. – Като че ли са електронни. Сякаш някой ни заглушава...

По гърба на Скофийлд полазиха тръпки.

– Заглушават ли ни?

– Като че ли някой прекъсва сигнала между нас и „Макмърдо“.

– Плашило... – разнесе се иззад лейтенанта мъжки глас.

Шейн се обърна.

Срамежливият.

Стоеше на прага на радиозалата.

– Нали ти казах да останеш долу при...

– Трябва да видите това, господин лейтенант – прекъсна го Симънс.

– Спешно е – и протегна лявата си ръка.

Държеше преносимият екран, който Скофийлд бе донесъл от колите. Дисплеят показваше данните от телеметричното сканиране.

Срамежливият бързо пресече стаята и му го подаде.

Лейтенантът го погледна и очите му се разшириха.

– Господи – ахна той.

На екрана се виждаха червени точки.

Приличаха на пчелен рой и се приближаваха към средата на полето.

Скофийлд преброи двадесет точки.

Двадесет...

И се насочваха към полярната станция.

– Мили Боже...

В този момент Скофийлд чу глас.

Глас, от който се вцепени.

Идваше от стенните тонколони. Висок и силен, сякаш говореше самият Бог.

– Внимание, полярна станция „Уилкс“. Внимание. Американски сили в полярна станция „Уилкс“. Както несъмнено вече знаете, радиовръзката ви е прекъсната. Няма смисъл да се опитвате да установите контакт с базата си в „Макмърдо“. Съветвам ви незабавно да се предадете. Ако не го сторите, ще бъдем принудени да използваме сила. А това няма да ви хареса, дами и господа.

Скофийлд отлично познаваше този глас. Английският акцент не можеше да се сбърка. Глас от миналото му.

Гласът на Тревър Барнаби, бригаден генерал Тревър Барнаби, командващ СВС на Нейно величество.

ПЕТА АТАКА

16 юни, 15:51

– Божичко – промълви Срамежливият.

– Колко време остава до пристигането им? – попита Райли.

Скофийлд не откъсваше очи от екрана. Погледна към прозореца в долната му част, където бавно се въртеше схематично изображение на снегоход на въздушна възглавница. Под него пишеше:

„СНЕГОХОД НА ВЪЗДУШНА ВЪЗГЛАВНИЦА БЕЛ
ТЕКСТРЪН СЕР. № 7-S
(ВЕЛИКОБРИТАНИЯ)“.

– Това е СВС – каза Симънс, сякаш не можеше да повярва. – Това е шибаната СВС.

– Спокойно, Срамежлив – рече Скофийлд. – Още сме живи.

Той се обърна към Райли.

– Отстоят на петдесет и четири километра. Движат се със сто и трийсет километра в час.

– И определено не са настроени приятелски – отбеляза Книгата.

– Петдесет и четири километра при скорост сто и трийсет километра в час – каза лейтенантът, – това прави...

– Двайсет и пет минути – изпревари го Аби.

– Двайсет и пет минути. – Скофийлд мъчително преглътна. – Мамка му!

В стаята се възцари тишина.

Шейн чуваше ускореното дишане на Симънс.

Всички гледаха Скофийлд и чакаха да вземе решение.

Той дълбоко си пое дъх и се опита да прецени положението. СВС, британската Специална военновъздушна служба, най-опасните специални сили в света, се приближаваха към полярната станция.

И ги водеше Тревър Барнаби – човекът, научил го на всичко, което знаеше за секретните ударни операции. Човекът, който през деветнадесетте години, откакто командваше СВС, нито веднъж не се бе провалял.

Отгоре на всичкото Барнаби заглушаваше радиопредаванията и не позволяваше на Скофийлд да се свърже с „Макмърдо“. Не му позволяваше да се свърже с единствените хора, които бяха в състояние да

унищожат френския боен кораб край брега на Антарктика.

Погледна хронометъра.

2:02:31

2:02:32

2:02:33

По дяволите, помисли си Шейн.

До изстрелването им оставаше по-малко от час.

Мамка му. Събитията се развиваха твърде бързо. Като че ли целият свят се беше обединил срещу него.

Скофийлд отново погледна към рояка от точки на екрана, който се приближаваше към станцията.

Двадесет коли. Навярно с по двама-трима души всяка. Това означаваше най-малко петдесет души.

Петдесет души.

А с какво разполагаше той?

Трима здрави морски пехотинци в станцията. Още трима в пещерата. Майката в склада и Змията – заключен с белезници за стълба на ниво Д.

Положението не изглеждаше просто лошо.

Изглеждаше безнадеждно.

Можеше или да се реши на самоубийствена битка със СВС, или да избяга в „Макмърдо“ и да се върне с подкрепления.

Всъщност, нямаше абсолютно никакъв избор.

Погледна малката група, събрала се около него.

– Добре. Напускаме станцията.

Скофийлд бързо крачеше към южния тунел на ниво Д. Стъпките му отекваха високо по студения метален под.

– Какво става? – извика някой от другия край на платформата. Змията. – Проблем ли има, лейтенант?

Шейн се приближи до окования войник. Двамата френски учени стояха на колене от двете му страни и примирено бяха вперили очи пред себе си.

– Ти допусна грешка – каза Скофийлд. – Прекалено рано започна да убиваш собствените си другари. Трябваше да изчакаш, докато се убедиш, че сме обезопасили станцията. Сега към нас се насочват двама британски коли, а отникъде не се виждат подкрепления. Ще пристигнат след двама и три минути.

Лицето на Каплан остана безизразно.

– И знаеш ли какво – продължи лейтенантът, – когато влязат в „Уилкс“, ти ще си тук.

– Ще ме оставиш в станцията, така ли? – сякаш не можеше да повярва на ушите си Змията.

– Да.

– Няма да го направиш. Нуждаеш се от мен.

Шейн погледна часовника си.

До пристигането на СВС оставаха двадесет и две минути.

– Змия, ти имаше шанс и не се възползва от него. Сега се моли да пробием линията им и да стигнем до „Макмърдо“. Защото, ако не успеем, цялата станция и онова, за което така ревностно се бореше под леда, ще бъдат изгубени завинаги.

Скофийлд спря на входа на южния тунел и се обърна.

– А междувременно можеш да рискуваш с Тревър Барнаби.

С тези думи той се запъти към склада. Майката отново седеше на пода до стената. Когато го чу, вдигна глава.

– Проблеми ли?

– Както винаги – отвърна Шейн. – В състояние ли си да се движиш?

– Какво става?

– Нашият любим съюзник е пратил най-добрите си сили да завладеят станцията.

– Тоест?

– СВС се приближават насам и изобщо не изглеждат добронамерени.

– Колко са?

– Двайсет коли.

– Мамка му! – изруга Нюман.

– Така си помислих и аз. В състояние ли си да се движиш? – Той вече обикаляше около нея, за да види дали може да вземе наведнъж интравенозните ѝ системи.

– Кога ще пристигнат?

– След двамайсет минути.

– Двамайсет минути?! – повтори Майката. – Плашило...

– Почакай малко. – Шейн тъкмо бе хванал двете торбички с течност.

– Плашило!

Той спря и я погледна.

– Престани – тихо каза Нюман. – Изчезвай от тук! Моментално

изчезвай! Даже да имахме цял взвод с дванайсет войника, пак нямаше да можем да се справим с рота командоси от СВС.

– Майко...

– Плашило, СВС не са редовна бойна част като нас, знаеш го. *Те са убийци*, професионални убийци. Обучени са да навлизат във вражеска зона и да избиват всеки, който им се изпречи пред очите. Не взимат пленници. Не задават въпроси. Просто убиват. – Майката замълча за миг. – Трябва да евакуираш станцията.

– Знам.

– А не можеш да го направиш с еднокрака стара вещица като мен. Ако искаш да пробиеш блокадата, се нуждаеш от здрави хора, които могат да се движат бързо.

– Няма да те оставя тук...

– Плашило! Трябва да стигнеш до „Макмърдо“! Трябва да доведеш подкрепления!

– И после?

– Какво после? Ще се върнеш тук с цял батальон морски пехотинци, ще очистиш тия английски копелета и ще избавиш девойката. Ето какво.

Скофийлд безмълвно я гледаше. Нюман издържа погледа му.

– Върви – тихо рече тя. – Побързай! Аз ще се оправя.

Лейтенантът продължаваше да мълчи.

Майката небрежно сви рамене.

– Искам да кажа, една хубава целувка от готин мъж като теб веднага ще...

В този момент Шейн неочаквано се наведе напред и бързо я целуна по устните. Съвсем невинна целувка, ала очите на Майката се разшириха.

Той се изправи. Майката дълбоко си пое дъх.

– Леле мале.

– Потърси място, където да се скриеш – каза Скофийлд. – Ще се върна. Обещавам.

И излезе от склада.

Двигателят зарева.

Седнал зад кормилото, Срамежливият натисна педала. Стрелката на тахометъра скочи на 6000 оборота в минута.

Втората кола също се плъзна по утъпкания сняг и спря до тази на

Симънс.

В слушалката му се разнесе гласът на Бък Райли:

– Остават петнайсет минути, Срамежлив. Да вървим да натоварим хората.

Скофийлд бързо крачеше по външния тунел на ниво Б и си погледна часовника.

Още петнадесет минути.

– Лисица, чуваш ли ме? – каза лейтенантът по интеркома. Докато чакаше отговор, вдигна ръка пред микрофона си.

– Да тръгваме! – извика той.

Останалите обитатели на „Уилкс“ – Аби и тримата учени – Луелин, Харис и Робинсън – почти тичешком излязоха от стаите си.

Облечени в дебели черни якета, Луелин и Робинсън минаха покрай него и се насочиха към централната шахта.

Внезапно в ухото му се разнесе гласът на Гант:

– Плашило, тук Лисица, чувам те. Няма да повярваш какво намерихме тук долу.

– Хм, а ти няма да повярваш какво има тук горе – измърмори Скофийлд. – Извинявай, Лисицо, но се налага да ми разкажеш по-късно. Имаме страхотен проблем.

Към станцията се приближава рота командоси от СВС. Ще пристигнат след четиринайсетина минути.

– Господи! Какво ще правиш?

– Изтегляме се. Трябва да се върнем в „Макмърдо“ и да доведем подкрепления.

– Какво да правим ние?

– Просто останете там. Насочете оръжията си към басейна и стреляйте по всичко, което подаде глава на повърхността.

Докато говореше, той се озърна наоколо. Не виждаше Кърсти.

– Виж, Лисицо, трябва да вървя – каза лейтенантът.

– Пази се, Плашило.

– И вие. Плашило, край.

Скофийлд се завъртя на пети.

– Къде е момичето? – извика той.

Не получи отговор. Аби Синклер и ученият на име Харис бързаха да изнесат най-ценните вещи от стаите си. Понесъл малък вързоп в ръце, Харис изтича покрай него.

Шейн видя Аби да излиза в коридора. Метеороложката в движение обличаше тежка синя канадка.

– Аби! Къде е Кърсти?

– Струва ми се, че се върна в стаята си!

– А къде е тя?

– Надолу по тунела! Отляво – извика Синклер и посочи с ръка.

Той се затича по външния тунел на ниво Б.

Дванадесет минути.

Отваряше всички врати, край които минаваше.

Първата. Спалня. Пуста.

Втората. Заключена. Със знака за биологична опасност. Биотоксикологичната лаборатория. Кърсти нямаше да е там.

Третата. Натисна бравата.

И се закова на място.

До този момент не беше влизал в тази стая. Приличаше на хладилна камера, навярно където държаха замразената храна. „Вече не“ – помисли си Скофийлд. Сега в хладилната камера съхраняваха нещо друго.

Три трупа.

Самурай, Мич Хийли и Холивуд. Лежаха по гръб.

След сражението с французите, лейтенантът бе наредил да оставят телата на загиналите му войници в някакъв фризер, за да се запазят, докато се върнат у дома. Очевидно ги бяха донесли тук.

В камерата обаче имаше още един труп. Той лежеше до Холивуд и беше покрит с кафяв конопен чувал.

Шейн се намръщи.

Не можеше да е на някой от френските командоси, защото не ги бяха местили... После внезапно се сети.

Това беше Бърнард Олсън.

Ученият, в чието убийство обвиняваха Джеймс Реншоу. Обитателите на „Уилкс“ трябва да бяха оставили трупа му тук.

Скофийлд си погледна часовника.

Единадесет минути.

След като се беше свестил на леглото в стаята на Реншоу, ученият го беше помолил нещо странно. Ако има възможност, да провери езика и очите на Олсън.

Не разбираше какво общо могат да имат, ала Реншоу твърдеше, че това щяло да докаже невинността му.

Десет минути и тридесет секунди.

„Нямам време. Трябва да напусна станцията.“

Ала Реншоу му бе спасил живота...

„Добре.“

Скофийлд бързо влезе в хладилното помещение и коленичи до трупа. После отметна кафявия чувал.

Бърнард Олсън го гледаше със студени, безжизнени очи. Беше грозен човек – дебел и плешив, с месесто набръчкано лице. Кожата му бе абсолютно бяла.

Без да губи време, лейтенантът разгледа очите му.

Крайщата им бяха възпалени и тъмnochервени.

После насочи вниманието си към устата.

Устните му бяха стиснати. Опита се да ги разтвори, но те не помръднаха.

Скофийлд със сила разтвори устните, за да разгледа езика.

– Пфу! – Когато го видя, Шейн потръпна и преглътна. Пригади му се.

Бърни Олсън беше отхапал езика си.

Десет минути.

„Достатъчно, време е.“

Той се затича към вратата и докато минаваше покрай трупа на Мич Хийли, грабна от пода каската му.

Скофийлд излезе от хладилната камера в момента, в който Кърсти дотича до външния тунел на ниво Б.

– Трябваше да си взема канадка – оправда се тя. – Другата беше мокра...

– Хайде – прекъсна я Шейн, хвана я за ръка и я задържа със себе си.

Когато влязоха в тунела, водещ към централната шахта, лейтенантът чу някой да вика:

– Чакайте ме!

Той се обърна.

Беше Реншоу. Ученият бързаше, доколкото му позволяваха късите крака. Носеше тежка синя канадка и стискаше дебела книга подмишница.

– Какво правите, по дяволите? – попита го Скофийлд.

– Трябваше да взема това – посочи със свободната си ръка книгата Реншоу и мина пред тях.

Лейтенантът и Кърсти го последваха.

– Толкова ли е важно? – извика Шейн.

– Това доказва невинността ми! – отвърна ученият.

Навън имаше снежна виелица.

Снегът зашиба лицето на Скофийлд, когато тримата с Кърсти и Реншоу излязоха от станцията.

Оставаха осем минути.

Двете големи бели коли на морските пехотинци вече бяха пред главния вход. Райли и Симънс стояха до тях и помагаша на обитателите на „Уилкс“ да се качат в едната.

Планът на Скофийлд беше прост.

Снегоходът на Срамежливият побираше шестима души. С него щяха да тръгнат всички цивилни – Аби, Луелин, Харис, Робинсън и Кърсти, плюс самия Симънс.

Книгата и Скофийлд щяха да ги охраняват.

Райли щеше да управлява втората им кола, а Скофийлд – оранжевия снегоход на французите. Джеймс Реншоу, реши лейтенантът, щеше да пътува с него.

Срамежливият затвори плъзгащата се врата. Книгата скочи на възглавницата на своята кола и изчезна в кабината, за да се появи отново след няколко секунди с голям черен куфар в ръце. Сержантът го понесе към Скофийлд и го остави на снега.

– Контрол на вредителите! – извика Райли.

Шейн забърза към куфара.

– Вземете – каза той на Реншоу. – Сложете си я – и му подаде каската, която бе взел на излизане от хладилното помещение. После грабна куфара и се запъти към френския снегоход.

Седем минути.

Скофийлд скочи на възглавницата и отвори плъзгащата се врата. Реншоу му подаде куфара и той го хвърли вътре.

После се качи в кабината и седна зад кормилото. Ученият го последва и затвори вратата.

Шейн завъртя ключа.

Двигателят изрева.

Голямото двумотрово витло се завъртя, постепенно набра скорост като перка на стар двумоторен самолет и внезапно се превърна в мъгляво въртящо се петно.

Под черната гумена възглавница се задействаха още четири по-малки витла. Възглавницата се изду като балон и снегоходът бавно се издигна над земята.

Скофийлд завъртя оранжевата кола и я доближи до двете бели

американски машини.

През бронираното предно стъкло се виждаше югозападният хоризонт.

На фона на зловещото му сияние се очертаваха тъмни сенки. Малки черни точки, които сякаш оставяха след себе си прашна мъгла.

Британските снегоходи.

Приближаваха „Уилкс“.

– Добре, да се махаме от тук – каза по интеркома Скофийлд.

Трите американски машини се понесоха по ледената равнина с огромна скорост. Райли и Скофийлд се движеха от двете страни на Срамежливия.

Насочиха се на изток към „Макмърдо“. Движеха се покрай брега, като заобиколиха скалата, която се извисяваше над големия залив. Разстоянието по права линия между двете му най-издадени в океана точки беше около километър и половина, но пътуването по суша бе почти тринадесет километра.

Скофийлд погледна назад. Британските снегоходи се приближаваха към „Уилкс“ откъм запад и юг.

– Трябва да са акостирали в някоя от австралийските бази – каза по интеркома лейтенантът. Най-вероятно в Кейси, помисли си той. Тя беше най-близката, на около хиляда и сто километра западно от „Уилкс“.

– Шибани австралийци – разнесе се гласът на Срамежливия.

На осем километра от там, седнал в един от произведените в Америка снегоходи Бел Текстрън 7-S, бригаден генерал Тревър Д. Барнаби безизразно гледеше през бронираното предно стъкло.

Той бе висок, петдесет и шест годишен мъж, с бръсната глава и остра черна козя брадичка.

– Значи бягаш, Плашило – каза англичанинът. – Умен си.

– Насочват се на изток, господин генерал – докладва младият ефрейтор от радиопулта до него. – Покрай брега.

– Прати осем коли след тях – нареди Барнаби. – Да ги избият. Всички останали продължават към станцията според плана.

– Слушам.

Спидометърът в снегохода на Скофийлд показваше сто и тридесет километра в час. Снегът яростно брулеше предното стъкло.

– Приближават се, господин лейтенант! – извика в слушалката му Симънс.

Шейн рязко завъртя глава надясно и ги видя.

Няколко британски коли се бяха отделили от главната група и преследваха американските машини.

– Другите продължават към станцията – каза Райли.

– Знам – отвърна Скофийлд. – Знам.

Реншоу стоеше в задната част на кабината и изглеждаше малко смешен с прекалено голямата каска на Мич Хийли.

– Господин Реншоу – рече лейтенантът.

– Да.

– Време е да помогнете с нещо. Бихте ли отворили онзи куфар?

Ученият незабавно застана на колене и отключи ключалките му.

Скофийлд продължи да шофира, като през няколко секунди се обръщаше да погледне назад.

– Мамка му! – възкликна Реншоу, когато вдигна капака и видя какво има вътре.

В този момент някъде отвън се разнесе внезапен екот и Шейн отново се завъртя.

Познаваше този звук... И после я видя.

– О, не... – изпъшка той.

Първата ракета се заби в снега точно пред снегохода му.

Взривът отвори триметрова дупка и миг по-късно колата прелетя над нея.

– Завийте към сушата! – извика лейтенантът, когато зърна скалата на стотина метра наляво.

Докато говореше, отново завъртя глава и видя преследващите ги британски машини.

И втората ракета.

Тя беше бяла, цилиндрична и оставаше зад себе си димна опашка. Противотанкова „Милан“.

Реншоу също я забеляза.

– Божичко!

Скофийлд настъпи педала до дупка.

Ала ракетата се приближаваше твърде бързо.

Прекалено бързо.

Внезапно, в последния момент, лейтенантът силно завъртя

кормилото и снегоходът рязко зави наляво към ръба на скалата.

Ракетата се стрелна пред носа на колата и Скофийлд инстинктивно отново зави надясно.

– Не карайте по права линия! – извика по микрофона си той. – Не им позволявайте да се прицелят във вас!

Трите американски снегохода едновременно започнаха да се движат на зиг-заг над равния антарктически терен. Въздухът се разтърсваше от оглушителни експлозии. От земята избухваха облаци сняг и пръст.

Скофийлд отчаяно се бореше с кормилото и избягваше ракетите.

– Куфара! – извика на Реншоу. – Куфара!

– Ясно. – Ученият извади отвътре черна тръба, дълга около метър и половина.

– Добре – каза Шейн и рязко нави волана надясно. Реншоу изгуби равновесие и се блъсна в стената на кабината. – Монтирайте тръбата върху приклада!

Геофизикът извади приклада от куфара. Приличаше на пушка без цев – само ръкохватка и спусък. Компактната черна тръба с изщракване влезе в гнездото си.

– Добре, господин Реншоу. Току-що сглобихте „Стингър“. А сега го използвайте.

– Как?

– Отворете вратата! Поставете приклада на рамото си. Насочете го срещу лошите и когато чуете сигнала, натиснете спусъка! Той ще се справи с останалото!

– Ясно... – колебливо отвърна Реншоу.

Отвори дясната врата и вътре веднага нахлу ледения вятър. Ученият с мъка се задържа на крака.

Притисна стингъра към рамото си. През оптичния мерник за нощна стрелба видя водещия британски снегоход. Машината засия в зелено...

И внезапно Реншоу чу глух звън.

– Чувам сигнала! – възбудено извика той.

– Тогава натиснете спусъка!

Реншоу натисна спусъка.

Откатът го събори на пода на кабината.

Ракетата се стрелна напред. Изригналия от задната страна на оръжието огън пръсна на парчета прозорците зад Реншоу.

Стингърът полетя към британския снегоход. Димната му следа грациозно описваше спирала във въздуха и сочеше траекторията му.

– Лека нощ – каза Скофийлд.

Ракетата улучи водещата кола и я взриви.

Другите снегоходи обаче безмилостно продължиха напред. Един от задните прелетя през горящите останки.

– Чудесен изстрел, господин Реншоу! – рече лейтенантът, макар отлично да знаеше, че ученият нямаше абсолютно никаква заслуга за попадението.

Скофийлд правилно бе предположил, че британците ги обстрелват с противотанкови ракети „Милан“. Но както му беше известно, те бяха предназначени за бронирани машини, а не за коли, движещи се с повече от шестдесет и пет километра в час.

Ракетите земя-въздух МИМ–92 „Стингър“ бяха съвсем друго нещо. Бяха създадени за стрелба срещу реактивни самолети. Бяха създадени за стрелба срещу машини, развиващи свръхзвукова скорост. И бяха повече от способни да улучат снегоход, движещ се едва със сто и тридесет километра в час.

Освен това Скофийлд знаеше, че стингърът е най-лесното за използване оръжие. Просто го насочваш, чуваш сигнала и натискаш спусъка. Ракетата върши останалото.

В кабината зад лейтенанта Реншоу тронаво се изправи. Когато възстанови равновесието си, погледна през страничната врата и видя горящите останки от британския снегоход.

– Леле – промълви ученият.

Другите седем британски коли се приближаваха.

– Книга! – извика по интеркома Срамежливият. – Нуждая се от помощ!

– Дръж се! Идвам! – отвърна Райли и зави надясно. Заобиколи и мина зад Симънс, като пресече пътя на противника.

Книгата завъртя глава в същия момент, в който по страничните прозорци заваля град от куршуми. Появиха се драскотини, ала бронираното стъкло издържа.

Британците бяха съвсем близо. Може би само на двадесет метра.

И се приближаваха към трите американски снегохода като гладни акули.

– Книга! Помогни ми!

Райли бе точно зад Срамежливият.

От дясната им страна обаче се носеха четири британски коли.

Сержантът отвори един от страничните прозорци с дулото на автоматата си и натисна спусъка. Куршумите очертаха линия в леда край най-близката вражеска машина.

Тя рязко зави, блъсна предницата на Райли и ударът го изхвърли от седалката.

– Плашило? Къде си? – извика той.

Книгата се върна на мястото си и погледна през страничния прозорец. Британският снегоход беше толкова близо, че виждаше водача му – мъж в черно, с характерната черна маска на СВС. Отзад пътуваха още двама души. Единият отвори вратата.

Готвеха се да се прехвърлят при него...

Внезапно в британската машина проблесна ярка светлина. Брониранияте й прозорци се пръснаха и изхвъркнаха от рамките си.

Пред удивения поглед на Райли снегоходът до него избухна в пламъци и изостана. Той се озърна през рамо и видя, че Скофийлд го заобикаля. Димната следа от стингъра все още висеше във въздуха пред него.

– Благодаря, Пла...

– Книга! Отляво! – предупреди го лейтенантът.

Ударът отново го събори и светът се завъртя.

Райли изгуби ориентация. Опитваше се да се върне на седалката, когато колата отново се разтърси, този път блъсната отдясно.

– Плашило! – извика Бък.

– ... Имам сериозен проблем!

– Виждам те, Книга! Виждам те! Идвам! – Скофийлд се взираше през бруленото от снега предно стъкло на снегохода си.

Райли летеше над ледената равнина пред него. Двете черни британски машини от двете му страни се редуваха да го блъскат.

– Реншоу! Кога ще сте готов със следващия стингър?

– Още малко... – отвърна ученият, докато припряно се опитваше да монтира нова тръба върху приклада.

– Дръж се, Книга! – каза Скофийлд.

Той натисна педала и скоростта незабавно се увеличи.

Оранжевият снегоход постепенно изпревари трите коли отляво. После внезапно зави пред тях. Симънс бе на двадесетина метра вляво от Скофийлд.

– Срамежлив! – повика го лейтенантът.
– Да!
– Пригответи се да се приближиш и да прибереш Книга!
– Какво?
– Просто се пригответи! – Шейн извади автомата си и се обърна към учения. – Господин Реншоу...
– Да?
– Дръжте се.
С тези думи Скофийлд изключи от скорост и рязко завъртя кормилото надясно.

Снегоходът направи пълно завъртане точно пред двете британски машини.

Шейн незабавно превключи на задна.

И тръгна назад.

Със сто и тридесет километра в час!

Пред Книга и британците!

Пъхна дулото на автомата си през страничния прозорец и натисна спусъка.

Предното стъкло на лявата британска кола избухна. Мъжете на предните седалки бяха разкъсани от града от куршуми.

Снегоходът се откъсна от Книга и изостана назад в далечината.

Колата отляво на Райли вече я нямаше, но другата отлясно продължаваше да го блъска.

Внезапно британците отвориха страничната си врата и от нея се показа дебела черна тръба. Гранатохвъргачка М-60.

– Мамка му! – възкликна Книга.

От тръбата изригна пламък и секунди по-късно цялата стена на снегохода на Райли избухна.

След миг през дупката влетя нещо малко и черно и изтрака на пода.

Сержантът веднага го видя.

Цилиндричен предмет със сини цифри отстрани. Приличаше на обикновена граната, ала Книгата знаеше, че е нещо много по-страшно.

Азотна граната.

Характерното оръжие на СВС.

Най-модерната граната в света. Тя дори притежаваше защитен механизъм, който не позволяваше да я вдигнеш и да я хвърлиш обратно. Стандартно време на взривяване: пет секунди.

„Бягай!“

Райли се хвърли към лявата страна на кабината и светкавично отвори плъзгащата се врата.

Пет...

Леден антарктически вятър зашиба лицето му. Снегът почти го заслепи. Той нямаше да го убие, но ако паднеше на земята, можеше да... Обаче азотната граната означаваше сигурна смърт.

Четири... Три...

Книгата се измъкна навън и в движение затръшна вратата след себе си. Легна върху черната гумена възглавница. Лицето му беше притиснато към прозореца. Яростният вятър пищеше в ушите му.

Две... една...

Молеше се бронираните стъкла да издържат... Азотната граната избухна.

Леденосиният азот плисна в стъклото пред лицето му. Той инстинктивно отдръпна глава.

И удивено зяпна вътрешността на кабината. Свърхохладената течност бе обляла всички открити повърхности.

Всички открити повърхности.

По вътрешната страна на прозореца се стичаше лепкаво синкаво желе. Райли облекчено въздъхна. Бронираното стъкло все пак беше издържало.

И в следващия миг... праааас!...

Той отскочи назад точно, когато по прозореца плъзнаха хиляди тънки пукнатини. Под въздействието на азота, стъклото светкавично се свиваше.

– Книга!

Сержантът се обърна и видя снегохода на Симънс да се приближава към неговия. Срамежливият седеше зад кормилото.

– Качвай се!

Страничната врата се отвори. Гумените възглавници на двете машини се докоснаха за миг и отново се разделиха.

– Скачай! – извика по микрофона си Симънс.

Райли се изправи на крака.

– Хайде! – настойчиво каза Срамежливият.

Сержантът се опитваше да не откъсва очи от отново приближаващата се възглавница; да не гледа към снега, който се носеше между двете коли със сто и тридесет километра в час.

В периферното му зрение се появи нещо.

Черната британска машина мина зад снегохода на Симънс.

– Помощ, Плашило! – извика по интеркома Срамежливият.

Страничната врата на черната кола се отвори и отвътре се подаде противотанкова ракетохвъргачка „Милан“.

Райли видя познатото облаче дим. Ракетата полетя във въздуха и в този момент той разбра, че е закъс...

– Книга! За Бога, скачай! Веднага! По дяволите!

Райли скочи.

Беше във въздуха.

С периферното си зрение видя, че британският снегоход избухва, улучен от американски стингър. Ала преди това бе изстрелял ракетата си.

После ръцете му внезапно се вкопчиха в черната възглавница на колата на Симънс и Книгата забрави за всичко останало.

Точно когато краката му щяха да докоснат земята, успя да намери опора и вдигна очи. Тъкмо навреме, за да види, че ракетата улучва задната част на вече изоставения му снегоход и го взривява.

– Прибра ли го? – попита по интеркома Скофийлд.

Той все още се движеше пред Срамежливия. И все още заднешком.

– Да – потвърди Симънс. – Вътре е.

– Добре.

И тогава чу изстрелите.

Лейтенантът рязко завъртя глава наляво.

Британците, които бяха взривили колата на Райли. Само че сега от отворената им врата се подаваше страховита наглед картечница. Тежкото оръжие беше монтирано на тринога и от дулото му с оглушителен грохот бълваха почти еднометрови огнени езици. По корпуса на снегохода на Срамежливия се появиха дупки и пукнатини. Зад витлото му оставаше тънка следа черен дим. Скоростта му видимо започна да намалява.

– Плашило! – извика Симънс. – Имаме сериозен проблем!

– Идвам! – отвърна Скофийлд.

– Улучиха ме зле и не мога да поддържам скорост! Трябва да прехвърля част от товара!

Лейтенантът бързо прецени ситуацията. Продължаваше да се движи заднешком по ледената равнина. Колата на Срамежливият бе от

дясната му страна, британците – отляво.

– Господин Реншоу... – каза той накрая.

– Да?

– Поемете управлението.

– Моля?

– Почти същото е като да шофирате лек автомобил, само че реагира малко по-бавно.

Ученият зае неговото място и хвана волана.

– А сега затворете очи.

– А?

– Просто затворете очи – рече Скофийлд, спокойно вдигна автомата си...

... и стреля в предното стъкло!

Реншоу покри лицето си с длани, за да се предпази от разлетелите се остри парченца. Когато отново отвори очи, видя двата снегохода, които се носеха по ледената равнина „зад“ него.

– Добре – каза лейтенантът, – минете пред черния.

Дребният геофизик внимателно завъртя кормилото.

Машината бавно се плъзна наляво и застана пред британците, които бяха улучили колата на Симънс.

– Дръжте този курс – нареди Скофийлд.

Прехвърли ремъка на автомата на шията си и зареди автоматичния си пистолет.

– Добре, господин Реншоу. Сега натиснете спирачки. Ученият изненадано го погледна.

– Какво?

После разбра какво иска Скофийлд.

– О, не. Не говорите сериозно...

– Просто го направете.

– Хм...

Реншоу поклати глава, дълбоко си пое дъх и с два крака натисна педала.

Снегоходът изгуби цялата си инерция и британската машина с пълна скорост се блъсна в носа му.

Ученият се бе приготовил за удара. Тялото му рязко отскочи назад. Когато погледна, не можа да повярва на очите си. Скофийлд се провираше през разбитото предно стъкло. И се изкачи на покрива.

Закачените с носовете си една за друга коли представляваха невероятна гледка. И двете се носеха напред – само че едната беше обърната назад.

С три плавни крачки Скофийлд се прехвърли върху предния капак на черния снегоход. Стреля през стъклото и видя, че мъжът зад кормилото пада, облян в кръв.

Ала в кабината имаше още двама командоси, които всеки момент щяха да насочат оръжията си срещу него.

Лейтенантът се затича и скочи върху покрива в същия миг, в който отвътре заехтяха автоматични изстрели.

Скофийлд се плъзна и легна по гръб отгоре. Лявата врата все още беше отворена. Претърколи се по корем, протегна дясната си ръка надолу и стреля по невидимия враг със своя МР–5.

Патроните му свършиха. Шейн се заслуша. Ако някой от двамата командоси бе останал жив, всеки момент щеше да се появи на покрива.

Отвътре не излизаше никой. Оглушителната канонада на тежката картечница беше престанала. Чуваше се само воят на вятъра.

Скофийлд прехвърли тялото си през ръба и се вмъкна вътре през страничната врата.

Не бе оцелял нито един от британците. Тримата лежаха на пода в кабината, покрити с кръв.

Насочи се към шофьорската седалка.

– Господин Реншоу, чувате ли ме?

Джеймс Реншоу стискаше кормилото на оранжевия френски снегоход толкова силно, че пръстите му бяха побелели. Все още се движеше назад с невероятна скорост.

– Да, чувам ви – отвърна той.

– Искам да завъртите колата с носа напред – каза Скофийлд. – И после да помогнете на Срамежливия. Трябва да качите двама от неговите пътници, за да може да поддържа нормална скорост.

– Не мога! – възрази ученият. – Вие му помогнете.

– Господин Реншоу...

– Добре, добре.

– Искате ли да ви инструктирам?

– Не. Сам ще се оправя.

– Тогава действайте. – В следващия момент ученият видя как

управляваният от Скофийлд черен британски снегоход завива наляво и се насочва към повредената кола на Симънс.

– Добре – каза си Реншоу. – Видях как го прави, не може да е чак толкова сложно.

Той изключи от скорост и усети, че тежката машина забавя ход.

– Хайде сега...

И рязко завъртя кормилото надясно.

Носът описа сто и осемдесет градусова дъга и колата – мили Боже! – отново потегли напред.

Реншоу се смая. Превключи на скорост.

– Да му се не види – възкликна дребният учен. – Успях. Успях!

– Поздравления, господин Реншоу – разнесе се в слушалката му гласът на Скофийлд. – Виждал съм хлапетата с шейни да правят още половки завъртания. А сега, ако не възразявате, бихте ли си домъкнали задника насам? Срамежливият има нужда от помощта ни.

Снегоходът на лейтенанта се приближи до този на Симънс.

Двете коли изглеждаха ужасно. Бялата бе надупчена от куршуми. Черната нямаше предно стъкло.

Трите останали британски машини кръжаха наоколо, пресичаха пътя им и заобикаляха зад тях.

Скофийлд още повече скъси разстоянието, така че отворената му лява врата да е точно срещу дясната на Срамежливия.

– Прати двама от пътниците си при мен! – извика лейтенантът. – Реншоу ще вземе още двама!

– Прието, Плашило! – отвърна Симънс.

Скофийлд натисна бутона на автопилота и се изправи до вратата. Книгата стоеше в белия снегоход на по-малко от два и половина метра. С него беше Кърсти.

– Добре! – каза по интеркома Шейн, когато Срамежливият се приближи до него. – Прехвърли я!

Райли излезе на възглавницата и помогна на момичето. Детето изглеждаше уплашено до смърт.

Скофийлд протегна ръце.

– Хайде, миличка! – извика той. – Можеш!

Кърсти колебливо пристъпи напред.

Земята стремглаво се носеше в пролуката помежду им.

– Дай ръце! Скачай! Ще те хвана!

Тя скочи.

Плах момичешки скок.

Скофийлд се наведе напред, хвана я за канадката и я изтегли в кабината на черния снегоход.

– Добре ли си? – попита той.

Кърсти тъкмо отвори уста да му отговори, когато колата се разтърси от мощен удар. Двата полетяха към отворената врата. Момиченцето с писък се изтърколи навън, но Скофийлд светкавично се пресегна и го хвана за ръката.

Ударът дойде отдясно.

Друг британски снегоход.

Издърпа Кърсти обратно в кабината и се приготви за следващия удар.

Ала вместо това цялата дясна стена на машината се изви навътре.

Детето извика и Скофийлд се хвърли отгоре му, за да го предпази от разхвърчалите се останки. После погледна към британската кола.

Но не я видя.

Имаше само дим.

В следващия миг чу тропот на крака по възглавницата и зърна два призрачни силуета да влизат в кабината с насочени напред автомати.

Двата командоси от СВС се появиха от гъстия дим. Скофийлд безпомощно лежеше на пода върху Кърсти.

– Плашило! Наведи се! – извика в ухото му Райли.

Той се наведе и чу над главата си свистенето на куршуми. Първият британец се строполи като камък. Сержантът го беше улучил от другия снегоход.

Вторият командос се сепна за миг и Скофийлд се възползва от объркването му. Скочи на крака като котка, метна се отгоре му и двамата тежко се стовариха върху арматурата на колата.

Британският войник светкавично му нанесе два удара в гърлото и гърдите. Лейтенантът чу едно от ребрата му да изпуква. И се преви надве. Другият го хвана за яката и колана и го изхвърли през разбитото предно стъкло.

Скофийлд падна върху предния капак на снегохода. Боляха го гърдите и не можеше да си поеме дъх. Закашля се и изхрачи кръв. Вдигна поглед...

... точно в момента, в който командосът вадеше пистолета си от

кобура.

При вида на оръжието, дишането му внезапно се върна и всичко стана ясно.

Намираше се на лелящ над земята снегоход. С Командос на борда и изваден пистолет.

Това означаваше сигурна смърт.

Претърколи се напред към заобления нос на колата. Пред очите му се появи черната гумена възглавница. Земята се носеше под него със сто и двадесет километра в час.

„Ще умреш...“

Скофийлд се хвана за възглавницата с две ръце и бързо спусна крака пред носа. Подметките му докоснаха снега и започнаха да се пързаят.

Действията му като че ли развеселиха британския войник в кабината. Насочил автоматичния си пистолет напред, той се забави за миг.

Лейтенантът погледна нагоре и му се усмихна. Другият отвърна на усмивката му. И се прицели в челото му.

В този миг Скофийлд наведе глава под възглавницата. Разнесе се гърмеж, последван от изсвирване на куршум.

Сега висеше от носа на бясно носещия се снегоход. Краката му се влачеха по земята с невероятна скорост.

Изведнъж чу нов звук и вдигна очи. Командосът стоеше върху предния капак над него, гледаше надолу с пистолет в ръка и отново се готвеше да стреля.

Шейн Скофийлд разбра, че му остава една единствена възможност. Пусна гумената възглавница и изчезна под носа на снегохода.

Ревът на витлата беше оглушителен.

Каската му се блъсна в земята и Скофийлд се плъзна по гръб.

Все едно бе попаднал в центъра на смерч. Зърна вътрешната страна на възглавницата, пред очите му се мярнаха въртящите се перки...

В следващия момент изскочи изпод снегохода и грохотът на двигателя замлъкна.

Без да губи време, той се претърколи по корем, извади магнитната кука и стреля след бързо отдалечаващата се кола.

Магнитната глава полетя във въздуха. Удари се в металната стена на кабината точно над възглавницата, залепи се и кабелът рязко повлече Скофийлд напред като паднал състезател по водни ски, който отчаяно

се опитва да се изправи на крака.

Секунда по-късно по снега около него заваляха куршуми.

Той погледна назад.

Втори британски снегоход!

Който се приближаваше, сякаш се готвеше да го смаже.

Стиснал магнитната кука с една ръка, лейтенантът се обърна по гръб, извади колта си и стреля. Куршумите пробиха няколко дупки във въздушната възглавница.

Ала колата продължаваше да го настига.

Трябваше само да се плъзне отгоре му и малко да намали скоростта, за да се спусне по-ниско. Витлата щяха да го накълцат на парчета.

Витлата...

Какво можеше да използва?... Каската.

Скофийлд бързо прибра пистолета в кобура и свали каската си. Трябваше да я хвърли така, че да заподскача високо, за да попадне във витлата на преследващия го снегоход.

Той я хвърли.

Тя полетя назад, удари се в земята и изчезна под британската кола.

Трябваше да е попаднала в предната перка, защото в този момент снегоходът внезапно се превъртя във въздуха, падна върху покрива си и се плъзна около петдесет метра, преди да спре и бързо да се смали в далечината зад него.

Шейн отново се обърна по корем. Парченца лед забрулиха огледалните стъкла на очилата му.

Натисна черния бутон на магнитната кука, който навиваше кабела без да освобождава магнита, и започна да се приближава към задната част на снегохода. Накрая стигна до гумената възглавница. Въздушната струя от голямото витло шибаше лицето му, ала Скофийлд не й обръщаше внимание. Хвана се със свободната си ръка за скобата за завързване на колата и се покатери върху възглавницата.

Пет секунди по-късно застана пред отворената лява врата. Влезе вътре тъкмо навреме, за да види как командосът от СВС силно зашлевява Кърсти през лицето. Детето падна на пода.

– Хей! – извика Скофийлд.

Британският войник рязко се обърна и на лицето му плъзна презрителна усмивка.

– Кърсти – каза Шейн, без да откъсва очи от командоса. – Затвори очи, миличка.

Тя се подчини.

Англичанинът просто го гледаше. Двамата дълго стояха един срещу друг като каубои на пуста улица в Дивия Запад.

Накрая командосът светкавично посегна към кобура си.

Скофийлд направи същото.

Двата пистолета бяха вдигнати едновременно, ала стреля само единият.

– Вече можеш да погледнеш – каза Скофийлд, като пристъпи напред, прекрачи трупа на британеца и се наведе над Кърсти.

Тя бавно отвори очи.

На лявата ѝ скула се образуваше червено петно.

– Добре ли си? – внимателно попита лейтенантът.

– Не – отвърна момиченцето. По бузите му потекоха сълзи. Кърсти извади от джоба си помпичката за астма и дълбоко вдиша два пъти от нея.

– И аз – каза той, взе помпичката и също я използва.

После се изправи и седна зад кормилото. Докато управляваше снегохода, Скофийлд презареди автоматичния си пистолет.

Кърсти се приближи до него.

– Когато... когато падна под колата – каза тя, – си помислих... помислих си, че си мъртъв.

Шейн прибра колта в кобура си и я погледна.

После свали огледалните си очила и приклепна пред нея.

– Хей, всичко е наред. Не се бой. Няма да умра в ръцете ти. Няма да те изоставя. – Той се усмихна. – Не мога да умра. Нали съм героят на тази история?

Кърсти се засмя през сълзи.

И за негова изненада пристъпи напред и го прегърна. Скофийлд я притисна към себе си.

В този момент обаче чу странен шум. Шум, какъвто никога досега не бе чувал.

Висок, ритмичен плисък.

Звучеше като...

Като вълни, разбиващи се в бряг.

Скофийлд внезапно осъзна къде се намират. Бяха близо до морето. Маневрите им по време на преследването ги бяха отвели до стометровите отвесни скали, които се извисяваха над залива.

Той все още държеше Кърсти в прегръдките си. Ала вниманието му привлече нещо друго.

На стената до арматурното табло на британския снегоход имаше

малко шкафче. Вратичката му беше отворена. Вътре се виждаха две сребристи цилиндрични кутии, дълги тридесетина сантиметра, с широка зелена ивица по средата. Лейтенантът прочете надписа на едната от тях: ТРИТОНАЛ 80/20.

„Тритонал 80/20 ли? – помисли си той. – За какво им е на британците тритонал?“

Тритонал 80/20 бе концентриран експлозив. Един килограм от него – количеството, което се съдържаше във всяка една от кутиите, – можеше да разруши малка сграда.

Скофийлд внимателно пусна Кърсти, сложи си очилата, приближи се до шкафчето и извади една от гранатите.

После отново се върна при момиченцето.

– Вече си добре, нали?

– Да.

– Чудесно – каза той и прибра кутията в големия джоб на бедрото си. – Защото сега трябва да...

Лейтенантът изобщо не го очакваше.

Ударът го събори на пода.

Снегоходът рязко се наклони наляво.

Шейн погледна през зейналата дупка в дясната стена на кабината и видя една от двете останали британски коли да се движат успоредно на тяхната!

Тя отново ги блъсна.

Силно.

Толкова силно, че снегоходът им се плъзна наляво.

– О, не – промълви Скофийлд. – Не... Последва нов удар.

Наляво се намираха скалите.

С всеки следващ удар, британците ги изтласкваха все по-близо до брега.

Скофийлд отчаяно въртеше кормилото, но напразно.

Нямаше къде да избяга.

Отново погледна наляво и видя ръба на скалата на по-малко от десет метра от тях. Долу се пенеха могъщи вълни.

Господи...

Разтърси ги нов удар.

Скоро щяха да полетят от ръба на скалите.

Лейтенантът инстинктивно посегна да включи микрофона си, за да

повика помощ. Ала каската му я нямаше.

Мамка му.

Без каска не можеше да се свърже с другите.

Нов удар. Този път по-силен.

Снегоходът отново се плъзна наляво.

Пет метра до ръба.

Скофийлд погледна през дупката в стената. Черната британска кола се носеше точно до тях. Тя скъси разстоянието и пак ги блъсна.

Още два метра.

Двете машини бясно летяха край ръба на скалата, на сто метра над вълните на Южния океан.

Докато британците за пореден път леко се отдалечаваха – като боксьор, който отдръпва ръката си и се готви за следващия удар, – Шейн изведнъж видя в далечината зад тях да се появява друг снегоход.

Той премижа.

Оранжевата френска кола.

Но в нея нямаше никой друг, освен...

Реншоу.

Внезапно британците отново ги блъснаха и възглавницата на снегохода на Скофийлд се плъзна над ръба. От него се откъснаха големи буци сняг и изчезнаха в бушуващите морски вълни.

– Ела. – Лейтенантът хвана Кърсти за ръка.

Какво ще... – Тръгваме.

Той я поведе към дупката в дясната стена на кабината.

Черната кола за пореден път се отдалечи и се приготви за фаталния удар.

Шейн мъчително преглътна. Трябваше да разчете времето с абсолютна точност...

Лейтенантът извади автоматичния си пистолет.

Британската машина се насочи към тях.

Последва сблъсък. В този миг Скофийлд скочи върху възглавницата на другата кола и дръпна Кърсти със себе си.

Техният снегоход изскочи от скалата, полетя във въздуха, заби се във водата и се пръсна на хиляди парчета.

Скофийлд и Кърсти се покатериха на покрива. Лейтенантът насочи пистолета си право надолу и стреля три пъти един след друг. В следващия момент двамата се плъзнаха от другата страна на кабината и Шейн видя пред себе си колата на Реншоу.

Оранжевата машина се приближи, точно когато Скофийлд и

момичето скочиха от възглавницата на британския снегоход. Ученият незабавно зави наляво.

Лейтенантът погледна назад. На предното стъкло на британската кола аленееше кърваво петно. Някой вътре все още се движеше – очевидно се опитваше да хване кормилото.

Прекалено късно.

Черният снегоход се стрелна от ръба на скалата и за миг увисна високо във въздуха. После земното привличане си каза думата. Машината полетя надолу и изчезна завинаги.

Скофийлд се обърна. Плъзгачата се врата пред него се отвори и на прага се появи усмихнатото лице на Реншоу.

– Е, мога ли да карам това нещо или не? – рече той.

Оставаше само един британски снегоход. Пред численото превъзходство на противника, той благоразумно ги следваше отдалеч.

Скофийлд взе каската на Реншоу и си я сложи. Включи микрофона.

– Срамежлив, там ли си още?

– Да.

– Всички добре ли са?

– Повече или по-малко.

– А снегоходът?

– Поочукан е, но върви.

– Чудесно. Виж, ако ние се погрижим за последните британци, мислиш ли, че ще успееш да се добереш до „Макмърдо“?

– Определено!

– Добре тогава. – Скофийлд погледна към Кърсти. – Пригответи се.

Ще ти пратя нов пътник.

Той накара Реншоу да се приближи до колата на Симънс. Искаше да прехвърли момичето при него и да го прати в „Макмърдо“, докато двамата с учения се погрижат за последния британски снегоход.

Двете машини застанаха една до друга.

Страничните им врати се отвориха.

От едната страна се появи Райли. Скофийлд и Кърсти застанаха от другата страна.

Черният снегоход зловещо се носеше на двеста метра зад тях.

– Добре, хайде – разнесе се в слушалката на лейтенанта гласът на Книгата.

– Готова ли си? – попита момичето Шейн.

– Аха.

Двамата заедно излязоха върху възглавницата.

В кабината на другата кола Срамежливият предпазливо следеше британския снегоход.

– Какво правиш, копеле гадно? – изсумтя Симънс.

– Добре, прехвърли я! – извика Райли.

Скофийлд и Кърсти пристъпиха напред към ръба на възглавницата. Вятърът безмилостно ги брулеше.

Книгата се пресегна към протегнатите ръце на момичето. Лейтенантът го държеше отзад. Още малко...

Внезапно по интеркома изкънтя гласът на Срамежливия.

– Мамка му! Току-що изстреляха ракета!

Скофийлд и Райли едновременно завъртяха глави.

Първо видяха димната следа.

Тънка бяла спирала във въздуха.

И пред нея – ракетата.

Източникът ѝ – последният британски снегоход.

Противотанковата ракета „Милан“ се носеше ниско над земята. Тя бързо ги настигна, удари се в оранжевата кола на Скофийлд и се взриви.

Снегоходът яростно се разтърси. Лейтенантът изпусна Кърсти и политна назад в кабината. В последния момент зърна Книгата, който също беше изгубил равновесие, олюляваше се напред и отчаяно се опитваше да хване ръцете на падащото между двете възглавници момиче.

Черната гумена възглавница на единия снегоход закри полезрението на Райли.

Сержантът успя да стисне дланта на Кърсти, притегли я плътно към себе си и се превъртя във въздуха, така че когато паднат на земята, той да поеме удара.

– Книгата падна! Книгата падна! – извика по интеркома Срамежливият. – Момиченцето е с него!

Оранжевият снегоход неуправляемо се носеше над леденото поле.

Ракетата бе унищожила задното му витло и половината от опашката и сега колата летеше право към ръба на скалите.

Реншоу отчаяно въртеше кормилото. Машината можеше да завива само наляво. Накрая описа широка дъга и се насочи обратно към полярната станция „Уилкс“!

– Срамежлив! – извика по микрофона си Скофийлд, без да обръща внимание на опитите на учения да овладее снегохода.

– Да?

– Бягай от тук!

– Какво?

– Улучиха ни зле! Песента ни е изпята! Бягай! Върви в „Макмърдо“! Доведи помощ! Нямаме друг шанс!

– Ами...

– Върви!

– Слушам!

– Хм, лейтенант... – повика го Реншоу.

Скофийлд не го слушаше. Наблюдаваше колата на Симънс, която се отдалечаваше в срещуположната посока.

После погледна през страничния прозорец и в далечината видя малко черно петно.

Райли и Кърсти.

– Лейтенант...

Последният британски снегоход се приближи към Книгата и момичето и спря. Отвърте изскочиха мъже, облечени в черно.

– По дяволите!

Реншоу продължаваше да се бори с кормилото.

– Лейтенант! Дръжте се!

В този момент кормилото се счупи. Колата се завъртя наляво на сто и осемдесет градуса и след секунда Скофийлд и Реншоу отново полетяха с носа назад.

– Какво правите, по дяволите? – извика лейтенантът.

– Опитвам се да избегна онова там! – Ученият посочи нещо през разбития заден край.

Шейн проследи показалеца му и очите му се разшириха.

Носеха се към ръба на скалата.

– Няма ли да свърши тоя шибан ден! – изпъшка Скофийлд.

– Прогнозата е точно такава – безизразно отвърна Реншоу.

Лейтенантът зае мястото му зад кормилото и започна да помпи спирачния педал.

Безуспешно.

Снегоходът продължаваше да лети към края на скалите.

– Вече опитях! – рече ученият. – Няма спирачки!

Скофийлд хвана счупеното кормило. Същият резултат.

Трябваше да скочат... Но вече беше късно.

Земята под тях внезапно изчезна. Стомахът на Шейн се сви, когато колата се стрелна във въздуха с невероятна скорост.

ШЕСТА АТАКА

16 юни, 16:35

Снегоходът падаше със задния край надолу.

Скофийлд рязко се завъртя на седалката си и погледна през разбитото предно стъкло. Ръбът на скалата се смаляваше над тях.

До него Реншоу дишаше тежко.

– Ще умрем. Наистина ще умрем.

Колата се изправи съвсем вертикално и лейтенантът вече не виждаше нищо друго, освен небето.

Падаха бързо.

През страничния прозорец Скофийлд видя отвесната скала, която с безумна скорост се носеше край тях.

Извади магнитната си кука и се наведе към Реншоу.

– Хванете се за кръста ми и не се пускайте.

Ученият престана да хленчи и го зяпна за миг. После обви ръце около кръста му. Шейн насочи куката нагоре и стреля през разбития преден прозорец.

Магнитната глава полетя във въздуха, челюстите ѝ се разтвориха и се забиха в ръба на скалата.

Снегоходът продължаваше да пада към океана. Челюстите намериха опора, ухапаха, кабелът се опъна и...

Скофийлд и Реншоу мълниеносно изхвърчаха от кабината.

Колата падаше ли падаше – сякаш цяла вечност – преди да се разбие в пенестите вълни на петдесет метра под тях.

Снегоходът се беше отдалечил на известно разстояние и двамата се залюляха напред към отвесната скала. От силния удар в неравната повърхност Реншоу се изпусна, плъзна се надолу и едва в последния момент се хвана за десния крак на лейтенанта.

Двамата мъже висяха неподвижно цяла минута. Никой от тях не смееше да помръдне.

– Още ли сте там? – попита Скофийлд накрая.

– Да – вцепенено отвърна Реншоу.

– Добре, сега ще се изтеглим – каза лейтенантът и понечи да натисне черния бутон, който навиваше кабела, без да отваря челюстите на главата.

Погледна нагоре. Разстоянието бе поне петдесет метра. Трябва да

се беше развило цялото въже... И тогава го видя.

Мъж. Гледаше надолу към тях.

Скофийлд се вледени.

Мъжът носеше черна маска.

И държеше в ръка автомат.

– Е? – попита отдолу Реншоу. – Какво чакате? – От мястото си ученият не можеше да види британския командос.

– Вече няма да се качваме горе – отвърна Скофийлд, без да откъсва очи от черната фигура на върха.

– Какво?

Лейтенантът мъчително преглътна. После погледна гигантските вълни, които се разбиваха на петдесет метра под тях. Когато отново вдигна глава, командосът вадеше от ножницата си дълъг лъскав нож и се наведе към куката, закачена на ръба на скалата.

– О, не – изпъшка Шейн.

– Какво става? – попита Реншоу.

– Готов ли сте да поплуваме?

– Не.

– Дишайте, докато падате и в последния момент дълбоко си поемете дъх. – Поне така инструктираха морските пехотинци, които щяха да скачат от хеликоптер във вода. Скофийлд се надяваше, същият принцип да е в сила и тук.

– Добре – каза лейтенантът. – Скачаме.

С тези думи той натисна два пъти спусъка на магнитната кука.

Челюстите незабавно се разтвориха. Магнитната глава се плъзна по ръба край смаяния британец и Скофийлд и Реншоу полетяха към бурните вълни на Южния океан.

Либи Гант ужасено гледаше полуизядените трупове, пръснати по скалите в смълчаната ледена пещера.

След като преди четиридесет минути бяха изплували от подводния тунел, другите – Монтана, Санта Крус и Сара Хенслей – почти не бяха обърнали внимание на обезобразените тела. Погълнати напълно от големия черен космически кораб, те го обикаляха, провираха се под него, разглеждаха черните му метални криле, опитваха се да надникнат през тъмното стъкло на кабината.

След като Скофийлд ѝ беше съобщил за предстоящото пристигане на британските войници и за плана си да избяга, Гант бе монтирала двата автомата на триноги край басейна. Ако командосите се опитаха да влязат в пещерата, щеше да ги избие един по един, докато се подаваха на повърхността.

Оттогава бе изтекъл половин час.

Даже британците вече да бяха в полярната станция, щяха да им трябват още два, за да се спуснат с водолазната камбана и да минат през подводния тунел.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака.

След като беше монтирала оръжията, Монтана и Сара Хенслей бяха отишли да проучат космическия кораб. Санта Крус бе останал с нея още известно време, но скоро и той отиде при фантастичната черна машина.

Гант не се отдалечаваше от автоматите.

Докато седеше на ледения под, наблюдаваше разчленените трупове от отсрещната страна на басейна. Гледката беше ужасяваща. Липсваха глави и крайници, от костите бяха откъснати големи парчета плът, навсякъде имаше кръв.

„Какво ли ги е нападнало?“ – чудеше се Либи.

Докато мислеше за това, погледът ѝ попадна върху триметровите кръгли дупки в ледените стени над водата. Бяха същите като онези в подводния тунел.

Дупките, труповете и самата пещера я изпълваха със странно предчувствие. Сякаш това място бе някакво...

– Наистина е невероятно – каза Сара Хенслей, която се беше приближила до нея. Припряно отметна кичура дълга тъмна коса от лицето си. Палеонтоложката сияеше от възбуда. – Няма никакви обозначения – продължи Сара. – Целият кораб е абсолютно черен.

В момента на Гант не ѝ бе до Сара Хенслей. Всъщност, не ѝ бе и до самия кораб.

Колкото повече мислеше за него, за пещерата, за полуизядените трупове и командосите от СВС в станцията, толкова повече ѝ се струваше, че няма начин да напусне „Уилкс“ жива.

Ротата от СВС влезе в полярната станция бързо и опитно – професионално.

Облечените в черно мъже нахлуха в сградата с насочени напред оръжия. Светкавично се разгърнаха, като се движеха по двойки.

Отвориха всяка врата, претърсиха всяка стая.

– Ниво А – чисто! – докладва един от тях.

– Ниво Б – чисто! – обади се втори.

Тревър Барнаби излезе във външния коридор на най-горния етаж и царствено плъзна поглед по изоставената станция. Устните му бавно се разтеглиха в усмивка.

Войниците от СВС стигнаха до ниво Д, където откриха Змията и френските учени, заключени с белезници за стълба. Двама командоси останаха да ги пазят, докато други четирима се спуснаха по стълбите, влязоха в южния тунел и се разделиха по двама, за да претърсят стаите.

Тези от дясната страна отвориха с ритници първата врата и надзърнаха вътре.

Склад. Съборени дървени лавици. Пръснати по пода кислородни бутилки.

Никой.

Продължиха нататък. Единият забеляза товарния асансьор. Двете стоманени крила на вратата блестяха под студената бяла светлина.

Той изсвири с уста и привлече вниманието на другите командоси в тунела. Мъжът посочи с два пръста към асансьора. Другарите му веднага заеха позиции, като двама от тях застанаха право пред него.

Единият кимна. Онези отстрани рязко отвориха вратата и той натисна спусъка.

Голите стени на празния асансьор бяха раздробени на парчета.

Когато на по-малко от тридесет сантиметра над главата ѝ се посипа град от куршуми, Майката силно стисна очи.

Беше свита на кълбо на дъното на миниатюрната шахта.

Асансьорът започна да се тресе, по стените му цъфнаха дупки. Отгоре ѝ се сипеха парченца дърво и прах.

Докато изстрелите кънтяха в ушите ѝ, внезапно я смути нещо.

Командосите можеха спокойно да стрелят в станцията...

Запалимият газ във въздуха трябваше да се е разпръснал...

После грохотът утихна, вратата на асансьора се затвори и за пръв път от цели три минути Майката си позволи да издиша.

Скофийлд и Реншоу потънаха в океана.

Лейтенантът не обърна внимание на ужасния студ. Адреналинът кипеше във вените му и телесната му температура вече беше висока.

Според повечето специалисти човек може да оцелее в ледените антарктически води около осем минути. Ала с термокостюма, Скофийлд си даваше най-малко половин час.

Шейн изплува на повърхността и първото нещо, което се появи пред очите му, бе гигантска вълна. Тя се стовари отгоре му и го блъсна обратно към основата на ледената скала.

Ударът изкара въздуха от гърдите му.

Внезапно водата се отдръпна и Скофийлд беше всмукан между две вълни. Остави се да се носи на повърхността в продължение на няколко секунди, докато си поеме дъх.

Наоколо се издигаха дванадесетметрови вълни. На стотина метра от брега плаваха айсберги – някои високи колкото нюйоркски небостъргачи и дълги колкото футболни игрища – безмълвни стражи, охраняващи ледения бряг.

Реншоу също изплува на повърхността до Скофийлд и рязко си пое дъх. За миг лейтенантът си помисли, че дребният учен няма да може да издържи на ужасния студ, но си спомни, че носи неопрен. По дяволите, на Реншоу навярно дори му беше по-топло, отколкото на него.

В този момент Шейн видя над тях да се издига нова вълна.

– Под водата! – извика той.

Дълбоко си пое дъх, гмурна се и светът внезапно стана зловещо тих.

Над тях се разля бяла пяна от вълната, разбила се в отвесната скала.

Двамата едновременно се подадоха на повърхността.

– Трябва да се отдалечим – каза Скофийлд. – Ако останем тук, вълните скоро ще ни размажат в скалите. Виждате ли онзи айсберг? – Посочи към огромна бяла маса на около двеста метра от тях, която приличаше на роял.

– Да.

– Ще се качим на него.

– Ясно.

– Добре тогава. На три. Едно. Две. Три.

Двамата дълбоко си поеа дъх и се гмурнаха. Отблъснаха се с крака от скалата и заплуваха в бистрите антарктически води.

Десет метра. Двадесет.

Реншоу изплува, за да си поеме въздух и отново се гмурна. Скофийлд последва примера му. Счупеното по време на схватката с брита-неца ребро ужасно го болеше.

Петдесет метра.

Вече бяха достатъчно далеч от разбиващите се вълни и можеха да продължат да плуват на повърхността.

Накрая стигнаха до основата на айсберга, който се извиси над тях като бяла стена. В девствения лед потъваха величествени тунели.

Те откриха ниско място, което се спускаше към океана и образуваше нещо като перваз. Когато приближиха, видяха, че первазът е на около метър над водата.

– Качете се на рамото ми – каза Скофийлд.

Реншоу се подчини, стъпи с левия си крак на рамото му и се отгласна.

Улови се за ледения ръб и трмаво се прехвърли през него. После легна по корем, протегна ръце надолу към Скофийлд и започна да го изтегля нагоре. Лейтенантът почти бе горе, когато мокрите длани на Реншоу се изхлузиха от китките му и Шейн тежко падна обратно във водата.

Скофийлд потъна под повърхността.

Тишина. Пълна тишина. Като в утроба.

Грохотът на вълните, разбиващи се в ледените скали, вече не му пречеше.

Подводната част на гигантския айсберг изпълни полезрението му. Продължаваше към дъното и се губеше в тъмните океански бездни.

Внезапно чу нещо и се заслуша. Водата бе добър проводник на звука.

Глухо монотонно бръмчене.

Скофийлд се намръщи. Струваше му се почти... механично. Като отваряща се автоматична врата. Някъде наблизо.

Някъде... зад него.

Той се обърна.

И я видя.

Беше огромна – чудовищна – и самият ѝ вид накара сърцето му да се разтупти.

Просто стоеше неподвижно под водата.

Трябва да бе дълга поне сто метра. Корпусът ѝ беше черен и заоблен. От двете ѝ страни стърчаха хоризонталните стабилизатори.

Не можеше да повярва на очите си.

Това бе подводница.

Скофийлд изплува на повърхността.

– Добре ли сте? – извика от перваза Реншоу.
– Вече не – отвърна лейтенантът, бързо си пое дъх и отново се гмурна.

Светът утихна.

Насочи се към подводницата. Отстоеше на тридесетина метра от него, но ясно се виждаше.

Скофийлд внимателно потърси някакви обозначения.

На носа различи четири торпедни изхода. Единият се отваряше.

После зърна на левия ѝ борд три вертикални цветни ивици. Синя, бяла и червена.

Френското знаме.

Шейн отново изплува до айсберга.

– Какво, по дяволите, правите там долу? – попита Реншоу.

Лейтенантът не му обърна внимание. Погледна хронометъра си.

2:57:59

2:58:00

2:58:01

– Господи! – изпъшка Скофийлд. – Господи!

В хаоса по време на гонитбата с британските снегоходи съвсем бе забравил за френския боен кораб край брега на Антарктида, който чакаше да изстреля ракетите си срещу „Уилкс“. Кодовото му име, спомни си, беше „Акула“.

Едва сега обаче осъзна, че е допуснал грешка. Бе стигнал до неправилно заключение. Акула изобщо не беше боен кораб.

А подводница.

Тази подводница.

– Бързо – каза Скофийлд на Реншоу. – Измъкнете ме навън.

Ученият протегна ръка. Когато го издигна над водата, Шейн се хвана за ледения ръб и се изтегли върху перваза.

Реншоу очакваше Скофийлд да се просне на леда, за да си поеме дъх, както бе направил самият той, ала лейтенантът незабавно скочи на крака.

И се затича.

Геофизикът се втурна подире му към отсрещния край на айсберга. От тази страна ледената маса свършваше с десетметрова вертикална стена.

Скофийлд отново погледна хронометъра си. Секундите продължаваха да тиктакат. Трите часа изтичаха.

2:58:31

2:58:32

2:58:33

„Ще унищожат станцията. Ще унищожат станцията.

Ще убият хората ми. Ще убият момиченцето...

Трябва да ги спра...

Но как? Как да унищожа подводница с голи ръце?“

И тогава ненадейно се сети.

Без да спира, извади магнитната си кука и натисна бутона с буквата „М“. Червената лампичка върху магнитната глава светна.

После измъкна от джоба на бедрото си сребристая кутия, която беше взел от британския снегоход.

Мощната граната с тритонал 80/20.

Завъртя пневматичния капак и чу тихо съскане. Отдолу имаше дигитален дисплей и ключ. С него се задействаше броячът, който можеше да бъде спряен по всяко време.

„Двайсет секунди – помисли си той. – Достатъчно, за да се отдалеча.“

Лейтенантът настрои брояча на двадесет секунди и доближи сребристая кутия до главата на куката. Мощният магнит я привлече и я хвана като в менгеме.

Шейн продължаваше да тича с всички сили по неравната повърхност на айсберга.

Когато стигна до ръба, без да се замисля, скочи във въздуха.

Описа широка дъга и за пореден път потъна в ледено студената вода на Южния океан.

Обгърнат в облак от мехурчета, за миг Скофийлд не виждаше нищо. После внезапно се озова точно пред могъщия стоманен нос на френската подводница.

Погледна хронометъра си.

2:58:59

2:59:00

2:59:01

Още една минута.

Торпедният отвор вече бе изцяло открит. Скофийлд заплува към него.

„Трябва да успеея“ – помисли си лейтенантът, докато вдигаше магнитната кука със залепената за главата граната. Натисна ключа и задейства брояча.

Двадесет секунди.

Скофийлд стреля.

Магнитната глава полетя напред, оставяйки тънка следа от бели мехурчета. Насочи се към торпедния изход...

... и се блъсна в стоманения корпус на подводницата точно под отвора! После отскочи назад и започна да потъва към дъното.

Шейн не можеше да повярва.

Не беше улучил!

Мамка му! Скофийлд незабавно натисна черния бутон на ръкохватката с надеждата, че кабелът ще се навие преди да изтекат двадесетте секунди.

Трябваше да стреля още веднъж.

И внезапно чу нов звук.

Отваряше се един от изходите от другата страна на носа!

По-малък от онзи, който се бе опитал да улучи.

„По-малки торпедата – помисли си лейтенантът. – Предназначени да унищожават други подводници, не цели полярни станции.“

В този момент от отвора излетя компактно бяло торпедо и се стрелна право към него!

Кабелът най-после се нави и Скофийлд бързо натисна ключа на брояча – четири секунди преди избухването на гранатата. Торпедото мина покрай него и ударната вълна го разлюля във водата.

Шейн беше прекалено близо. Електронният механизъм не бе имал време да насочи точно торпедото.

След миг то се блъсна в айсберга и експлодира.

Реншоу стоеше на перваза и се взираше във водата.

Внезапно на двадесетина метра от него избухна бял облак и от ледената грамада се отчупи огромно парче.

– Леле мале – възкликна ученият.

След секунди на повърхността се появи Скофийлд, пое си въздух и отново се гмурна.

Водата още вибрираше от взрива, когато лейтенантът за втори път се прицели в отвора.

2:59:37

2:59:38

2:59:39

Шейн натисна ключа на гранатата – двадесет секунди – и стреля.

Магнитната глава полетя напред...

... изтече сякаш цяла вечност...

... и потъна в тъмния отвор.

Да!

Бързо натисна бутона с буквата „M“ и главата се демагнетизира, освобождавайки гранатата в отвора на торпедния апарат.

Скофийлд нави кабела. И заплува нагоре.

С всички сили.

В торпедния отсек на френската подводница цареше гробна тишина. Един младши лейтенант докладва за началото на броенето.

– Vingt secondes de premier lancer – каза той. Двадесет секунди до първото изстрелване. Двадесет секунди до изстрелването на унищожителя – торпедо клас „Нептун“ с ядрена бойна глава.

– Dix-neuf... dix-huit... dix-sept...

Реншоу видя Скофийлд да изплува на повърхността. Лейтенантът отчаяно зацапа към айсберга с магнитната кука в ръка.

Френският младши лейтенант продължаваше да брои:

– Dix... neuf... huit... sept...

Скофийлд се опитваше да се отдалечи колкото може повече от подводницата, защото ако беше прекалено близо по време на взривяване на тритонала, експлозията щеше да го всмуче обратно. Бе стрелял от десет метра разстояние. Сега беше на двадесет. Надяваше се, че двадесет и пет ще са достатъчно.

– Какво става, по дяволите? – извика Реншоу.

– Бягайте от ръба! – отвърна лейтенантът. – Бързо!

– Cinq... quatre... trois...

Младши лейтенантът не успя да стигне до „две“.

Защото в този момент гранатата избухна в торпедния апарат.

От мястото на Реншоу подводната експлозия изглеждаше невероятно, още повече, защото беше неочаквана.

Тъмната сянка под повърхността – френската подводница – избухна в гигантски бял облак. Във въздуха се издигна петнадесетметров воден стълб, който бавно се сгромоляса обратно.

Пред очите на Скофийлд от зейналата на носа дупка изригнаха чудовищни струи сини мехурчета – като пипала, които се протягаха към него. После започнаха да намаляват и след миг с ужасяваща сила се стрелнаха назад. Той усети мощно притегляне към подводницата.

Огромният корпус се смачка като гигантска алуминиева консервена кутия. Стисналият го воден юмрук, който го дърпаше назад, изведнъж се отпусна и Шейн изплува на повърхността. Подводницата я нямаше.

Няколко минути по-късно Реншоу го изтегли от водата.

Скофийлд се отпусна на леда – задъхан, мокър, замръзващ. Изпълваше го изнемога и в този момент единственото му желание бе да заспи.

В сградата на Капитолия във Вашингтон конференцията на НАТО продължаваше.

Американският представител Джордж Холмс се отпусна назад на стола си. Думата взе ръководителят на френската делегация.

– Уважаеми делегати, дами и господа – започна Пиер Дюфресне, – Република Франция изразява пълната си и безусловна подкрепа за Северноатлантическия пакт, тази прекрасна организация на нации, почти петдесет години служила на Запада...

Речта се проточи с безкрайна възхвала на достойнствата на НАТО и верността на Франция към пакта. Джордж Холмс поклати глава. Френската делегация цяла сутрин беше искала почивки, бе забавяла преговорите, а сега изведнъж заявяваха непоклатимата си преданост към НАТО. Изглеждаше абсурдно.

Дюфресне свърши и седна. Холмс се канеше да се обърне и да каже нещо на Фил Мънроу, когато британският делегат – опитен дипломат на име Ричард Ройс – ненадейно отмести стола си назад и се изправи.

– Дами и господа – заяви той с отчетлив лондонски акцент, – с ваше позволение британската делегация моли за почивка.

В същия момент Алисън Камерън влизаше във фоайето на Библиотеката на Конгреса, която се намираше срещу Капитолия от другата страна на улицата.

Библиотеката на Конгреса се помещава в три сгради и е най-голямата библиотека в целия свят. Тъкмо с такава цел е била и създадена – да е най-голямото хранилище на познание на земята.

Ето защо Алисън потърси интересуващата я книга, тайнственото „Предварително проучване“ на К. М. Уейцкин, публикувано през 1978 г. там.

Тя изчака на гишето, докато една от библиотекарките слиза в книгохранилището, за да я донесе. Междувременно, репортерката започна да прелиства друга книга, която бе купила на идване.

ЛЕДЕНИЯТ ПОХОД РАЗМИСЛИ ЗА ЕДНА ГОДИНА В АНТАРКТИДА Д-Р БРАЙЪН ХЕНСЛЕЙ Професор по геофизика, Харвардски университет

Прочете увода.

Изглеждаше, че Брайън Хенслей е бил декан на геофизическия факултет в Харвард. Явно се занимаваше с проучване на ледени ядра от континенталния леден шелф на Антарктида.

Тези изследвания, пишеше в книгата, можели да обяснят глобалното затопляне, парниковия ефект и изтъняването на озоновия слой.

В книгата пишеше още, че през цялата 1994 г., Хенслей работил в някаква отдалечена научно-изследователска станция в Антарктида.

Полярна станция „Уилкс“.

Местонахождение: 66.5° южна ширина и 115° 20' 12" източна дължина.

В този момент библиотекарката се върна и Алисън вдигна поглед.

– Няма я – каза жената и поклати глава.

– Как така?

– Проверих три пъти. Няма я на лавицата. „Предварително проучване“ от К. М. Уейцкин, хиляда деветстотин седемдесет и осма, липсва.

Алисън се намръщи. Не го бе очаквала.

Библиотекарката, която според табелката на гърдите ѝ се казваше Синди, безпомощно сви рамене.

– Не разбирам. Просто... я няма.

Репортерката усети внезапна възбуда. Беше й хрумнало нещо.

– Щом я няма, това не означава ли, че в момента някой я чете?

Синди поклати глава.

– Не, в компютъра пише, че за последен път е била заемана през ноември седемдесет и девета.

– Ноември седемдесет и девета – повтори Алисън.

– Да, странна работа, а? – Синди изглеждаше двадесетина годишна, несъмнено студентка. – Преснимах името на човека, който я е заел, ако ви интересува. Ето – и подаде на Алисън лист хартия.

Фотокопие на заемна бележка, подобна на онази, която бе попълнила самата Алисън.

В графата „ЧИТАТЕЛ“ пишеше: „О. Наймайър“.

– Случва се – каза библиотекарката. – Тоя Наймайър сигурно толкова е харесал книгата, че просто си е излязъл с нея. По онова време е нямало магнитни чипове, така че е можел да мине през охраната.

Алисън не я слушаше.

Просто стоеше пред нея, вперила блеснали очи в заемната бележка, това двадесетгодишно доказателство, което толкова много време беше чакало в някоя кантонерка.

Бригаден генерал Тревър Барнаби крачеше по платформата край басейна. Полярната станция „Уилкс“ сега бе под негов контрол и той се чувстваше вече малко по-уверен.

Само преди двадесет минути беше спуснал въоръжени водолази с водолазната камбана. Но докато стигнеха до подводната пещера, щяха да изтекат най-малко час и половина. Кабелът на камбаната все още по-тваше във водата.

Самият Барнаби също носеше черен терموкостюм. Имаше намерение да се гмурне с втората група – за да види лично какво има в пещерата.

– Не вярвам на очите си – каза той, когато видя Змията и двамата френски учени, заключени с белезници за стълба. – Божичко, та това е сержант Каплан. – Ако се съдеше по изражението му, Змията очевидно бе изненадан, че генералът го познава. – Старши сержант Скот Майкъл Каплан. Роден през петдесет и трета в Далас, през седемдесет и първа постъпил на осемнайсетгодишна възраст в морската пехота на Съединените щати. Специалист по огнестрелно оръжие и ръкопашен бой.

Снайперист. От деветдесет и втора година британското разузнаване го подозира в принадлежност към американската шпионска организация, известна като Група за разузнавателно координиране.

Как ти беше позивната? Змия, нали? Каж ми, Змия, това често ли се случва при вас? Обичайна практика ли е командирите ви да ви приковат за стълбове и да ви оставят на милостта на врага?

Каплан не отговори.

– Не вярвам Шейн Скофийлд да се отнася така с войниците си – продължи шефът на СВС. – Кое то значи, че трябва да има причина да те остави тук, *n'est-ce pas*¹³? – Той се усмихна. – Каква ли е?

Змията млъчеше. От време на време хвърляше крадешком по някой поглед към кабела на водолазната камбана.

Генералът насочи вниманието си към французите.

– А вие кои сте?

– Ние сме френски учени от научно-изследователската станция „Дюмон Дюрвил“ – негодуващо отвърна Люк Шампион. – Американските войници ни задържаха против волята. Настояваме да ни освободите в съответствие с международните...

– Господин Нируо – спокойно го прекъсна Барнаби.

Изад гърба му пристъпи едър мъж и застана до него.

Беше висок най-малко метър деветдесет и пет, широкоплещест, с безизразни очи. От ъгълчето на устата към брадичката му се спускаше стар белег.

– Ако обичате, господин Нируо – каза Барнаби.

Здравенякът невъзмутимо вдигна пистолета си и застреля Шампион от упор.

Главата на французина избухна. По лицето на Змията плиснаха кръв и мозък.

Ари Ре, вторият френски учен, захленчи.

Генералът се обърна към него.

– И вие ли сте французин?

Ре се разхълца.

– Господин Нируо – каза Барнаби.

Разбрал какво го очаква, французинът изкрещя:

– Не!

Нируо натисна спусъка и кръвта на Ре оплиска другата страна на лицето на Каплан.

---

13. Нали така (фр.)? – Б.пр.

Свита на кълбо в мрачното тясно пространство под асансьора, Майката се сепна от екота на изстрелите.

По дяволите, помисли си тя. Навярно пак бе припаднала.

„Трябва да остана будна.

Трябва да остана будна...“

Нюман погледна към прозрачната пластмасова торбичка, която беше донесла със себе си. Допреди двадесет минути спасителната течност се бе вливала във вената на ръката ѝ.

Сега торбичката беше празна.

Майката започна да трепери. Замръзваше, нямаше сили. Клепачите ѝ натежаваха.

Прехапа език в опит да остане будна.

Отначало болката ѝ помагаше, после обаче – не.

Сама в асансьорната шахта, Майката изпадна в безсъзнание.

Тревър Барнаби пристъпи напред и присви очи.

– Бил си непослушно момче, нали, сержант Каплан?

Змията мълчеше.

– Наистина ли си от ГРК, Змия? Предал си собствения си взвод, така ли? Какво стана, прекалено рано излезе от прикритие, започна да избиваш собствените си другари преди да се убедиш, че станцията е във ваши ръце, а? Басирам се, че Плашилото не е останал доволен. Затова ли те прикова на стълба и те остави тук?

Каплан преглътна.

Барнаби студено го изгледа.

– И аз щях да постъпя така.

В този момент зад него се приближи млад ефрейтор от СВС.

– Господин генерал.

– Да, ефрейтор?

– Господин генерал, хората започнаха да поставят експлозивите около станцията.

– На какво разстояние?

– Петстотин метра. В полукръг откъм сушата, както заповядахте.

– Добре. – Осемнадесетте гранати Тритонал имаха специално предназначение. Много специално предназначение.

– Ефрейтор, кога очаквате да приключите? – попита генералът.

– След около час.

– Чудесно. Когато свършите, донесете ми дистанционния детонатор.

– Слушам – отвърна ефрейторът. – А, още нещо, господин генерал.

– Да?

– Току-що доведоха пленниците, които паднаха от американския снегоход. Какво да правим с тях?

По радиостанцията вече бяха докладвали на Барнаби за войника и момиченцето, заловени от хората му.

– Заклучете детето в стаята му. А морския пехотинец ми доведете тук.

Либи Гант стоеше сама в мрачния ъгъл на подводната пещера. Лъчът на фенерчето ѝ осветяваше хоризонталната цепнатина в стената, разположена точно над пода. Беше широка около шестдесет сантиметра и дълга метър и осемдесет.

Застана на четири крака и надникна вътре. Не се виждаше нищо. Вътре обаче като че ли имаше празно пространство...

– Хей!

Гант се обърна.

Сара Хенслей стоеше под космическия кораб в другия край на пещерата и махаше с ръце.

– Хей! – възбудено извика палеонтоложката пак. – Елате да видите нещо!

Либи се приближи до големия черен корпус. Монтана вече бе там. Санта Крус стоеше на пост до басейна.

– Какво мислите за това? – Хенслей посочи към долната страна на кораба.

Гант се намръщи. Приличаше на клавиатура.

Дванадесет бутона, подредени по четири в три колони, с правоъгълен екран отгоре.

Но в тази „клавиатура“ имаше нещо странно.

На клавишите не бяха обозначени символи.

Също като целия кораб, тя беше абсолютно черна – черни бутони върху черна клавиатура.

После Либи забеляза, че все пак има някакъв знак. На втория бутон в средната колона бе гравирано червено кръгче.

– Какво е това? – попита Монтана.

– Кой знае? – рече Хенслей.

- Може би оттук се отваря вратата – предположи Гант.
Сара изсумтя.
– Едва ли. Виждали ли сте извънземни да използват клавиатури?
– Изобщо не съм виждала извънземни – отвърна Либи. – А висе?
Хенслей не й обърна внимание.
– Няма начин да разберем какво е – каза тя. – Може да е ключ за запалване или оръжейна система...
– Или механизъм за самоунищожаване – сухо прибави Гант.
– Предлагам просто да натиснем някой от бутоните и да проверим – рече Сара.
– Но кой? – попита Монтана.
– Този с кръгчето.
Лий замислено прехапа устни. Той беше най-старшият в групата. Решението бе негово. Сержантът погледна към Гант.
Тя поклати глава.
– Не сме тук да проверяваме как действа космическият кораб. Тук сме, за да го охраняваме, докато пристигнат основните ни сили.
Монтана се обърна към Санта Крус, който се беше приближил откъм басейна.
– Натисни го – каза той. – Искам да видя какво има вътре.
Лий отново погледна Сара Хенслей. Тя кимна.
– Добре – отстъпи накрая сержантът. – Натиснете го.
Палеонтоложката дълбоко си пое дъх. Протегна ръка и натисна бутона с червеното кръгче.

Отначало не се случи нищо.

Сара Хенслей пусна бутона и плъзна поглед по космическия кораб, сякаш очакваше да излети или нещо подобно.

Внезапно се разнесе тих мелодичен звук и екранът в горната част на клавиатурата просветна.

Секунда по-късно се появи поредица от числа.

– Мамка му – възкликна Монтана.

– По дяволите... – ахна Хенслей.

На дисплея пишеше:

24157817-----

ВЪВЕДЕТЕ КОДА ЗА ДОСТЪП

– Цифри? – смая се Лий.

– Английски? – рече Сара Хенслей. – Какво е това, по дяволите?

Гант само поклати глава. И докато се отдалечаваше от „космическия кораб“, тихо се засмя.

Скофийлд и Реншоу лежаха по гръб на студения айсберг и се вслушаха в ритмичното плискане на вълните на двеста метра от тях.

След няколко минути лейтенантът натисна един от бутоните на малкото черно устройство, закачено на колана му.

Прозвуча кратък сигнал.

– Какво правите? – попита Реншоу, без да поглежда към него.

– Включвам сателитната локализираща система. Всеки морски пехотинец има такова устройство. Нали разбирате, така могат да ни открият, ако се озовем на спасителна лодка на сред океана. Реших, че положението ни не е много по-различно. – Скофийлд въздъхна. – На нечий екран в някоя тъмна каюта на някой кораб току-що се появи премигваща червена точка.

– Това означава ли, че ще дойдат да ни спасят? – попита ученият.

– Когато се появят, отдавна ще сме мъртви. Но поне ще приберат телата ни.

– А, страховтно – рече Реншоу. – Адски се радвам, че данъците ми не са отивали напразно. Създали сте сателитна локализираща система, за да открият трупа ми. Леле.

Скофийлд се обърна към него.

– Поне мога да оставя писмо, в което да разкажа какво се е случило в станцията. Така ще научат истината. За французите. И за Барнаби.

– Хм, вече се чувствам по-добре – изсумтя Реншоу.

Лейтенантът се приповдигна на лакът и погледна към скалите. Гигантските вълни на Южния океан величествено се разбиваха в брега.

После Скофийлд за пръв път се озърна наоколо.

Айсбергът беше огромен. Толкова голям, че вълните дори не го люлееха. Трябва да бе дълъг най-малко километър и половина. Шейн нямаше представа на каква дълбочина под водата достига.

Ледената планина имаше приблизително правоъгълна форма и висок бял връх в единия край. Приличаше на призрачен лунен пейзаж.

Скофийлд стана на крака.

– Какво правите? – попита Реншоу. – Вкъщи ли си отивате?

– Не бива да стоим на едно място – отвърна лейтенантът. – Трябва

да се движим. А междуременно можем да помислим дали няма начин да се върнем на брега.

Ученият поклати глава, неохотно се изправи и го последва по неравната повърхност на айсберга.

Вървяха почти двадесет минути преди да разберат, че са сбъркали посоката.

Внезапно се озоваха на ръба и на запад пред тях се ширна безкрайното море. Най-близкият айсберг бе на около пет километра. Скофийлд се беше надявал, че ще могат да плуват от айсберг до айсберг, докато стигнат брега.

Двамата се запътиха обратно.

Вървяха съвсем бавно. По веждите и устните на Реншоу започнаха да се образуват ледени шушулки.

– Знаете ли нещо за айсбергите? – попита лейтенантът.

– Малко.

– Ограмотете ме.

– Веднъж четох в едно списание, че последната мода сред задниците с излишни пари било „катеренето по айсберги“. Явно е много популярно сред алпинистите. Единственият проблем е, че накрая планината се стопява.

– Имах предвид нещо малко по-научно – каза Скофийлд. – Например дали плават назад към брега.

– Не – отвърна Реншоу. – Ледът в Антарктида се движи от средата навън. Никога обратно. Айсбергите като този се откъсват от ледения шелф. Ето защо скалите са толкова стръмни. Надвисналият над океана лед натежава, просто се отчупва и се превръща в... – ученият махна с ръка наоколо, – айсберг.

– Ясно.

– Обаче някои са много големи. Невероятно големи. По-големи от цели държави. Искам да кажа, по дяволите, вземете тоя красавец. Само го вижте. Повечето големи айсберги просъществуват десетина-дванайсет години преди да се стоят. Но при подходящи климатични условия – и разбира се, ако е достатъчно обширен, – айсбергът може да плава около Антарктида в продължение на три десетилетия.

– Страхотно – сухо подметна Скофийлд.

Стигнаха до ледения перваз, от който се бяха качили.

– Супер – каза Реншоу. – Четирийсет минути обикаляме и пак се

върнахме тук.

Заизкачваха се по един плавен склон и се озоваха на мястото, където френското торпедо беше отчупило парче от айсберга.

Във вертикалната стена зееше голяма полукръгла дупка. Вълните се плискаха на десетина метра под нея.

– Ще умрем тук, нали? – попита Реншоу.

– Аз нямам такова намерение.

– Нима?

– „Уилкс“ е моята станция и ще си я върна.

– Аха. – Ученият погледна към морето. – А имате ли представа как точно ще си я върнете?

Скофийлд не му отговори.

Реншоу завъртя глава към него.

– Попитях как възнамерявате да си върнете оная ваша станция, след като сме изолирани на този дяволски айсберг?

Ала лейтенантът не го слушаше.

Бе приклеknал и се взираше в полукръглата дупка от торпедото.

Реншоу се приближи и застана зад него.

– Какво гледате?

– Спасението – отвърна Скофийлд.

Дребният геофизик проследи погледа му и веднага го видя.

Прозорец. Замръзнал в леда на няколко метра под ръба на айсберга.

Шейн завърза двете им канадки една за друга и накара Реншоу да го спусне до прозореца.

Старата дървена рамка бе напукана и избеляла. Скофийлд се зачуди колко ли време прозорецът – я и самата постройка – са били погребани в гигантския айсберг.

Взривът на торпедото трябваше да е откъснал десетметрово парче лед, разкривайки стъклото. Дълбоко си пое дъх и го счупи с ритник.

Вътре се отвори кухня.

Скофийлд извади от джоба на хълбока си фенерче и вдигна поглед нагоре към Реншоу, после се залюля, провря се през прозореца и се вмъкна във вътрешността на айсберга.

Първото нещо, което освети лъчът му, бяха обърнатите наопаки думи:

ЧЕСТИТА НОВАТА 1969 ГОДИНА!
ДОБРЕ ДОШЛИ В „ЛИТЪЛ АМЕРИКА IV“!

Надписът висеше в помещение, в което се беше озовал. Малка стая с дървени стени, изцяло погребана в леда.

И всичко бе обърнато наопаки. Цялата стая.

Трябваше му секунда, за да осъзнае, че всъщност стои на тавана.

Погледна надясно. От стаята се разклоняваха още няколко...

– Хей! – разнесе се отвън гласът на Реншоу.

Лейтенантът провря глава през прозореца.

– Какво става? Ще умра от студ, докато ви чакам – рече ученият.

– Някога чували ли сте за „Литъл Америка IV“? – попита Скофийлд.

– Да. Една от научно-изследователските ни станции от шейсетте години. През шейсет и девета я отнесъл океанът, когато от ледения шелф на Рос се откъснал айсберг, голям девет хиляди квадратни километра. Флотът я търсил три месеца, но не успял да я намери.

– Е, ние току-що я открихме – каза Скофийлд.

Увит в три дебели вълнени одеяла, Джеймс Реншоу седеше на пода в главната стая на „Литъл Америка IV“. Той енергично търкаше дланите си и им духаше, за да ги стопли, докато Скофийлд – все още облечен в подгизналата си униформа – претърсваше другите помещения в мрачната, обърната с тавана надолу станция. Нито един от двамата не смееше да яде от тридесетгодишните консерви, които се валяха по пода.

– Доколкото си спомням, „Литъл Америка IV“ е била като „Уилкс“ – каза Реншоу. – Научно-изследователска станция, построена в крайбрежния леден шелф. Търсели петролни залежи...

– Защо всичко е надолу с главата? – попита от съседната стая Скофийлд.

– Съвсем просто. След откъсването си, айсбергът се е преобърнал.

– Преобърнал ли се е?

– Често се случва – потвърди Реншоу. – И ако се замислите, ще видите, че е логично. Когато се отчупва от брега, горната част на айсберга е по-тежка, защото по-топлата морска вода бавно е разяждала леда отдолу. И се преобръща.

Заобиколен от купчини ръждясали останки, лейтенантът прескочи голяма макара с кабел. После забеляза нещо.

– Колко време казахте, че флотът е търсил станцията?

– Около три месеца.

– Не е ли прекалено дълго за една изчезнала станция?

Геофизикът сви рамене.

– По-дълго от обикновено. Защо?

Скофийлд се върна при него. В ръцете си носеше някакви метални предмети.

– Струва ми се, че нашите момчета са вършили тук нещо секретно – усмихна се Шейн.

И протегна напред въже, което сякаш бе покрито с бял прах.

– Детонаторен шнур – каза той и го завърза за китката си. – Използва се за взривяване на разположени наблизко експлозивни. Прахът, който виждате, е магнезиев сулфид. Този детонаторен шнур гори адски бързо и развива страхотна температура – всъщност, толкова висока, че може да пререже метал. Полезно нещо, от време на време го използваме и днес.

Това – лейтенантът повдигна ръждива кутия, – е отровен газ VX. А това – зарин.

– Зарин ли? – смая се Реншоу. Дори той знаеше, че заринът е химическо оръжие. Спомняше си инцидента през 1995 г. в Япония, когато група терористи бяха взривили зарин в токийското метро. Бяха загинали няколко души. – Значи са имали зарин през шейсетте?

– О, да.

– И вие смятате, че в тази станция са правели опити с бойни отровни вещества?

– Да, предполагам.

– Но защо? Защо точно в Антарктида?

– Поради две причини. *Първо*: в Америка пазим почти всички отровни газове в хладилни камери, защото при по-висока температура повечето губят токсичността си. Така че е логично да провеждат опити на място, където е студено през цялата година.

– А втората причина?

– *Втората* причина е много по-проста – усмихнато отвърна Скофийлд. – Наоколо няма никой.

Той се запъти обратно към съседната стая.

– Във всеки случай, в момента тези неща не са ни от полза. Но тук има нещо, което може да ни помогне. Нещо, което, струва ми се, ще ни върне в играта.

– Какво?

– Ето – каза лейтенантът, когато отново се появи на прага. Носеше пращен акваланг.

Шейн се зае да подготви тридесетгодишните акваланги. Реншоу бе натоварен със задачата да почисти вентилите и дихателните тръби.

Основният риск се криеше в кислородните бутилки. След трите десетилетия имаше опасност въздухът да е станал токсичен.

Имаше само един начин да проверят.

Скофийлд продължително вдиша и погледна към Реншоу. След като не умря, той обяви въздуха за годен.

След двадесетина минути бяха почти готови.

– Успяхте ли да разгледате трупа на Бърни Олсън? – тихо попита ученият.

Лейтенантът се обърна към него. Дребният геофизик старателно миеше въздушните тръби с морска вода.

– Да – отвърна Шейн.

– Какво забелязахте?

Скофийлд се поколеба.

– Че господин Олсън си е отхапал езика.

– Хммм.

– Освен това челюстите му бяха стиснати и очите му бяха силно възпалени.

Реншоу кимна.

– Какво ви казаха за смъртта му?

– Сара Хенслей ми обясни, че сте инжектирали течен препарат за почистване на канали в шията му.

Реншоу кимна повторно.

– Разбирам. Лейтенант, бихте ли хвърлили един поглед на това? – Той извади от джоба на гърдите си подгизнала от вода книга. Същата, която беше взел от „Уилкс“.

Скофийлд я пое. На корицата пишеше:

„Биотоксикология“.

– Лейтенант – продължи геофизикът, – когато някой ви отрови с препарат за почистване на канали, токсинът удря сърцето ви. Само това. Нищо повече. Просто умирайте. Втора глава.

Шейн прелисти натезжалите от водата страници и отвори на Глава 2. Прочете заглавието:

„Мигновена физиологична смърт, предизвикана от отрови“.

Авторът публикуваше списък на известните токсини. Някъде по средата, Скофийлд забеляза „концентрирани почистващи препарати, инсектициди“.

– Въпросът е – каза Реншоу, – че при такова отравяне няма външни признаци. Сърцето просто спира. – Той повдигна показалец. – Но с други отрови не е така. Например отровата на морската змия.

– Отровата на морската змия ли? – изненада се лейтенантът.

– Девета глава.

Скофийлд прелисти по-нататък и стигна до Глава 9:

„Естествени отрови – морска фауна“.

– Потърсете морските змии – подкани го Реншоу.

Шейн откри подзаглавието:

„Морски змии – отрови, симптоми и лечение“.

– Прочетете дяла. На глас.

– Отровата на обикновената морска змия (*Enhydrina schistosa*) – започна Скофийлд, – е три пъти по-силна от тази на кралската кобра, най-отровната земна змия. Една капка (0.03 ml) е достатъчна, за да убие трима души. Типичните симптоми са главоболие и сковаване на мускулите, подуване на езика, парализа, загуба на зрение, силно възпаление на очите и разширяване на зениците. Най-характерен е спазъм на челюстните мускули. Често се случва ухапаните от морски змии да...

Той замълча.

– Продължете – тихо каза геофизикът.

– ... отхапят със зъби собствения си език. – Скофийлд го погледна. Реншоу наклони глава.

– Приличам ли ви на убиец, лейтенант?

– Може да сте сложили в спринцовката отрова от морска змия? – възрази Шейн.

– Лейтенант – каза дребният учен, – в полярната станция „Уилкс“ отровата от морска змия се съхранява в биотоксикологичната лаборатория, която винаги, абсолютно винаги, е заключена. До стаята имат достъп само няколко души и аз не съм сред тях.

Скофийлд си спомни лабораторията на ниво Б, на чиято врата бе видял характерния знак за биологична опасност.

Спомни си и още нещо.

Думите на Сара Хенслей: „*И преди да се случи всичко това, работех с Бен Остин в биологичната лаборатория на ниво Б. Той провеждаше опити с нова противоотрова срещу Enhydrina schistosa*“.

Не. Невъзможно.

Лейтенантът погледна Реншоу.

– И кой, според вас, е убил Бърни Олсън?

– Ами някой, който е имал достъп до биотоксикологичната лаборатория. Това означава Бен Остин, Хари Кокс или Сара Хенслей.

Сара Хенслей...

– Защо им е да го убиват?

– Нямам представа – отвърна геофизикът. – Никаква представа.

– Значи, доколкото ви е известно, нито един от тях не е имал мотив да убие Олсън?

– Да.

– Вие обаче сте имали мотив. Олсън е крадял резултатите от проучванията ви.

– И това ме прави идеалната жертва на инсценировката, нали?

– Но ако някой е искал да ви натопи, наистина е щял да използва почистващ препарат. Защо го е убил със змийска отрова?

– Логичен въпрос – съгласи се Реншоу. – Само че ако прочетете тази книга, ще научите, че при почистващия препарат има петдесет и девет процента вероятност за летален изход, докато при отровата на морската змия вероятността е деветдесет и осем процента. Убиецът е искал да бъде сигурен, че Олсън ще умре. Затова е използвал змийската отрова.

Скофийлд замислено прехапа устни.

– Разкажете ми за Сара Хенслей.

– Какво да ви разкажа?

– Как работехте? Харесвахте ли я, тя харесваше ли ви?

– Не, не и не.

– Защо не?

– Наистина ли ви интересува? – Реншоу дълбоко въздъхна и извърна очи. – Защото се омъжи за най-добрия ми приятел, който също ми беше шеф, а не го обичаше.

– За кого става дума? – попита Скофийлд.

– Брайън Хенслей. Преди да умре беше декан на геофизическия

факултет в Харвард.

Кърсти бе споменала, че баща ѝ преподавал висша математика. И че неотдавна умрял.

– Загинал е при автомобилен инцидент, нали?

– Да. Пиян шофьор се качил на тротоара и го блъснал. – Реншоу го погледна. – Откъде знаете?

– Кърсти ми каза.

– Кърсти ви е казала. – Ученият бавно кимна. – Тя е добро дете, лейтенант. Каза ли ви, че ми е кръщелница?

– Не.

– Когато се роди, Брайън ме помоли да ѝ стана кръстник, нали разбирате, в случай, че с него се случи нещо. Майка ѝ Мери-Ан почина от рак, когато Кърсти беше седемгодишна.

– Чакайте малко – прекъсна го Скофийлд. – Майката на Кърсти починала от рак, когато момичето е било на седем, така ли?

– Да.

– Значи Сара Хенслей не е нейна майка?

– Не. Сара Хенслей е втората жена на Брайън. Сара Хенслей е мащеха на Кърсти.

Шейн най-после започваше да разбира. Начинът, по който Кърсти разговаряше със Сара. И се затваряше в себе си, когато се намираще близо до нея. Естествена реакция на дете към мащеха, която не обича.

– Не знам защо Брайън се ожени за нея – продължи Реншоу. – Да, беше самотен, освен това, хм, Сара наистина е привлекателна и се въртеше около него. Но тя е амбициозна. Господи, адски амбициозна. Познава се по очите ѝ. Просто искаше да вземе неговото име, да се запознае с хората, с които работеше той. Не искаше самия него. Още по-малко детето.

Реншоу тъжно се засмя.

– И след като оня пиян шофьор уби Брайън, Сара изведнъж изгуби мъжа си и получи детето, което изобщо не ѝ трябваше.

– А тя защо не ви харесва? – попита Скофийлд.

– Защото казах на Брайън да не се жени за нея.

Лейтенантът поклати глава.

– Готов ли сте с тези тръби? – попита той.

– Да.

– Ще продължим разговора, но малко по-късно. – Шейн се изправи и нарами единия чифт кислородни бутилки.

– Почакайте – спря го Реншоу и също стана на крака. – Там ли

искате да се върнете? Ами ако ви убият? Тогава няма да остане никой, който да ми повярва.

– Кой е казал, че ви вярвам?

– Вярвате ми. Знам, че ми вярвате.

– Тогава изглежда ще е най-добре да дойдете с мен. За да се погрижите да не ме убият. – Скофийлд се приближи до един от илюминаторите и погледна навън.

Реншоу пребледня.

– Добре, добре, само не бързайте толкова. Замисляли ли сте се, че там някъде има семейство косатки? Да не споменавам за тюлена, който убива косатките...

Ала Шейн не го слушаше. На върха на една от ледените скали на югозапад премигваше слаба зелена светлина. Зеленият маяк, монтиран върху радиоантената на станцията.

– Господин Реншоу, с вас или без вас, аз наистина отивам там. – Скофийлд се обърна и го погледна. – Хайде. Време е да си върнем полярната станция „Уилкс“.

Облекли по два чифта прекалено големи водолазни костюми от 60-те години, Скофийлд и Реншоу плуваха в ледената тишина и дишаха тридесетгодишния въздух от кислородните си бутилки.

Бяха се завързали през кръста със стоманено въже, което бавно се развиваше от голямата цилиндрична макара в „Литъл Америка IV“ – предпазна мярка в случай, че някой от тях се изгуби и трябва да се върне.

Скофийлд носеше харпун, който бе открил в старата станция.

Когато заплуваха под ледения шелф сред гора от остри ледени сталактити, водата стана кристално чиста. Светът бе абсолютно бял. Призрачно бели ледени образувания – обърнати наопаки планински върхове – се спускаха надолу към дъното на дълбочина близо сто и двадесет метра.

Скофийлд се намръщи. Очакваше ги дълъг път, преди да изплуват в басейна на станцията. Сега двамата се движеха покрай едно от огромните му ледени образувания.

Скоро стигнаха дъното му. Шейн бавно мина под върху му, бялата стена изчезна...

... и тогава я видя.

Сърцето му бясно затуптя.

Беше точно пред него и бавно се издигаше нагоре към станцията.
Водолазната камбана.

Той разбра какво означава това.

Британците вече бяха пратили група в пещерата.

Надяваше се, че неговите морски пехотинци са готови.

Що се отнасяше до него и Реншоу, трябваше да се възползват от случая...

Скофийлд се завъртя във водата и даде знак на учения да побърза.
Двамата заплуваха заедно към камбаната.

– Колко са долу? – тихо попита Барнаби.

Бък Райли млъкна.

Бяха го накарали да застане на колене до басейна, с ръце, заключени на гърба. Лявото му око беше подутото, едва държеше клепача си отворен. След като бяха паднали от снегохода, Райли и Кърсти бяха отведени обратно в „Уилкс“.

– Господин Нироу – каза генералът.

Здравенякът силно удари Бък в лицето. Книгата падна на земята.

– Колко са? – повтори Барнаби. В ръката си държеше магнитната кука на Райли.

– Долу няма никой! – отвърна сержантът и изплю една хрчка кръв.
– Нямахме време да пратим водолази.

– Как ли не – въздъхна британецът и замислено погледна куката. – Господин Райли, трудно ми е да повярвам, че командир от ранга на Плашилото, още с пристигането си тук, няма да прати група в пещерата.

– Тогава защо не питате него?

– Кажете ми истината, господин Райли, иначе съвсем скоро ще изгубя търпение и ще нахраня с вас лъвовете.

– Долу няма никой – упорито продължаваше да отрича Бък.

– Добре – рече Барнаби и рязко се обърна към Змията. – Господин Каплан, истината ли казва господин Райли? Ако господин Райли ме лъже, ще го убия. Ако ме излъжете вие, ще убия и вас.

Книгата погледна към другия морски пехотинец с разширени, умоляващи очи.

– Лъже – каза Каплан. – Долу има четирима души. Трима морски пехотинци и един цивилен.

– Копеле гадно! – извика Райли.

– Господин Нироу, знаете какво да правите. – Барнаби хвърли магнитната кука на едрия командос.

Скофийлд и Реншоу едновременно изплуваха в бавно издигащата се камбана.

Излязоха от водата и стъпиха на металната платформа.

Дребният геофизик дълбоко си пое дъх. Скофийлд се огледа.

На отсрещната стена забеляза дигитален дълбокомер: 109 метра. 108. 107.

– Хопа – каза Реншоу. Скофийлд се обърна. Ученият стоеше пред малък телевизионен монитор, монтиран на стената почти под тавана. Той го включи. – Бях забравил за това.

– Какво е? – попита лейтенантът.

– Поредната играчка на стария Кармайн Йегър. Спомняте ли си, разказвах ви за тоя старец, дето постоянно наблюдаваше китовете. Тогава ви споменах, че понякога ги гледаше от камбаната. Е, този монитор показва басейна в станцията. Йегър накара да го инсталират, за да наблюдава повърхността на басейна, докато самият той е под водата.

На екрана се виждаше ниво Д, гледано през обектива на камерата под долната страна на подвижния мост.

И се вцепени.

Там стояха командоси от СВС с автомати. Видя и Змията, все още прикован за стълба, както и Тревър Барнаби, който бавно крачеше назад-напред.

А и още един човек.

Бък Райли.

– Добре, издигнете го – нареди генералът, когато Нируу завърза кабела на магнитната кука за глезените на Райли.

Някой вече беше преметнал въжето през подвижния мост на ниво В и бе заклешил ръкохватката в две от скобите на стълбата между нива Д и Г. Огромният командос натисна черния бутон, който навиваше кабела.

Книгата внезапно се издигна във въздуха с главата надолу. Ръцете му все още бяха заключени зад гърба. Залюля се над басейна и безпомощно увисна над водата.

– Какво правят, по дяволите? – попита Реншоу, докато двамата със Скофийлд наблюдаваха черно-белия екран.

В този момент водолазната камбана леко се разклати и лейтенантът се опря на стената.

– Какво беше това? – бързо попита Реншоу.

Отговорът плуваше зад илюминаторите на бавно движещата се камбана.

Няколко големи черно-бели фигури. Прекалено познати.

Семейството китове-убийци.

Издигаха се към повърхността.

Първата гръбна перка се появи над водата и сред двадесетината командоси от СВС на ниво Д се разнесе шепот.

Райли също видя косатката, която бавно плуваше под него. Сержантът започна да се гърчи, ала нищо не помагаше. Ръцете му бяха в белезници, краката – завързани.

Верижката със служебния му номер се изхлузи през главата му и падна във водата.

Барнаби наблюдаваше китовете от платформата.

– Би трябвало да стане много интересно.

Към него се приближи един от британските ефрейтори. Същият, който му бе докладвал по-рано.

– Господин генерал, гранатите са поставени – и му подаде малко черно устройство с бутони. Дистанционният детонатор, сър Барнаби го взе.

– Каква е обстановката?

– Петима души са разположени около станцията и следят хоризонта с лазерни телеметри. При последната проверка в радиус от осемдесет километра нямаше нищо.

– Добре – каза Барнаби. – Добре.

Той отново насочи вниманието си към басейна и американския морски пехотинец.

– Това ни дава малко време за развлечение – рече генералът.

– Господи, това нещо не може ли да изплува по-бързо? – попита Скофийлд, вперил поглед в дълбокомера. Все още бяха на петдесет и осем метра под повърхността. Оставаха седем минути.

– Мамка му! – изруга лейтенантът. – По дяволите!

– Господин Нироу – каза Барнаби.

Командосът натисна един от бутоните на магнитната кука и въжето започна да се развива. Райли се спусна надолу към басейна.

Водата под него се вълнуваше. Навсякъде плуваха косатки. Изведнъж една от тях се издигна на повърхността и изхвърли фонтан от водна

струя през дихателния си отвор.

Главата на Райли се приближаваше към водата. Оставаха още тридесет сантиметра, когато спускането рязко спря.

– Господин Райли! – извика от платформата Барнаби.

– Какво?

– Да живее Британия, господин Райли!

Нироу отново натисна бутона и Книгата потъна до раменете във водата.

В същия момент морският пехотинец зърна една редица от остри бели зъби да преминава покрай него.

Очите му се разшириха.

Бяха толкова много! Навсякъде около него.

Внезапно една от косатките го забеляза, обърна се и се насочи към него.

Райли висеше с главата надолу.

Китът-убиец плуваше към него.

Когато видяха огромната гръбна перка на косатката да се носи към морския пехотинец, командосите от СВС заръкопляскаха.

Скофийлд не откъсваше очи от монитора.

– Хайде, Книга – рече той. – Кажи ми, че си скрил нещо в ръкава си.

Райли напрягаше ръце зад гърба си. Белезниците не поддаваха.

Косатката се приближаваше.

Бързо.

Тя раззина челюсти, претърколи се настрани и...

... мина покрай него, като се отърка в тялото му.

Командосите задюдюкаха.

Скофийлд облекчено въздъхна.

– Това е краят – промълви зад него Реншоу.

– Какво искате да кажете?

– Спомнете си какво ви обясних. Те първо заявяват претенциите си. После те изяждат.

Райли мислено изкрещя.

Не можеше да освободи ръцете си.

Не... можеше... да... освободи... ръцете си...

После отново видя косатката.

Пак се приближаваше. Същата.

Вече по-бързо. Високата ѝ гръбна перка мощно пореше водата.

Тя повторно раззина паст и Райли видя белите ѝ зъби и розовия ѝ език.

Този път не се претърколи настрани.

Този път не мина покрай него.

Този път не се отърка в тялото му.

Не, този път седемтонното чудовище с ужасяваща сила се блъсна в него и налага главата на Райли.

Скофийлд безмълвно гледеше монитора.

– Боже Господи – ахна зад него Реншоу.

Картината на екрана беше страшна.

От водата бликна кървав фонтан. Китът беше захапал цялата горна половина на тялото на Райли и сега яростно го дърпаше, като се опитваше да го откъсне от въжето.

Скофийлд продължаваше да мълчи.

Гадеше му се.

Монтана и Сара Хенслей гледаха екрана на клавиатурата. Гант ги бе оставила и се бе върнала при цепнатината в отсрещния край на подводната пещера.

24157817-----

ВЪВЕДЕТЕ КОДА ЗА ДОСТЪП

– Това е ключът – каза Хенслей.

На дисплея вече имаше осем цифри. 24157817. Следваха шестнадесет празни места.

– Трябва да се попълнят още шестнайсет числа – отвърна Монтана.

– Но какъв е кодът за достъп?

– Още цифри – замислено рече палеонтоложката. – Сигурно е някакъв цифров код, който следва от този.

– Даже да открием кода, как ще го въведем?

Хенслей се наведе напред и натисна първия черен бутон на клавиатурата.

В първото празно място на екрана незабавно се появи „1“

Лий се намръщи.

– Откъде знаехте?

Тя сви рамене.

– Щом има инструкции на английски, значи това нещо е направено от човек. Същото се отнася и за клавиатурата. Което значи, че е като всички други – като на калкулатор или телефон. Кой знае, може създателите на кораба просто да не са имали време да обозначат клавишите.

Сара натисна втория бутон.

В следващото свободно пространство светна цифрата „2“. Тя тържествуващо се усмихна.

– Шестнайсетцифрен код – измърмори под нос палеонтоложката. – Можем да комбинираме десет цифри. По дяволите! Има трилиони възможни комбинации.

– Мислите ли, че ще успеете да го разгадаете? – попита Монтана.

– Не знам – отвърна Хенслей. – Зависи какво трябва да означават първите осем цифри.

Сержантът се наведе напред и натисна първия бутон четиринадесет пъти. Празните места на дисплея бързо се запълниха.

Внезапно се разнесе сигнал. Под цифрите се появи нов текст:

24157817 1 2 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1
ГРЕШЕН КОД – ДОСТЪП ОТКАЗАН
ВЪВЕДЕТЕ КОДА ЗА ДОСТЪП

После останаха само първоначалните думи, осемте цифри и шестнадесетте празни места. Хенслей озадачено погледна Монтана.

– Откъде знаехте?

Той се усмихна.

– Машината дава втора възможност, ако въведеш грешен код. Като повечето военни системи.

Гант беше приклепнала до цепнатината в основата на ледената

стена и насочваше лъча на фенерчето си в отвора.

В тази пещера и в самия „извънземен кораб“ имаше нещо, което я смущаваше...

Вътре откри кухня. Кръгла кухня, която изглежда продължаваше надясно. Дъното ѝ бе на около метър и половина.

Либи легна по гръб и се запровира в цепнатината.

Внезапно ледът поддаде и тя тежко падна на пода на пещерата.

Звукът високо отекна наоколо, сякаш някой беше ударил с ковашки чук по парче стомана.

Гант се вцепени.

Стомана?!

После бавно, съвсем бавно погледна надолу. Дъното бе покрито с тънък пласт скреж, ала ясно се виждаше.

Очите ѝ се разшириха.

Първо забеляза нитовете – малки и кръгли, на тъмносив фон.

Наистина беше метал.

Гант плъзна лъча наоколо. Малката пещера имаше цилиндрична форма, като влаков тунел, с висок заоблен таван, който се издигаше над хоризонталната цепнатина. Всъщност Либи почти виждаше през дебелата ледена стена над отвора, сякаш бе от прозрачно стъкло.

Обърна се и насочи фенерчето си в срещуположната посока.

И тогава видя вратата.

Тежка врата от сива стомана. Вградена в леда, покрита със скреж и шушулки. Приличаше на люк на кораб или подводница – солиден, монтиран на яка метална каса.

– Господи – ахна Гант.

Пит Камерън за трети път се обади във вашингтонския офис на „Поуст“. Седеше в дневната на Андрю Трент. Алисън най-после вдигна.

– Къде беше? – попита Камерън. – Цял следобед те търся.

– Няма да повярваш на какво се натъкнах – отвърна тя.

И му разказа за откритието си в Националната библиотечна база данни. Координатите, които бе уловил техникът от института „ТИЗР“, отговаряха на местоположението на полярна станция в Антарктида: полярната станция „Уилкс“.

Камерън извади бележките от посещението си в обсерваторията и ги прегледа.

Алисън му прочете имената на учените, които бяха живели в

станцията, заедно със заглавията на статиите и книгите им. Накрая завърши с Библиотеката на Конгреса и „Предварително проучване“ на К. М. Уейцкин.

– През седемдесет и девета книгата е била заета на някой си О. Наймайър.

Камерън се намръщи.

– Наймайър ли? Ото Наймайър? Той не беше ли в Съвета на началник-щабове при Никсън?

– И при Картър – отвърна Алисън.

В дневната влезе Андрю Трент.

– Името „Наймайър“ ли ви чух да споменавате?

– Да – потвърди Камерън. – Ото Наймайър. Познавате ли го?

– Чувал съм за него – каза Трент. – Бил е във военновъздушните сили. Полковник. През седемдесет и девета отлетял някъде със самолет и не се завърнал.

– Същият – каза по телефона Алисън. – Хей, кой е при теб?

– Андрю Уилкокс – погледна репортерът Трент.

– Приятно ми е да се запознаем, Андрю – рече Алисън. – Да, прав сте. Вечерта на трийсети ноември седемдесет и девета Наймайър се качил на военен боинг седемстотин двацет и седем в база „Андрюс“ и излетял в неизвестна посока. Повече никой не чул за него.

– В архивите няма ли сведения къде е отишъл? – попита Пит.

– Всичко е секретно, скъпи. Секретно. Обаче все пак успях да събера някои данни за него. Наймайър пилотирал фантоми във Виетнам. През шейсет и пета го свалили над делтата на Меконг. Прекарал една година във военнопленнически лагер. И двата му крака били счупени. Спасили го през шейсет и шеста. Оттогава е бил все на ръководни длъжности в Пентагона. От шейсет и осма до седемдесет и четвърта – началник тил на военновъздушните сили. През седемдесет и втора Никсън го назначил в Съвета на началник-щабове. Картър потвърдил назначението му.

През седемдесет и седма явно е участвал в проекта „Стелт“. Бил е в комисията на военновъздушните сили, която избрала бомбардировача В-2, производство на „Нортроп-Боинг“. Според официалните документи обаче, Наймайър гласувал за отхвърлената компания – консорциум, създаден от „Дженеръл еъронаутикс“ и малка калифорнийска фирма за електроника „Ентъртек лимитид“.

– И защо му е да краде предварително теренно проучване за някаква университетска научно-изследователска станция в Антарктида? –

попита Камерън.

– Тъкмо това е въпросът – отвърна Алисън. – Мисля, че не се отнася за същата станция.

– Какво?

– Виж, прегледах оная книга за Антарктида от Брайън Хенслей. Според него полярната станция „Уилкс“ е построена през деветдесет и първа.

– Ясно.

– Но Наймайър е изчезнал през седемдесет и девета.

– С други думи?

– С други думи Наймайър е търсил информация за станция на същото място дванайсет години преди да построят „Уилкс“.

Алисън замълча за миг.

– Пит, мисля, че е имало две станции – продължи тя. – Две станции на едно и също място. Едната през седемдесет и осма, за която се отнася теренното проучване на К. М. Уейцкин, и втора, през деветдесет и първа.

Пит Камерън се наведе напред.

– Искаш да кажеш, че са построили втората станция върху първата, така ли?

– Според мен създателите на втората станция, полярната станция „Уилкс“, не са знаели за първата – отвърна Алисън. – Брайън Хенслей изобщо не споменава за нея в книгата си.

– И каква е била тази станция? – попита Пит. – Искам да кажа станцията на Наймайър.

– Кой знае? – рече жена му.

В този момент Андрю Трент видя листа с бележките на репортера и започна да ги чете.

– А какво става при теб? – попита Алисън. – Откри ли нещо интересно?

– Може да се каже – отвърна Камерън, спомнил си разказа на Трент за избиването на взвода му, неговата официална „смърт“ и Групата за разузнавателно координиране.

– Хей – неочаквано се обади от другата част на стаята бившият морски пехотинец и вдигна в ръка бележника на Пит. – Откъде взехте това?

Репортерът погледна към листа.

„ПРИЕМ, 134625
 ВРЪЗКАТА ПРЕКЪСНАТА > ЙОНОСФЕРНИ
 СМУЩЕНИЯ.
 ПРЕДЕН ВЗВОД ПЛАШИЛО
 –66,5
 СЛЪНЧЕВО ИЗРИГВАНЕ, СМУЩ. РАДИО 115° 20' 12"
 ИЗТОЧНА
 КАК ДА СТИГНЕМ ДОТАМ, ЗА ДА – ВТОРИ ВЗВОД НА
 ПЪТ“

Той обясни на Трент за посещения си в обсерваторията.

– И тези координати – посочи с показалец Андрю, – шейсет и шест цяло и пет и сто и петнайсет градуса, двацет минути и дванайсет секунди източна дължина се отнасят за научно-изследователска станция в Антарктида?

– Да – кимна Пит.

Трент тревожно го погледна в очите.

– Чували ли сте за разузнавателните взводове на морската пехота, господин Камерън?

– Само онова, което ми разказахте вие.

– Те са преден взвод.

– Ясно – рече репортерът.

– А Плашило...

Пит вдигна очи от бележките.

– Какво е „Плашило“? Кодово име на операция ли?

– Не – рязко отвърна Трент. – Плашилото е човек. Лейтенант от морската пехота. Мой приятел.

Пит Камерън зачака бившият офицер да продължи, ала Трент млъчеше. После внезапно изпъшка:

– Мамка му! Плашилото е там.

– Какво искаш да кажеш? – няколко минути по-късно попита Алисън. – Мислиш, че в оная станция има морски пехотинци ли?

– Да, така смятаме – възбудено потвърди Пит.

– Господи, и вторият взвод е вече на път – отново хвърли поглед към бележките Трент. – Мамка му!

Той се обърна към Камерън.

– Затворете телефона за малко. Трябва да се обадя.

Пит каза на Алисън, че ще й позвъни пак.

Трент бързо набра някакъв номер.

– Да, здравейте, личен състав, моля – рече в слушалката Андрю. Изчака малко, после продължи: – Да, здравейте, чудех се дали можете да ми кажете къде да открия лейтенант Шейн Скофийлд, моля. По семеен въпрос. Спешно е. Да, ще почакам.

Изтече цяла минута, преди някой да се обади отново.

– Да, тук съм – отвърна Трент накрая. – Какво... а, аз съм му зет, казвам се Майкъл. – Пауза. – О, не – промълви той. – Господи. Да, благодаря ви. Дочуване.

И затръшна слушалката.

– Мамка му!

– Какво става?

– Според личния състав на морската пехота на Съединените щати, вчера в девет и половина сутринта старши лейтенант Шейн М. Скофийлд е загинал при злополука по време на учение в южния Пасифик. В момента се опитвали да се свържат със семейството му.

Камерън се намръщи.

– Загинал ли е?

– Според тях, да – тихо каза Трент. – Но това не означава, че е вярно. – Замълча за миг. – Вторият взвод...

– Да?

– Вторият взвод е на път към полярната станция „Уилкс“, нали така?

– Да...

– И според морската пехота на Съединените щати, Шейн Скофийлд вече е мъртъв?

– Да...

Трент се замисли. После рязко вдигна глава.

– Скофийлд е открил нещо. И те ще го убият.

Камерън отново се обади на Алисън.

– Бързо прати информацията, която си намерила – каза той.

– Добре, добре, почакай мъничко, скъпи. – Пит чу тракане на клавиши. – Готово, сега ти я пращам.

Трент включи компютъра си в другия край на дневната. В дъното на екрана се появи мигащото съобщение: ИМАТЕ ИМЕЙЛ.

Той го отвори.

НАЦИОНАЛНА БИБЛИОТЕЧНА БАЗА ДАНИИ
ТЪРСЕНЕ ПО КЛЮЧОВА ДУМА

ШИРИНА – 66.5°
 ДЪЛЖИНА – 115° 20' 12"
 БРОЙ НА ОТКРИТИТЕ ЗАГЛАВИЯ: 6

ЗАГЛАВИЕ	АВТОР	МЕСТОНАХОЖДЕНИЕ	ГОДИНА
ДОКТ. ДИСЕРТАЦИЯ	ЛУЕЛИН, Д. К.	СТАНФОРД, КЪНЕКТ.	1998
ДОКТ. ДИСЕРТАЦИЯ	ОСТИН, Б. К	СТАНФОРД, КЪНЕКТ.	1997
ДОКТ. ДИСЕРТАЦИЯ	ХЕНСЛЕЙ, С. Т.	КАЛИФ. УНИВЕРСИТЕТ	1997
НАУЧНА СТАТИЯ	ХЕНСЛЕЙ, Б. М.	ХАРВАРД, МАСАЧ.	1996
ЛЕДЕНИЯТ ПОХОД – РАЗМИСЛИ ЗА ЕДНА ГОДИНА В АНТАРКТИДА	ХЕНСЛЕЙ, Б. М.	ХАРВАРД, МАСАЧ. И ВГБ	1995
ПРЕДВАРИТЕЛНО ПРОУЧВАНЕ	УЕЙЦКИН, К. М.	БИБЛКОНГ	1978

Това беше списъкът, който Алисън бе качила от Националната библиотечна база данни. Списъкът на всички заглавия, в които се споменаваше 66,5° южна ширина и 115° 20' 12" източна дължина.

– Добре – каза Пит.

– Какво ще правите сега? – попита Алисън. Гласът ѝ се разнесе по високоговорителя на телефона.

– Ще потърсим адресите им – като тракаше на клавиатурата, отвърна Трент. – Имейл адресите на учените в Антарктида, за да пратим съобщение на Скофийлд.

– Повечето университетски професори имат имейл – каза Пит. – Надяваме се, че полярна станция „Уилкс“ е свързана със сателитен телефон...

– Открих нещо! – прекъсна го Андрю. – Хенслей, Сара Т. Имейл адресът е в Калифорнийския университет, но има препратка към външен адрес: sarahhensleigh@wilkes.edu.us. Това е!

Той продължи да пише.

– Добре – минута по-късно каза Трент. – Отлично. Имат общ адрес в станцията: allwilkes@wilkes.edu.us. Отлично. Вече можем да пратим имейл на всеки в „Уилкс“, който има компютър.

– Направете го – отвърна Камерън.

Андрю написа съобщението и натисна клавиша за изпращане.

Либи Гант стоеше пред тежката стоманена врата, вградена в стената на късия леден тунел.

Тя с мъка завъртя ръждивото колело, с което се отваряше вратата. Разнесе се изпукване.

Гант я дръпна и насочи напред лъча на фенерчето си.

– Леле – възкликна младата жена.

Приличаше на самолетен хангар. Помещението беше толкова огромно, че лъчът не стигаше до отсрещния му край. Но се виждаше достатъчно.

Стени.

Стени, построени от човек.

Стоманени стени с тежки носещи греди, поддържащи висок алуминиев таван. В сумрака се различаваха огромни жълти кранове. На тавана имаше халогенни лампи. На пода лежах метални подпори. Някои от тях бяха счупени. Лед покриваше всичко.

Гант забеляза в краката си парче хартия. Вдигна го. В горния му край все още личеше надпис: „ЕНТЪРТЕК ЛИМИТИД“.

Либи се върна в късия тунел, който водеше към главната пещера. Повика Монтана и Хенслей.

Няколко минути по-късно Лий се провря през хоризонталната цепнатина и двамата с Гант влязоха в гигантския хангар.

– Какво е ставало тук, по дяволите? – попита той.

Двамата се разделиха. Монтана тръгна наляво, Либи – надясно.

Гант стигна до малък офис, целият покрит с лед. Вратата се отвори с високо скърцане и Либи бавно пристъпи вътре.

На пода лежеше труп.

Човек.

Очите му бяха затворени. Беше гол. Кожата му бе посиняла. Изглеждаше заспал.

В отсрещния край на офиса се виждаше бюро. Гант се приближи и забеляза отгоре му книга, подвързана с кожа.

На бюрото нямаше нищо друго. Сякаш някой нарочно беше оставил книгата, за да я открият.

Либи я вдигна. Подвързията бе заскрежена, страниците бяха твърди като картон.

Тя я разтвори. Приличаше на дневник. На първата страница пишеше:

2 юни 1978

Всичко върви добре. Но е ужасно студено! Не мога да повярвам, че ни доведоха чак тук, за да построим някакъв шибан бомбардировач! Времето навън е отвратително. Има виелица. Слава Богу, хангарът ни е под повърхността. Каква ирония – ние се нуждаем от този студ! При по-ниска температура плутониевото ядро запазва качеството си по-дълго...

Гант прелисти на последните страници.

15 февруари 1980

Никой няма да дойде. Вече съм сигурен. Вчера умря Бил Холдън и трябваше да отрежем ръцете на Пат Андерсън до китките, толкова бяха измръзнали.

От земетресението изтекоха два месеца. Изгубих всякаква надежда да ни спасят. Някой каза, че Стареца Наймайър трябвало да дойде през декември, но той не се появи.

Когато вечер си лягам да спя, се чудя дали някой друг, освен Наймайър, знае, че сме тук.

Тя се върна назад. Откри каквото търсеше към средата на дневника.

20 декември 1979

Не знам къде съм. Вчера имаше земетресение, най-силното земетресение, което можете да си представите. Като че ли земята се разтвори и ни погълна.

По това време бях долу в хангара и работех. Първо се разтре се земята, после изведнъж от нея се издигна огромна ледена стена и разцепи хангара на две. И сякаш започнахме да падаме. Падахме ли, падахме. Земетресението трябва да е отворило гигантска дупка под станцията и ние просто пропаднахме в нея.

Един от роботизираните кранове се стовари върху Дъг Майърс и го смаза...

Гант беше смаяна.

Този „хангар“ всъщност представляваше полярна станция.

Полярна станция, създадена при строга секретност за построяване

на някакъв самолет – самолет, забеляза тя, който използваше плутоний.
Либи прелисти на последната страница.

17 март 1980

Останах сам. Всичките ми колеги умряха. От земетресението минаха почти три месеца и съм убеден, че няма да дойде никой. Лявата ми ръка измръзна и гангрения. Вече не си усещам краката.

Не мога да продължавам така. Ще се съблека гол и ще легна на леда. Ще отнеме само няколко минути. Ако *някой някога прочете този дневник, нека знае, че се казвам Саймън Уейн Даниълс*. Специалист съм по авиоелектроника в „ЕНТЪРТЕК ЛИМИТИД“. Жена ми Лили живее в Палмдейл, макар че не знам дали ще е там, когато прочетете тези редове. Моля ви, потърсете я и ѝ предайте, че я обичам и съжалявам, че не съм могъл да ѝ кажа къде отивам.

Ужасно е студено.

Гант погледна към голото тяло на пода.

Саймън Уейн Даниълс.

Стана ѝ мъчно за него. Беше умрял съвсем сам. Погребан жив в тази ледена гробница.

Внезапно в слушалката ѝ избухна гласът на Санта Крус и я откъсна от мислите ѝ.

– Монтана! Лисица! Излизайте от там! Бързо! Виждам противникови водолази! Повтарям! На повърхността в пещерата изплуват противникови водолази!

Командосите от СВС се изкачваха по ледения тунел с двумоторни подводни шейни. Бяха осем души и се движеха бързо, всички в черни неопрени.

– База. Тук Водолазна група. Влизаме – съобщи по интеркома си водачът им.

– Водолазна група, тук База – отговори Барнаби. – Докладвайте.

– База, часът е деветнайсет петдесет и шест. Време от напускане на камбаната – петдесет и четири минути. Виждаме повърхността. Готвим се да влезем в пещерата.

– Внимавайте, Водолазна група. Имаме информация, че ви очакват четирима морски пехотинци. Повтарям, в пещерата ви очакват четирима

морски пехотинци. Действайте съобразно обстановката.

– Слушам, База. Водолазна група, край.

Гант и Монтана се втурнаха обратно. Двамата се приближиха до Санта Крус, който посочи към басейна.

В бистрата вода се виждаха няколко зловещи черни силуета.

Тримата заеха позиции зад скалите с автомати в ръце. Монтана каза на Сара Хенслей да застане зад него и да не се изправя.

– Не бързайте – разнесе се по интеркома гласът на Лий. – Изчакайте ги да изплуват. Няма смисъл да стреляте във водата.

– Ясно – отвърна Гант.

Първата сянка бързо се издигаше към повърхността.

Водолаз. На подводна шейна.

Странно – точно преди да изплува, водолазът спря.

Либи се намръщи.

Какво правеше?...

Внезапно ръката му се стрелна над водата и хвърли граната, която заподскача по ледения под на пещерата.

– Азотна граната! – извика Гант. – Прикрийте се!

Либи и другите морски пехотинци се скриха зад скалите.

Азотната граната избухна.

Свърхохладеният азот оплиска всичко наоколо. Лепкавата синя течност полепна по стените и скалите, зад които се криеха американците. Няколко капки стигнаха дори до големия черен кораб.

Свършено начало на атаката.

Защото гранатата едва бе избухнала, когато първият командос от СВС се появи на повърхността, опрял приклада на автомата на рамото си и натисна спусъка.

Водолазната камбана щеше да изплува всеки момент.

„Разгневеният командир, действащ под влияние на ярост или раздразнение, води хората си на почти сигурна гибел.“

Думите на Тревър Барнаби отекваха в главата на Шейн Скофийлд. Сега обаче той не им обръщаше внимание.

След като бе видял как Барнаби хвърля Бък Райли на косатките, уважението му към него се беше изпарило. Искеше му се да убие британеца. Да му изтръгне сърцето и да го...

Скофийлд развърза въжето, увито около китката му и съблече двата

неудобни водолазни костюма от Шестдесетте години. После взе автомата си и го зареди. Ако не успееше да убие Барнаби, поне щеше да очисти колкото се може повече от войниците му.

Докато приготвяше оръжието си, лейтенантът забеляза на една от лавиците в камбаната малък куфар. Отвори го и вътре видя, наредени като яйца в кутия, сини азотни гранати.

„Командосите трябва да са ги оставили тук, когато са се спуснали в пещерата“ – помисли си Скофийлд, взе една от гранатите и я пхна в джоба си.

После погледна навън. Косатките бяха изчезнали. За миг се зачуди къде са отишли.

– Какво правите? – попита Реншоу.

Лейтенантът не отговори и заобиколи кръглият отвор в основата на камбаната.

– Там горе ли отивате? – Ученият сякаш не можеше да повярва. – И ще ме оставите тук?

– Ще се оправите. – Скофийлд му подхвърли автоматичния си колт.

– Ако дойдат, защитавайте се.

Реншоу хвана пистолета. Лейтенантът се обърна и без да поглежда към него, скочи от платформата.

Водата беше ледено студена, ала Скофийлд не ѝ обръщаше внимание.

Изкатери се по една от външните тръби на камбаната и се качи върху сферичния ѝ купол.

Вече бе почти на повърхността.

И когато изплуваше, щеше да изстреля най-унищожителния автоматичен откос, който бяха виждали командосите от СВС – насочен главно срещу Тревър Д. Барнаби.

Всеки момент, помисли си Скофийлд, стиснал своя МР–5.

Вече всеки момент...

Водолазната камбана с плисък изплува на повърхността.

Върху нея стоеше лейтенант Шейн Скофийлд, насочил напред автоматата си.

Ала не стреля.

Той пребледня.

Около басейна на ниво Д бяха заели позиции най-малко двадесет

британски войници.

И се целеха в Скофийлд.

Барнаби с усмивка на уста излезе от южния тунел. Лейтенантът се обърна и го видя. И изруга, защото вече знаеше, че е допуснал най-голямата грешка в живота си – плод на импулсивността му, на гнева му.

Шейн Скофийлд хвърли автоматата си на металната платформа. Командосите от СВС закачиха водолазната камбана с дълга кука и я притеглиха към ръба.

В момента, в който изплува на повърхността и видя войниците, здравият му разум отново се върна.

Само се надяваше да не открият Реншоу.

Скочи на платформата и облекчено въздъхна, когато командосите пуснаха камбаната в средата на басейна. Не бяха видели учения.

После двама едри британци грубо го сграбчиха и приковаха ръцете му на гърба с белезници. Друг войник внимателно го претърси, извади азотната граната от джоба му и взе магнитната му кука.

Тревър Барнаби се приближи.

– Е, Плашило. Най-последно се срещнахме. Радвам се да ви видя отново.

Скофийлд не отговори. Забеляза, че генералът носи черен термокостюм.

„Готви се да прати втора група в пещерата – помисли си лейтенантът. – И ще се спусне с нея.“

– Наблюдавахте ни от водолазната камбана, нали? – усмихна се Барнаби. – Но ние също ви наблюдавахме. – Той посочи към малкото сиво устройство, монтирано на ръба на басейна. Приличаше на камера и обективът ѝ сочеше към водата.

– Човек никога не оставя фланга си непокрит – прибави шефът на СВС. – Вие най-добре би трябвало да го знаете.

Шейн продължаваше да мълчи.

Генералът закрачи назад-напред.

– Знаете ли, когато ми казаха, че командват американската бойна част в тази операция, наистина се надявах, че ще имаме възможност да се срещнем. Но когато пристигнах, вие вече бяхте избягали. – Спря и застана на едно място. – После, когато ми докладвахте, че снегоходът ви е паднал в океана, реших, че никога повече няма да се видим.

Скофийлд не каза нищо.

– Но сега – Барнаби поклати глава, – сега ужасно се радвам, че съм грешил. Какво удоволствие е да ви видя отново. Много жалко, че трябва да се срещнем при подобни обстоятелства.

– Защо? – за пръв път отвори уста лейтенантът.

– Защото това означава, че един от нас трябва да умре.

– Моите съболезнования на семейството ви – отвърна Скофийлд.

– Аха! – възкликна Барнаби. – Борите се. Това ми харесва. Винаги сте ми харесвали, Плашило. Вие сте борбен тип. Може и да не сте най-добрият стратег на света, но сте адски решително копеле. Никога не се отказвате. В наши дни такива хора вече почти не се срещат.

Шейн мълчеше.

– Не унивайте, Плашило. Честно казано, вие не можехте да спечелите тази битка. Изгубихте я още от самото начало. Даже собствените ви хора не ви бяха верни.

Генералът се обърна и погледна Каплан на отсрещната страна на басейна. Скофийлд също завъртя глава.

– Искате ли да го убие, нали? – попита британецът.

Лейтенантът не отговори.

Барнаби присви очи.

– И ще го направите, нали?

Скофийлд продължи да мълчи.

Шефът на СВС като че ли се замисли за миг. Когато отново го погледна, очите му странно блесяха.

– Знаете ли какво? Ще ви дам тази възможност. Играта ще е честна, разбира се.

– Какво искате да кажете?

– Ами, тъй като и без това ще убия и двама ви, спокойно мога да ви оставя сами да решите кой ще нахрани лъвовете и кой ще умре в бой.

Шейн озадачено се намръщи, после се озърна назад към басейна. Високата черна гръбна перка на една от косатките пореше водата.

Чудовищата се бяха върнали.

– Свалете му белезниците – заповяда на войниците си Барнаби и кимна към Змията. – Господа, към сондажното помещение.

С приковани на гърба ръце, Скофийлд бе поведен по южния тунел на ниво Д. На минаване край склада, той крадешком хвърли поглед вътре.

Стаята беше празна.

Майката я нямаше.

Но Барнаби не бе споменал нищо за нея...

Не я бяха открили.

Командосите от СВС го блъснаха в сондажното помещение. Лейтенантът залитна и се обърна.

Няколко секунди по-късно се появи и Каплан. Ръцете му бяха свободни.

Скофийлд се озърна наоколо. В средата на помещението се издигаше голямата черна сонда. Приличаше на миниатюрен петролен кладенец с дълго цилиндрично бутало.

От отсрещната му страна обаче Шейн забеляза нещо друго.

Тяло.

Проснато на пода.

Обезобразеният кървав труп на Жан Петард, разкъсан от шрапнелите на собствените му мини само преди няколко ча...

– Господа – внезапно каза от прага Барнаби. – Предстои ви да се биете за живота си. Ще се върна след пет минути. Очаквам дотогава единият от вас да е мъртъв. Ако сте живи и двамата, лично ще ви застрелям. Ако единият от вас обаче е мъртъв, победителят ще живее малко по-дълго и ще умре от по-благородна смърт. Някакви въпроси?

– Ами безелиците ми? – попита Скофийлд.

– Какво им е на безелиците ви? – рече Барнаби. – Други въпроси?

Нямаше.

– Тогава започвайте. – С тези думи британският генерал напусна стаята, затвори вратата след себе си и я заключи.

Скофийлд незабавно се обърна към Каплан.

– Добре, слушай, трябва да измислим начин да...

Змията го блъсна.

Лейтенантът със зашеметяваща сила се удари в стената зад него. Превис надве, с мъка си пое дъх и вдигна поглед тъкмо навреме, за да види разперената длан на сержанта, която се насочваше към лицето му. Успя да се наведе и Змията улучи стената.

Нямаше време за губене. Каплан използваше стандартна техника за ръкопашен бой – удар с разперена длан, целящ мигновено да елиминира противника.

Змията искаше да го убие.

За пет минути.

Скофийлд заби коляно в слабините на сержанта и светкавично се отдели от него. Бързо подскочи и прекара под краката си окованите си

ръце пред тялото си.

Каплан му се нахвърли. Шейн го парира и двамата започнаха заплашително да се обикалят един друг.

Мислите на Скофийлд се носеха с бясна скорост. Змията искаше да го събори на земята. Докато бе на крака, имаше надежда, защото можеше да блокира всеки удар. Ала ако паднеше, щеше да е загубен. Каплан щеше да го довърши за нула време.

Трябваше да остане на крака...

Трябваше да остане на крака...

Морските пехотинци продължаваха да се обикалят – от двете страни на черната сонда в средата на стаята.

Изведнъж Змията грабна от пода стоманена пръчка и силно замахна към него. Скофийлд се наведе, но закъсна и металът го улучи по лявото слепоочие. За миг пред очите му заплуваха звезди и изгуби равновесие.

Каплан се хвърли отгоре му и отново го блъсна в стената.

Лейтенантът натисна с гръб някакъв електрически ключ. Вертикалното бутало на сондата бързо се завъртя и нададе остър писък като електрически трион.

Сержантът събори Скофийлд на земята.

Не!

Шейн незабавно се претърколи...

... само за да се озове лице в лице с Жан Петард.

Или поне с останките от лицето на Петард.

В този миг зърна нещо в якето на французина.

Арбалет.

Скофийлд отчаяно посегна към него с окованите си ръце. Успя да хване дръжката, стисна я и...

... Каплан се метна отгоре му. Двамата мъже се затъркаляха по пода и се блъснаха в сондата. Писъкът на буталото закънтя в ушите им.

Шейн лежеше по гръб. Змията го беше възседнал.

Скофийлд видя, че арбалета все още е в ръцете му.

В този момент обаче Каплан му нанесе ужасяващ удар.

Лейтенантът чу носа си да изхрущява и от лицето му бликна кръв. Главата му се блъсна в пода. Силно.

Светът се завъртя и той изгуби съзнание за секунда. Изпълни го паника – ако припаднеше, това щеше да е краят. Змията щеше да го убие.

Скофийлд отново отвори очи и първото нещо, което видя, беше въртящото се бутало на сондата на по-малко от метър над главата си!

Точно над него!

После зърна Каплан пред буталото. Лицето му бе изкривено от гняв и юмрукът му летеше към носа на Шейн.

Лейтенантът се опита да повдигне ръце, ала те все още бяха оковани и затиснати под тялото на противника му. Не можеше да помръдне...

Светът потъна в тъмна мъгла. Скофийлд отчаяно напрегна очи.

Змията пак се готвеше за удар – този път несъмнено фатален.

И тогава забеляза нещо надясно.

Ключът на стената, който задействаше сондата. На малкото табло имаше три кръгли бутона.

Черен, червен и зелен.

После с изненадваща яснота видя думите на черния бутон.

„СПУСКАНЕ НА СОНДАТА“

Погледна нагоре към Каплан. Острият връх на буталото беше точно над главата на сержанта.

Нямаше начин да застреля Змията с арбалета, но ако успееше леко да наклони ръцете си настрани, навярно щеше да...

– Хей, Змия!

– Какво?

– Никога не си ми харесвал.

С тези думи Скофийлд повдигна окованите си ръце, прицели се в големия черен бутон на стената и натисна спусъка.

Стрелата измина разстоянието за хилядни от секундата...

... улучи бутона точно в средата. Шейн дръпна глава настрани и в същия миг върхът с невероятна скорост се заби в тила на Каплан.

Разнесе се отвратително хрущене на строшена кост. Непреодолимата тежест на буталото рязко натисна надолу цялото тяло на сержанта. От черепа му изригна гейзер гъста червено-сивкава каша. В следващия миг, с последно изпращяване, металният връх изскочи от другата страна на главата му и изчезна в ледената дупка.

Все още малко замаян от битката, Скофийлд се изправи на колене. Извърна очи от ужасната гледка на Каплан и бързо прибра арбалета в джоба на бедрото си. После се озърна наоколо за някакво оръжие...

Погледът му мигновено попадна върху трупа на Жан Петард.

Задъхан, лейтенантът запълзя натам, коленичи до него и започна да претърсва мъртвия французин.

След няколко секунди откри в един от джобовете му граната с

надпис М8А3.

Знаеше каква е.

Зашеметяваща граната.

Прибра я в джоба на гърдите си.

Вратата на сондажното помещение рязко се отвори. Скофийлд се отпусна назад на пода и се опита да си придаде изтощен вид.

В стаята влетяха двама британски командоси с насочени напред автоматите. След тях влезе Тревър Барнаби.

Когато видя трупа на Змията, проснат по очи на земята, с глава под голямата черна сонда и зейнала дупка в тила, той потръпна.

– О, Плашило – каза генералът. – Трябваше ли да си толкова жесток с него?

Скофийлд все още дишаше тежко. По лицето му имаше кървави пръски. Той не отговори.

Британецът поклати глава. Изглеждаше почти разочарован, че Каплан не е убил лейтенанта.

– Изведете го от тук – тихо нареди Барнаби. – Господин Нируу.

– Слушам.

– Знаете какво да правите.

В ледената пещера се водеше друга битка.

Първият водолаз от СВС едва беше излязъл от водата, когато в плитчините зад него се появи друг британски командос.

Първият продължаваше да стреля. Другарят му го последва и бързо газеше в дълбоката до коленете вода, когато внезапно нещо го завлече под повърхността.

Без да забелязва съдбата, сполетяла колегата му, първият британец се обърна надясно и се прицели в Монтана. В същия момент Гант напусна прикритието си и го застреля отляво.

Тя погледна басейна. На повърхността изплуваха още подводни шейни.

После изведнъж насочи вниманието си в друга посока.

Зърна движение.

Нещо голямо и черно се плъзна от една от триметровите дупки в ледената стена и плавно изчезна във водата.

Гант зяпна.

Някакво животно.

Но бе невероятно огромно. Приличаше на... на тюлен.

Гигантски тюлен.

От друга дупка се появи втори тюлен. После още едни. И още един. Чудовищата нападнаха командосите от СВС от всички страни.

Либи просто ги гледаше със зяпнала уста.

Водата в басейна закипя. Внезапно потъна друг водолаз и от него остана единствено кърваво петно. Мъжът до него беше блъснат изотзад и също бе завлечен под повърхността. Гант видя лъскавият гръб на животното да се издига за миг, преди да изчезне след британския войник.

Двама командоси успяха да се доберат до брега. Ала тюлените ги последваха навън. Единият водолаз отчаяно пълзеше на четири крака, когато от водата изскочи седемтонното чудовище и разтърси земята с тежестта си. Затътри се напред и захапа краката на британеца. Изхрущяха кости. Мъжът нададе пронизителен вик.

И още преди напълно да осъзнае какво става, тюленът започна да го яде. Пещерата се изпълни със звуците на разкъсвана плът.

Гант безмълвно наблюдаваше страшната сцена.

Войниците от СВС крещяха. Тюлените лаеха. Няколко животни започнаха да поглъщат все още живите си жертви.

Либи просто ги гледаше. Бяха огромни. Поне колкото косатките. Имаха изпъкнали обли муцуни, каквито веднъж бе видяла в една книга.

Слонски тюлени.

В групата имаше два по-дребни тюлена. Долните им кучешки зъби бяха странни – като дълги бивни, които се издигаха над горните им устни. Зъбите на по-едрите животни не бяха такива.

Гант се опита да си спомни всичко, което знаеше за слонските тюлени. Подобно на косатките, те живееха на големи групи, състоящи се от водач мъжкар и харем от осем-девет по-дребни от него женски.

Когато видя пола на един от големите тюлени пред нея, я полазиха тръпки.

Това бяха женските от групата.

Двата по-дребни бяха техните малки. Мъжки, забеляза тя.

Либи се зачуди къде е мъжкарят. Почти със сигурност трябваше да е по-едър от женските. Но щом те бяха толкова огромни, какъв щеше да е той?

В ума ѝ изникваха все нови въпроси.

Защо бяха нападнали британците? Гант знаеше, че слонските тюлени проявяват изключителна агресивност, само когато е застрашена територията им.

И защо сега? Защо само преди няколко часа бяха позволили на

американците спокойно да минат по ледения тунел, а сега се бяха нахвърлили върху британците?

От басейна се разнесе последния вик и Либи надзърна иззад скалата.

Възцари се ледена тишина. Чуваше се само плисъкът на вълните в брега.

Всички водолази от СВС бяха мъртви. Повечето тюлени се намираха в пещерата и разкъсваха трупове на жертвите си.

Битката бе свършила.

Скофийлд стоеше на ръба на басейна в полярната станция „Уилкс“. Ръцете му бяха заключени с белезници отпред. Един от командосите увиваше кабела от магнитната кука на Книгата около глезените му. Лейтенантът погледна наляво и видя висока черна перка да пори мътночервените води.

– Водолазна група, докладвайте – каза по преносимата си радиостанция радистът на британските командоси.

– Повтарям. Водолазна група, обадете се.

– Нещо ново? – попита Барнаби.

– Няма отговор, господин генерал. За последен път се обадиха преди да изплуват в пещерата.

Шефът на СВС хвърли поглед на Скофийлд.

– Продължавайте да ги викате – заповяда на радиста.

– Вашите хора в пещерата трябва да оказват сериозна съпротива.

– Естествено – отвърна Скофийлд.

– Е, някакво последно желание? – рече Барнаби. – Да ви завържем очите? Цигара? Глътка бренди?

Вперил очи в окованите си ръце, Шейн мълчеше. После му хрумна нещо.

– Цигара – припряно отвърна той и мъчително преглътна. – Моля ви.

– Господин Нироу. Цигара за лейтенанта.

Здравенякът се приближи и му подаде пакета си.

Шейн извади цигара и я захапа. Нироу я запали. Скофийлд силно дръпна, като се надяваше никога да не забележи, че лицето му позеленява. Никога през живота си не беше пушил.

– Добре – каза Барнаби. – Достатъчно. Господа, вдигнете го. Плашило, за мен беше удоволствие да се запозная с теб.

Скофийлд се люлееше с главата надолу над басейна. Табелката със служебния му номер висеше от шията му и сребристият метал лъщеше на бялата изкуствена светлина. Водата под него беше червена.

Кръвта на Райли.

Той погледна към водолазната камбана и видя ужасеното лице на Реншоу зад един от илюминаторите.

Увиснал на около метър над водата, Шейн спокойно повдигна цигарата към устните си и дръпна отново.

Войниците от СВС навярно видяха в това суетна проява на смелост, ала докато цигарата стърчеше от устата му, те изобщо не забелязаха какво прави с ръцете си.

Барнаби му отдаде чест.

– Да живее Британия, Плашило.

– Майната й на Британия – отвърна Скофийлд.

– Господин Нироу – каза генералът. – Спуснете го.

Застанал до стълбата, Нироу натисна черния бутон. Самата магнитна кука все още бе закрепена между две от скобите, а въжето беше прехвърлено през подвижния мост на ниво В.

Кабелът започна да се развива.

Скофийлд се спускаше към повърхността на басейна.

Продължаваше да държи цигарата между пръстите на дясната си ръка.

Първо потъна главата му. После раменете. Гърдите, коремът, лактите...

Ала точно преди китките му да изчезнат във водата, лейтенантът бързо завъртя цигарата и насочи огънчето към магнезиевия детонатор, който беше увил около веригата на белезниците.

Беше забелязал шнура, докато стоеше на платформата. Съвсем бе забравил, че го е увил около китката си в „Литъл Америка IV“. Когато го бяха претърсили и му бяха взели оръжието, командосите вероятно го бяха пропуснали.

Огънчето докосна детонаторния шнур само стотна от секундата, преди китките му да потънат под повърхността.

Детонаторът мигновено се възпламени.

Отделяше ярка бяла светлина дори под водата и преряза веригата на белезниците като нож – масло. Ръцете на Скофийлд най-после бяха

свободни.

В този момент от червената мъгла изплуваха две челюсти и той видя огромното око на косатка, която се взираше право в него. После внезапно изчезна обратно в мътните води.

Сърцето му бясно туптеше. Не виждаше нищо.

Изведнъж наоколо му отекна странно цъкване.

Той се намръщи. Какво бе това? Косатките ли?

И тогава разбра.

Сонар.

Мамка му!

Косатките използваша сонар, за да го открият. Принципът беше прост: китът високо цъкваше с език, звукът се разпространяваше във водата, отразяваше се във всяка повърхност и се връщаше при животното – разкривайки местоположението на съответното тяло. Сонарите на подводниците действаха на същия принцип.

Скофийлд отчаяно се оглеждаше наоколо в търсене на китове, когато един от тях ненадейно се появи от тъмната вода и се понесе към него.

После се плъзна покрай Шейн и грубо се отърка в тялото му.

Лейтенантът си спомни разказа на Реншоу за ловното поведение на косатките.

Те първо заявяват претенциите си.

После те изяждат.

Скофийлд напрегна мускули и се подаде над водата. Командосите на ниво Д нададоха одобрителни възгласи. Без да им обръща внимание, той си пое въздух и отново се гмурна.

Нямаше много време. Косатката, която току-що бе заявила претенциите си над него, всеки момент щеше да се върне.

В червената вода отекваше високо цъкване.

„Мамка му – помисли си Шейн и започна да бърка из джобовете си, – дали още е тук?“

Там беше.

Извади пластмасовата помпичка на Кърсти Хенслей, натисна бутон и от отвора бликна къса струя мехурчета.

„Добре, трябва ми тежест.

Нещо метално...“

Скофийлд бързо изхлузи стоманената табелка със служебния си номер от шията си и уви верижката около бутона на помпичката.

От отвора ѝ заизлиза постоянна струя мехурчета.

Той усети, че водата около него се разлюлява. Косатката се приближаваше.

Шейн пусна помпичката и тя потъна на дъното, теглена от стоманената табелка.

Миг по-късно от мъглата изплува чудовищният кит и широко раззинал паст, се насочи право към него.

Скофийлд просто гледаше черно-белия гигант и се молеше да не е объркал нещо.

Ала косатката продължаваше да се приближава. Движеше се с ужасяваща скорост и само след секунда лейтенантът вече не виждаше нищо друго, освен зъбите и езика й...

Изведнъж чудовището рязко се гмурна и заплува надолу след помпичката.

Скофийлд разсеяно се замисли за сонарните системи. Макар да се твърди, че сонарният сигнал се отразява от всяко тяло във водата, това не е точно така. Всъщност сигналът се отразява от микроскопичния пласт въздух между тялото и самата вода.

Така че когато беше пусал помпичката, оставяща след себе си въздушна следа, лейтенантът бе създал нова цел. Китът вероятно беше усетил мехурчетата и сега ги преследваше.

Ала Скофийлд нямаше време за губене. Трябваше да се погрижи за други неща.

Бръкна в джоба на гърдите си и извади зашеметяващата граната на Жан Петард. Издърпа шплента, преброи до три и отново се показа над повърхността. Хвърли гранатата вертикално нагоре и отново потъна в басейна, като стисна клепачи.

Зашеметяващата граната достигна най-високата си точка на метър и половина и за миг увисна във въздуха.

После избухна.

Тревър Барнаби видя гранатата да излита от водата. Трябваше му секунда докато разбере какво е това, но вече бе късно.

Наред с всички други от ротата си, когато зърна странния предмет, той направи най-естественото нещо на света.

Погледна към него.

Зашеметяващата граната експлодира като гигантска електрическа крушка и ги ослепи. – Командосите от СВС на ниво Д едновременно

отскочиха пред звездите и слънчевите петна, които проблеснаха под клепачите им.

Скофийлд отново се появи над повърхността, но сега стискаше в ръце арбалета на Петард, зареден и готов за стрелба.

Лейтенантът се прицели и натисна спусъка.

Стрелата полетя над платформата и достигна целта си. Върхът ѝ се заби в магнитната кука, закрепена между скобите на стълбата.

Тя изхвърча, залюля се като махало в посока към басейна и попадна в разтворената длан на Скофийлд.

Добре!

Хвърли поглед към моста на ниво В, здраво хвана ръкохватката и натисна черния бутон. В следващия момент излетя от кървавата вода.

Шейн се издигна до моста и се изтегли отгоре, точно когато британските войници посегнаха към автоматите си.

Лейтенантът дори не погледна към тях. Когато започнаха да стрелят, той вече тичаше към външния коридор.

Заизкачва се по стълбата към ниво Б, като прескачаше по две стъпала наведнъж.

Когато стигна до останките от коридора, той презареди арбалета. После се втурна към източния тунел и се насочи към жилищните помещения. Трябваше да открие Кърсти и да измисли начин да се махне от тук.

Внезапно иззад ъгъла пред него се появи командос.

Шейн насочи арбалета напред и натисна спусъка. Главата на британеца отскочи назад и коленете му се подкосиха. Стрелата се беше забила в челото му.

Скофийлд бързо приклепна до трупа.

Войникът беше въоръжен с автомат МР-5, пистолет Глок-7 и носеше две сини азотни гранати. Лейтенантът взе всичко. Командосът имаше на главата си и лека радиослушалка. Шейн я грабна и продължи нататък по тунела.

Кърсти. Кърсти.

Къде я държаха? Нямаше представа. Предполагаше, че е някъде на ниво Б, но само защото там бяха жилищните помещения.

Когато влезе в кръглия външен тунел, насреща му изскочиха двама британци. Понечиха да вдигнат автоматите си, ала Скофийлд ги изпревари и едновременно стреля с двете си оръжия. Войниците се

строполиха на земята. Без да забавя ход, Шейн прескочи телата им.

Ненадейно една от вратите отляво се отвори и на прага се показа друг командос. Той успя да натисне спусъка, преди куршумите на лейтенанта да го проснат по гръб.

Скофийлд влезе в стаята и веднага видя Кърсти. Както и двама вражески войници, които блъскаха момичето към вратата.

Той насочи оръжията си напред.

Когато зърна Скофийлд да влиза в общата стая, Кърсти си помисли, че вижда призрак.

Морският пехотинец изглеждаше ужасно.

Беше подгизнал, със счупен нос, цялото му лице беше покрито със синини, а бронята му беше очукана.

Един от британските войници зад нея се закова на място. Притисна Кърсти към себе си и опря дулото на автомата си в слепоочието ѝ.

– Ще я убия – безизразно каза командосът. – Кълна се, че ще ѝ пръсна мозъка.

– Кърсти – рече Скофийлд и спокойно насочи пистолета си към челото на британеца, като в същото време се целеше с компактния МР–5 в главата на другия.

– Да – плахо промълви момичето.

– Затвори си очите, миличка.

Тя стисна клепачи и светът потъна в мрак.

После чу два почти едновременни гърмежа. Не знаеше кой е стрелял. В следващия миг усети, че пада назад, все още в ръцете на командоса, който я използваше като жив щит. Когато се строполиха на земята, пръстите му се отпуснаха.

Кърсти отвори очи.

Двамата британски войници лежах на пода до нея. Видя краката, хълбоците, гърдите им...

– Не ги гледай, миличка – каза Скофийлд и се приближи. – Това не е за теб.

Момичето се обърна към него. Той я вдигна на крака и я прегърна. Кърсти зарови глава в рамото му и заплака.

– Хайде. Време е да се махаме от тук – тихо рече Шейн.

Лейтенантът бързо презареди оръжията си, хвана Кърсти за ръка и двамата напуснаха общата стая.

Затичаха се по външния тунел и се насочиха към източния коридор. Когато завиха зад ъгъла, Скофийлд рязко спря.

Голяма правоъгълна черна кутия бе монтирана на стената отляво. На капака ѝ пишеше:

„ЕЛЕКТРИЧЕСКО ТАБЛО“.

Имаше идея.

Обърна се и видя биотоксикологичната лаборатория. До нея – вратата с надпис:

„СЕРВИЗНО ПОМЕЩЕНИЕ“

Да.

Скофийлд влезе вътре. Навсякъде бяха натрупани парцали и кофи, по старите дървени лавици бяха наредени почистващи препарати. Пресегна се и взе пластмасова бутилка домакински амоняк.

После се върна при електрическото табло и отвори вратичката.

Кърсти го чакаше малко по-нататък в източния тунел и гледаше централната шахта на станцията.

– Побързай! – прошепна тя. – Идват!

В слушалката, която лейтенантът беше взел от убития британец, се разнесоха гласове:

– ... Хопкинс, докладвай.

– ... след момичето...

– ... външна охрана, незабавно се върнете в станцията. Имаме проблем...

Шейн откри кабела, който търсеше. Срязва изолатора и оголи медната жица. Проби дупка в пластмасовата бутилка и я постави над оголения проводник. От отвора бавно потече тънка струйка амоняк.

Изведнъж всички лампи в тунела и в цялата станция, започнаха да премигват като фотографска светкавица.

Скофийлд хвана Кърсти за ръката и я поведе към централната шахта. Когато излязоха във външния коридор, двамата се затичаха към най-близката стълба за ниво А.

Качиха се на най-горния етаж и се насочиха към главния вход. Цялата станция наоколо мигаше.

Ако стигнеха до британските снегоходи, помисли си той, навярно щяха да успеят да се доберат до „Макмърдо“.

Навсякъде имаше движение. Ехтяха викове, сенките на

командосите пълзяха по външните коридори. Търсеха ги.

Лейтенантът забеляза, че някои войници са си сложили очила за нощно виждане.

Ала това нямаше да им помогне. Тъй като лампите мигаха на всеки две-три секунди, светлината щеше постоянно да ги заслепява.

Стигнаха до тунела, водещ към главния вход, тъкмо когато оттам излетя командос. Той се блъсна в Скофийлд и едва не го събори през парапета.

Британецът падна на земята, бързо застана на колене и насочи оръжието си напред, но Шейн го ритна по брадичката и отново го повали. Този път в безсъзнание.

Тъкмо се канеше да прескочи тялото му, когато видя на рамото му голяма черна чанта. Лейтенантът я отвори.

Вътре имаше две сребристи кутии. Две сребристи кутии със зелени ивици.

Тритонал 80/20.

Скофийлд се намръщи.

По-рано се беше чудил защо британците са донесли такива гранати в „Уилкс“. Тритоналът бе изключително мощен експлозив, обикновено използван за разрушаване на сгради.

Свали чантата от рамото на войника.

Откъм входния тунел се чува викове и стъпки, после изсчраквания от вдигнати предпазители на автомати.

Командосите от СВС, външната охрана...

Влизаха в станцията!

– Кърсти! Залегни! – извика Скофийлд. Той бързо се завъртя и насочи напред двете си оръжия в момента, в който първият британски войник нахлуваше през главния вход.

Командосът се строполи на земята, облян в кръв. Вторият и третият незабавно разбраха грешката му и откриха огън.

– Назад! – извика на Кърсти лейтенантът. – Не можем да излезем от тук!

Скофийлд се спусна по най-близката стълба, понесъл момичето на гръб.

Вече се намираха на ниво Б, когато рикоширал куршум прелетя пред очите му.

Гласовете в слушалката продължаваха да кълтят:

– ... изчезна, мамка му...
– ... взел е момичето! Уби Морис, Ходъл и Хопкинс...
– ... видях го на ниво А...
– Нируу! – заповяда Барнаби. – Осветлението! Или го включи, или го изключи. Намери шибаното електрическо табло!
В станцията цареше хаос, пълен хаос.
Шейн видя сенки от отсрещната страна на ниво В.
Пътят натам бе затворен.
Погледна към централната шахта и зърна подвижния мост.
Мостът на ниво В...
Скофийлд бързо провери снаряжението си. Пистолет Глок. Автомат МР-5.
Не бяха достатъчни за двадесет командоси от СВС.
Все още стискаше в ръка чантата с тритонала. Разполагаше и с две азотни гранати.
– Добре – каза той, като гледаше тесния подвижен мост. – Време е да сложим край на всичко това.

Под призрачната мигаща светлина на станцията, Скофийлд и Кърсти излязоха на подвижния мост. Когато стигнаха до средата, лейтенантът приклепна на едно коляно. Скоро се изправи и зачака.

След няколко минути британците откриха електрическото табло и премигването престана. Станцията отново засия под силните флуоресцентни лампи.

Не им трябваше много време, за да забележат Скофийлд и Кърсти. Двадесетината командоси заеха позиции във външния коридор на ниво В. Беше странна гледка – морският пехотинец и детето в средата на подвижния мост, отвсякъде обкръжени от британските войници.

Те насочиха автоматите си...

... и в същия момент Скофийлд вдигна една от гранатите Тритонал високо над главата си.

„Добрата стратегия е като фокус. Накарай врага да гледа към едната ти ръка, докато вършиш нещо с другата...“

– Не стреляйте! – разнесе се в слушалката на Шейн гласът на Барнаби. – Не стреляйте!

Генералът се появи съвсем сам на платформата край басейна. Всичките му войници бяха на ниво В.

Лейтенантът погледна към водата. Косатките ги нямаше. Добре.

– Извадил съм шплента на гранатата! – извика той. – И натискам за-действащия бутон! Броячът е настроен на две секунди! Ако откриете огън по мен, ще я хвърля и всички ще загинем!

Скофийлд стоеше широко разкراчен в средата на моста. Кърсти бе приклепнала зад него. Надяваше се, че командосите няма да забележат треперещите му ръце. И липсващите връзки на кубинките му.

– А ако стреляте по момичето – прибави той, когато един от войниците се прицели в Кърсти, – със сигурност ще хвърля гранатата.

Докато говореше, Скофийлд загрижено погледна нишата във външния коридор.

Ако вдигнеха моста...

– Лейтенант – извика му Барнаби, – това е извънредно неприятно. Вие убихте най-малко шестима от хората ми. Уверявам ви, няма да ви се разминe.

– Искам да ме оставите да напусна станцията.

– Невъзможно.

– Тогава всички ще се взривим.

Генералът поклати глава.

– Не е в стила ви, лейтенант Скофийлд. Вие бихте жертвали собствения си живот, убеден съм, защото ви познавам. Но също така съм убеден, че за нищо на света няма да жертвате момичето.

Скофийлд усети, че се сковава.

Барнаби имаше право. За нищо на света нямаше да убие Кърсти. Британецът го предизвикваше. Отново погледна нишата. Там се намираше контролният пулт на моста.

Нироу забеляза накъде гледа лейтенанта.

– Тук Нироу – разнесе се в слушалката шепотът на здравеняка. – Обектът гледа към контролният пулт на моста. Нервен е.

„Накарай врага да гледа към едната ти ръка...“

Гласът на Барнаби:

– Мостът! Той не иска да вдигнем моста! Господин Нироу, действайте!

– Слушам!

Огромният командос бавно се запъти към нишата и се пресегна към бутона за вдигане на моста. Скофийлд през цялото време го наблюдаваше, за да накара британците да си помислят, че това го безпокои...

– Уотсън – каза Барнаби.

– Тук!

– Когато мостът се вдигне, убийте го. Застреляйте го в главата.

– Слушам!

– Хотън. Ти очисти момичето.

– Слушам!

Скофийлд усети, че коленете му се разтреперват. Защото нямаше време. Нямаше никакво време.

„... докато вършиш нещо с другата...“

– Готова ли си? – попита той Кърсти.

– Аха.

Нироу натисна големия правоъгълен бутон с надпис „МОСТ“.

Някъде в стените на нишата се разнесе високо механично тракане и мостът под краката на лейтенанта се разклати.

Веднага щом двете части на моста се разделиха, двама командоси стреляха, ала мишените им вече бяха изчезнали и куршумите изсвириха над главите им.

Скофийлд и Кърсти бяха скочили в шахтата.

И потънаха в басейна в основата на станцията.

Събитията се развиха толкова бързо, че британците на ниво В изобщо не разбраха какво става.

Нямаше значение.

Защото в този момент двете азотни гранати, които Скофийлд беше завързал за моста с връзките на кубинките си, внезапно избухнаха.

Скофийлд бе поставил гранатите от двете страни на двете части на моста. Шплентите им бяха завързани съответно за срещуположната платформа. Войниците от СВС изобщо не бяха забелязали опасността. Бяха прекалено заети да наблюдават лейтенанта, който държеше (незаредената) граната Тритонал над главата си.

„Накарай врага да гледа към едната ти ръка, докато вършиш нещо с другата.“

Докато потъваше в леденостудената вода, той почти се усмихваше. На това го беше научил Тревър Барнаби.

Свръхохладеният азот полетя във въздуха и заля командосите във външния коридор. Резултатите бяха ужасяващи.

Азотните гранати не са като другите – поради простия факт, че няма нужда да пробиват кожата на жертвите си, за да ги убият.

Теорията, на която се дължи тяхната ефикасност, се основава на едно от свойствата на водата. Тя е единствената естествено срещаща се материя, която при охлаждане се разширява. Когато течният азот опръска човешкото тяло, то се охлажда с невероятна скорост. Кръвните клетки мигновено замръзват и тъй като се състоят от около седемдесет процента вода, започват да се разширяват. Резултатът: тотален кръвоизлив.

И когато се пръснат абсолютно всички кръвни клетки в човешкото тяло, гледката е смразяваща.

Лицата на командосите от СВС на ниво В бяха открити – и тъкмо там ги оплиска свръхохладеният течен азот. Кръвоносните съдове под кожата – вени, артерии, капиляри – светкавично започнаха да се пукат и след миг едновременно избухнаха.

По лицата им плъзнаха черни петна. Очите им се напълниха с кръв и войниците ослепяха. От порите им потече червена течност.

Започнаха да се свличат на колене и да надават крясъци.

Ала не викаха дълго. Кръвоносните съдове в мозъка им замръзнаха и се спухаха. Тридесет секунди по-късно всички бяха мъртви.

Застанал на ниво Д, Тревър Барнаби не можеше да повярва на очите си.

Цялата му рота беше унищожена. Всъщност, почти цялата вътрешност на станцията бе оплискана със синя лепкава течност. Перилата заскърцаха, дори кабелът на водолазната камбана се покри с лед.

Скофийлд с един удар беше убил двадесет души...

И сега генералът бе единственият оцелял.

Мислите му запрепускаха.

„Добре. Разсъждавай. Каква е целта? Космическият кораб. Трябва да овладее космическия кораб. Как? Почакай...

Долу има мои хора...

Ще се спусна в пещерата.“

Погледна водолазната камбана.

Да...

В този момент Барнаби видя Скофийлд и момичето да пробиват тънкия слой лед, образуван се на повърхността на басейна в резултат на течния азот. Двамата заплуваха към отсрещния бряг.

Той не им обърна внимание. Просто взе оставения на земята акваланг, нарами го, хвърли се във водата и се насочи към камбаната.

Скофийлд изтегли Кърсти на платформата.

– Добре ли си? – попита той.

– Пак се намокрих – кисело отвърна момиченцето.

– И аз. – Лейтенантът се обърна и забеляза Тревър Барнаби, който отчаяно плуваше към водолазната камбана.

Шейн вдигна глава нагоре. Станцията тънеше в тишина. Не беше останал нито един командос от СВС. Само Барнаби. И онези, които генералът бе пратил в подводната пещера.

– Намери одеяло и се завий – каза той на Кърсти. – И не се качвай горе, докато не се върна.

– Къде отиваш?

– След него – посочи британеца Скофийлд.

Тревър Барнаби изплува във водолазната камбана, където го посрещна дулото на автоматичен колт „Дезърт ийгъл“ четиридесет и пет калибър. Пистолетът на Скофийлд.

Джеймс Реншоу стискаше ръкохватката с две ръце и се целеше в главата на генерала. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели.

– Не мърдай, копеле гадно! – каза той.

Барнаби спокойно изгледа дребния мъж, изправен във водолазната камбана. Геофизикът носеше някакъв ужасно стар акваланг и очевидно бе нервен. Британецът се засмя.

После извади от водата собственото си оръжие.

Реншоу натисна спусъка.

Щрак!

– Първо трябва да заредиш – усмихна се Барнаби, докато се целеше в него.

Ученият разбра какво го очаква, нададе кратък вик, скочи във водата и изчезна под повърхността.

Шефът на СВС се покатери на платформата, насочи се към контролния пулт и без да губи време, освободи резервоарите с баласт. Водолазната камбана започна да потъва.

Скофийлд видя, че камбаната се спуска.

Мамка му, помисли си той и спря до една от стълбите. Тъкмо се качеше да се качи на ниво В при контролния пулт на лебедката и да спре камбаната от там...

В този момент някъде над него се разнесе чудовищно скърцане.

Вдигна поглед тъкмо навреме, за да види, че замръзналият от течния азот кабел се откъсва.

Камбаната започна да потъва.

Лейтенантът пребледня. И се затича.

Затича се с всички сили. Към басейна. Защото водолазната камбана вече не можеше да се изтегли, а тя беше единственият начин да се стигне до подводния тунел и пещерата. И ако Барнаби успееше да се добере до там, и морските пехотинци вече бяха мъртви, космическият кораб щеше да попадне в ръцете на британците, битката щеше да е изгубена, а Скофийлд бе отишъл твърде далеч, за да се провали точно сега...

Той се хвърли във водата и заплува надолу.

С мощни удари на ръцете. След потъващата камбана.

Освободена от кабела си, тя се движеше бързо и Скофийлд трябваше да напругне всички сили, за да я настигне. Приблужи се, протегна ръка... и се хвана за една от тръбите.

Барнаби прибра пистолета в кобура си и извади дистанционния детонатор.

Погледна часовника си. 20:37.

Настрои брояча. Даде си два часа, достатъчно време, за да стигне до подводната пещера. Трябваше да е долу, когато тритоналът избухнеше около полярната станция.

Генералът извади от джоба си транспондера на глобалната локализираща система и натисна бутона.

После се усмихна. Въпреки че беше изгубил всичките си войници в станцията, първоначалният му план продължаваше да е в сила.

Когато осемнадесетте гранати се взривяха, „Уилкс“ щеше да заплава в океана като айсберг. И тогава, благодарение на транспондера, британските спасителни части – и никой друг – щяха да знаят точно къде да открият айсберга, станцията, самия Барнаби и, най-важното, космическия кораб.

Водолазната камбана потъваше бързо. Шейн Скофийлд се държеше за тръбата върху купола ѝ.

Бавно започна да се придвижва надолу. Накрая стигна до основата ѝ.

Лейтенантът изплува във водолазната камбана.

Веднага видя Барнаби, който държеше в ръка дистанционния детонатор.

Генералът рязко се завъртя и извади пистолета си, ала Скофийлд беше по-бърз. Юмрукът му се стрелна напред и се заби в китката на британеца. Барнаби инстинктивно разтвори дланта си и оръжието изтрака върху платформата.

Двамата се вкопчиха един в друг. Шейн се опита да го ритне, за да се отскубне от него, но шефът на СВС беше прекалено опитен в ръкопашния бой. Той притисна морския пехотинец към стената и му нанесе мощен, висок ритник. Подкованата му със стоманено налче кубинка улучи бузата на Скофийлд, който политна назад и удари лицето си в студеното стъкло на илюминатора.

И точно пред очите му се появи тънка като паяжина пукнатина.

Нямаше време да мисли за това. Барнаби отново го изрита. И пак. Лейтенантът падна на пода.

– Никога не се отказваш, а? – докато стъпваше отгоре му, рече британецът. – Никога не се отказваш.

– Това е моята станция – изскърца със зъби Скофийлд.

Нов ритник. Този път в счупеното му ребро. Шейн изрева от болка.

– Вече не е твоята станция, Плашило.

Барнаби понечи да го ритне още веднъж, ала лейтенантът се претърколи настрани към металния ръб на платформата.

И тогава го видя.

Харпуна.

Харпуна, който бе взел от „Литъл Америка IV“. Лежеше точно пред него.

Грабна го, но Барнаби скочи след него и силно го изрита в хълбока.

Скофийлд продължи да се търкаля, падна във водата и изведнъж се озова извън спускащата се към дъното водолазна камбана!

В последния момент успя да се хване за една от тръбите и рязко бе повлечен надолу. Можеше само да гадае на каква дълбочина се намира.

Тридесет метра? Петдесет?

Надникна през един от малките кръгли илюминатори. И по това стъкло пълзеше бяла пукнатина.

Шейн внезапно разбра какво става. Течният азот бе оплискал водолазната камбана в станцията и сега стъклото се свиваше.

Генералът го видя и му отдаде чест, после махна с дистанционния детонатор към него, сякаш всичко вече бе свършило.

Ала не беше.

Скофийлд направи нещо странно и след миг усмивката изчезна от лицето на Барнаби.

Лейтенантът вдигна харпуна си и...
... го насочи към напукания илюминатор.
Британецът пристъпи напред и изкрещя:
– Не!
Шейн натисна спусъка и стрелата проби пропуканото стъкло.

Резултатът беше мигновен.

След като стрелата строши стъклото, високото налягане вътре в камбана изчезна. Изведнъж огромният натиск на океана от всички страни стана непреодолим.

Водолазната камбана се смачка.

Сферичните ѝ стени внезапно се свиха навътре. Тревър Барнаби, бригаден генерал Тревър Д. Барнаби от СВС на Нейно величество, бе смазан.

В продължение на няколко секунди Шейн Скофийлд просто гледаше след потъващите в бездната останки.

Барнаби беше мъртъв. Всички командоси бяха мъртви.

Бе си върнал станцията.

И тогава му хрумна друга мисъл, която го изпълни с паника. Все още се намираше най-малко на тридесет метра дълбочина. Нямаше да успее да изплува.

„О, Господи, не!

Не...“

В този момент пред лицето му се появи нечия ръка и той се сепна, защото си помисли, че е Барнаби, който някак си е успял да се измъкне от камбаната секунда преди да...

Но не беше Барнаби.

А Джеймс Реншоу.

Плуваше точно над Скофийлд с тридесетгодишния си акваланг.

И му подаваше втулката си.

Когато лейтенантът стъпи на платформата до басейна, бе 21:00.

Когато претърси станцията от горе до долу за случайно оцелели британски командоси, вече бе 21:40. Не откри никой. Докато обикаляше етажите, Скофийлд се въоръжи с автомат и две азотни гранати. Освен това Реншоу му върна колта.

От Майката нямаше нито следа.

Шейн дори провери в товарния асансьор, ала Нюман я нямаше и там.

Скофийлд седна край басейна. Беше изтощен. Не бе спал повече от едно денонощие и започваше да го усеца.

На платформата до него лежеше аквалангът на Реншоу от „Литъл Америка IV“. За него все още беше завързан дълъг стоманен кабел – кабелът, който потъваше във водата, спускаше се под ледения шелф и водеше към изоставената станция, погребана в айсберга на около километър и половина от брега. Скофийлд поклати глава. До кислородните бутилки стоеше една от британските подводни шейни – свръхмодерна машина с аеродинамична форма. Контрастираше на примитивния акваланг.

Реншоу се беше качил в стаята си на ниво Б, за да донесе няколко бинта, ножица и дезинфектант за раните на лейтенанта.

Кърсти седеше зад него и загрижено го гледаше. Шейн дълбоко си пое дъх и затвори очи. После стисна носа си и... праааас... строшеният хрущял се върна на мястото си.

Момичето потръпна.

– Не те ли боли?

Скофийлд сбърчи лице и кимна.

– Много.

Разнесе се плисък и той завъртя глава. От водата изскочи Уенди и се плъсна на металната платформа. Затътри се към него и той я потупа по главата. Тюленът се претърколи по гръб и го накара да я почеше по корема. Кърсти се усмихна.

Скофийлд погледна часовника си.

21:44.

Спомни си за дупките в слънчевото петно, за които му бе разказала Аби Синклер.

В 19:30 и 22:00.

Е, беше пропуснал първата.

Но до втората оставаха още шестнадесет минути. Щеше да опита да се свърже с „Макмърдо“.

Шейн въздъхна и се обърна. Преди това обаче трябваше да свърши някои други неща.

На платформата видя каска на морски пехотинец. На Змията, предположи той. Пресегна се и си я сложи на главата.

Скофийлд нагласи микрофона пред устата си.

– Морски пехотинци, тук Плашило. Монтана? Лисица? Санта Крус? Чувате ли ме?

Отначало не получи отговор, после в слушалката се разнесе глас:

– Плашило? Ти ли си?

Гант.

– Къде си? – попита тя.

– В станцията.

– Ами СВС?

– Избих ги. Върнах си „Уилкс“. Как е при вас? Видях, че Барнаби праща група водолази.

– С малко чужда помощ се погрижихме за тях без никакви загуби. Всички сме невредими. Плашило, имаме да говорим за много неща.

Либи Гант погледна навън от хоризонталната пукнатина.

След кратката битка с британските водолази, тя и другите се бяха оттеглили в пукнатината – не за да се скрият от командосите, които вече бяха мъртви, а от гигантските слонски тюлени, които в момента се бяха събрали около големия черен кораб като туристи край лагерен огън.

– Например? – попита Скофийлд.

– Например, че космическият кораб всъщност не е космически кораб – отвърна Гант.

– Разказвай – уморено рече той.

Либи бързо му изложи откритията си – за „космическия кораб“ и клавиатурата, за хангара, дневника и земетресението, погребало цялата станция в леда. Очевидно ставаше въпрос за някакъв секретен военен проект – нов специален вид бомбардировач. Отбеляза също, че в дневника се споменава за плутониево ядро.

После му описа слонските тюлени, трупове в пещерата и ужасната смърт на командосите от СВС. Жестокостта на чудовищата, наблегна Гант, била потресаваща.

Скофийлд мълчаливо я изслуша.

И на свой ред ѝ разказа за слонския тюлен, който беше видял на монитора в стаята на Реншоу, за странно дългите му кучешки зъби, стърчащи от долната му устна, като обърнати наопаки бивни. Докато говореше, пред очите му се появи образът на мъртвата косатка, на чийто корем имаше две дълги кървави рани.

– И ние видяхме два тюлена с такива зъби – отвърна Либи. – Обаче по-дребни. Млади мъжки. Онзи, който си видял ти, трябва да е бил водачът. Изглежда, че само мъжките имат дълги долни кучешки зъби.

– Да.

В този момент в главата на Скофийлд нещо прищрака. Нещо за странно дългите кучешки зъби на мъжките тюлени.

Ако космическият кораб наистина имаше плутониево ядро, то от него бавно се излъчваше пасивна радиация. Като при всяко ядрено устройство. Ако слонските тюлени живееха близо до кораба, с времето радиацията бе оказала своето въздействие върху мъжките.

Лейтенантът беше чел доклада „Родригес“ за пасивната радиация край стар склад за ядрено оръжие в пустинята на Ню Мексико. В околните градове се наблюдаваше необичайно голям брой случаи на генетични аномалии. При това много повече при мъжете, отколкото при жените. Най-често се срещаша прекалено дълги пръсти. И прекалено дълги зъби. Авторите на доклада свързваха тези явления при мъжете с тестостерона, мъжкия полов хормон.

Навярно същото се бе случило и тук, помисли си Скофийлд.

И внезапно му хрумна нещо друго.

– Гант, кога пристигнаха водолазите от СВС?

– Не съм сигурна, някъде към осем, струва ми се.

– А кога пристигнахте вие?

– Напуснахме камбаната в четиринайсет и десет. Около един час се изкачвахме по тунела. Значи трябва да е било към три часа.

Осем часа. Три часа.

Шейн се зачуди кога са се спуснали първите водолази от „Уилкс“. Тук имаше нещо, нещо, което все още не разбираше. Ала то навярно щеше да обясни...

Скофийлд погледна часовника си.

21:50.

„Мамка му, време е.“

– Виж, Гант, чака ме работа. След десет минути над станцията ще мине дупка в слънчевото петно и трябва да я използвам. Ако смяташ, че сте в безопасност, погледай се в она хангар. Открий всичко, каквото можеш за самолета, става ли?

– Няма проблем.

Той изключи интеркома. И в този момент чу глас, който идваше някъде от горните етажи на станцията.

– Лейтенант!

Скофийлд вдигна очи. Викаше го Реншоу от ниво Б.

– Какво има?

– Струва ми се, че трябва да дойдете.

Скофийлд и Кърсти влязоха в стаята на геофизика през квадратната дупка във вратата. Реншоу стоеше до компютъра си.

– Имейлът е чакал от сума ти време – каза той, – но аз проверих електронната си поща едва сега. Пристигнал е в седем и трийсет и два следобед и е от някакъв тип в Ню Мексико на име Андрю Уилкокс.

– Какво общо има това с мен? – попита Скофийлд. – Не познавам никого с подобно име.

– Ами, адресиран е до вас. Той се намръщи.

Реншоу кимна към екрана. Там греше съобщение, следвано от списък. Шейн прочете първите няколко реда и запна. Имейлът гласеше:

ПЛАШИЛО,
ТУК ЯСТРЕБ.

МЕСТОНАХОЖДЕНИЕТО ТИ МИ Е ИЗВЕСТНО.
ЛИЧНИЯТ СЪСТАВ НА МОРСКАТА ПЕХОТА ТЕ Е
ОБЯВИЛ ЗА МЪРТЪВ.

КЪМ ТЕБ СЕ НАСОЧВА ВТОРИ ВЗВОД.

ПОДОЗИРАМ, ЧЕ ГРК СЕ ГОТВИ ДА ЛИКВИДИРА
ЧАСТТА ТИ. ОПАСЯВАМ СЕ, ЧЕ ВТОРИЯТ ВЗВОД ЩЕ ТЕ
АТАКУВА. НЕ ИСКАМ ДА ТЕ СПОЛЕТИ СЪЩАТА УЧАСТ
КАТО МОЯТА В ПЕРУ.

С ОГЛЕД НА ТОВА, ПРЕГЛЕДАЙ СЛЕДНИЯ СПИСЪК НА
ИЗВЕСТНИТЕ ИНФОРМАТОРИ НА ГРК. В МОЯ ВЗВОД СА
БИЛИ ВНЕДРЕНИ АГЕНТИ МНОГО ПРЕДИ СЛУЧАЯ В ПЕРУ.
СЪЩОТО МОЖЕ ДА СЕ ОТНАСЯ И ЗА ТВОЯ.

ПРЕДАВАНЕ № 767–9808–09001 Сер. № КОС–4622

ТЕМА: АЗБУЧЕН СПИСЪК НА ЛИЦАТА,
УПЪЛНОМОЩЕНИ ДА ПОЛУЧАВАТ СЕКРЕТНА
ИНФОРМАЦИЯ

ИМЕ	МЕСТОРАБОТА	СПЕЦИАЛНОСТ/ ЧИН
-----	-------------	---------------------

АДАМС, УОЛТЪР К.	ЛАБОРАТОРИЯ „ЛАВЪРМОР“	ЯДРЕНА ФИЗИКА
БАРНС, ШОН М.	ВМФ НА САЩ – ТЮЛЕНИ	ВИЦЕАДМИРАЛ
БЕЙЛИ, КИЙТ Х.	БЪРКЛИ	САМОЛЕТЕН ИНЖЕНЕР
БРУКС, АРЛИН Ф.	СУХОПЪТНИ ВОЙСКИ НА САЩ	КАПИТАН
ГРЕЙНДЖЪР, РЕЙМЪНД К.	СУХОПЪТНИ ВОЙСКИ НА САЩ	СТ. СЕРЖАНТ
ДЖАНИ, ЕНРИКО Р.	ЛОКХИЙД	САМОЛЕТЕН ИНЖЕНЕР
ДЖОНСЪН, НОРМА И. Ю.	УНИВЕРСИТЕТ НА АРИЗОНА	БИОТОКСИНИ
ДИЛЕЙНИ, МАРК М.	АЙ БИ ЕМ	ХАРДУЕР
ДОУД, РОДЖЪР Ф.	МОРСКА ПЕХОТА НА САЩ	ЕФРЕЙТОР
ДОУСЪН, РИЧАРД К.	МАЙКРОСОФТ	СОФТУЕР
ДЪГЛАС, КЕНЕТ А.	КРЕЙ	ХАРДУЕР
ЕДУАРДС, СТИВЪН Р.	БОИНГ	САМОЛЕТЕН ИНЖЕНЕР
ЙЕЙТС, ДЖОН Ф.	ВВС НА САЩ	КАПИТАН ЛЕЙТЕНАНТ
КАПЛАН, СКОТ М.	МОРСКА ПЕХОТА НА САЩ	СТ. СЕРЖАНТ
КАРВЪР, ЕЛИЗАБЕТ Р.	КОЛУМБИЯ	КОМПЮТЪРНИ НАУКИ
КАШИНСКИ. ТЕРЕЗА И.	„3 М“	ФОСФАТИ
КЕМПЪР, ПОУЛИН Д.	ДЖОНС ХОПКИНС	ДЕРМАТОЛОГИЯ
КОЗЛОВСКИ. ЧАРЛЗ Р.	МОРСКА ПЕХОТА НА САЩ	ГЛ. СЕРЖАНТ
КРИСТИ, МАРГАРЕТ В.	ХАРВАРД	ПРОМИШЛЕН ХИМИК
ЛАМ, МАРК А.	„АРМАЛЕЙТ“	БАЛИСТИКА

ЛИЙ, МОРГАН Т.	МОРСКА ПЕХОТА НА САЩ	СТ. СЕРЖАНТ
ЛОУСЪН, ДЖЕЙН Р.	„Ю ТЕКС“	ИНСЕКТИЦИДИ
МАКДОНАЛД, САЙМЪН К.	ЛАБОРАТОРИЯ „ЛАВЪРМОР“	ЯДРЕНА ФИЗИКА
МЕЙКИН, ДЕНИС И.	УНИВЕРСИТЕТ НА КОЛОРАДО	ХИМИЧНИ АГЕНТИ
НОРТЪН, ПОЛ Д.	ПРИНСТЪН	АМИНОКИСЕЛИНИ
ПАРКС, САРА Т.	КАЛИФ. УНИВЕРСИТЕТ	ПАЛЕОНТОЛОГИЯ
РАЙКАРТ, ДЖОН Р.	МОРСКА ПЕХОТА НА САЩ	СТ. СЕРЖАНТ
РИГС, УЕЙЛЪН Д.	ВМФ НА САЩ – ТЮЛЕНИ	ВИЦЕАДМИРАЛ
ТЪРНЪР, ДЖЕНИФЪР С.	КАЛИФ. УНИВЕРСИТЕТ	ГЕНЕТИКА
УЙЛЯМС, ВИКТОРИЯ Д.	ВАШИНГТ. УНИВЕРСИТЕТ	ГЕОФИЗИКА
УЕЙТС, ДЖОН Ф.	ВВС НА САЩ	ВИЦЕАДМИРАЛ
ФОКНЪР, ДЕЙВИД Г.	ДЖЕЙ ПИ ЕЛ	САМОЛЕТЕН ИНЖЕНЕР
ФРОСТ, КАРЪН С.	КАЛИФ. УНИВЕРСИТЕТ	ГЕНЕТИКА
ХАРИС, ТЕРЪНС К.	ЙЕЙЛ	ЯДРЕНА ФИЗИКА

P.S.

ПЛАШИЛО, АКО И КОГАТО СЕ ВЪРНЕШ В ЩАТИТЕ,
ОБАДИ СЕ НА ПИТЪР КАМЕРЪН ВЪВ ВАШИНГТОНСКИЯ
ОФИС НА „ПОУСТ“. ТОЙ ЗНАЕ КЪДЕ ДА МЕ ОТКРИЕ.

УСПЕШЕН ЛОВ,

ЯСТРЕБ

Скофийлд бе напълно зашеметен.

„Ястреб“ бе позивната на Андрю Трент.

Андрю Трент, който – поне както му бяха казали – през 1997 г. беше загинал при „злополука“ по време на операция в Перу.

Андрю Трент бе жив...

Реншоу принтира имейла и подаде разпечатката на лейтенанта. Шейн препрочете съобщението.

Трент, кой знае как, беше открил, че Скофийлд е в Антарктида. И че към „Уилкс“ се е насочил втори взвод. Най-обезпокоителното обаче бе, че морската пехота на Съединените щати вече официално го водеше за мъртъв.

Ястреб също му прашаше списък на агентите на ГРК в случай, че във взвода на Скофийлд има предатели.

Той прочете часа на получаване. 19:32. Трябва да бе излъчен по сателита по време на пробива в 19:30.

Лейтенантът прегледа списъка. Вниманието му привлякоха две имена.

КАПЛАН, СКОТ М.	МОРСКА ПЕХОТА НА САЩ	СТ. СЕРЖАНТ
-----------------	----------------------	-------------

Змията. Сякаш имаше нужда да му казват, че Змията е предател.

КОЗЛОВСКИ, ЧАРЛЗ Р.	МОРСКА ПЕХОТА НА САЩ	ГЛ. СЕРЖАНТ
---------------------	----------------------	-------------

О, Господи, помисли си той.

Чък Козловски. Главният сержант на морската пехота, най-висшият сержант в корпуса, е от ГРК. После видя друго име, което го сепна още повече:

ЛИЙ, МОРГАН Т.	МОРСКА ПЕХОТА НА САЩ	СТ. СЕРЖАНТ
----------------	----------------------	-------------

– О, не – изпъшка Шейн.

– Какво има? – попита Реншоу.

„Монтана“, помисли си Скофийлд. Истинското му име беше Морган Лий. Морган Т. Лий.

Монтана беше от ГРК.

Гант и другите търсеха информация за черния самолет.

Санта Крус преглеждаше някакви схеми на малък работен плот. Сара Хенслей седеше на бюрото зад него с молив и лист хартия.

– Страхотно име – наруши тишината Крус.

– Кое? – попита палеонтоложката.

– Името на самолета. Тук пише, че са го нарекли „Силует“. Не е зле.

Тя кимна.

– Хммм.

– Напредвате ли с кода? – попита морският пехотинец.

– Да, струва ми се – отвърна Хенслей. – Номерът в началото – 24157817, изглежда е поредица от прости числа: две, четирийсет, едно, пет и седем. Докато стигнеш до осемстотин и седемнайсет. Но

осемстотин и седемнайсет се дели на деветнайсет и четирийсет и три, които също са прости числа. Обаче осемстотин и седемнайсет може да са две числа, осемдесет и едно и седем, или дори три. Това е най-сложното – да разбереш колко числа представлява поредицата.

Санта Крус се усмихна.

– Вие сте по-напред от мен, госпожо.

– Благодаря.

В този момент към тях се приближи Монтана.

– Доктор Хенслей?

– Да.

– Лисицата ме помоли да ви предам, че навярно бихте желали да видите нещо, което е открила в офиса. Някакъв сборник с кодове или нещо подобно.

– Добре. – Сара се изправи и излезе. Монтана и Санта Крус останаха сами.

Редникът продължи да разглежда схемите.

– Знаете ли, господин старши сержант – каза той, – този самолет има обикновени турбодвигатели. И осем малки реактивни дюзи отдолу за вертикално излитане и кацане. Но странното е, че и двата му двигателя работят с обикновено реактивно гориво.

– И какво от това? – попита от прага Лий.

– Ами... каква е ролята на плутониевото ядро? – Санта Крус се обърна и го погледна.

Преди Монтана да успее да отговори, редникът отново се наведе над схемите и извади изпод тях няколко листа с ръкописни бележки.

– Но ми се струва, че открих – каза той. – Споменах за това на Лисицата. Тук пише, че инженерите в хангара работели върху някакъв нов вид електронен механизъм „Стелт“, нещо като електромагнитно поле, което обгръщало самолета. Но за да се генерира това поле, се нуждаели от адски много енергия, нещо от порядъка на две цяло и седемдесет и един гигавата. А такава енергия можела да се получи само при контролирана ядрена реакция. Оттук и плутоният. – Санта Крус доволно кимна.

И изобщо не забеляза, че Монтана бързо се приближава иззад гърба му.

– Знаеш ли – продължи редникът, – тая операция е тотално прецанкана. Космически кораби, френски войници, британски войници, секретни бази, плутониеви ядра, предатели от ГРК. Мамка му! Просто...

Ножът на Лий се заби в ухото му и проникна в мозъка му.

Очите на младия морски пехотинец се разшириха и той се строполи по лице на бюрото. Мъртъв.

Монтана измъкна кървавия си нож от черепа му, обърна се...

... и видя Либи Гант да стои на прага с няколко листа хартия в ръце.

Скофийлд включи интеркома.

– Гант! Гант! Обади се!

Отговор не последва.

Той погледна часовника си.

21:58.

Мамка му. Дупката щеше да е над станцията след две минути.

– Гант, ако ме чуваш, обади се. Монтана е от ГРК! Повтарям, Монтана е от ГРК! Обезвреди го, ако се наложи. Повтарям, обезвреди го, ако се наложи. Край.

С тези думи той се изкатери по стълбата и се втурна към радиозалата.

Гант тичаше в хангара, следвана по петите от Монтана. В ледената стена зад нея се забиваха куршуми.

Докато се насочваше към вратата, която водеше към главната пещера, младата жена свали автомата от рамото си и стреля назад на сяло. После се провря през хоризонталната цепнатина и се претърколи навън в момента, в който Лий отново стреля по нея.

Този път обаче се оказа точен.

Два куршума улучиха нагръдника ѝ. Трети отвори червена рана от страни на корема ѝ.

Гант сподави вика си и я притисна с длани. Стисна зъби и видя, че между пръстите ѝ се стича струйка кръв. Болката бе непоносима.

Слонските тюлени стояха скупчени при самолета. Един от тях вдигна глава и погледна Либи.

Мъжкарят. Огромният мъжкар със страшни долни кучешки зъби. Трябва да се беше върнал през последния половин час, помисли си тя.

Чудовището изляз. И се затътри към нея. Пластовете от мазнина се тресяха при всяко негово движение.

Гант запълзя, без да изпуска от очи приближаващия се слонски тюлен. По заскрежения под оставаше кървава следа и издаваше пътя ѝ.

Насочил автоматата си напред, Монтана влезе в пещерата.

Гант не се виждаше никъде.

Той забеляза кървавата дияра, която водеше надясно зад голяма ледена скала.

Тръгна по нея, заобиколи я и натисна спусъка. Не улучи нищо. Гант я нямаше. На земята лежеше само автоматът ѝ.

Монтана се обърна.

Къде, по дяволите, беше тя?

Либи видя Монтана да излиза иззад скалата.

Седеше пред хоризонталната цепнатина и се държеше с две ръце за корема. Бе напрегнала всичките си сили, за да се изправи на крака и да се върне от лявата страна на цепнатината без да оставя следа.

Монтана се усмихна и бавно се запъти към Гант. Застана пред нея с гръб към пещерата.

– Ти си гадно копеле! – каза младата жена.

Лий сви рамене.

– Това дори не е извънземен кораб и ти въпреки всичко продължаваш да ни избиваш – прибави Либи, като гледаше към нещо зад него.

– Вече не става въпрос за кораба, Гант. Ти знаеш прекалено много за ГРК. И затова не мога да те оставя жива.

Тя вдигна очи към лицето му.

– Прави каквото знаеш.

Монтана вдигна автоматата си и понечи да натисне спусъка, но тогава в пещерата отекна смразяващ рев.

Лий се завъртя точно навреме, за да види огромния мъжки тюлен, който се приближаваше към него. Земята вибрираше под невероятната му тежест.

Гант използва случая и се претърколи обратно през цепнатината.

Чудовището измина разстоянието до Монтана само за няколко секунди.

Сержантът се прицели и стреля.

Ала тюленът бе прекалено голям и прекалено наблизо.

Животното със страшна сила блъсна Лий в стената и от тялото на морския пехотинец изригна кръв.

Гант бавно и мъчително се изправи на крака и надникна навън през цепнатината.

Слонският тюлен измъкваше кучешките си зъби от корема на

Монтана. Той се свлече на земята. Чудовището триумфално застава над жертвата си.

Внезапно Либи чу Лий да простенва.

Все още беше жив.

Тюленът се наведе над него и откъсна парче плът от гърдите му.

Скофийлд влезе в радиозалата на ниво А точно в десет часа. Реншоу и Кърсти го последваха. Седна зад радиопулта и включи микрофона.

– Внимание, „Макмърдо“. Внимание, „Макмърдо“. Тук Плашило. Чувате ли ме?

Отговор не последва.

Лейтенантът повтори.

Пак нищо.

После изведнъж чу прашене:

– Плашило, тук Ромео, чувам те. Докладвай.

Ромео, помисли си Скофийлд. Това бе позивната на капитан Харли Роуч, командир на пети разузнавателен взвод. Бяха се срещали няколко пъти. Бе с шест години по-възрастен от Шейн, добър офицер и прочут сваяч, откъдето и позивната му „Ромео“.

Нещо повече, той бе морски пехотинец. Скофийлд се усмихна.

– Ромео – облекчено каза лейтенантът. – Положението е следното: обектът е овладян. Повтарям, обектът е овладян. Понесохме тежки загуби, но обектът е наш. – Обектът, разбира се, бе полярната станция „Уилкс“. Той въздъхна. – Какво става с теб, Ромео, къде си?

– Плашило, в момента изчакваме на около километър и половина от обекта...

Скофийлд рязко вдигна глава.

Километър и половина...

– ... и имаме заповед до второ нареждане да останем тук. Наредено ни е в никакъв случай да не влизаме в станцията.

Шейн не можеше да повярва на ушите си.

Съвсем наблизо имаше морски пехотинци. Само на километър и половина. Първият му въпрос беше...

– Ромео, откога сте там?

– Хм, от около трийсет и осем минути, Плашило.

Тридесет и осем минути. Разузнавателен взвод на морската пехота от половин час чакаше пред „Уилкс“.

Внезапно слушалката му – а не високоговорителите на радиостанцията – изпраща.

– Плашило, трябва да поговорим само двамата.

Скофийлд изключи радиостанцията. Роуч използваше секретния канал на морската пехота.

– Ромео, какво правиш, по дяволите?

Невероятно. По време на битката с Тревър Барнаби, при полярната станция „Уилкс“ беше пристигнал цял американски взвод и бе чакал навън.

– Плашило, тук е истински цирк. Морски пехотинци. Зелени барети¹⁴. Мамка му, те са отцепили район с диаметър един километър. Главното командване и Съветът на началник-щабове пратиха всички свободни части при станцията. Но когато стигнахме тук, ни наредиха да чакаме до пристигането на взвод тюлени. Плашило, имам ясна заповед: ако някой от хората ми се приближи до станцията преди тюлените, трябва да го застрелям.

Скофийлд изтръпна. И изведнъж всичко му се изясни.

Намираще се в абсолютно същото положение като Андрю Трент в Перу. Пръв беше стигнал в станцията. Бе открил нещо вътре. И сега прашаха тюлени, най-безмилостните, най-опасни спецчасти в Съединените щати.

Внезапно в ума му изскочи ред от имейла на Андрю Трент:

„Личният състав на морската пехота те е обявил за мъртъв.“

Той мъчително преглътна. Прашаха тюлените, за да го убият.

---

14. Спецчасти на сухопътните войски на САЩ. – Б.пр.

СЕДМА АТАКА

Вторник, 16 юни, 22:00

– Ромео, чуй ме – бързо каза Скофийлд. – ГРК е внедрила предатели във взвода ми. Един от собствените ми хора започна да избива ранените. Тюлените са пратени, за да ме очистят. Трябва да направиш нещо.

Лейтенантът усети, че го полазват тръпки. Бе казал на Ромео същите думи, които беше чул от Андрю Трент в Перу.

– Какво да направя? – попита Роуч.

– Кажы им, че тук вътре няма нищо – отвърна Скофийлд. Кажы им, че няма никакъв космически кораб. Кажы им, че става дума за стар секретен проект на военновъздушните сили, който, кой знае защо, са изоставили.

– Хм, Плашило, не разполагам с никаква информация какво има в тази станция. Не знам нищо за космически кораби и секретни проекти.

– Затова е целият този шум, Ромео. Чуй ме. Бих се с френски парашутисти. Бих се с Тревър Барнаби и цяла рота командоси от СВС. След всичко, което преживях, не искам да ме очистят шайка побъркани американци, чуваш ли ме!

– Почакай малко, Плашило.

Последва мълчание.

След около минута Ромео отново се обади:

– Плашило, току-що се посъветвах с капитана на частта, която е отцепила района – някакъв тип на име Брукс, Арлин Брукс. Той каза, че щял да застреля всеки от хората ми, който се опита да влезе в станцията преди пристигането на тюлените.

Скофийлд извади от джоба си разпечатката на имейла от Андрю Трент със списъка на агентите на ГРК.

Погледът му се спря на едно от имената.

БРУКС, АРЛИН Ф.	СУХОПЪТНИ ВОЙСКИ НА САЩ	КАПИТАН
-----------------	-------------------------	---------

„Копеле гадно, помисли си той. Това беше същият човек, който бе отцепил района около храма в Перу. Арлин Ф. Брукс, от ГРК.“

– Добре, Плашило – рече Ромео. – Слушай сега. Може и да не успее да вляза, но ще ти кажа нещо, което чух преди половин час. На около триста морски мили от брега в открито море плава „Уосп“. След като пристигнахме тук ми се обади Джек Уолш. Преди трийсетина минути

патрул от четири изстребителя „Хариър“ на морската пехота свалили британски самолет VC-10 на около двеста и петдесет морски мили от брега.

Скофийлд онемя.

Знаеше какво иска да каже Ромео.

Самолетите VC-10 имат едно единствено предназначение: да зареждат бомбардировачи и изстребители във въздуха.

Щом на 250 морски мили от брега бе свален британски VC-10, значи наблизо се намираше друг британски самолет, който навярно имаше заповед да...

О, не, помисли си Шейн. Това бе унищожителят на Барнаби.

Подобно на френския унищожител, този британски самолет имаше заповед да бомбардира полярната станция, ако Тревър Барнаби не се обади в уреченото време.

– Вдигнаха по тревога военновъздушните сили – продължи Роуч. – В момента патрулират над океана с „АУАКС“ и изстребители F-22. Търсят британския самолет и имат заповед незабавно да го свалят.

Скофийлд се отпусна назад на стола си.

Намръщи се и заразтвава челото си.

Беше в капан. Скоро щяха да се появят тюлените – независимо дали бяха разбрали или не, че в станцията няма нищо ценно. И дори да успееше да им избяга, оставаше вероятността „Уилкс“ да бъде разрушена от ракета въздух-земя, изстреляна от британски изстребител. И все пак му оставаше една възможност, помисли си лейтенантът.

Да излезе навън и да се предаде на Роуч, преди да пристигнат тюлените. Така поне щяха да останат живи. А ако този ден бе научил нещо, това беше, че ако си жив, все още имаш шанс.

Скофийлд включи микрофона си.

– Ромео, слушай...

– Мамка му, Плашило. Те са тук.

– Кой?

– Тюлените. Тук са. Току-що ги пуснаха да минат. Четири снегохода. В момента се насочват към станцията.

Четири сине снегохода бяха на километър и половина от полярната станция. Наредени в полукръг откъм сушата, те се плъзгаха по ледената равнина и очевидно не бързаха.

Тюлените.

Командирът на водещия снегоход включи радиостанцията си.

– База, тук Тюлени. Потвърждавам заповедта. Няма да влезем в станцията, докато не свалите изстребителя.

– Тюлени, тук Кула. Бъдете готови – разнесе се отговорът. – Очакваме информация от нашите самолети.

В този момент над Южния океан на 242 морски мили от полярната станция летяха шест F-22 от ВВС на САЩ.

F-22 е най-модерният изстребител в света, наследник на предишния F-15 „Ийгъл“. Но макар и да прилича на предходника си, F-22 притежава нещо, каквото F-15 никога не е имал – „Стелт“.

Командирът на ескадрилата слушаше радиостанцията си. Когато гласът от другия край замлъкна, той отговори:

– Благодаря, виждам го.

Светлата точка на компютърния дисплей се насочваше на запад. Под екрана пишеше:

РАЗСТОЯНИЕ ДО ЦЕЛТА: 103 морски мили 3-С3.

ВИД НА ЦЕЛТА: E-2000.

E-2000, помисли си пилотът. „Юрофайтър“. Двумоторен, изключително маневрен малък изстребител, съвместен проект на британските, немските, испанските и италианските военновъздушни сили.

Точицата се движеше спокойно, тъй като не знаеше за невидимите американски изстребители на сто и петдесет километра зад нея.

– Добре, обектът е засечен – каза пилотът. – Повтарям, обектът е засечен. Време е да потанцуваме.

Шейн Скофийлд не знаеше какво да прави.

Не можеше да се предаде на тюлените. Те почти със сигурност бяха от ГРК. Ако го заловяха, щяха да го убият.

Замисли се дали да не се спусне в пещерата и да се скрие там, но си спомни, че това вече не е възможно, тъй като водолазната камбана беше унищожена.

Той изведе Кърсти и Реншоу от радиозалата на ниво А и се запъти към стълбата.

– Какво става? – попита ученият.

– Прецакаха ни – отвърна Скофийлд.

Мислите му препускаха. Сега единствената възможност бе да се скрият някъде в станцията и да чакат, докато тюлените и всички останали си отидат...

„И какво ще правиш после? – каза си той. – Вкъщи ли ще се прибереш?

Ако останеш жив, все още имаш шанс.“

Лейтенантът слезе по стълбата и погледна надолу към басейна на ниво Д.

И видя нещо.

Уенди, която лежеше на платформата и доволно дремеше.

„Уенди...“ – помисли си Скофийлд.

Командирът на ескадрилата отново включи микрофона си.

– База, тук Първи. Поддържаеме режим „Стелт“. Обектът ще бъде в обхвата ни след... двамайсет минути.

Внезапно се сети.

Шейн се обърна към Кърсти.

– Колко време може да остане Уенди под водата?

Тя сви рамене.

– Повечето мъжки космати тюлени издържат около час. Но Уенди е момиче и е много по-дребна, така че вероятно не повече от четирийсетина минути.

– Четирийсет минути... – рече Скофийлд.

– Какво си намислил? – попита Реншоу.

– На нас ни трябва приблизително два часа, за да стигнем до пещерата, нали така? – отвърна лейтенантът. – Един час, за да се спуснем на хиляда метра дълбочина с водолазната камбана и още един, за да се изкачим по ледения тунел.

– Да, и какво от това?

Шейн го погледна.

– Когато Гант и другите приближаваха пещерата, тя каза нещо много странно. Уенди плувала с тях в тунела.

– Аха.

– Така че даже Уенди да може да плува два пъти по-бързо от нас, ако се гмурне чак до долу, въздухът ѝ няма да стигне за обратния път.

Реншоу мълчеше.

– Искам да кажа – продължи Скофийлд, – че за нея ще е

самоубийство да не се върне обратно след двайсет минути.

Лейтенантът погледна към Кърсти.

– Има друг път до пещерата – каза той. – Пряк път.

– Тюлени, тук Първи. Обектът ще бъде в обхвата ни след петнайсет минути – каза по радиостанцията командирът на ескадрилата.

Тюлените сковано седяха в кабината на снегохода си. Лицата им бяха абсолютно безизразни.

Скофийлд остави безшумните акваланги на платформата. Кърсти вече си обличаше термоелектрически неопрен. Той ѝ беше толкова голям, че трябваше да навие ръкавите и крачолите. Реншоу си сложи кислородните бутилки.

– Ето, изпийте тези хапчета. – Лейтенантът им подаде по една синя капсула. Това бяха противоазотни таблетки N-67D, същите, които бе дал на Гант и другите преди да се спуснат в пещерата.

Скофийлд съблече горните си дрехи и сложи бронята и колана си върху неопрена. Докато ровеше в джобовете на униформата си, откри азотната граната и сребърния медальон на Сара Хенслей. Бързо прехвърли всичко в джобовете на термोकостюма и нарами кислородните бутилки.

Аквалангите бяха три. Наситената хелиево-кислородна смес – 98% хелий, 2% кислород – щеше да им стигне за четири часа.

След като се приготви, Реншоу помогна на Кърсти.

Скофийлд се огледа наоколо за нещо тежко – нещо много тежко – тъй като трябваше да потънат бързо.

Скоро откри каквото търсеше.

Когато външният коридор на ниво Б се беше възпламенил, част от него бе паднала край басейна. Триметрово парче плътна стомана. Лейтенантът и Реншоу го доवлякоха до водата. Металът високо скърцаше по платформата.

Тюленът подскочаше край тях като куче, което няма търпение да излезе на разходка.

– И Уенди ли ще дойде с нас? – попита Кърсти.

– Да – отвърна Скофийлд. – За да ни покаже прекия път.

Момичето скочи на крака и изтича до стената. Когато се върна, носеше в ръце някакви ремъци. Кърсти ги опасва около гърдите на тюлена.

– Какво е това? – учуди се Шейн.

– Не се безпокой. Ще ни е от полза.

– Добре, няма значение. Само не се отдалечавай. – Двата с Реншоу домъкнаха парчето до ръба на басейна. – Да вървим.

Тримата скочиха във водата. Уенди весело цопна след тях.

– Сега се хванете за тежестта – разнесе се в слушалките им гласът на Скофийлд.

Лейтенантът постави дланта си върху ръката на Кърсти, за да е сигурен, че момичето няма да се изпусне.

– Добре, господин Реншоу – каза той. – Дърпайте!

Двата с учения натиснаха парчето стомана надолу и тежкия метал със силен плясък падна във водата.

И започна бързо да потъва.

Скофийлд, Реншоу и Кърсти здраво се държаха за него. Уенди плътно ги следваше.

Шейн погледна дълбокомера на китката си.

Три метра.

Шест метра.

Десет метра.

Колкото по-дълбоко потъваха, толкова по-бързо се движеха. Пред очите им се разкриваше чуден бял подводен свят.

Скофийлд наблюдаваше ледената стена отляво. Търсеше отвор в нея, вход към по-късия тунел, който водеше към пещерата.

Стигнаха на дълбочина тридесет метра. Без хапчетата, азотът в кръвта им вече щеше да ги е убил.

Шестдесет метра.

Сто.

Водата ставаше по-тъмна, видимостта намаляваше.

Сто и двадесет. Сто и петдесет.

Потъваха ужасно бързо.

Сто и осемдесет. Двеста.

Двеста и четири де...

И тогава Скофийлд го видя.

– Пуснете се! – извика по интеркома той.

Другите незабавно се подчиниха и пуснаха потъващото парче стомана, което бързо се отдалечи под тях.

Лейтенантът заплува към ледената стена.

В нея имаше голям кръгъл отвор. Приличаше на тунел, който се

губеше в мрака.

Уенди мина покрай Скофийлд и изчезна вътре. След няколко секунди отново се появи.

Той се колебаеше.

Реншоу видя съмнението в очите му.

– Имаме ли друг избор? – попита ученият.

– Добре – каза Шейн, извади фенерчето си и го включи. И се пъкна в тунела.

Беше тесен и рязко се извиваше надолу. Лейтенантът плуваше пръв, следван от Кърсти и Реншоу накрая. Напредваха бързо – просто оставиха оловните тежести на коланите им да ги теглят.

Беше тихо като в гробница.

Изведнъж Уенди се стрелна покрай Скофийлд и се понесе по тунела пред него.

Той погледна дълбокомера си.

Триста метра.

Бяха във водата от дванадесет минути.

– База, тук Първи. Обектът е в обхвата ни. Повтарям. Обектът е в обхвата ни. Готвим се за изстрелване на ракетите.

– Действай, Първи.

– Благодаря, База. Добре, обектът е прихванат. Изглежда не подозира за присъствието ни. Тук Първи. Огън!

Командирът на ескадрилата натисна спуська. От ракетния отсек излята дълга ракета AIM-120 AMRAAM и се насочи към жертвата си.

Британският изстребител незабавно я забеляза.

Най-големият проблем на самолетите „Стелт“ е, че макар самите те да са невидими за радара, същото не се отнася за висящите под крилето им ракети. Ето защо всички самолети „Стелт“ като F-22, изстребителя F-117A и бомбардировача B-2A, носят ракетите в корпуса си.

За съжаление обаче, радарът засича ракетата веднага след изстрелването й.

Британският пилот си даде най-много една минута.

– Генерал Барнаби! Генерал Барнаби! Обадете се!

Отговор не последва.

Странно, защото бригаден генерал Тревър Барнаби знаеше, че трябва да се обади между 22:00 и 22:25, в една от двете дупки в слънчевото петно, които позволяваха радиовръзки. Предишния път бе докладвал точно в 19:30.

Пилотът опита на резервната честота. Същият резултат. После повика Нироу, заместника на Барнаби.

Нищо.

– Генерал Барнаби! Атакуват ме! Повтарям, атакуват ме! Ако не ми отговорите до трийсет секунди, ще трябва да приема, че сте мъртви и в съответствие със заповедта ви да стрелям срещу станцията.

Британският пилот погледна ракетния датчик. Мигаше. Вече беше въвел координатите на полярната станция в компютъра на ракетата AGM-88/HLN.

Ракета въздух-земя.

С голям радиус на действие.

И с ядрена бойна глава.

Тридесетте секунди изтекоха. Никой не се обади.

– Генерал Барнаби! Изстрелвам унищожителя! – Пилотът натисна спусъка и след миг закачената в края на крилото му ядрена ракета полетя напред.

Само две секунди по-късно, тъкмо когато британецът посягаше към лоста за катапултиране, американската ракета AMRAAM се заби в изстребителя и го взриви.

Американските пилоти видяха яркооранжевата експлозия в нощното небе. Точката на радарите им изчезна. Двама от тях изръкопляскаха. Командирът на ескадрилата се усмихна.

– Тюлени, тук Първи. Обектът е елиминиран. Повтарям, обектът е елиминиран. Можете да влезете в станцията.

Гласът на пилота отекна по високоговорителя в снегохода на тюлените:

– Можете да влезете в станцията.

Благодаря, Първи – отвърна командирът на тюлените. – До всички коли, готови. Преминаваме на оперативна честота за атака на станцията.

Той изключи радиостанцията си и се обърна към другите в снегохода.

– Добре, да вървим да ги очистим.

Командирът на ескадрилата от изстребители F-22 продължаваше да гледа към останките от британския E-2000. Тънки оранжеви нишки бавно се спускаха към земята като евтини фойерверки.

Погълнат от гледката, той забеляза новата, по-малка точица на радарния екран – която се насочваше на юг към Антарктида – едва след тридесет секунди.

– Какво е това, по дяволите?

– Господи – възкликна някой. – Трябва да е изстрелял ракета преди да го свалим!

Командирът се опита отново да се свърже с тюлените, ала този път не успя. Вече бяха превключили на оперативна честота.

Вратата на станцията избухна. Тюлените се втурнаха вътре и откриха огън.

Влизането им беше точно по правилата. Единственият проблем бе, че в „Уилкс“ нямаше никой.

Скофийлд погледна дълбокомера си: четиристотин и петдесет метра.

Няколко минути по-късно тесният проход свърши и лейтенантът се озова в по-широк тунел.

Веднага разбра къде се намира, въпреки че никога не беше идвал тук.

На отсрещната стена се виждаха триметрови кръгли дупки. Сара Хенслей му бе разказала за тях. Гант също ги беше споменала. Пещерите на слонските тюлени. Този тунел определено водеше към космическия кораб.

Да!

Тримата бързо заплуваха нагоре без да изпускат от очи големите дупки в леда.

Макар че видът им го тревожеше, Скофийлд бе почти сигурен, че тюлените няма да ги нападнат. До този момент единствените водолази, необезпокоявано стигнали до пещерата, бяха морските пехотинци и Сара Хенслей – всички с безшумни акваланги. Другите групи, учените от „Уилкс“ и британците, бяха с обикновени водолазни екипи. И животните ги бяха разкъсали. Поради тази причина лейтенантът смяташе, че

слонските тюлени не са чули Гант и другите.

В този момент той забеляза повърхността и забрави за тюлените.

Отново погледна дълбокомера. Четиристотин петдесет и пет метра. Бяха във водата от осемнадесет минути. Бе отнело съвсем малко време.

Изведнъж в тунела се разнесе тихо изсвирване.

Скофийлд го чу и се напрегна. Кърсти стискаше ремъка на Уенди до него. Малкият космат тюлен също го беше усетил.

Второ изсвирване отговори на първото и сърцето на лейтенанта замря.

Чудовищата знаеха, че са тук...

– Бързо! – каза той на Реншоу и Кърсти. – Да излизаме!

Скофийлд и ученият заплуваха нагоре с бързи удари. Момичето просто плесна Уенди по хълбока и тюленът се стрелна напред.

Шейн погледна повърхността. Изглеждаше спокойна. Гладка като огледало.

Изсвирванията ставаха по-високи. След няколко секунди към тях се присъедини дрезгав лай. Скофийлд се завъртя във водата и се озърна наоколо, после вдигна глава нагоре.

И в този момент огледалото се пръсна.

Слонските тюлени скачаха във водата от всички страни. Други изплуваха от подводните дупки в стените и се насочиха към водолазите. Техните писъци, лай и изсвирвания оглушително кънтяха в тунела.

Уенди се стрелна нагоре. Кърсти се беше вкопчила в ремъка ѝ. Малкото животно правеше всевъзможни маневри, за да избегне остриите зъби на връхлитащите го чудовища.

Внезапно Уенди забеляза пролука, зърна повърхността и пое към нея. Инерцията ѝ я изхвърли във въздуха и тя се приземи на брега. Кърсти тежко се стовари до нея върху ледения под на пещерата. Вдигна глава и видя, че Уенди бързо се отдалечава от басейна. Момичето скочи и понечи да я последва, но точно в този момент земята под краката му се разтърси.

Кърсти се обърна. Един от слонските тюлени се тътреше към нея.

Тя се затича, ала само след няколко крачки се препъна и падна.

Чудовището се приближаваше. Кърсти лежеше, съвсем беззащитна...

Отекна изстрел и муцуната на тюлена избухна в кръв. Той се просна по корем на земята, разкривайки зад себе си Скофийлд, който все

още се намираше във водата на десетина метра зад него с изваден пистолет. Кърсти едва не припадна.

Реншоу тъкмо изплува на повърхността в отсрещния край на басейна, когато внезапно усети остра болка в десния си глезен и нещо рязко го дръпна надолу.

Обърна се и видя, че един от слонските тюлени е захапал крака му. Животното бе по-дребно от другите и имаше дълги долни кучешки зъби като на мъжкаря.

Геофизикът го ритна по муцуната с левия си крак. Тюленът нададе болезнен писък и го пусна. Реншоу отново заплува нагоре.

Изскочи на повърхността точно пред ръба на басейна, хвана се за най-близката ледена скала и се изтегли навън само миг преди да го захапне друг, по-голям тюлен.

Скофийлд бясно плуваше към брега.

Кърсти беше от едната страна на басейна, Реншоу – от другата. Внезапно зърна кораба, големия черен самолет, издигнат като гигантска безмълвна хищна птица в средата на огромната подводна пещера.

В този момент от водата пред него зейнаха разтворените челюсти на грамадния мъжки тюлен и закриха полезрението му.

Чудовището го блъсна и Скофийлд потъна под повърхността.

Животното го бе ударило с дългите си долни кучешки зъби. При други обстоятелства това щеше да е достатъчно, за да пониже гърдите му. Ала лейтенантът все още носеше бронята над неопрена си и бивните се забиха в нагръдника му.

Тюленът го повлече надолу. Скофийлд се съпротивляваше, но безуспешно. Трябваше да измисли нещо. Бръкна в джоба си и пръстите му напипаха британската азотна граната.

По дяволите, помисли си Скофийлд.

Бързо дръпна шпелента и напъха гранатата в разтворената паст на чудовището.

После рязко се освободи от бивните му и заплува нагоре. Тюленът разбра, че го е изпуснал и започна да се обръща.

И тогава азотната граната избухна.

Главата на животното се пръсна.

Случи се нещо поразително.

От тялото на мъртвия тюлен изригна вълна от лед.

Отначало Скофийлд нямаше представа какво е това. После се сети. Течният азот се разширяваше във водата и я заледяваше!

Сега течният азот се разширяваше и заледяваше водата в басейна. Ледената стена се приближаваше към него като живо, дишащо образувание, което постоянно нарастваше.

Очите на Шейн се разшириха. Ако го обгърнеше, това щеше да е краят му.

„Бягай!“

Изведнъж усети, че нещо го докосва по рамото и се обърна.

Уенди!

Скофийлд стисна ремъка ѝ и тюленът светкавично заплува. Ала лейтенантът бе по-тежък от Кърсти и Уенди се движеше по-бавно от преди.

Ледената стена ги настигаше.

Зад тях се появи друг слонски тюлен, но ледът го погълна в бързо растящата си маса.

Уенди се носеше към повърхността, ловко заобикаляйки чудовищните си събратя, които се опитваха да пресекат пътя ѝ.

Ледената стена постепенно губеше инерция. Азотът беше престанал да се разширява.

Най-после изплуваха и тежко се проснаха на брега. Скофийлд се отпусна по гръб...

... само за да види, че от водата изскача друг слонски тюлен и се насочва към него!

Лейтенантът се претърколи настрани. Гигантското животно се стовари на земята до него. Шейн скочи на крака, завъртя се и се озърна наоколо.

– Лейтенант! Насам! Насам! – извика Сара Хенслей. Той се обърна. Палеонтоложката му махаше от малка хоризонтална цепнатина в стената на петдесетина метра от него.

Реншоу, Кърсти и Уенди вече тичаха натам. Скофийлд се втурна след тях. Докато бягаше, видя, че Кърсти се вмъква в дупката, следвана от тюлена и учения.

Внезапно слушалката му запраща.

– ... ли си? Плашило, там ли си? Моля те, отговори! – Гласът на Роуч.

– Какво има, Ромео?

– Господи! Къде беше? От десет минути се опитвам да се свържа с

теб.

– Бях зает. Какво става?

– Бягай от станцията! Веднага!

– Не мога, Ромео – отвърна Скофийлд, докато тичаше.

– Ти не разбираш, Плашило. Току-що ни се обадиха от военновъздушните сили. Група F-22 свалила британски изстребител на около двеста й петдесет морски мили от тук, но преди това пилотът успял да изстреля ракета. – Роуч замълча за миг. – Плашило, ракетата се насочва право към „Уилкс“. Сателитното сканиране за радиационни емисии показва, че е с ядрена бойна глава.

Скофийлд усети, че го полазват тръпки. Стигна до цепнатината, хвърли се като бейзболист на земята и се претърколи вътре.

– Колко време ни остава?

– Разстоянието е триста осемдесет и осем километра, скоростта – шестстотин и петдесет километра в час. До попадението има около трийсет и шест минути. Но това беше преди девет минути, Плашило. Опитвах се да се свържа с теб, обаче ти не отговаряше. Разполагаш с двайсет и седем минути да напуснеш станцията. Двайсет и седем минути – повтори Роуч.

– Супер! – каза Скофийлд.

– Не мога да остана тук, Плашило. Трябва да отведе хората си на безопасно разстояние. Съжалявам, но сега си сам, приятел.

Скофийлд погледна часовника си.

22:33.

Двадесет и седем минути. Ядрената ракета щеше да удари полярната станция в 23:00.

Вдигна очи и огледа групата около него. Сара Хенслей, Реншоу, Кърсти и Уенди. И Гант. Едва сега видя, че тя също е в тунела и седи на ледения под. Забеляза грозното червено петно отстрани на корема й и се втурна към нея.

– Монтана ли? – попита той.

Гант кимна.

– Къде е?

– Мъртъв е. Тюлените го разкъсаха. Но уби Санта Крус и рани мен.

– Как си?

– Зле. – Тя потръпна.

Скофийлд внимателно прегледа раната. Куршумът трябва да беше

минал до токата на бронята ѝ.

– Дръж се – каза той. – Ще те измъкнем от тук... Шейн я хвана, за да я повдигне. Тялото ѝ се притисна към крака му и от джоба на глезена му падна нещо.

Сребърен медальон.

Сребърният медальон на Сара Хенслей. Бе му го дала, преди да се спусне в пещерата.

Падна с лицевата си част надолу и за миг Скофийлд зърна гравирания на гърба надпис:

На нашата дъщеря
Сара Терез Паркс,
за двадесет и първия ѝ рожден ден.

Лейтенантът се вцепени. После бързо извади разпечатката на имейла от Андрю Трент.

Плъзна поглед по списъка на агентите от ГРК.

И го откри.

ПАРКС, САРА Т.	КАЛИФ. УНИВЕРСИТЕТ	ПАЛЕОНТОЛОГИЯ
----------------	--------------------	---------------

Той рязко завъртя глава към Сара Хенслей.

– Как е моминското ти име, Сара? – попита Скофийлд.

Щрак-щрак.

Шейн чу металическото изщракване от зареждането на пистолета, преди Сара Хенслей да го насочи към него.

Прицели се в главата му. С лявата си ръка извади каската на Санта Крус иззад гърба си и настрои канала.

– Тюлени, тук Хенслей. Обадете се.

Не получи отговор. Намръщи се.

– Тюлени, тук Хенслей. Обадете се.

– Там горе няма никой, Сара – каза Скофийлд, притиснал Гант към себе си. – Евакуирали са станцията. Няма ги. Към „Уилкс“ се приближава ракета, ядрена ракета, Сара. Тюлените отдавна са избягали. И ние трябва да се махнем от тук.

Внезапно от слушалката на палеонтоложката се разнесе глас:

– Хенслей, тук адмирал Ригс. Докладвай.

Лейтенантът потръпна и си погледна часовника.

22:35. Още двадесет и пет минути.

Той нямаше представа, че преди да атакуват станцията, тюлените са превключили на оперативна честота. Нямаше представа, че не знаят

за ядрената ракета.

– Задържах командира на морските пехотинци в пещерата – отвърна Сара.

– Скоро ще сме при вас, Хенслей. Разрешавам да го убиеш, ако се наложи. Тюлени, край.

– Какво правиш, Сара? – попита Реншоу.

– Млъквай! – Тя насочи пистолета към него и студеното дуло докосна носа му. – Идете там. – И махна на Реншоу и Кърсти да застанат при Скофийлд. Лейтенантът забеляза, че Сара Хенслей държи оръжието уверено и спокойно. Явно имаше опит.

– Откъде си, Сара? – попита той. – От сухопътните сили или от флота?

Палеонтоложката не отговори веднага.

– От сухопътните сили – рече тя накрая.

– По-точно?

– Известно време бях в отдела за химически оръжия. После изведнъж ми се прищя да преподавам.

– Бяха ли те вербували в ГРК преди да постъпиш в университета?

– Да. Вербувах ме много по-рано. По дяволите, лейтенант, ГРК ме прати да преподавам. Помолиха ме да напусна армията, дадох ми пенсия и ме пратиха в университета.

– Защо?

– Искаха да знаят какво става там. Конкретно се интересуваха от проучванията на ледените ядра – от химическите газове, които хора като Брайън Хенслей откриваха в леда. Тазове от силно токсични среди, изчезнали преди милиони години. Варианти на въглеродния моноксид, чисти хлорни молекули. ГРК се интересуваше от тези неща – можеха да им влязат в работа. Затова се прехвърлих в тази област и се запознах с Брайън Хенслей.

– За да измъкваш информация ли се омъжи за него? – попита Реншоу.

Кърсти смаяно следеше разговора от дъното на тунела.

– Аз получих каквото исках – отвърна Сара Хенслей. – Брайън също.

– Ти ли го уби? Онзи автомобилен инцидент?

– Не. Не съм го убила. ГРК нямаше никакво участие в това. Беше нещастен случай. Наречи го както искаш – участ, съдба. Просто се случи.

– Ти ли уби Бърни Олсън? – попита Скофийлд.

Сара се замисли за миг.

– Да – призна тя накрая.

– Гадна кучка! – изскърца със зъби геофизикът.

– Бърни Олсън беше лъжец и крадец – каза Хенслей. – Щеше да публикува откритията на Реншоу преди него. Но това всъщност не ме интересуваше. Само че, когато Реншоу откри метал на петстотин метра дълбочина, Олсън ми каза, че щял да публикува и това. Просто не можех да го допусна. Първо трябваше да научи ГРК.

– Първо трябваше да научи ГРК – горчиво повтори Скофийлд.

– Работата ни е първи да научаваме всичко.

– Затова си го убила – каза лейтенантът. – С отрова от морска змия.

И си обвинила Реншоу.

Тя погледна геофизика.

– Съжалявам, Джеймс, но ти беше най-подходящият. С Бърни постоянно се карахте. И когато се спречкахте онази вечер, не можех да си позволя да изпусна възможността.

Скофийлд погледна часовника си.

– Виж, Сара, знам, че не ми вярваш, но трябва да се измъкнем от тук. Към станцията се приближава ядрена ракета...

– Няма никаква ракета! – отсече Хенслей. – Ако имаше, тюлените нямаше да са там.

Той отново погледна часовника си.

22:36.

Мамка му! Какво положение! Бяха хванати. Сара Хенслей просто щеше да чака ракетата да унищожи всички им.

В този момент часовникът му показва 22:37.

Скофийлд не знаеше за осемнадесетте гранати Тритонал 80/20, които Тревър Барнаби бе разположил в полукръг около полярната станция с намерението да откъсне тази част от ледения шелф и да образува айсберг.

Не знаеше, че в 20:37 Барнаби е настроил брояч, който да взриви гранатите след два часа.

Осемнадесетте гранати Тритонал избухнаха едновременно.

Във въздуха изригнаха стометрови снежни гейзери. Над ледената равнина се разнесе невъобразим грохот и в шелфа се появи полукръгла цепнатина. После внезапно се чу зловещо пропукване и ледът, в който беше построена полярната станция, и всичко под нея – цели три

кубични километра лед – се откъсна и заплава в морето.

Тунелът рязко се наклони. Отвсякъде се посипаха парчета лед. Едновременно експлозия на осемнадесетте гранати Тритонал оглушително закърнтя в пещерата.

Отначало Скофийлд помисли, че това е ядрената ракета. Че Роуч е допуснал ужасна грешка и ракетата е стигнала до целта си половин час по-рано. Но после разбра, че е нещо друго – ако бе ракетата, вече всички щяха да са мъртви.

Тунелът отново се разлюля и Сара Хенслей изгуби равновесие. Реншоу използва момента и се хвърли отгоре ѝ. Двамата силно се блъснаха в ледената стена, ала Хенслей успя да се отскубне от него.

Шейн все още стискаше Гант. Той внимателно я остави на пода и понечи да се изправи, но палеонтоложката се обърна и насочи пистолета към лицето му.

– Съжалявам, лейтенант. Бях започнала да те харесвам – каза тя.

Въпреки хаоса наоколо, изстрелът оглушително отекна в малкия тунел.

Скофийлд видя от гърдите на Сара Хенслей да изригва кръв.

Очите ѝ се изцъклиха, коленете ѝ се подгънаха и тя се строполи на земята.

Колгът му все още димеше, когато Гант го пхна обратно в кобура на бедрото му. Лейтенантът не беше имал възможност да го извади, ала Либи, която лежеше до него, бе успяла.

Кърсти просто зяпаше сцената с отворена уста. Шейн отиде при нея.

– Господи, добре ли си? – попита той. – Майка ти...

– Тя не ми беше майка – промълви момичето.

– Може би по-късно ще поговорим за това. След двайсет и две минути всичко тук ще се превърне в пара.

Кърсти кимна.

– Господин Реншоу – каза Скофийлд и погледна вибриращите ледени стени. – Какво става?

– Не знам...

В този момент тунелът отново се наклони и пропадна с около двадесет и пет сантиметра.

– Като че ли леденият шелф се е откъснал от материка – сподели

геофизикът. – И се е превърнал в айсберг.

– Айсберг... – повтори Скофийлд. Рязко завъртя глава и погледна Реншоу. – Ония слонски тюлени още ли са в пещерата?

Ученият надзърна през цепнатината.

– Не. Няма ги.

Шейн вдигна Гант на ръце и я понесе към отвора.

– Така и предполагам – каза той. – Убих мъжкарят и сега останалите сигурно го търсят.

– Как ще се измъкнем от тук? – попита Реншоу.

Скофийлд избута Либи през цепнатината. После се обърна към дребния геофизик. Очите му блестяха.

– По въздух.

Огромният черен изстребител величествено се издигаше в средата на подводната пещера. Заостреният му нос бе рязко наклонен надолу, лъскавите му черни криле бяха извити назад. От високия таван на пещерата се откъсваха големи парчета лед и се разбиваха в металния корпус.

Скофийлд и другите се затичаха по вибриращия под и се скриха под самолета.

Гант показа на лейтенанта клавиатурата.

Дисплеят светеше в зелено.

24157817-----

ВЪВЕДЕТЕ КОДА ЗА ДОСТЪП

– Някой успя ли да го разгадае? – попита лейтенантът.

– Хенслей работеше по въпроса, но едва ли е успяла.

– Значи не знаем кода.

– Не.

– Страхотно!

В този момент до Скофийлд се приближи Кърсти и погледна нагоре към екрана.

– Хей – каза тя. – Число на Фибоначи.

– Какво? – едновременно възкликнаха Шейн и Либи.

Момичето стеснително сви рамене.

– Това е число на Фибоначи.

– Какво значи това? – попита лейтенантът.

– При числата на Фибоначи всяка цифра се образува от сбора на

предходните две числа. – Кърсти забеляза удивените им погледи. – Обясни ми го баща ми. Някой има ли лист и химикалка?

Гант носеше в джоба си дневника, който бе открила по-рано. Реншоу имаше химикалка. Отначало от нея потече синкава вода, но после проработи. Кърсти започна да пише.

– Имаме следния числов ред: нула, едно, едно, две, три, пет, осем, тринайсет и така нататък. Просто събирате първите две числа, за да получите третото. После събирате второто и третото, за да получите четвъртото. Ако почакате малко... – Момичето се наведе над листа.

Скофийлд погледна часовника си.

22:40.

Още двадесет минути.

Докато Кърсти пишеше в дневника, Реншоу се обърна към Шейн.

– Лейтенант, как точно възнамерявате да излетим от тук?

– Оттам – разсеяно отвърна Скофийлд и посочи басейна в другата част на пещерата.

– Какво?! – възкликна Реншоу, ала лейтенантът вече не го слушаше.

След около две минути Кърсти бе написала пет реда цифри. Скофийлд се чудеше още колко време ще продължи това. Той погледна листа:

0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, 377, 610, 987,
1597,
2584, 4181, 6765, 10946, 17711, 28657, 46368, 75025, 121393,
196418,
317811, 514229, 832040, 1346269, 3524578, 5702887, 9227465,
14930352,
24.157.817

Ето – каза момичето. – Това е вашето число.

– Мамка му! – рече Скофийлд. – Добре, какви са следващите две числа от реда?

Кърсти продължи да пише

39088169, 63245986

– Готово – протегна тя дневника на Шейн.

Лейтенантът го взе. Шестнадесет цифри. Шестнадесет празни

места. Удивително! Той въведе цифрите.

Клавиатурата изпиука.

57817390881 6963245986
КОДЪТ ЗА ДОСТЪП ПРИЕТ

От вътрешността на големия черен изстребител се разнесе зловещ тътенещ звук и от долната му страна бавно се спусна тясна стълбичка.

Скофийлд целуна Кърсти по челото.

Никога не съм мислил, че математиката ще ми спаси живота.
Хайде.

Те се качиха на борда на изстребителя.

Озоваха се в ракетен отсек. Скофийлд видя шест ракети, поставени върху две триъгълни стойки.

Той остави Гант на пода. Уенди тронаво се изкачи по стъпалата след Реншоу и Кърсти. Когато малкият тюлен се озова вътре, Реншоу вдигна стълбата.

Лейтенантът се запъти към пилотската кабина.

– Разказвай, Гант! – извика той.

– Наричат го „Силует“ – с явно усилие започна Либи. Трябва да има някакъв вид технология „Стелт“, която не успяхме да открием. Не-що свързано с плутония.

Скофийлд отвори вратата.

– Леле.

Кабината изглеждаше удивително футуристична, особено за самолет, строен през 1979 г. Имаше две седалки: едната отпред и вдясно, другата, по-назад и вляво, за радарния оператор. Тъй като носът на изстребителя бе наклонен надолу, пилотът седеше по-ниско от радарния оператор.

Шейн се настани отпред в същия момент, в който върху черния покрив се стовари голяма буца лед.

Погледна пулта пред него: четири компютърни екрана, стандартен шурвал, безброй бутони и индикатори.

Приличаше на свръхмодерен технически пъзел. Изпълни го паника. Нямахме да може да разбере как се пилотира този самолет. Най-малкото не и за осемнадесет минути.

Ала после се вгледа по-внимателно и откри, че всъщност пултът не

е много по-различен от тези на изстребителите „Хариър“, с които беше летял над Босна. В края на краищата, самолетът бе създаден от хора – защо трябваше да се различава?

Намери ключа и го натисна.

Не се случи нищо.

Трябваше да напомпи гориво.

Скофийлд потърси бутона и го откри. След това отново натисна ключа. Пак ни...

Двата реактивни двигателя на Силуета зареваха и Шейн усети, че кръвта му кипва. Нищо друго на света не можеше да му въздейства като този звук.

Сега бързо трябваше да загрее двигателите.

22:45.

Още петнадесет минути.

Обикновено загряването отнемаше над двадесет минути, но сега Скофийлд си даде десет.

Господи, щеше да е много трудно.

Междувременно около черния самолет започнаха да се срутват цели части от ледената пещера. Шейн потърси ключа за вертикално излитане. Ала първо се натъкна на друг бутон. Надписът му гласеше: „РЕЖИМ НА ОБГРЪЩАНЕ“. Той свъси вежди.

Какво беше това, по дяволите?...

После погледът му попадна върху ключа, който търсеше и го натисна.

Силуетът незабавно реагира и започна да се издига във въздуха. Само секунди по-късно обаче рязко спря. Някъде зад него се разнесе силно скърцане.

Скофийлд надникна през стъкления покрив и видя, че опашката на самолета е замръзнала в лед.

Намери бутона с надпис „ЗАДНИ ДЮЗИ“. Натисна го.

От тях изригна бял пламък, който започна да топи леда.

Скоро опашката бе свободна. Шейн погледна часовника си.

22:53.

Подът на пещерата отново пропадна.

„Хайде, изтрай още малко. Само две минути. Още само две минути...“

Той продължи да загрява двигателите.

22:54.

22:55.

„Добре, вече е време. Да вървим.“

Скофийлд натисна бутона за вертикално излитане и осемте дюзи от долната страна на големия черен изстребител изригнаха дълги бели струи газ.

Този път Силуета се издигна над ледения под. Пещерата наоколо ехтеше и се разтърсваше. От тавана валяха парчета лед и падаха върху самолета.

Хаос. Пълен хаос.

22:56.

Лейтенантът погледна през тъмното стъкло. Сякаш цялата откъсната от ледения шелф част се накланяше напред и се плъзгаше в океана...

Откъсваше се от материка, помисли си Скофийлд.

– Какво правите? – извика от ракетния отсек Реншоу.

– Чакам го да се преобърне! – отвърна лейтенантът.

Гант изпъшка от болка.

– Реншоу! Помогнете й! Погрижете се за раната! Кърсти! Ела тук! Трябваш ми!

Момичето влезе в кабината и седна на високата задна седалка.

– Какво да направя?

– Виждаш ли оня шурвал там? – посочи с ръка Скофийлд. – Онзи със спусъка?

– Да.

– Натисни спусъка.

Кърсти се подчини.

От двете криле на изстребителя проблеснаха ослепително бели струи светлина.

Двата трасиращи куршума се забиха в ледената стена пред Силуета и вдигнаха бели облаци. Когато се разпръснаха, Шейн видя, че се е образувала голяма бяла дупка.

– Точна стрелба – каза той.

Скофийлд дръпна назад шурвала и самолетът се издигна още по-високо.

– Добре, дръжете се. Кърсти, когато ти кажа, натисни спусъка и не го пускай.

– Ясно.

Лейтенантът погледна басейна през стъклото. Водата яростно се плискаше в ледените стени.

В този момент пещерата пропадна право надолу и рязко се наклони. И Скофийлд разбра, че леденият шелф заедно с полярната станция

„Уилкс“, окончателно се е откъснал от материка.

Беше се превърнал в айсберг.

„Изчакай – каза си Шейн. – Изчакай...“

Пещерата отново се наклони.

Само че този път много по-силно. Този път се завъртя на сто и осемдесет градуса около увисналия във въздуха Силует!

Айсбергът се бе преобърнал!

Сега пещерата беше с тавана надолу!

Внезапно през големия отвор в „тавана“, който само допреди секунди беше входа към подводния леден тунел, нахлу вода.

Тунелът вече не водеше към дълбините на океани Сега водеше нагоре. Към повърхността.

Скофийлд избегна бурния водопад. След двадесетина секунди пороят отслабна и Шейн дръпна назад шурвала. Силуетът се наклони назад и се насочи към дупката в тавана.

– Добре, Кърсти, стреляй!

Момичето натисна спусъка.

От крилете изригна опустошителен огън. Вълната от трасиращи куршуми изчезна в отвора и прочисти неравностите по стените на тунела.

Скофийлд включи дюзите и самолетът се стрелна нагоре през прохода, докато зад него таванът на пещерата се срутваше.

Монтираните на крилете картечници унищожаваша всички препятствия по пътя, докато черният изтребител се носеше през някогашния подводен леден тунел.

Лейтенантът маневрираше през вдигащите се бели облаци от парченца лед, накланяше самолета встрани, когато проходите се стесняваша и се молеше трасиращите куршуми да стигнат.

Силуетът се издигаше все по-нагоре. Навсякъде около него се разнасяха експлозии. Грохотът на картечниците беше оглушителен.

И изведнъж тунелът зад изтребителя започна да се срутва с невероятна скорост.

Падаха огромни ледени буци. Самолетът продължаваше да лети нагоре, като взривяваше стените пред себе си, докато в същото време бягаше от рушашия се тунел зад него.

Гледката през прозрачния покрив на кабината приличаше на видеоигра. Проходите се носеше край Скофийлд и от време на време светът се

обръщаше надолу с главата, когато Шейн накланяше Силуета, за да избегне някое препятствие.

Трасиращите куршуми помитаха всичко по пътя си и разширяваха тунела. Изведнъж стените изчезнаха и Скофийлд видя пред себе си черното небе.

Силуетът излетя от айсберга и се понесе във висините.

Изтребителят се стрелна почти вертикално нагоре и лейтенантът погледна през рамо. Леденият шелф с полярната станция всъщност вече не бе леден шелф. Сега беше айсберг.

Невероятно огромен айсберг.

Беше се преобърнал и Шейн видя разядената му долна страна. Тънките ледени сталактити и искрящите върхове се издигаха като небостъргачи във въздуха. Сред тях тъмнееше назъбената дупка, през която беше излетял Силуета.

Внезапно вниманието му бе привлечено от някакво движение. Над океана се носеше тънък бял цилиндър и се насочваше към новообразувания айсберг.

Ракетата.

И докато Силуета се реше в небето, ядрената ракета се блъсна в айсберга и потъна в леда. В продължение на около три секунди не се случи нищо...

После ракетата избухна.

Армагедон.

Точно под самолета проблесна ослепително бяла светлина. Ледът мигновено се превърна в прах. Ударната вълна се издигна нагоре, като понесе със себе си огромни маси вода и разлюля гигантските айсберги край брега, сякаш бяха детски играчки за вана. Експлозията не бе голяма – три килотона с радиус на взрива Половин километър. Но всъщност не съществува малка ядрена експлозия.

Ала това не беше всичко.

Изведнъж започна да се образува чудовищен черен гъбообразен облак, който се стрелна нагоре след Силуета.

Скофийлд се опита да избяга. Гъбата го настигаше. И точно, когато оставаше още малко, за да го обгърне, облакът достигна кулминацията си и изтребителят мълниеносно се отдалечи от него.

Скофийлд рязко зави и се насочи към морето.

Силуетът летеше на север. Навън цареше вечен здрач. Ядреният облак беше потънал под хоризонта на юг.

Лейтенантът откри автопилота, включи го и отиде в ракетния отсек да види Гант.

– Как е тя? – попита той Реншоу. Либи лежеше на пода. Беше ужасно бледа. Кожата ѝ бе влажна и лепкава, очите – затворени.

– Изгубила е много кръв – отвърна геофизикът. – Трябва бързо да я заведем в болница.

Гант вдигна клепачи.

– Победихме ли? – попита тя.

Скофийлд и Реншоу я погледнаха. Лейтенантът се усмихна.

– Да, Либи, победихме. Как се чувстваш?

– Отвратително. – Младата жена се отпусна на пода и отново затвори очи.

Шейн въздъхна. Къде можеше да я отведе? Най-добрата възможност беше някой кораб, но кой...

„Уосп“. Роуч му беше казал, че „Уосп“ е някъде в този район. Корабът на Джак Уолш. Корабът на морската пехота. Там щяха да са в безопасност.

Тъкмо се канеше да се върне в кабината, когато забеляза дневника в джоба на Гант.

Скофийлд го взе.

Настани се на Предната седалка и включи радиостанцията.

– „Уосп“. „Уосп“. Тук Плашило. Повтарям, тук Плашило. Чувате ли ме?

Никакъв отговор.

Опита отново. Пак нищо. Погледна надолу към дневника. Вътре имаше няколко откъснати листа.

Лейтенантът извади единия от тях и го прочете.

ТЕХНИЧЕСКИ ХАРАКТЕРИСТИКИ НА В-7А „СИЛУЕТ“

Изтребител с пълна електронна и конвенционална невидимост, възможности за вертикално излитане и изстрелване на голям брой ракети въздух-въздух и въздух-земя със среден до голям радиус на действие (370 км), както е посочено в офертата на

„Дженеръл еъронотикс“ и „Ентъртек лимитид“, в отговор на обявлението за търг № 456–771–7А от 02.01.1977.

Електронна невидимост означаваше, че самолетът не може да се захване от радар. Но какво бе „конвенционална невидимост“?

Скофийлд взе следващия лист. Приличаше на страница от офертата на „Ентъртек лимитид“.

ПРЕДИМСТВАТА НА „ЕНТЪРТЕК“

Изстребителят В–7А „Силует“ има предимството да е разработен на основата на дългогодишния опит на „Ентъртек Лимитид“ в областта на електронните контрамерки. Невидимостта за радар или техниката „Стелт“ се постига по много начини: с боя, абсорбираща радарния сигнал или специфична конструкция на корпуса, както е при изстребителя F–117А. Но никой не е успял да постигне конвенционална невидимост. Досега.

„Ентъртек Лимитид“ разработи система, с помощта на която около самолета се създава електромагнитно поле, гарантиращо конвенционална невидимост. Полето изкривява молекулярната структура на въздуха около самолета и изкуствено пречупва светлината, което осигурява пълна невидимост за радар и дори...

Скофийлд зяпна. Прегледа следващите няколко реда и стигна до думите, които търсеше:

Ние го наричаме „обгръщащо устройство“...

Господи, помисли си лейтенантът.

Обгръщащо устройство.

Система, която правеше самолета невидим не само за радар, но и за голо око. Всеки пилот знаеше, че даже да си невидим за радарите на врага, никога не можеш да избегнеш директното наблюдение. Бомбардировачите „Стелт“, които струваха един милиард долара, можеха да се забележат през прозореца на „АУАКС“ от шестдесет и пет километра разстояние.

Мислите му препускаха. Това бе революционно откритие – обгръщащо устройство, което изкуствено пречупва светлината около самолета и го прави невидим за голо око.

Той знаеше за ефекта на пречупване. Най-лесно се наблюдаваше в

сферичен аквариум. Светлинните лъчи извън аквариума достигат водата – която е с по-голяма плътност от въздуха. Това кара светлината да се пречупва под ъгъл и илюзорно променя големината и мястото на рибата в аквариума.

Но тук ставаше дума за пречупване на въздуха, помисли си Скофийлд. За изкуствена промяна на въздушната плътност с помощта на електричество.

Трябваше да има уловка. И имаше.

Плутоният.

Тази революционно нова система, която можеше да променя плътността на въздуха, бе ядрена.

Потърси съответното място в текста и го откри. Както можеше да се очаква от компания, опитваща се да спечели държавен търг, думите бяха внимателно подбрани:

Трябва да подчертаем, че обгръщащата система на Силуета изисква огромно количество енергия. Според експериментите, проведени от „Ентъртек Лимитид“ и „Дженеръл еърноутикс“, нарушаването на молекулярната и електромагнитна структура на въздуха около движещ се самолет изисква 2,71 гигавата електромагнитна енергия. Единственият известен източник на такова количество енергия, е контролираната ядрена реакция...

Скофийлд тихо подсвирна с уста. „Дженеръл еърноутикс“ и „Ентъртек“ бяха предложили на военновъздушните сили на САЩ самолет с ядрен реактор на борда. Нищо чудно, че го бяха построили в Антарктида.

Остави документа и отново опита да се свърже по радиостанцията.

– „Уосп“. „Уосп“. Тук Плашило. Повтарям. „Уосп“, тук Плашило. Моля, отго...

– Неидентифициран самолет, използващ името Плашило, тук изстребител на военновъздушните сили на Съединените щати, Първи. Идентифицирайте се – внезапно се разнесе по високоговорителя в кабината.

Скофийлд погледна радарния дисплей. Вече се намираше на почти двеста морски мили от антарктическия бряг. Радарът не отчиташе нищо.

По дяволите, помисли си той. Другият самолет използваше „Стелт“.

– Първи, тук лейтенант Шейн Скофийлд от морската пехота на Съединените щати. Летя с необозначен американски прототип на

изстребител-бомбардировач. Нямам враждебни намерения.

Лейтенантът погледна наляво през стъклото.

И видя шест точки на хоризонта.

– Неидентифициран самолет. Последвайте ни към самолетоносача на Съединените щати „Ентърпрайз“, където ще докладвате.

– Първи, не искам да ме взимате под ескорт...

– Тогава ще стреляме срещу вас, неидентифициран самолет.

Скофийлд си прехапа езика.

– Първи, идентифицирайте се.

– Какво?

– Името ви, Първи?

– Аз съм капитан лейтенант Джон Ф. Йейтс от военновъздушните сили на Съединените щати и искам незабавно да се предадете на ескортиращото формирование!

Йейтс, помисли си Шейн и извади от джоба си разпечатката. И го откри:

ЙЕЙТС, ДЖОН Ф.	ВВС НА САЩ	КАПИТАН-ЛЕЙТЕНАНТ
----------------	------------	-------------------

– Какво е това, конгрес на ГРК ли? – измърмори под нос той.

В този момент край неговия самолет се появиха шест F-22. Два отпред. Два отстрани. Два отзад. Летяха на разстояние около двеста метра един от друг. Радарът изобщо не отбелязваше присъствието им, въпреки че Скофийлд ги виждаше.

Изведнъж по високоговорителите в кабината се разнесе остър звън.

Изстребителите го бяха прихванали.

– Какви са намеренията ви, капитан-лейтенант Йейтс? – попита Шейн.

– Да ви ескортираме до „Ентърпрайз“, където ще докладвате.

– Възнамерявате ли да стреляте срещу мен?

– Хайде да не усложняваме положението.

– Възнамерявате ли да стреляте срещу мен?

– Сбогом, Плашило.

Мамка му!

Щяха да стрелят. Скофийлд отчаяно се озърна наоколо за нещо...

Погледът му попадна върху бутоните на пулта.

„РЕЖИМ НА ОБГРЪЩАНЕ“.

По дяволите, нямаше какво да губи...

Натисна бутон в момента, в който водещият F-22 изстреля една от

ракетите си.

Случилото се след това беше невероятно.

Капитан-лейтенант Джон Йейтс погледна през прозореца на своя изстребител. В мътнооранжевия сумрак над океана Йейтс видя черния самолет точно пред себе си. От задните му дюзи струеше червено сияние.

После зърна бялата димна следа на собствената си ракета, която се стрелна от крилото му и се насочи към дюзите на черния самолет.

В следващия миг над него се спусна трептяща мъгла. Гледката бе удивителна. Приличаше на марапя, каквато се вдига над магистрала в зноен летен ден.

Черният изстребител внезапно изчезна.

Ракетата на Йейтс обезумя.

Изгубила първоначалната си цел, тя незабавно започна да търси нова.

Откри я в един от изстребителите, които летяха пред Силуета. Влятя в задната му дюза и самолетът избухна. Яркооранжеви пламъци осветиха тъмното небе.

Йейтс се стъписа. В слушалките му се разнесоха викове:

– ... просто изчезна...

– ... шибаната машина се дематериализира!...

Капитан лейтенантът провери на радара. Нищо. Погледна небето наоколо. Черният изстребител не се виждаше никъ...

И тогава го откри.

Или поне така му се стори.

На фона на оранжевия хоризонт се различаваше трептящо петно. Приличаше на криво огледало, наложено върху плоския хоризонт, което постоянно вибрираше.

Йейтс не можеше да повярва на очите си.

Скофийлд вече натискаше различни бутони.

Ракетата го бе пропуснала и сега чуваше по радиостанцията коментарите на пилотите. Те не можеха да го видят. Беше време да отвърне на удара.

– Реншоу! Доведете Гант тук! И Уенди!

Геофизикът се подчини.

– Затворете вратата на кабината – каза Шейн.

Реншоу се подчини. Сега бяха откъснати от ракетния отсек.

Лейтенантът натисна последния ключ и на компютърния екран проблесна червена предупредителна светлина.

„РАКЕТИТЕ ЗАРЕДЕНИ. ПРИХВАЩАНЕ...“

Екранът запремигва.

„ПРИХВАНАТИ 5 ОБЕКТА. ГОТОВНОСТ ЗА СТРЕЛБА.“

Скофийлд натисна спусъка.

Вратата на ракетния отсек се отвори и двете ракетни стойки се завъртяха.

Петте ракети паднаха във въздуха една след друга и започнаха да търсят целите си като хрътки.

Първият F-22 избухна като гигантско огнено кълбо. Когато пламъците го обгърнаха, другите пилоти завикаха едновременно:

– ... ракетата просто изскочи от небето!

– ... никъде не го виждам...

– ... копелето използва някакво обгръщащо устройство...

Двама от пилотите включиха задните дюзи, но вече нямаше смисъл.

От трептящото петно се изсипаха още ракети. Три веднага улучиха целите си и ги взривиха.

Шестият и последен F-22 се опита да избяга. Успя да се отдалечи на километър и половина, преди да бъде постигнат от същата участ.

Скофийлд облекчено въздъхна.

Когато зави на север, отново включи радиостанцията.

– „Уосп“. Обадете се. „Уосп“. Моля ви. Обадете се.

След няколко опита най-после получи отговор.

– Неидентифициран самолет, тук „Уосп“. Идентифицирайте се.

Той съобщи името и служебния си номер.

Човекът от отсрещния край на връзката ги провери.

– Радвам се да ви чуя, лейтенант Скофийлд. Палубата е освободена. Имате разрешение за кацане. Сега ще ви пратя координатите.

Силуетът летеше в нощта.

„Уосп“, флагманският кораб на морската пехота, се намираше на около осемдесет морски мили от Скофийлд. Пътят до там щеше да отнеме петнадесет минути.

Шейн впери поглед в оранжевия хоризонт. Беше вдигнал обгръщащото устройство и изстребителят летеше на автопилот.

Пред очите му се повтаряха събитията от последното денонощие.

Французите. Британците. ГРК. Собствените му хора, загинали в операция, която изобщо не бе трябвало да успее. Виждаше лица. Холивуд. Самурай. Книгата. Майката. Войници, дали живота си, за да може алчната им родина да се добере до някаква извънземна техника, която просто не съществуваше.

Обзе го дълбока тъга.

Наведе се напред и превключи няколко бутона. Екранът светна.

„РАКЕТИТЕ ЗАРЕДЕНИ. ПРИХВАЩАНЕ...“

Скофийлд бързо натисна друго копче.

„РЪЧНО ПРИХВАЩАНЕ.“

Скоро откри целта, която търсеше и натисна бутона „ИЗБОР“. Появиха се други опции и лейтенантът спокойно избра онези, които искаше.

После натисна спусъка.

Шестата и последна ракета в отсека се завъртя на стойката си и падна във въздуха. Дюзата ѝ се задейства, тя се стрелна напред и се издигна високо в черното небе.

„Уосп“ дрейфуваше в Южния океан.

Дълъг двеста петдесет и седем метра, той бе два пъти по-голям от футболно игрище. Огромната пететажна конструкция в средната му част – оперативният център на кораба, наричан „Острова“ – се издигаше високо над самолетната палуба. В обикновен ден там беше пълно с хеликоптери, изстребители „Хариър“ и хора, ала не и днес.

Сега палубата пустееше. Нямаше абсолютно никакво движение, нито самолети, нито хора.

Приличаше на призракен град.

Силуетът рязко намали скоростта над палубата и долните му дюзи изригнаха струи газ. Странният черен изстребител плавно кацна до

кърмата на кораба.

Скофийлд погледна навън.

Палубата пред него бе зловещо празна. Въздъхна. Очакваше го.

– Добре, хайде да слизаме.

Реншоу и Кърсти се спуснаха по стълбичката. Уенди ги последва. Скофийлд каза, че ще се погрижи за Гант.

Преди да излезе обаче, извади от преметнатата му през рамото чантата тънък сребрист цилиндър.

Настрои брояча на десет минути и остави гранатата Тритонал в кабината. После вдигна Гант на ръце и я изнесе навън.

Скофийлд и спътниците му застанаха пред зловещия черен самолет. С острия си, насочен надолу нос и свитите си назад криле, Силуетът приличаше на гигантска хищна птица, кацнала на палубата в ледения антарктически здрач.

Лейтенантът поведе другите към пететажната сграда. Представяваха странна гледка – Скофийлд с Гант на ръце, Реншоу, Кърсти и накрая Уенди, която се тътреше след тях и благоговейно гледаше огромния метален кораб.

Когато приближиха Острова, една от вратите в основата му се отвори и отвътре грейна бяла светлина.

На прага се появи мъжки силует, очертан на светлия фон. Скофийлд видя обветреното лице на човек, когото познаваше.

Джак Уолш.

Капитанът на „Уосп“. Човекът, който преди три години не се бе подчинил на Белия дом и беше пратил своите морски пехотинци в Босна, за да спасят Шейн Скофийлд.

Уолш се усмихна на Скофийлд и сините му очи засияха.

– Много хора говорят за теб, Плашило – спокойно каза капитанът.

Шейн се намръщи. Очакваше по-топло посрещане.

– Защо сте освободили палубата, господин капитан? – попита той.

– Не съм... – Уолш рязко млъкна, когато покрай него грубо се провря друг мъж и застана пред Скофийлд.

Лейтенантът никога не го бе виждал. Широкоплещест, около шестдесетгодишен, с грижливо поддържана бяла коса и бели мустаци. И носеше синя униформа. От флота. Медалите на джоба на гърдите му бяха страшно много.

– Значи това бил Плашилото – каза непознатият и го измери с

поглед от горе до долу.

– Плашило – напрегнато рече Джак Уолш, – това е вицеадмирал Томас Клейтън, представителят на флота в Съвета на началник-щабове-те. Преди около четири часа пое командването на „Уосп“.

Адмирал от Съвета на началник-щабове. Божичко.

Ако информацията му за ГРК беше вярна, Съветът на началник-щабове-те бе нейната глава, нейният мозък. Пред него стоеше един от ше-фовете на ГРК.

– Хайде! – високо извика Клейтън. Говореше на някой зад Уолш.

В този момент от вратата заизлизаха мъже в сини гащеризони и се затичаха към Силуета.

Адмиралът се обърна към Скофийлд.

– Изглежда, че тази операция в края на краищата няма да е пълна загуба на време. Чухме коментарите по време на битката ти с ескадрила-та F-22. Обгръщащо устройство, а? Кой би предположил?

Шейн се озърна назад и видя, че мъжете в сини гащеризони се приближават към черния самолет. Двама се изкачиха по стълбичката и влязоха вътре.

– Капитан Уолш – каза той и кимна към Гант, която все още държе-ше на ръце. – Нуждае се от лекар.

– Да я отнесем в лазарета. Матрос!

Появи се един от матросите, пое Гант и я внесе вътре. Скофийлд се обърна към Кърсти и Реншоу.

– Вървете с нея. Вземете и Уенди. – Двамата се подчиниха и изчез-наха в Острова. Тюленът се затътри след тях. Шейн понечи да ги послед-ва, но откъм Силуета се чу вик.

– Господин адмирал! – Един от хората в сини гащеризони стоеше под заострения нос на изстребителя.

– Какво има? – запъти се към него Клейтън.

Мъжът повдигна гранатата Тритонал 80/20, която Скофийлд беше оставил в кабината. Адмиралът я видя. Изглежда присъствието ѝ ни най-малко не го обезпокои.

Обърна се към Шейн.

– Опитвате се да унищожите вещественото доказателство, а, лейте-нант? – каза той от петдесетина метра разстояние.

Клейтън взе гранатата, завъртя капака ѝ и спокойно я изключи.

После се усмихна.

– Наистина, Плашило, с такива неща не можеш да ме стреснеш.

Скофийлд просто го гледаше.

- Съжаливам за палубата, господин капитан – тихо каза той.
- Какво? – попита иззад него Джек Уолш.
- Съжаливам за палубата, господин капитан – повтори Шейн.

В този момент откъм небето се разнесе вой. Още преди някой да разбере какво става, воят се превърна в рев и като мълния, пратена от самия Бог, шестата, последна ракета от Силуета се заби в изтребителя с близо петстотин километра в час.

Големият черен самолет се пръсна на хиляди парчета. Всички вътре или около него загинаха мигновено. Избухнаха резервоарите и изригналото от тях огнено кълбо погълна Клейтън.

Адмирал Томас Клейтън умря преди да падне на земята.

Самолетоносачът плаваше на изток към утринното слънце. Шейн Скофийлд стоеше на мостика на „Уосп“ и пиеше горещо кафе от чаша с надпис „ЧАШАТА НА КАПИТАНА“.

Джек Уолш дойде на мостика и му подаде чифт сребристи огледални очила. Лейтенантът си ги сложи.

Бяха изтекли три часа, откакто Силуета беше унищожен от собствената си ракета.

Състоянието на Гант се бе влошило. Беше изгубила много кръв. Преди около половин час лекарите съобщиха, че е изпаднала в кома.

Реншоу и Кърсти спяха в каютата на Уолш. Уенди си играеше на воля в басейна за подготовка на водолази.

Самият Скофийлд бе взел горещ душ и се беше преоблякъл по анцуг. Санитарите се бяха погрижили за раните и счупеното му ребро. Бяха му казали, че когато се върне в Щатите, ще се нуждае от лечение, но засега болкоуспокоителните щели да свършат работа.

Когато се качи на мостика, Уолш му каза, че току-що са се обадили от „Макмърдо“. В станцията пристигнал очукан снегоход. С него дошли петима души – един морски пехотинец и четирима учени, които твърдели, че идват от полярната станция „Уилкс“.

Скофийлд поклати глава и се усмихна. Срамежливият бе успял.

После Уолш поиска лейтенантът да му изложи събитията от последното денонощие. Шейн му разказа всичко – за французите и британците, за ГРК и Силуета. Разказа му дори за помощта, която получил от мъртъв морски пехотинец на име Андрю Трент.

Капитанът на „Уосп“ смаяно мълчеше. Скофийлд отново отпи от кафето си и погледна през наклонените панорамни прозорци на

мостика. В палубата до кърмата зееше дупка.

Разбира се, Уолш прие извинението му за нанесените щети. И без това не харесваше адмирал Клейтън. Копелето беше поело командването на самолетоносача, а никой капитан не обичаше това. И после, когато научи за преживяванията на Шейн с ГРК в полярната станция, не изпитваше никакво състрадание нито към Клейтън, нито към другите предатели.

Докато се взираше в дупката на самолетната палуба, Скофийлд отново се замисли за операцията и за морските пехотинци, които бе изгубил, за приятелите, загинали в този глупав поход.

– Хм, господин капитан – каза един млад мичман. Уолш и Шейн едновременно се обърнаха. Мичманът седеше пред радиопулта в съседното помещение. – Приемем нещо много странно...

– Какво? – попита капитанът. Двамата със Скофийлд отидоха при радиста.

– Изглежда е някакъв транспондер. Идва от място, близо до брега на Антарктида. Излъчва действащ кодов сигнал на морската пехота.

Лейтенантът погледна пулта. На компютърния екран се разстилаше карта. Точно край антарктическия бряг мигаше червена точка, обозначена с номер: 05.

Той свъси вежди. Когато с Реншоу се бяха озовали на айсберга, Шейн беше включил собствената си сателитната локализираща система. Като взводен командир, неговият транспондерен код бе „01“. Този на Змия беше „02“, а на Книга – „03“. С други думи, кодовете се определяха по старшинство.

Скофийлд се опита да си спомни кой е „05“.

– Мамка му! – възкликна той. – Това е Майка!

„Уосп“ плаваше срещу изгрвящото слънце.

Веднага щом Скофийлд разбра на кого е транспондерния сигнал, Джек Уолш се обади в „Макмърдо“. Морските пехотинци в станцията – надеждни морски пехотинци – пратиха патрулен кораб да прибере Нюман.

Един ден по-късно, когато „Уосп“ навлизаше в Тихия океан, от патрулния кораб съобщиха, че са открили Майката на айсберг точно край брега. Екипажът – всичките в херметични противорадиационни костюми – я бил намерил в някаква стара станция, погребана в айсберга.

Капитанът на патрулния кораб каза, че Нюман била измръзнала и

получила радиационна болест от тежките частици. Наложило се да я упоят.

После Скофийлд чу друг глас. Женски глас, който викаше:

– Той ли е? Плашилото ли е?

Майката.

След грубоватите встъпителни любезности тя му разказа, че се скрила в асансьорната шахта и изпаднала в безсъзнание. Събудила я стрелбата на тюлените при влизането им в „Уилкс“. Няколко минути по-късно чула разговора на Скофийлд с Роуч и научила за ядрената ракета.

Докато тюлените били в станцията, тя изпълзяла от шахтата и отишла при басейна, като по пътя взела от склада две опаковки метадон. Когато излязла на платформата, Нюман видяла тридесетгодишния аква-ланг на Реншоу, все още завързан за някакъв кабел.

Стоманеното въже я отвело – с помощта на последната британска подводна шейна – чак до „Литъл Америка IV“ на километър и половина от брега.

Скофийлд бе удивен. Поздрави Майката с чудотворното избавление и ѝ обеща да я чака в Пърл Харбър. Докато я отвеждаха, лейтенантът я чу да вика:

– И си спомням, че ме целуна! Сваляч такъв!

Шейн се засмя.

Пет дни по-късно „Уосп“ пристана в Пърл Харбър.

На пристанището ги очакваха телевизионни камери. Преди два дни чартърен самолет, изпълняващ полет над южния Пасифик, беше забелязал кораба и дупката в палубата. Един от пилотите я бе снимал с видеокамера. Всички новинарски канали бяха излъчили кадрите и сега нямаша търпение да научат какво се е случило.

Застанал до трапа, Скофийлд изчака двама мичмани да свалят Гант на носилка. Все още беше в кома. Щяха да я откарат в недалечната военна болница.

Реншоу и Кърсти се приближиха до него.

– Здравейте – поздрави Шейн.

– Здравсти – отвърна Кърсти. Тя държеше Реншоу за ръка.

– Кой можеше да си го представи? Аз съм Кръстника. – Геофизикът неуспешно се опита да имитира Марлон Брандо.

Скофийлд се засмя.

– Хей, къде е... – озърна се наоколо момичето.

В този момент Уенди се появи от недалечна врата. Затътри се към Шейн и докосна дланта му с муцуна. От малкия космат тюлен се стичаше вода.

– Корабният басейн май започна да ѝ харесва – рече Реншоу.

– И на мен така ми се струва – отвърна Скофийлд и я потупа зад ушите. Уенди се отпусна на палубата и се претърколи по гръб. Лейтенантът поклати глава, прилекна и я почеса по корема.

– Капитанът се съгласи Уенди да остане тук, докато ѝ намерим къде да живее – каза Кърсти.

– Това е най-малкото, което можем да направим, след онова, което тя направи за нас – рече Шейн и за последен път потупа тюлена. Дребното животно, се изправи и се отдалечи към любимия си басейн.

Скофийлд се обърна към учения.

– Господин Реншоу, имам един въпрос към вас.

– Да?

– По кое време водолазите от станцията се спуснаха в пещерата?

– По кое време ли?

– Да. През деня или през нощта?

– Хм, вечерта, струва ми се. Май някъде към девет часа.

Лейтенантът замислено кимна.

– Защо? – попита Реншоу.

– Мисля, че вече знам защо ни нападнаха слонските тюлени.

– Защо?

– Спомняте ли си, тогава ви казах, че морските пехотинци са единствените водолази, които необезпокоявано са стигнали до пещерата?

– Да.

– И го обясних с факта, че са били с безшумни акваланги.

– Да. Ние също бяхме с такива. Обаче тюлените ни нападнаха.

Скофийлд кисело се усмихна.

– Знам. Но ми се струва, че открих причината. Ние се спуснахме в пещерата вечерта.

– Вечерта ли?

– Да. Вашите хора също, както и тези на Барнаби. Водолазите от станцията – към девет. Британските командоси – към осем. Групата на Гант обаче се спусна в два следобед.

Реншоу най-после разбра какво иска да каже лейтенанта.

– Значи смятате, че слонските тюлени са нощни животни, така ли?

– Най-вероятно.

Геофизикът бавно кимна. Често се случваше агресивните или отровни животни да имат така наречения дневен цикъл. Това е дванадесетчасов пасивно-активен цикъл – животното е пасивно денем и агресивно нощем.

– Радвам се, че открихте причината – рече Реншоу. – Ще го имам предвид следващия път, когато се натъкна на семейство мутирала под въздействие на радиация слонски тюлени, защитаващи територията си.

Шейн се усмихна. Тримата се спуснаха по трапа. Долу ги посрещна морски пехотинец на средна възраст.

– Лейтенант Скофийлд – козирува сержантът. – Очаква ви кола.

– Отивам в болницата, за да видя ефрейтор Гант.

– Няма проблем, господин лейтенант – усмихна се сержантът. – Имам заповед да закарам вас, господин Реншоу и госпожица Хенслей, където желаете.

Скофийлд кимна и погледна Реншоу и Кърсти. Те свиха рамене.

– Добре – каза Шейн. – Водете ни.

Сержантът се запъти към син буик с тъмни прозорци. Отвори вратата и лейтенантът влезе вътре.

На задната седалка обаче вече имаше друг пътник.

Когато видя пистолета в ръката му, Скофийлд се вцепени.

– Седни, Плашило – каза главен сержант Чарлз Козловски. Реншоу и Кърсти се качиха след Шейн. Когато зърна оръжието, момичето ахна.

Козловски беше нисък мъж с гладко обръснато лице и гъсти черни вежди. Носеше тъмнозелена бойна униформа.

Шофьорът седна зад волана и потегли.

– Ужасно съжалявам, Плашило – продължи най-висшият сержант в морската пехота. – Но ти и твоите приятели представлявате опасност за нас.

– Каква опасност? – гневно попита Скофийлд.

– Знаете за ГРК.

– Вече разказах на Джек Уолш за ГРК – отвърна лейтенантът. – И него ли ще убиеш?

– Може би не веднага. Но след време, да. Ти, от друга страна, си непосредствена заплаха. Не бива да излизаш пред пресата, нали? Те несъмнено ще научат какво се е случило в „Уилкс“, но от ГРК, не от теб.

– Как можете да избивате собствените си хора?

– Ти все още не разбираш, нали, Плашило?

– Не разбирам как можете да избивате собствените си хора и да сте убедени, че правите услуга на страната си.

– Господи, Плашило, ти изобщо не трябваше да си там.

Скофийлд се смая.

– Какво?!

– Помисли – рече Козловски. – Как се озова пръв в „Уилкс“?

Лейтенантът си припомни началото. Взводът му беше на „Шрийвпорт“ в Сидни. Останалата част от флота се бе върнала в Пърл Харбър, но „Шрийвпорт“ беше останал за ремонт. И тогава бяха получили сигнала за помощ.

– Точно така – каза главният сержант, прочел мислите му. – Ти беше на ремонт в Сидни, когато „Шрийвпорт“ засече сигнала от „Уилкс“. И тогава някакъв цивилен тъпанар те прати там.

Наистина. Заместник-министърът на отбраната му бе наредил по телефона да отиде в „Уилкс“ и да охранява космическия кораб.

– Плашило – продължи Козловски, – Групата за разузнавателно координиране не е създадена, за да убива американски войници. Тя съществува, за да пази американците...

– От какво, от истината ли? – прекъсна го Скофийлд.

– Можехме да пратим наша пехотна част шест часа след пристигането ти в станцията. Те щяха да се справят с французите и нямаше да загине нито един американски войник. – Козловски поклати глава. – Но не, ти случайно се оказа наблизко. И тъкмо затова внедряваме наши хора в части като твоята. В един идеален свят, ГРК щеше да пристигне първа. Но ако това не е възможно, ние се грижим разузнавателните взводове да са попълнени със съответния личен състав като гаранция срещу изтичането на информация. Заради националната сигурност, разбира се.

– Вие избивате собствените си сънародници – не отстъпваше Скофийлд.

– Плашило, това не биваше да се случва. Ти се озова на неподходящото място в неподходящото време. Ако не друго, поне прекалено бързо стигна до „Уилкс“. Ако всичко беше протекло както трябва, сега нямаше да се наложи да те убия.

Буикът спря пред портала на пристанището. Шофьорът свали прозореца и проведе кратък разговор с охраната.

Внезапно вратата откъм Козловски се отвори и един военен полицай насочи пистолета си към главата му.

– Бихте ли слезли от колата?

Козловски се навъси.

- Имаш ли представа с кого говориш, синко?
  - Не, той няма – отговори му друг глас. – Но аз имам.
- Зад полицая се появи Джек Уолш.

Напълно объркани, Шейн, Кърсти и Реншоу слязоха от буика. Автомобилът бе обкръжен от военни полицаи, насочили оръжията си напред.

Скофийлд погледна Уолш.

– Какво става? Как разбра?

– Струва ми се, че си имаш ангел-хранител – кимна назад капитанът.

Шейн се обърна и потърси познато лице.

И го видя.

На десетина метра зад обръча военни полицаи около буика, с пхнати в джобове ръце стоеше Андрю Трент.

Докато отвеждаха Козловски и шофьора с белезници, Скофийлд отиде при Трент.

Заедно с приятеля му бяха още двама непознати. Трент ги представи като Пит и Алисън Камерън, репортери от „Уошингтън Поуст“.

Шейн попита какво се е случило и Трент му обясни. Преди няколко дни видял по телевизията аматьорския видеозапис от „Уосп“. Веднага разбрал, че дупката е от ракета. И когато научил, че корабът се връща в Пърл Харбър – „от учение в Южния океан“ – взел самолет за Хавай.

Репортерите дошли с него. Защото, ако по някаква случайност Шейн Скофийлд или който и да е друг оцелял от полярната станция „Уйлк“ е на борда на „Уосп“, щели да получат сензационен материал.

Ала когато стигнали на пристанището, Трент видял Чък Козловски да стои до син буйк. И се вцепенил. Зачудил се защо главният сержант е там. Усъмнил се, че ГРК е победила – като в Перу – и Козловски е дошъл да поздрави предателите. Защото, ако Скофийлд е оцелял, Групата със сигурност щяла да го елиминира.

Когато видели лейтенанта да слиза от кораба и да се качва в буика, Трент и двамата репортери се обърнаха към единствения човек, способен да се справи с Чък Козловски.

Джек Уолш.

– Кой можеше да си го помисли? – каза приближилият се към тях капитан. – Стоя на мостика на опустошения си кораб и си връща

работата, когато пристига радистът и ми казва, че някакъв тип искал да говори с мен по външната линия. Било нещо спешно за лейтенант Скофийлд. И името му било Андрю Трент. – Уолш се усмихна. – Реших, че трябва да се обадя.

Скофийлд изумено поклати глава.

– Преживял си много – прегърна го през рамо Трент.

– Някой път трябва да ми разкажеш за Перу – отвърна Шейн.

– Ще ти разкажа, непременно. Но първо имам едно предложение.

Нещо против да се появиш на първа страница на „Уошингтън Поуст“?

Скофийлд просто се усмихна.

На 23 юни, два дни след пристигането на „Уосп“ в Пърл Харбър, „Уошингтън Поуст“ публикува на първа страница материал и снимка, показваща Шейн Скофийлд и Андрю Трент, държащи помежду си предишния брой на вестника. Отдолу бяха поместени факсимилета от официалните им смъртни актове, издадени от морската пехота на САЩ. Смъртният акт на Скофийлд бе отпреди три дни, този на Трент – отпреди повече от година.

Заглавието гласеше:

СПОРЕД ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ НА САЩ ТЕЗИ ДВАМА МЪЖЕ ОФИЦИАЛНО СА МЪРТВИ

Репортажът за събитията в полярната станция „Уилкс“ – на цели три страници – беше написан от Питър и Алисън Камерън.

В други статии се разказваше за ГРК и системното внедряване на агенти в елитните бойни части, университетите и частни компании. През следващите шест седмици хората на ГРК бяха издирени в съответните поделения, институции и фирми и им бяха предявени различни обвинения в шпионаж.

Вестниците и телевизионните канали обаче не споменаха нито дума за присъствието на френските и британските войници в „Уилкс“.

В таблоидите изобилстваха слухове за други страни, пратили свои части в полярната станция – Ирак, Китай, дори Бразилия.

В някои среди се твърдеше, че „Уошингтън Поуст“ знаел точно кои са били в „Уилкс“. Един от конкуретните вестници стигна дотам, че публикува съобщение, според което самият президент изненадващо посетил Катрин Греъм, прочутата собственичка на „Пуст“, и я помолил

заради американските дипломатически отношения да не съобщава държавите, участвали в събитията. Слухът остана непотвърден.

„Поуст“ обаче не спомена нищо за Великобритания и Франция.

Беше съобщено, че в Антарктида наистина е имало сражение, но упорито се заявяваше, че не било известно кои сили са го водили. Наричаха ги „неизвестните противници“.

Във всеки случай, събитията в полярната станция „Уилкс“ привличаха вниманието на медиите в продължение на цели шест седмици, преди да бъдат забравени.

Конференцията на НАТО във Вашингтон свърши няколко дни след завръщането на „Уосп“.

Всички телевизионни канали и вестници показаха усмихнатите лица на американските, британските и френските делегати, застанали на стъпалата на Капитолия, ръкуващи се пред националните си знамена и заявявайки, че съюзът е продължен с още двадесет години.

Цитираше се изказването на френския представител, мосьо Пиер Дюфресне: „Това е най-здравият съюз на земята“. На въпроса на какво се дължи това, той бе отговорил: „От нашето искрено приятелство“.

Либи Гант лежеше в самостоятелната си стая в болницата на военноморския флот в Пърл Харбър. През прозореца се процеждаха слънчевите лъчи и огряваха леглото. Гант все още беше в кома.

– Либи? Либи? – проникна в съзнанието ѝ женски глас.

Тя бавно отвори очи и видя сестра си Денийз да стои до нея.

Денийз се усмихна.

– Здравсти, спяща красавице.

Гант положи усилие да вдигне клепачите си докрай.

– Здравсти.

– Имаш гостенин – каза сестра ѝ.

– Какво?

Денийз кимна наляво. Либи погледна и видя Скофийлд, който спеше на стола до прозореца.

Огледалните очила бяха вдигнати над челото му и разкриваха очите му, с двата прорязващи ги белега.

– Тук е откакто му оправиха реброто – прошепна Денийз. – Не искаше да си тръгне, докато не дойдеш в съзнание. Даде интервю за „Уошингтън Поуст“ и каза на останалите да дойдат, когато се съвесиш.

Гант се усмихна, гледайки спящия Скофийлд.

ЕПИЛОГ

*Край остров Санта Инес, Чили
30 ноември*

Островът беше малък, един от стотиците, разположени на юг от Магелановия проток – на самия край на света.

Само осемстотин километра го деляха от Южните Шетландски острови и Антарктида.

Момчето се казваше Хосе и живееше в рибарско селце на западния бряг на острова. То се намиреше край залив, който стариците наричаха La Bahía de la Aguila Plata, „Заливът на сребърния орел“.

Местните легенди разказваха, че преди много години, огромна сребърна птица с огнена опашка паднала в морето до залива. Орелът, твърдяха стариците, обидил Господ с бързината и красотата си, затова Той го запалил и го хвърлил в океана.

Хосе не вярваше на такива истории. Вече бе десетгодишен и ги смяташе за приказки, предназначени да плашат малките деца.

Днес беше ден за гмуркане и Хосе се готвеше да вади стриди, за които баща му щеше да му даде малко джобни пари.

Момчето се гмурна в морето и заплува надолу. В този следобеден час океанските течения идваха към острова. Хосе се надяваше с тях да дойдат и стридите.

Стигна до дъното и бързо откри първата стриди, ала забеляза и още нещо.

Малко парче пластмаса.

Детето го взе и пое обратно нагоре. Когато изплува на повърхността, Хосе разгледа странния правоъгълен предмет. Буквите бяха избелели, ала успя да разчете името:

„НАЙМАЙЪР“.

Хосе се намръщи, пусна безполезното парче пластмаса във водата и продължи лова си.

КРАЙ

© 1998 Матю Райли
© 2000 Крум Бъчваров, превод от английски

Matthew Reilly
Ice Station, 1998

Сканиране, разпознаване и редакция: ultimat, 2009

Издание:

Матю Райли. Експлозивно

Австралийска, I издание

ИК „Бард“, София

Редактор: Радослав Райков

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов

ISBN 954-585-145-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11014>]